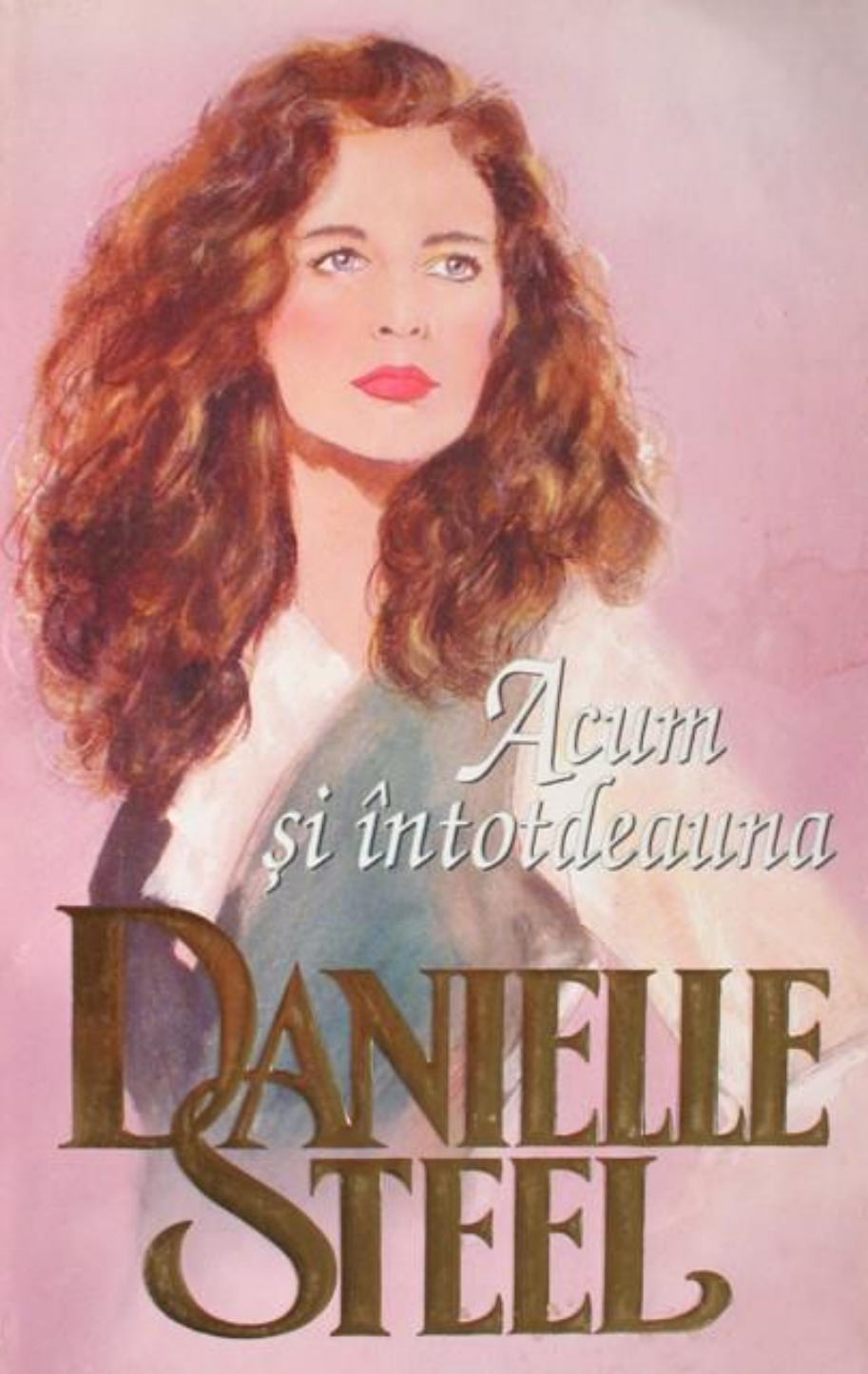
Acum
și întotdeauna
DANIELLE
STEEL

Capitolul 1

Vremea era minunată. O zi însorită şi senină, cu un cer albastru, presărat cu nori albi ce păreau desenaţi. O zi tipică de vară indiană.[1] Atît de caldă. Căldura făcea ca totul să decurgă mai încet şi să pară mai senzual. Şi era cu totul neobişnuit pentru San Francisco. Asta era partea cea mai frumoasă. Ian stătea la o masă mică din marmură roz, la locul său obişnuit, pe terasa restaurantului *Enrico* de pe Broadway. Traficul zumzăia în jurul lui, în timp ce perechi grăbite se îndreptau spre diverse locuri unde să ia prînzul. Căldura îţi dădea o senzaţie delicioasă.

Ian îşi legăna sub masă un picior peste celălalt. Trei margarete se aflau într-o vază, iar pîinea era proaspătă şi pufoasă. Degetele, un pic prea subţiri şi prea fine, ale lui Ian luară o felie de pîine din coş. Două fete tinere îl priviră şi chicotiră. Nu era doar un bărbat „drăguţ", era sexy, frumos, chipeş şi elegant. Avea clasă. Înalt, subţire, blond, cu ochi albaştri şi pometi proeminenţi, cu picioare lungi, cu mîini ce erau imediat remarcate, o faţă de la care nu-ţi puteai lua privirea şi... un corp pe care-l admirai. Ian Clarke era un bărbat frumos. Iar el ştia asta, dar o lua ca pe ceva obişnuit. O ştia pur şi

---

1. Anotimp specific Americii de Nord, de la începutul toamnei, caracterizat prin vreme caldă şi uscată.

simplu. Soţia lui o ştia şi ea. Şi ce-i cu asta? Şi ea era frumoasă. Nu era ceva care să conteze cu adevărat pentru ei. Dar pentru alţii conta. Celorlalţi oameni le făcea plăcere să-i privească, în acel fel flămînd în care fixezi cu privirea oamenii care arată extraordinar de bine, vrînd parcă să ştii ce vorbesc, unde se duc, pe cine cunosc, ce mănîncă... de parcă ai putea fura cîte ceva din toate astea. Dar nu se putea. Trebuia să te naşti aşa. Sau să cheltuieşti o groază de bani pentru a contraface un aspect exterior cu care nu fuseseşi înzestrat de la natură. Ian n-avea nevoie să-l falsifice. El îl avea din naştere.

Femeia cu pălărie mare de pai şi rochie roz observase şi ea acest lucru. Îl privea fix, pe sub borul pălăriei. Îi privea mîinile ce rupeau felia de pîine, îi privea gura în timp ce bea. Îi văzu chiar şi părul blond de pe braţe cînd el îşi suflecă mînecile la soare. Era aşezată la cîteva mese distanţă de el, dar îl putea privi bine de unde stătea. Aşa cum îl mai privise de alte cîteva ori înainte. Dar el n-o văzuse niciodată. De ce-ar fi văzut-o? Ea observă absolut tot, apoi încetă să-l mai studieze. Ian nici măcar n-avea habar de existenţa ei. Era ocupat cu restul priveliştii.

Viaţa era incredibil de frumoasă. Aflată în punctul ei culminant, era strălucitoare şi uşoară. Lucrase toată dimineaţa la al treilea capitol al romanului său, iar acum personajele începuseră să prindă viaţă, exact ca oamenii care treceau pe Broadway... mergeau, rîdeau, îşi aveau vieţile lor. Personajele lui era foarte reale pentru el. Le cunoştea ca pe nişte fiinţe apropiate. Era tatăl lor, creatorul lor, prietenul lor. Iar ele erau prietenii lui. Era un sentiment atît de plăcut să începi un nou roman. Îi popula viaţa. Toate acele feţe noi. Le simţea parcă sub degetele lui în timp ce lovea tastele maşinii de scris. Chiar şi acea senzaţie era extraordinar de plăcută.

Avea tot ce-şi dorea, un oraş pe care-l iubea,

începuse în sfîrşit un nou roman şi avea o soţie cu care rîdea, glumea şi cu care adora să facă dragoste. Trecuseră şapte ani şi totul, legat de ea, era ca în prima zi: rîsul ei, zîmbetul, expresia ochilor, felul în care stătea goală la el în birou, cocoţată în vechiul balansoar, bînd boro şi citind ceea ce el scrisese. Totul era atît de perfect, iar viitorul se anunţa şi mai bun, acum cînd îşi începuse noul roman. Era o zi minunată. Iar Jessie se întorcea acasă. Fuseseră trei săptămîni foarte productive, dar el se simţea dintr-odată singur şi cuprins de o stare de voluptate... Jessie.

Ian închise ochii şi alungă zgomotul traficului din jurul lui... Jessie... cu picioarele ei frumoase, pline de graţie, cu părul blond, mătăsos, şi ochii verzi cu reflexe aurii... Jessie care mînca unt de arahide şi gem de caise la ora două dimineaţa, întrebîndu-l ce părere are despre hainele din colecţia de primăvară a magazinului ei... „Vreau să spun, Ian, spune-mi sincer, îţi place sau nu colecţia de primăvară? Din punctul de vedere al unui bărbat... fii sincer..." De parcă ar fi contat cu adevărat, din punctul de vedere al unui bărbat. Ochii aceia mari şi verzi, privindu-l cercetător şi parcă întrebîndu-l dacă o iubea, dacă...

Sorbi din ginul cu tonic şi continuă să se gîndească la Jessie, simţindu-se din nou îndatorat faţă de ea. Îl făcea să simtă ceva, ca o împunsătură, undeva în adîncul stomacului. Dar asta făcea parte din viaţa lui: îi datora într-adevăr enorm. El avusese mai multe slujbe, predase ca profesor, dar fusese foarte prost plătit, schimbase această slujbă pe alta într-o librărie, dar ei nu-i plăcuse, spunînd că nu e de nivelul lui. Aşa că el renunţase la ea. Cochetase chiar o vreme cu jurnalistica, după ce primul lui roman avusese succes. Apoi venise moştenirea ei care le rezolvase o mare parte din probleme. Din problemele lor, dar nu neapărat şi ale lui.

– Ştii, doamnă Clarke, îi spusese el, într-una din zile, te vei sătura să mai fii căsătorită cu un scriitor care

moare de foame. Îi privise intens faţa în timp ce ea scuturase din cap şi zîmbise în lumina soarelui dintr-o zi de vară, în urmă cu trei ani...

– Mie nu mi se pare că mori de foame, îi răspunsese ea bătîndu-l cu palma pe stomac şi apoi sărutîndu-l uşor pe buze. Te iubesc, Ian.

– Trebuie să fii nebună. Dar şi eu te iubesc. Fusese o vară dură pentru el. Nu cîştigase nimic timp de opt luni. Dar Jessie îşi avea, bineînţeles, banii ei. La naiba!

– De ce sînt nebună? Pentru că îţi respect munca? Pentru că sînt de părere că eşti un soţ bun, chiar dacă nu mai lucrezi pe Madison Avenue? Şi ce dacă, Ian? Cui îi pasă de Madison Avenue? Ţie îţi pasă? Îţi lipseşte atît de mult, sau vrei doar să te chinuieşti din cauza asta tot restul vieţii? Fusese o uşoară notă de amărăciune în vocea ei, amestecată cu furie. De ce nu te poţi bucura de ceea ce eşti? îl mai întrebase ea.

– Şi ce sînt?

– Un scriitor. Şi unul bun.

– Cine spune asta?

– Criticii „spun", uite cine spune!

– Nimeni nu se oferă să-mi plătească drepturi de autor.

– La naiba cu drepturile de autor! Ea păruse atît de serioasă, încît lui îi venise să rîdă.

– M-am chinuit atît de mult să găsesc... dar nu sînt... oh, să-i ia naiba!

– Oh, mai taci din gură... ticălosule... uneori mă faci să fiu atît de furioasă. Un zîmbet slab îi apăruse pe faţă, iar el se aplecase şi-o sărutase. Ea începuse să-şi plimbe un deget pe partea interioară a coapsei lui, tot mai sus, privindu-l cu zîmbetul ei specific, iar el fusese cuprins imediat de excitare...

Încă îşi mai amintea, perfect.

– Femeie diabolică, îi spusese el. Te ador. Hai să mergem acasă. Plecaseră de pe plajă ţinîndu-se de mînă, ca doi copii, zîmbindu-şi unul altuia. Nici măcar nu

aşteptaseră să ajungă acasă. După cîteva mile, Ian zărise un golfuleţ îngust, situat la mică distanţă de drum, parcaseră acolo şi făcuseră dragoste sub copaci, înconjuraţi de zgomotele naturii. Încă îşi mai amintea cum stătuseră întinşi după aceea pe pămîntul moale, îmbrăcaţi doar în cămăşi, cu picioarele goale, jucîndu-se cu pietricelele şi firele de iarbă. Încă îşi mai amintoa cum atunci se gîndise că nu înţelege ce anume o făcea pe ea să stea împreună cu el... De ce? Şi pe el împreună cu ea. După părerea lui, nimeni nu trebuia să pună asemenea întrebări. Dar uneori era tentat s-o facă. Uneori se temea că tot ceea ce-l lega pe el atît de mult do ea era încrederea pe care ea o avea în scrisul lui. Nu voia să creadă că ăsta era motivul, dar, cu siguranţă, ora o parte din el.

Toate acele nopţi de discuţii, la cafea şi vin de la el din birou. Ea era întotdeauna atît de al naibii de sigură. Cînd el avea nevoie ca ea să fie. Asta era partea cea mai bună.

– Ştiu că vei reuşi, Ian. Asta e. Pur şi simplu ştiu că vei reuşi. Era atît de al naibii de sigură! De aceea reuşise să-l facă să renunţe la serviciul de pe Madison Avenue, pentru că era atît de sigură. Sau fusese poate din cauză că dorise să-l facă dependent de ea? Uneori se gîndea şi la această posibilitate.

– Dar de unde, ştii, la naiba? Cum e posibil să ştii că voi reuşi? E un vis, Jessie. O fantezie. Marele roman american. Ştii cîte nulităţi există care îşi închipuie că îl vor scrie?

– Cui îi pasă? Nu eşti tu.

– Poate că sînt. Ea aruncase odată cu paharul cu vin înspre el cînd spusese asta şi-l făcuse să rîdă. Sfîrşiseră prin a face dragoste pe blana groasă şi pufoasă, în timp ce el picurase vin de pe bărbia lui pe sînii ei şi amîndoi izbucniseră în rîs.

Din această cauză el trebuia să scrie un roman bun. Trebuia, pentru ea, pentru el însuşi. Trebuia s-o facă de

data asta. Şase ani de scris avuseseră drept rezultat un roman dezastruos şi o carte frumoasă de fabule, pe care criticii o cotaseră drept o operă clasică. Se vînduseră mai puţin de şapte sute de exemplare. Din roman nu se vînduseră nici măcar atîtea. Dar acesta, noul lui roman, va fi altfel. Ştia asta, Era „copilul" lui, produsul concepţiei minţii lui, în concurenţă cu al ei, *Lady J.*

Lady J. era boutique-ul lui Jessie. Iar Jessie făcuse din el ceva cu totul deosebit. Avea un fler anume, o atingere magică, avea întotdeauna hainele potrivite unui anume moment. Jessie era genul de om care împrăştia o vrajă peste tot ce atingea. O lumînare, o eşarfă, o bijuterie, o tentă de culoare, o umbră de zîmbet, o sclipire de căldură, o revărsare infinită de stil. Jessie se născuse cu asta. Goală şi cu ochii închişi şi tot avea stil.

La fel ca atunci cînd intra la el în birou la ora prînzului, cu părul ei blond fluturîndu-i pe spate, cu o urmă de zîmbet în ochi, sărutîndu-l pe gît şi... deodată un trandafir de culoarea somonului era aruncat peste hîrtiile lui. Un trandafir perfect sau o lalea de un galben strălucitor aşezată într-o vază de cristal lîngă ceaşca lui de cafea, cîteva felii de pepene galben... *The New York Times...* sau *Le Figaro*. Pur şi simplu avea stil. Avea un dar de a transforma tot ce atingea în ceva mai mult, în ceva mai bun.

Gîndul la ea îl făcu pe Ian să zîmbească, în timp ce privea oamenii aşezaţi la celelalte mese. Dacă Jessie s-ar fi aflat acolo ar fi fost îmbrăcată cu ceva uşor provocator. Acest gînd legat de Jessie îi îndreptă atenţia spre femeia cu pălărie de pai, aşezată la cîteva mese distanţă. N-o văzuse pînă atunci. Şi se gîndi că merita într-adevăr să fie văzută. Într-o după-amiază fierbinte de vară, după ce băuse două ginuri cu tonic. De-abia îi putea zări faţa de sub pălărie.

Avea braţe subţiri şi mîini frumoase, fără inele. O urmări sorbind cu paiul o băutură acidulată. Simţi o excitare cunoscută, în timp ce se gîndea la soţia lui şi o

privea pe femeia cu pălărie. Ce păcat că Jessie nu era acasă! Era o zi perfectă pentru a merge pe plajă, pentru a înota şi a transpira, pentru a te tăvăli în nisip, pentru a-ţi freca mîinile de corpul celuilalt, ungîndu-l cu loţiune de plajă. Felul în care femeia cu pălărie îşi arcuise gura în jurul paiului îl neliniştise. Îl făcuse s-o dorească pe Jessie, acum.

Mîncarea comandată de el sosi, dar alegerea se dovedi a fi fost proastă. Era prea grasă, prea fierbinte şi prea multă. Ar fi trebuit să-şi comande o salată. Gustă de cîteva ori, apoi se opri. Nu dorea nici măcar cafea. Era o zi prea plăcută pentru a te forţa să faci lucruri pe care nu le doreai. Era mult mai uşor să te laşi în voia soartei sau a minţii. Asta, cel puţin, nu era atît de dăunător. Se simţea bine. Întotdeauna se simţea bine la *Enrico.* Aici se putea relaxa, putea privi necunoscuţii, se putea întîlni cu scriitori pe care-i cunoştea şi putea admira femeile.

Fără vreun motiv anume, îl lăsă pe chelner să-i aducă al treilea pahar cu băutură. Rareori bea altceva decît vin alb, dar ginul era rece şi plăcut. Iar al treilea pahar nu-i va face nici un rău.

Mulţimea de la *Enrico* începu să se împrăştie. Chiar şi zgomotul traficului se auzea mai slab din cauza muzicii şi a vocilor oamenilor. Lui Ian îi amintea de ultima zi de şcoală. Barurile de noapte situate de ambele părţi ale restaurantului erau liniştite, luminile lor de neon nu se aprindeau pînă la căderea serii. Era mult mai plăcut decît lumina de neon. Era ceva real, tînăr şi plin de viaţă şi părea că seamănă cu un joc.Fata cu pălărie nu-şi descoperi faţa cînd Ian plecă, dar continuă să-l privească, apoi ridică din umeri şi făcu semn chelnerului pentru nota de plată. Putea să se întoarcă acolo sau poate... cine ştie...

Ian se gîndea la ea în timp ce se îndrepta spre maşină, uşor ameţit, dar nu într-atît încît să se vadă. Compunea în sinea lui versuri, o „Odă pentru o fru-

museţe nevăzută". Rîse în sinea lui cînd se urcă în maşina lui Jessie, dorindu-şi să se fi strecurat mai degrabă în interiorul lui Jessie. Se simţea extrem de voluptuos.

Conducea maşina lui Jessie, un mic *Morgan* de culoare roşie. Şi îi făcea o imensă plăcere. Fusese un cadou foarte frumos, se gîndi el, trăgînd şocul în afară. Un cadou foarte frumos. Pentru o femeie foarte frumoasă. I-o cumpărase din avansul primit pentru cartea de fabule. Dăduse tot cecul pentru maşină. Curată nebunie. Dar ei îi plăcuse enorm. Iar el o adora.

Se îndreptă înapoi pe Broadway şi se opri la stop, apoi trecu din nou prin faţa restaurantului *Enrico* în drum spre casă, cînd văzu cu coada ochiului drept o pată de culoare roz. Pălăria se învîrtea acum pe un deget, iar ea îşi ţinea faţa ridicată spre cer, legănîndu-şi şoldurile lejer în timp ce păşea pe tocurile înalte ale sandalelor albe. Rochia roz i se mula pe şolduri, dar nu foarte tare, iar părul roşu şi ondulat îi încadra faţa. Îi stătea bine în roz şi arăta al naibii de sexy. Avea forme rotunde şi proaspete, părea atît de tînără... douăzeci şi doi?... douăzeci şi trei? Privind-o, Ian simţi din nou acea dorinţă în adîncul lui. Părul ei de culoarea cuprului reflecta lumina soarelui. Voia să-l atingă. Să-i smulgă pălăria din mînă şi să fugă, pentru a vedea dacă ea vine după el. Voia să se joace şi n-avea cu cine.

Trecu încet cu maşina pe lîngă ea, iar ea îşi ridică privirea, faţa i se îmbujoră şi-şi feri repede capul, de parcă nu s-ar fi aşteptat să-l vadă, iar acum asta schimbase totul. Apoi întoarse capul şi-l privi din nou, iar expresia de surpriză fu înlocuită de un zîmbet slab şi o mişcare de-abia perceptibilă din umeri. Destinul, la urma urmei, azi era „ziua". Se pregătise special pentru ea. Iar acum era bucuroasă. Părea nedornică să plece, să se îndepărteze de privirea lui aprinsă. El nu merse mai departe cu maşina. Stătu acolo, în timp ce ea îl privea de la colţ. Nu era atît de tînără cum crezuse. Douăzeci şi şase... douăzeci şi şapte? Dar era încă

proaspătă. Suficient de proaspătă, după trei ginuri cu tonic şi foarte puţină mîncare.

Ochii ei îi cercetară faţa, îl fixară o clipă, cu grijă, apoi în timp ce el o privea. Ea începu să se apropie, arătîndu-şi sînii plini ce contrastau puternic cu braţele subţiri, aproape infantile.

– Te cunosc de undeva? Rămase lîngă maşină, ţinîndu-şi pălăria în mînă, trecîndu-şi un picior în faţa celuilalt. Această mişcare îi scoase şi mai mult în relief forma şoldurilor, iar Ian îşi simţi dintr-odată pantalonii prea strîmţi.

– Nu, nu cred.

– Te uitai insistent.

– Da... îmi pare rău. Eu... mi-a plăcut pălăria. Am observat-o în timp ce luam prînzul.

Faţa ei se relaxă, iar el îi răspunse la zîmbet, deşi simţi puţină dezamăgire. Era mai bătrînă ca Jessie, poate chiar cu un an sau doi mai mare ca el. Era genul care de la distanţă părea cu totul deosebită, dar odată ce se apropia visul se destrăma. Iar rădăcinile părului roşu se zăreau acum ca fiind negre.

– Vrei să te duc undeva? De ce nu? îşi spuse el în gînd. Nu putea merge departe, probabil în aceeaşi direcţie cu el, la vreun birou situat la o distanţă de cîteva blocuri.

– Da, sigur, mulţumesc. E prea cald ca să merg pe jos. Îi zîmbi din nou şi se chinui să deschidă uşa. Ian i-o deschise din interiorul maşinii, iar ea se aşeză pe scaun, etalîndu-şi decolteul adînc. Asta, cel puţin, era extrem de real.

– Unde să te duc?

Ea tăcu o clipă, apoi zîmbi.

– La *Market and Tenth.* Nu-ţi e în drum?

– Nu, e bine. Nu mă grăbesc. Dar fu surprins de adresa ei. Era un loc ciudat pentru a lucra acolo, un loc prost pentru a locui acolo.

– Ţi-ai luat zi liberă? Ea îl privea întrebătoare.

– Într-un fel. Lucrez la domiciliu. În mod normal, el nu era atît de expansiv, dar ea îl făcea să se simtă stînjenit, îl făcea să simtă nevoia de a vorbi. Parfumul răspîndit de femeie era greu, iar rochia i se ridicase mult pe coapse. Ian era flămînd. Dar îi era foame de Jessie. Iar Jessie se afla încă la zece ore depărtare.

– Ce lucrezi? Pentru o clipă, el ar fi vrut să spună că e un gigolo, întreţinut de soţia sa. Se contrazise apoi în gînd şi se încruntă.

– Sînt scriitor. Răspunsul fu tăios.

– Nu-ţi place?

– Îmi place la nebunie. Ce te-a făcut să mă întrebi asta? De această dată era surprins.

– Felul în care ai început să te încrunţi. Eşti un tip drăguţ cînd zîmbeşti.

– Mulţumesc.

– *De nada.*[1] De asemenea, ai şi o maşină frumoasă. Ochii ei cuprinseră dintr-o singură privire totul: cămaşa bine croită *St. Tropez*, pantofii *Gucci,* purtaţi fără ciorapi. Nu ştia că sînt *Gucci,* dar îşi dădea seama că sînt scumpi. Ce maşină e? întrebă ea. Un MG?

– Nu. Un *Morgan*. Şi e a soţiei mele... Cuvintele i se opriră însă în gît. Tu ce lucrezi?

– În momentul de faţă sînt chelneriţă la *Condor,* dar am vrut să văd cum arată împrejurimile la lumina zilei. De aceea am venit să iau prînzul aici. E cu totul alt gen de lume. Iar în acest moment al zilei sînt cu toţii mult mai treji decît noaptea.

Condor nu era cunoscut ca avînd o clientelă prea selectă. Era vestit pentru fetele „topless", iar Ian presupuse cum servea ea clienţii, pe jumătate goală. Ea ridică din umeri, apoi zîmbi slab. Părea din nou aproape drăguţă, dar ochii ei aveau ceva trist în adîncul lor. Ceva

1. Pentru puţin (lb. spaniolă în text)

ca un regret, ca la un animal hăituit şi distant. Îl privi ciudat o dată sau de două ori. Şi din nou Ian constată că se simte stînjenit în prezenţa ei.

– Locuieşti la *Market and Tenth?* Trebuia să spună ceva.

– Da, la hotel. Tu? Era o întrebare grea. Ce-ar fi putut răspunde el? Dar ea răspunse în locul lui. Lasă-mă să ghicesc. Pe Pacific Heights? Strălucirea din ochii ei dispăruse, iar întrebarea sunase amară şi acuzatoare.

– Ce te face să crezi asta? Încercă să pară amuzat, dar nu reuşi prea bine. O privi în timp ce se opri într-un ambuteiaj pe Montgomery Street. Ar fi putut fi secretara cuiva sau o fată ce interpreta un rol mic dintr-un film. Nu arăta a fi o femeie ieftină. Părea obosită şi tristă.

– Iubitule, miroşi a Pacific Heights.

– Nu te lăsa păcălită de mirosuri. Nici de „tot ce străluceşte"... Rîseră amîndoi uşor, iar el se juca cu şocul în timp ce traficul se puse din nou în mişcare. Întoarse maşina şi o luă pe Market.

– Căsătorit?

El aprobă din cap.

– Păcat. Bărbaţii buni întotdeauna sînt căsătoriţi.

– E un inconvenient? Era o nebunie să spună aşa ceva, dar era mai degrabă curios decît serios, iar ginul cu tonic îşi spunea cuvîntul.

– Uneori mă duc cu tipi căsătoriţi, alteori nu. Depinde de tip. În cazul tău... cine ştie? Îmi placi.

– Sînt flatat. Arăţi bine, ca să mă exprim în genul tău. Cum te cheamă?

– Margaret, Maggie.

– E un nume frumos. Ea îi zîmbi din nou. Ăsta e, Maggie? Era singurul hotel din zonă şi nu arăta prea bine.

– Da, ăsta e. Casă, dulce casă. Frumos, nu-i aşa? Încercă să-şi ascundă jena, iar el se pomeni fiindu-i milă de ea. Hotelul arăta trist şi deprimant.

– Vrei să urci pentru o băutură?

El ştiu din privirea ei că s-ar simţi jignită dacă ar refuza-o. Şi, la naiba, n-avea nici un chef să se ducă acasă şi să lucreze. Mai avea încă nouă ore şi jumătate de umplut pînă la sosirea avionului lui Jessie. Dar mai ştia, de asemenea, ce-ar fi putut însemna dacă accepta invitaţia lui Maggie. Iar faptul că lăsa în mod conştient să se întîmple un astfel de lucru era foarte urît faţă de Jessie, mai ales în ziua cînd ea sosea acasă. Se abţinuse timp de trei săptămîni. De ce nu mai putea rezista o singură după-amiază?

Dar fata asta părea atît de singură, atît de lipsită de dragoste, iar ginul cu tonic îi luase minţile. Ştia că nu voia să se întoarcă acasă. Nimic în acea casă nu-i aparţinea, nu cu adevărat, cu excepţia a cinci sertare care conţineau dosare cu scrierile lui şi a maşinii de scris *Olivetti* pe care Jessie i-o făcuse cadou. Era un gigolo. Era prinţul consort al lui Jessie.

– Sigur, am timp pentru o băutură. Dacă însă o faci să fie cafea. Ce să fac cu maşina?

– Cred că o poţi parca în faţa uşii. E o zonă marcată cu alb, nu ţi-o vor ridica de acolo.

Parcă maşina în faţa hotelului, iar Maggie privi cu atenţie spatele maşinii în timp ce el o trase lîngă bordură. Era uşor de reţinut ce scria pe plăcuţa cu numărul de înmatriculare. Un nume despre care ea crezu că era al lui. Jessie.

Capitolul 2

Jessica auzi trenul de aterizare desprinzîndu-se din burta avionului şi zîmbi. Centura de siguranţă era prinsă la locul ei, lumina de deasupra capului era stinsă şi ea îşi simţi inima bătîndu-i mai tare în timp ce avionul se roti deasupra pistei pentru ultima oară. Vedea clar luminile de dedesubt.

Îşi privi ceasul. Îl cunoştea atît de bine. Chiar acum ol căuta cu disperare un loc de parcare la garajul aeroportului, speriat că întîrziase şi că ar putea s-o piardă la poarta de ieşire. După ce găsea un loc, alerga ca un disperat pînă la terminal şi o aştepta acolo gîfîind şi zîmbind, cu nervii încordaţi. Întotdeauna făcea aşa. Făcea din venirea ei acasă ceva deosebit.

Se simţea de parcă fusese plecată pentru un an, dar adusese lucruri atît de frumoase! Colecţia de primăvară va fi minunată. Pasteluri blînde, materiale fine din lînă croite în bie, pelerine în culori deschise, fuste din mătase, mîneci ample şi cîteva minunate suede-uri.[1] Va fi o primăvară grozavă pentru boutique-ul ei. Mărfurile pe care le comandase nu vor începe să sosească decît peste trei, patru luni, dar Jessie se bucura deja gîndindu-se la ele. Le memorase pe toate. Colecţia de primăvară era gata. Îi plăcea să plănuiască lucrurile

---

1. material foarte fin din piele de căprioară

dinainte. Îi plăcea să ştie ce va urma. Îi plăcea să ştie că îşi are viaţa ei şi munca ei plănuite cu mult înainte. Unii oameni puteau găsi plictisitor un astfel de gen de viaţă, dar nu Jessie.

Ea şi Ian plănuiseră să facă o excursie în Carmel în luna octombrie. Ziua Recunoştinţei urma să fie petrecută cu nişte prieteni. De Crăciun vor merge poate să schieze la lacul Tahoe, apoi, după Anul Nou, vor trece repede în Mexic în căutare de puţin soare. Iar apoi colecţia de primăvară va începe să sosească. Totul era perfect plănuit dinainte. Călătoriile ei, mesele ei, garderoba ei. Îşi putea permite să facă planuri pentru că avea o afacere care mergea bine, un soţ pe care-l iubea şi pe care putea conta întotdeauna şi era înconjurată de oameni pe care se putea bizui. Foarte puţine lucruri erau variabile în viaţa ei şi îi plăcea în felul acesta. Se întreba dacă ăsta era motivul pentru care nu-şi dorise niciodată un copil. Pentru că acesta ar fi fost o variabilă.

Roţile atinseră pista, iar ea închise ochii... Ian... tînjise atîta după el în ultimele săptămîni. Zilele fuseseră pline, iar nopţile ocupate, totuşi îl sunase întotdeauna cînd ajunsese seara la hotel. Dar nu putuse să întindă mîna şi să-l atingă sau să fie ţinută de el în braţe. Nu putuse să rîdă şi să-l privească în ochi, să-l gîdile pe tălpi, să stea lîngă el sub duş, lingîndu-i stropii de apă de pe spatele plin de pistrui. Îşi întinse picioarele lungi în faţa ei, aşteptînd ca avionul să se oprească.

Era greu să fii răbdătoare. Voia ca avionul să se oprească. Voia să alerge afară şi să l vadă. Chiar acum. Nu existaseră niciodată alţi bărbaţi pentru ea. Era greu de crezut, dar aşa era. Se gîndise o dată sau de două ori la asta, dar niciodată nu întîlnise pe altul care să-i merite atenţia. Ian era în ochii ei mult mai bun decît toţi ceilalţi. Mai sexy şi mai deştept, mai tandru şi mai iubitor. Ian îi înţelegea atît de bine dorinţele şi îi satisfăcea atîtea nevoi. În cei şapte ani de cînd era căsătoriţi, pierduse contactul cu majoritatea prietenelor ei din New

York şi nu le înlocuise cu altele în San Francisco. Nu avea nevoie de prietene, de confidente, de „cea mai bună prietenă". Îl avea pe Ian. El era prietenul ei cel mai bun, iubitul ei, chiar şi fratele ei, acum cînd Jake murise. Şi ce dacă Ian avea din cînd în cînd cîte o „aventură"? Nu se întîmpla des, iar el era discret. Pe ea n-o deranja. Bărbaţii făceau asta cînd simţeau nevoia, dacă soţiile lor erau plecate. El nu se folosea de asta, nu se lăuda sau nu o făcea să sufere. Ea doar presupunea că el făcuse aşa ceva din cînd în cînd. Asta era tot, înţelegea. Atîta timp cît nu ştia. Presupunea doar, ceea ce era ceva cu totul diferit de a şti.

Părinţii ei avuseseră o astfel de căsnicie şi trăiseră fericiţi ani de zile. Privindu-i, Jessie înţelesese că existau lucruri despre care nu se vorbea, cu care nu îl făceai pe celălalt să sufere. O căsnicie bună se baza pe consideraţie, iar uneori pe capacitatea de a şti să-ţi ţii gura. Părinţii ei erau morţi acum. Nu fuseseră tineri cînd se născuse ea. Mama ei se apropia de patruzeci de ani, iar tatăl trecuse de patruzeci şi cinci. Iar Jessie avusese patru ani cînd se născuse Jake. Dar, căsătorindu-se mai tîrziu, părinţii ei se respectaseră mai mult decît o fac majoritatea cuplurilor. Jessie învăţase foarte mult din asta.

Dar toţi dispăruseră acum. Trecuseră deja trei ani. Părinţii ei muriseră la cîteva luni unul de altul. Jake murise cu un an înainte, în Vietnam, la douăzeci şi cinci de ani. Toţi se duseseră. Jessica era singura care rămăsese. Dar îl avea pe Ian. Slavă Domnului că îl avea pe Ian. Simţea fiori de-a lungul şirei spinării cînd se gîndea în felul acesta... ce s-ar face ea fără Ian? Ar muri... Aşa cum tatăl ei murise cînd rămăsese fără mama ei... El era tot ce avea acum. El o ţinea în braţe noaptea tîrziu cînd îi era frică. El o făcea să rîdă cînd ceva o întrista foarte tare. Deci, ce importanţă avea dacă existau aventuri trecătoare de care ea nu afla, atîta vreme cît el era mereu lîngă ea cînd avea nevoie? Şi întotdeauna era.

Auzi uşile deschizîndu-se uşor. Lumea începu să se

înghesuie spre coridoare. Zborul de cinci ore se terminase. Sosise timpul să meargă acasă. Jessie îşi netezi pantalonii cu o mînă şi o întinse pe cealaltă după haină. Era dintr-un suede de culoare portocalie, pe care o purta la nişte pantaloni dintr-un suede bej, cu o bluză din mătase imprimată în nuanţe de caramel pe dedesubt. Ochii ei verzi străluceau pe faţa bronzată, iar părul blond îi cădea liber şi bogat peste umeri. Lui Ian îi plăcea cum îi vine în portocaliu, iar ea îşi cumpărase haina de la New York. Zîmbi în sinea ei, gîndindu-se cît de mult îi va plăcea lui... aproape la fel de mult ca şi blazerul *Pierre Cardin* pe care i-l cumpărase lui. Era amuzant să-l răsfeţe pe Ian.

Trei oameni de afaceri şi nişte femei gălăgioase se înghesuiră înaintea ei, dar ea era suficient de înaltă pentru a putea vedea peste capetele lor. El era acolo, la poartă, iar ea îi făcu semn cu mîna. El îi zîmbi larg, făcîndu-i la rîndul lui cu mîna şi apoi porni încet spre ea, croindu-şi drum prin mulţime. Cînd ajunse lîngă ea o luă în braţe.

– Era şi timpul să vii acasă... şi arătînd aşa cum arăţi vei fi norocoasă dacă nu te voi viola chiar aici. Părea atît de încîntat! Şi apoi o sărută, era acasă.

– Dă-i drumul, violează-mă. Să văd dacă îndrăzneşti. Rămaseră acolo unde erau, sorbindu-se unul pe altul din ochi şi spunîndu-şi tot ce aveau de spus din priviri. Jessie nu-şi putea abţine un zîmbet de pe buze, nici mîinile de pe faţa lui. E atît de bine să te simt! Iubea pielea lui moale şi mirosul de lămîie degajat de ea.

– Jessie, dacă ai şti ce dor mi a fost de tine... Ea dădu din cap, pentru că ştia. Şi ei îi fusese col puţin tot atît de dor de el.

– Cum e cartea?

– Frumoasă. Vorbeau despre banalităţile pe care le discută oamenii ce se cunosc unul pe altul foarte bine. Nu aveau nevoie de multe cuvinte. Cu adevărat frumoasă, adăugă el. Îi luă geanta mare din piele maron

de unde o lăsase ea pentru a-l săruta. Haide, doamnă sexy, să mergem acasă, spuse el. Ea îşi strecură braţul sub al lui şi porniră împreună. Părul ei îi atingea umerii, iar ea părea o completare a fiinţei lui.

– Ţi-am adus un cadou.

El zîmbi. Întotdeauna îi aducea.

– Văd că ţi-ai cumpărat şi ţie unul. E o haină grozavă.

– Îţi place? Mi-a fost teamă că e un pic prea ţipătoare. Era un caramel arzător, cu margini purpurii.

– Pe tine arată bine. Totul pe tine arată bine.

– Dumnezeule, ce drăguţ eşti cu mine! Ce-ai făcut? Ai buşit maşina?

– E frumos ce spui? E frumos?

– Ai buşit-o? Dar ea rîdea şi el începu la rîndul lui să rîdă.

– Nu, am schimbat-o pe o motocicletă *Honda.* M-am gîndit că-ţi va plăcea mai mult.

– Ce bine te-ai gîndit! Dragul meu, sînt de-a dreptul emoţionată. Acum, haide, spune-mi adevărul. Cît de rău arată maşina?

– Rău? Vreau să te informez că nu numai că se află într-o condiţie excelentă, dar e şi curată, stare în care nu se afla cînd ai plecat tu. Biata maşinuţă era atît de murdară!

– Da, ştiu. Ea îşi dădu capul pe spate iar el zîmbi.

– Eşti o ruşine, doamnă Clarke, dar te iubesc. O sărută pe vîrful nasului, iar ea îşi petrecu braţele în jurul gîtului lui.

– Ghici?

– Cîte încercări am dreptul?

– Una.

– Mă iubeşti?

– Ai ghicit! Ea chicoti şi-l sărută pe gît.

– Ce primesc ca premiu pentru că am ghicit?

– Pe mine.

– Grozav, accept.

– Ce bine-mi pare că sînt acasă! Ea oftă uşor şi

rămase în cercul format de braţele lui, în timp ce aşteptau să sosească bagajele. El putea vedea uşurarea din ochii ei. Nu-i plăcea să fie plecată, nu-i plăcea să călătorească cu avionul, îi era teamă să nu moară, îi era teamă ca el să nu moară într-un accident de maşină cît timp ea era plecată. De cînd părinţii şi fratele ei muriseră... avea foarte multe spaime. Nu pentru că ei ar fi murit de o moarte violentă. Mama ei fusese bătrînă. Destul de bătrînă. Avusese şaizeci şi opt de ani. Iar tatăl ei trecuse de şaptezeci de ani. Murise de durere, în mai puţin de un an. Dar Jessie nu fusese pregătită să îndure ambele pierderi într-un timp atît de scurt şi era incredibil cît de mult o afectaseră. Nu-şi revenise niciodată în întregime după moartea fratelui ei, dar după cea a părinţilor... La vremea aceea Ian se întrebase dacă îşi va mai reveni vreodată. Se simţea atît de singură şi de speriată. Părea că nu mai e fiinţa pe care o cunoştea. Devenise dintr-odată atît de dependentă de el, atît de diferită de Jessie de odinioară. Şi părea că voia să fie sigură că şi el o la fel de dependent de ea... Atunci începuse să l convingă să şi lase sujba şi să se dedice în întregime scrisului. Îşi putuse permite asta. Dar, într-un fel, el nu fusese sigur că va putea. Însă fusese bine pentru amîndoi, în majoritatea timpului. Iar prin faptul că l întreţinea, Jessie se simţea mai sigură. El era într-adevăr tot ce avea ea acum.

Privi din nou spre el şi zîmbi.

– Aşteaptă doar pînă te duc acasă, doamnă Clarke.

– Viciosule.

– Da. Şi îţi place la nebunie.

– Da, îmi place.

Oamenii îi priveau, dar ei nu observau asta. Le ofereau oamenilor ceva frumos la care să privească, ceva care îi plăcea să zîmbească, să se simtă bine, să-şi dorească. Ceva ce le plăcea şi lor la fel de mult. Erau amîndoi frumoşi şi aveau tot ce-şi doreau. Iar asta stîrnea de obicei un amestec de emoţii celor care îi

priveau.

Merseră la garaj să-şi ia maşina, iar Jessie zîmbi mîndră cînd o văzu.

– Dumnezeule, ce bine arată! Ce i-ai făcut?

– Am spălat-o. Ar trebui să încerci şi tu din cînd în cînd. Ţi-ar plăcea efectul.

– Oh, taci din gură. Îl lovi în glumă, iar el se feri, prinzîndu-i braţul în timp ce ea rîdea.

– Înainte de a mă înfrînge, amazoană, urcă în maşină. O pocni peste fund şi descuie uşa.

– Nu-mi spune amazoană, ticălosule! Fustangiule!

– Fustangiu? Mi-ai spus fustangiu? El părea şocat şi se întoarse din nou lîngă ea. Doamnă, cum îndrăzneşti să-mi spui în felul ăsta? O răsuci şi o trînti pe scaunul maşinii. Aşa, şi dă-mi voie să-ţi spun ceva, lîngă o tipă ca tine, nici nu-i de mirare!

– Ian, eşti un rahat! Dar el ştia că pe ea n-o deranjau astfel de glume. În afară de asta, cred că am început să mă micşorez.

– Oh? Chiar aşa? Cu cîţiva centimetri, nu-i aşa? El chicoti, în timp ce termină de aşezat bagajele în portbagaj. Maşina era decapotată, aşa că ea îl privea zîmbind.

– Du-te dracului! Ştii foarte bine ce înălţime am, dar m-am măsurat ieri şi am văzut că aveam cu doi centimetri mai puţin.

– Probabil că stăteai jos.

El se urcă lîngă ea, se întoarse şi o privi în ochi.

– Bună, doamnă Clarke. Bine-ai venit acasă!

– Bună, dragostea mea. E atît de bine să fiu din nou acasă. Schimbară un zîmbet lung, iar el porni maşina. Ea îşi scoase haina cea nouă şi-şi suflecă mînecile bluzei. A fost cald astăzi aici? E încă destul de cald.

– A fost foarte cald şi frumos şi însorit. Iar dacă şi mîine e la fel poţi suna la boutique să le spui că eşti înzăpezită la Chicago. Vom merge la plajă.

– Înzăpezită, în septembrie? Eşti nebun. Şi, dragul meu, nu pot. Dar îi plăcea ideea, iar el ştia acest lucru.

– Oh, ba da, poţi. Te voi răpi dacă va fi nevoie.

– Poate m-aş putea duce mai tîrziu.

– Acum ai înţeles ideea. Îi zîmbi victorios şi trase şocul.

– A fost chiar atît de frumos azi?

– A fost. Şi ar fi fost şi mai frumos dacă tu ai fi fost acasă. M-am pilit la prînz la *Enrico* şi n-am ştiut cum să-mi petrec restul zilei.

– Sînt sigură că ai găsit ceva. Dar nu era nici urmă de maliţie în tonul vocii ei, nici o expresie suspicioasă pe faţă.

– Nu. Nu cine ştie ce.

Capitolul 3

– Jessie, eşti fără îndoială cea mai frumoasă femeie pe care o cunosc.

– Complimentul e în întregime reciproc. Ea stătea întinsă pe burtă, zîmbindu-i. Aerul era plin de parfumul corpurilor lor. Aveau amîndoi părul ciufulit. Nu se treziseră de mult timp. Doar de atît cît le fusese necesar pentru a face dragoste.

– Nu poate fi în întregime reciproc, prostuţo. Eu nu sînt o femeie frumoasă.

– Nu, dar eşti un bărbat nemaipomenit.

– Iar tu eşti o femeie adorabilă. Meriţi să trăieşti cu un scriitor. Ea zîmbi din nou, iar el îşi plimbă un deget de-a lungul spatelui ei.

– Vei da din nou de necaz, dragul meu, dacă faceţ asta. Ea trase un fum din ţigara pe care o fumau amîndoi şi expiră pe deasupra capului lui, înainte de a-l săruta.

– La ce oră mergem la plajă, Jessie, dragostea mea?

– Cine a spus că mergem la plajă? Dumnezeule, dragul meu, trebuie să mă duc la magazin. Am lipsit trei săptămîni.

– Deci, ce mai contează o zi? Ai spus că mergi azi cu mine la plajă. O privi dezamăgit, ca un copil.

– N-am spus.

– Ba ai spus. Sau aproape ai spus. Ţi-am zis că te voi răpi şi a părut să-ţi placă ideea. Ea rîse şi-şi băgă mîna în părul lui. Era imposibil. Un copil mare. Dar unul atît de frumos. Nu-i putea rezista niciodată.

– Ştii ceva?

– Ce? El păru mulţumit şi privi spre faţa ei. Arăta frumoasă dimineaţa.

– Eşti o pacoste, asta eşti. Trebuie să muncesc. Cum să merg la plajă?

– Simplu. Le suni pe fete, le spui că nu poţi veni pînă mîine şi apoi plecăm amîndoi. E foarte simplu. Cum ai putea pierde o astfel de zi, pentru numele lui Dumnezeu?

– Muncind pentru a-mi cîştiga existenţa.

Erau genul de comentarii care lui nu-i plăceau. Din ele reieşea că el nu îşi cîştiga singur existenţa.

– Ce-ai zice dacă mă duc de dimineaţă şi stau mai puţin?

– Mda. Ştiu eu că nu vei mai pleca, odată ajunsă la boutique. Jessica, eşti o spărgătoare de gaşcă. Asta eşti. O spărgătoare de gaşcă. De prima clasă. Dar ea pornise deja, goală, spre bucătărie, pentru a pregăti cafeaua şi-i răspunse peste umăr.

– Îţi promit să plec de la magazin la ora unu. Ce zici?

– E mai bine decît nimic. Dumnezeule, îţi iubesc fundul! Şi ai mai slăbit. Ea îi zîmbi şi-i trimise un sărut.

– La ora unu, îţi promit. Putem lua prînzul aici.

– Asta înseamnă ceea ce cred eu că înseamnă? El zîmbi şi ea aprobă din cap. Atunci vin să te iau la douăsprezece şi jumătate.

– Ne-am înţeles.

Lady J se afla la parterul unei case în stil victorian de pe Union Street. Casa era vopsita în galben, cu margini albe, iar pe o plăcuţă mica de bronz, aflată pe uşă, era scris numele magazinului: LADY J. Jessie avea o vitrină mare, pe care o schimba de două ori pe lună. Era

simplu şi eficient, iar acum, în timp ce intră cu *Morgan*-ul pe alee privi pentru a vedea ce făcuseră cu vitrina cît timp ea fusese plecată. În vitrină se afla o fustă maron din tweed, cu cămaşă de culoarea părului de cămilă, cu coliere de chihlimbar, o pălărie tricotată şi o scurtă din blană de vulpe, aruncată peste un scaun din catifea verde. Vitrina arăta foarte bine, exact aşa cum trebuie pentru toamnă... deşi nu pentru vara indiană. Dar asta nu conta. Nimeni nu-şi cumpăra haine pentru vara indiană. Oamenii îşi cumpărau haine de toamnă.

Lucrurile comandate la New York îi reapărură în minte în timp ce- şi luă servieta şi urcă cele cîteva scări de la intrare. Era deschis. Fetele ştiuseră că va veni mai devreme.

– Ei, uite cine a venit! Zina! S-a întors Jessie! O fată micuţă, cu trăsături frumoase, orientale, pocni din palme şi sări în picioare, alergînd încîntată spre Jessie. Arăţi nemaipomenit! Cele două formau o pereche ciudată. Jessie era blondă, înaltă şi contrasta cu frumuseţea delicată şi plină de graţie a japonezei. Părul ei era de un negru strălucitor şi cădea în unghi drept de la ceafă spre vîrful bărbiei.

– Kat! Ţi-ai tăiat părul! Jessie rămase surprinsă. Cu o lună în urmă părul fetei cădea lung pînă la mijloc, atunci cînd nu-l purta strîns într-un coc în vîrful capului. O chema Katsuko, ceea ce însemna pace.

– M-am săturat să mi-l tot strîng. Cum îţi place? Făcu o piruetă într-un picior şi părul îi flutură în jurul capului. Era îmbrăcată în negru, aşa cum se îmbrăca cel mai des, ceea ce-i accentua eleganţa şi graţia. Din cauza acestei graţii de pisică, Jessie îi dăduse porecla cu care i se adresase:[1]

– Îmi place! E foarte modern! Îşi zîmbiră una alteia,

1. pisică (lb. engleză)

dar fură curînd întrerupte de un strigăt de bucurie.

– Aleluia! Te-ai întors acasă! Era Zina. Cu părul ei roşu, cu ochi căprui, senzuală şi tipic sudistă. Avea sînii mari, în timp ce celelalte două îi aveau mici, iar gura ei spunea clar că-i place să rîdă şi că îi plac bărbaţii. Părul ei cîrlionţat îi încadra faţa şi avea nişte picioare nemaipomenit de sexy. Bărbaţii se topeau cînd o vedeau mergînd, iar ei îi plăcea la nebunie să-i tachineze. Ai văzut ce şi-a făcut Kat la păr? întrebă ea. Pronunţase cuvîntul „păr" de parcă japoneza şi-l răsese complet. Eu aş fi plîns un an întreg, adăugă ea. Zîmbi, în timp ce gura ei pronunţa fiecare cuvînt ca pe o mîngîiere. Cum a fost la New York? întrebă ea.

– Frumos, minunat, nemaipomenit, urît şi cald. Aşteptaţi să vedeţi ce-am cumpărat!

– Ce culori? Pentru o persoană care se îmbracă cel mai adesea în alb şi negru, Kat avea un fler teribil pentru culorile aprinse. Ştia pe care să le cumpere, cum să le combine, cum să creeze contrastele, cum să le amestece. Se pricepea la tot, numai nu le îmbrăca.

– Toate sînt pastelate şi sînt atît de frumoase că-ţi vine să mori! Jessie păşi satisfăcută peste mocheta groasă, de culoare bej, de la *Lady J.* Era atît de bine să fie din nou în domeniul ei. Cine a aranjat vitrina? Arată grozav!

– Zina. Lui Kat întotdeauna îi plăcea să-şi laude prietena. Nu-i aşa că arată nemaipomenit cu scaunul acela verde care crează contrastul?

– E fantastic. Şi văd că nimic nu s-a schimbat pe-aici. Voi două sînteţi la fel de unite ca două siameze. S-au făcut ceva bani cît am fost plecată? Se aşeză în scaunul ei preferat din piele bej, un scaun adînc care îi permitea să-şi întindă picioarele în faţă. Era genul de scaun pe care stau de obicei bărbaţii în timp ce aşteaptă.

– Am făcut mulţi bani. Cel puţin, în primele două săptămîni. Săptămîna asta a fost mai slabă. Vremea a

fost atît de frumoasă. Kat îi dădu repede raportul şi ultima frază îi aminti lui Jessie că avea doar patru ore de lucru, înainte ca Ian să vină s-o ia la plajă.

Zina îi întinse o cană cu cafea neagră, în timp ce Jessie privi în jur. Văzu colecţia de toamnă cumpărată de ea, în mare parte din Europa, în urmă cu cinci luni şi care, pe fondul decorului bej şi maron al magazinului, arăta foarte bine. Doi dintre pereţi erau acoperiţi cu oglinzi şi în fiecare colţ se aflau numeroase plante. Alte plante atîrnau din plafon, luminate de becuri ascunse cu subtilitate.

– Cum merge colecţia aceea daneză? Colecţia daneză era în mare parte formată din haine roşii, fuste, tricouri, trei feluri de blazere şi o minunată pelerină de un roşu închis, de cireaşă coaptă, care făcea o femeie să se simtă la fel de exotică şi de sexy cum s-ar fi simţit într-o haină de blană. Era o haină grozavă! Jessie îşi comandase una şi pentru ea.

– Marfa daneză merge bine, spuse Zina cu accentul ei specific de New Orleans. Ce face Ian? Nu l-am mai văzut de cîteva săptămîni. Trecuse o singură dată pentru a încasa un cec, în ziua ce urmase plecării lui Jessie.

– Lucrează la o nouă carte. Zina zîmbi şi aprobă din cap. Îl plăcea. Kat nu era aşa sigură dacă-l place. Ea se ocupa de contabilitate, aşa că ştia cît de mult cheltuieşte el din profiturile Jessicăi! Dar Zina lucra de mult mai mult timp în magazin şi ajunsese să-l cunoască şi să-l aprecieze. Kat era mai nouă şi încă mai purta amprenta durităţii specifice pentru New York. Cînd nu mai suportase presiunea de acolo se hotărîse să se mute la San Francisco. Îşi găsise slujba de la *Lady J,* la o săptămînă după ce sosise în oraş şi se considera tot atît de norocoasă că lucra acolo, după cum se simţea şi Jessie că o avea în magazin. Era foarte pricepută în acest domeniu.

Cele trei femei petrecură o jumătate de oră sporovăind la cafea, în timp ce Katsuko îi arăta lui Jessie

nişte articole tăiate din ziare în care era vorba despre boutique. Aveau doi noi clienţi, care practic goliseră magazinul. Vorbiră despre planurile pe care le avea Jessie pentru toamnă. Voia să organizeze o paradă de modă înainte de a pleca la Carmel, în luna octombrie. Kat putea să înceapă să se gîndească la cîteva idei pentru asta.

Magazinul prinsese viaţă odată cu întoarcerea ei, iar împreună formau un trio puternic. Toate trei aveau ceva de oferit. Asta se vedea din faptul că boutique-ul nu avusese de suferit cît timp ea lipsise. Nu-şi putea permite aşa ceva şi amîndouă fetele ştiau asta şi-şi iubeau munca. Ea le plătea bine, îşi puteau cumpăra haine frumoase cu preţuri reduse, iar Jessie era o femeie foarte rezonabilă ca şefă, ceea ce era un lucru rar. Kat lucrase la trei patroane în New York şi toate trei fusese nişte ticăloase, iar Zina scăpase de mai mulţi bărbaţi care îi ceruseră să bată la maşină, să ofere cafele şi să se culce cu ei, nu neapărat în această ordine. Jessica le cerea să muncească din greu, ore întregi, dar şi ea muncea în rînd cu ele, uneori chiar mai mult. Făcuse din *Lady J* un succes şi le cerea să menţină magazinul la acest standard. Nu era o sarcină dificilă. Ea aducea un suflu nou în fiecare anotimp, iar cienţilor le plăcea acest lucru. *Lady J* era solid ca o stîncă. Exact aşa cum era Jessica şi totul din jurul ei.

– Iar acum, fetelor, cred c-aş face bine să nu uit pe corespondenţă. Cît de multă e?

– Nu foarte multă. Zina a răspuns la cele mai grele. Sînt cîteva scrisori de la femeile acelea din Texas care au fost aici în luna martie şi care vor să ştie dacă puloverele galbene cu guler înalt mai sînt încă la modă... chestii de genul ăsta. A răspuns Zina la toate.

– Zina, te iubesc.

– La dispoziţia dumneavoastră. Făcu o plecăciune adîncă, iar sutienul de un verde aprins ieşi la iveală sub greutatea sînilor ei. Dar celelalte două încetaseră s-o

mai necăjească în legătură cu acest subiect. Fiecare era mulţumită de cum arăta şi toate trei aveau destule motive pentru a fi.

Jessie merse în biroul ei mic din spate şi privi în jur, mulţumită. Plantele ei crescuseră, corespondenţa era sortată ordonat pe categorii, notele de plată fuseseră achitate. Văzu dintr-o privire că totul era în ordine. Acum, tot ce avea de făcut era să se uite prin corespondenţă. Tocmai era pe cale să se apuce de citit, cînd Zina apăru în uşă, puţin derutată.

– A venit un bărbat care vrea să te vadă, Jessie. Spune că e urgent. Părea aproape îngrijorată. Nu era unul din clienţii lor obişnuiţi şi nu venise pentru a cumpăra ceva.

– Să mă vadă? Pentru ce?

– N-a spus. Dar m-a rugat să-ţi dau cartea lui de vizită. Zina îi întinse un carton dreptunghiular de culoare albă şi Jessie o privi drept în ochi.

– S-a întîmplat ceva? Zina ridică din umeri, iar Jessie citi numele de pe cartea de vizită: „William Houghton, Inspector de poliţie. Poliţia din San Francisco". Nu înţelese ce legătură avea cu ea şi o privi pe Zina, căutînd o explicaţie. S-a întîmplat ceva cît timp am fost plecată? întrebă ea. Am fost jefuiţi? Poate că ele nu-i spuseseră de la început pentru a nu o speria.

– Nu, Jessie, sincer, nu s-a întîmplat nimic. N-am nici cea mai mică idee despre ce este vorba. Accentul ei părea copilăresc cînd Zina era îngrijorată de ceva.

– Nici eu. Poftește-l aici. Ar fi mai bine să vorbesc cu el.

William Houghton îşi făcu apariţia, urmînd-o pe Zina cu interes. Pantalonii ei albi, care îi veneau perfect peste şoldurile înguste, creau un contrast puternic cu pieptul mare. Ofiţerul o privea cu ochi flămînzi.

– Inspectorul Houghton? Jessie se ridică în picioare şi Houghton păru impresionat. Cele trei femei formau un grup interesant. Katsuko nu scăpase nici ea privirii

lui cercetătoare. Sînt Jessica Clarke, spuse ea.

– Aş vrea să discutăm cîteva clipe singuri, dacă nu vă deranjează.

– Foarte bine. Pot să vă ofer o cafea? Uşa se închise în spatele Zinei, iar el clătină din cap, în timp ce Jessie îi arătă un scaun de lîngă birou unde să se aşeze. Îl privi ţintă. Cu ce vă pot ajuta, inspectore? Domnişoara Nelson a spus că-i ceva urgent.

– Da, este, maşina de afară, acea *Morgan*, e a dumneavoastră? Jessie aprobă din cap, simţindu-se ciudat sub privirea lui pătrunzătoare. Se întrebă dacă Ian uitase din nou să plătească taxa pentru parcare. Mai fusese nevoită o dată să-l scoată afară din închisoare, plătind o cauţiune de două sute de dolari. În San Francisco nu era de glumă. Sau plăteai taxa de parcare sau te închideau.

– Da, e maşina mea. Numele meu e trecut pe plăcuţa de înmatriculare. Zîmbi amabil şi speră că mîna nu-i tremură cînd îşi aprinse o nouă ţigară. Era absurd, nu făcuse nimic rău, dar ceva la acest bărbat, ceva în cuvîntul „poliţie" te făcea automat să te simţi vinovat, chiar dacă nu erai. Producea panică, teroare.

– Aţi condus-o dumneavoastră ieri?

– Nu, eu am fost plecată la New York pentru nişte afaceri. M-am întors ieri seară. Spuse acest lucru de parcă era nevoită să se dezvinovăţească, să dovedească că lipsise din oraş cu un motiv întemeiat. Dacă Ian ar fi aici! El se descurca mult mai uşor decît ea îi asemenea situaţii.

– Cine altcineva mai conduce maşina dumneavoastră? N-o întrebase „mai conduce altcineva?" ci „cine altcineva?"

– Soţul meu. Simţi un junghi în stomac cînd pomeni de Ian.

– A condus-o ieri? Inspectorul Houghton îşi aprinse o ţigară şi continuă s-o privească, de parcă voia s-o evalueze.

– Nu ştiu sigur. Are propria lui maşină, dar o conducea pe a mea cînd m-a luat de la aeroport. Îl pot suna şi întreba. Houghton dădu din cap, iar Jessica aşteptă.

– Cine altcineva ma conduce maşina? Vreun frate? Vreun prieten? Vreun iubit? Ochii lui îi întîlniră pe ai ei cînd pronunţă ultimul cuvînt, iar ea se simţi cuprinsă de furie.

– Sînt o femeie căsătorită, inspectore. Nimeni altcineva nu mai conduce maşina. Doar soţul meu şi cu mine. Reuşise să-l pună la punct, dar ceva pe faţa lui Houghton îi spunea că nu obţinuse o victorie.

– Maşina e înregistrată pe numele firmei? Plăcuţele dumneavoastră de înmatriculare sînt înregistrate pe adresa magazinului. „Magazin! Boutique, dobitocule, nu magazin!" se gîndi ea. Presupun că sînteţi proprietara acestui loc? mai întrebă el.

– Aşa e, inspectore. Despre ce este vorba? Expira lung şi privi fumul, simţindu-şi mîna tremurîndu-i puţin. Se întîmplase ceva.

– Aş vrea să vorbesc cu soţul dumneavoastră. Îmi puteţi da adresa de unde lucrează, vă rog? Scoase un pix şi aşteptă să noteze pe dosul unei cărţi de vizită.

– E vorba de plata parcării? Îl cunosc pe soţul meu... şi e cam uituc. Zîmbi pentru a-l îmbuna pe Houghton, dar nu reuşi.

– Nu, nu e vorba de plata parcării. Îmi daţi adresa unde lucrează soţul dumneavoastră? Ochii lui erau ca gheaţa.

– Lucrează acasă. E doar la o distanţă de şase blocuri de aici. Pe Vallejo. Vru să se ofere să-l însoţească, dar nu îndrăzni. Notă adresa pe una din cărţile ei de vizită şi i-o întinse.

– Mulţumesc. Vom ţine legătură.

Dar despre ce naiba? se întrebă ea. Voia să ştie. Dar el se ridică şi se îndreptă spre uşă.

– Inspectore, aş aprecia foarte mult dacă mi-aţi spune despre ce este vorba. Eu... El o privi din nou ciudat, cu acea privire cercetătoare care părea că pune mereu întrebări, dar nu răspunde niciodată la ele.

– Doamnă Clarke, nu sînt nici eu pe deplin sigur. Cînd voi fi, vă voi spune.

– Mulţumesc. „Mulţumesc?" Pentru ce? Rahat.

Dar el deja plecase şi, în timp ce ea merse în camera principală a boutique-ului, îl văzu urcîndu-se într-o maşină verde-olive şi plecînd. Un alt bărbat se afla la volan. Mergeau cîte doi. Antena din spatele maşinii se legăna din timp ce ei se îndreptară spre Vallejo.

– Despre ce-a fost vorba? Faţa lui Katsuko era serioasă, iar Zina părea tulburată.

– Aş vrea şi eu al naibii de mult să ştiu. M-a întrebat doar cine conduce maşina şi apoi a spus că vrea să stea de vorbă cu Ian. La naiba, pun pariu că iar a uitat să plătească parcarea. Dar nu părea aşa şi Houghton spusese că nu era vorba despre asta... sau era? Dumnezeule! Ce mod plăcut de a i se ura bun venit acasă!

Se întoarse din nou la ea în birou şi formă numărul de telefon de-acasă. Era ocupat, apoi Trish Barclay intră în magazin şi Jessie fu ocupată cu diverse prostii, cum ar fi de exemplu jacheta de blană din vitrină, pe care Trish o cumpără. Era una din clientele ei cele mai bune, iar Jessie trebui să salveze aparanţele, cel puţin pentru un timp. Abia douăzeci şi cinci de minute mai tîrziu putu să-l sune din nou pe Ian. De data aceasta nu-i răspunse nimeni.

Era ridicol! Trebuia să fie acasă. Fusese acasă cînd ea plecase la magazin. Şi Iina fusese ocupată cînd sunase înainte... Poliţia era în drum spre casa lor. Dumnezeule, poate era ceva cu adevărat serios! Poate că făcuse un accident cu maşina şi nu-i spusese. Poate că cineva fusese rănit. Dar el i-ar fi spus ceva. Ian nu i-ar fi putut ascunde aşa ceva, dacă s-ar fi întîmplat.

Telefonul sună la nesfîrşit, dar nimeni nu-i răspunse. Poate că era în drum spre ea. Era puţin trecut de ora unsprezece.

Dar Nick Morris avu nevoie de ceva „fabulos" pentru ziua soţiei sale. Uitase de ea şi trebuia să cumpere pînă la prînz ceva de cel puţin patru sute de dolari. Era o ticăloasă nenorocită şi nu merita nimic, dar Jessie îi dădu o mînă de ajutor. Îl plăcea pe Nick, iar înainte ca el să plece din magazin încărcat de cutii învelite în hîrtie strălucitoare maron şi galbenă, Barbara Fuller intră înăuntru, apoi Holly Jenkins şi Joan Wilcox şi... se făcu ora prînzului. Dar tot nu primi nici o veste de la Ian. Sună din nou acasă şi începu să intre în panică. Nimeni nu-i răspunse. Poate că de data asta era într-adevăr pe drum, venind spre ea. Spusese că va veni s-o ia la douăsprezece şi jumătate.

La ora unu el încă nu apăruse, iar ea era aproape gata să izbucnească în lacrimi. Fusese o dimineaţă oribilă. Oameni, tensiune, vînzări, probleme. Bun venit acasă. Şi Ian nu era de găsit. Iar ticălosul ăla de Houghton o enervase cu întrebările lui misterioase în legătură cu maşina. Îşi căută un refugiu la ea în birou, în timp ce Zina plecă la masa de prînz. Avea nevoie să fie singură. Să se gîndească. Să-şi redobîndească liniştea. Dar trebuia să afle. Era uşor de aflat, la urma urmei. La naiba, tot ce avea de făcut era să sune şi să întrebe dacă aveau reţinut pe cineva cu numele de Ian Powers Clarke. Va răsufla măcar uşurată cînd ei îi vor spune că nu. Sau îşi va lua carnetul de cecuri şi va alerga pînă acolo să-l scoată din închisoare pentru neplata taxei de parcare. Nu era mare lucru. Dar îi trebui să bea încă o gură de cafea, să fumeze încă o ţigară, înainte de a putea forma numărul de telefon.

Obţinu numărul de la informaţii. Curtea de Justiţie. Închisoarea municipală. Era ridicol. Se simţea ca o caraghioasă gîndindu-se la ce-ar spune Ian dacă ar intra acum şi ar vedea-o sunînd la puşcărie. Ar rîde de ea cel

puţin o săptămînă.

O voce aspră îi răspunse la celălalt capăt al firului.

– Închisoarea municipală. Palmer la telefon. Dumnezeule! Şi acum, ce avea de făcut? Foarte bine, ai sunat, acum întreabă, prostuţo!

– Eu... vreau să vă întreb dacă aveţi pe cineva cu numele... un domn cu numele Ian Clarke, Ian Powers Clarke, dacă este reţinut la dumneavoastră. Pentru neplata taxei de parcare.

– Cum se scrie? Sergentul de la informaţii nu părea amuzat. Neplata taxei de parcare era ceva grav.

– Clarke. Cu un „E" la sfîrşit. Ian. I-A-N C-L-A-R-K-E. Trase iar din ţigară în timp ce aştepta, iar Katsuko băgă capul pe uşă, întrebînd-o ce face la prînz. Jessie scutură cu putere din cap şi-i făcu semn să închidă uşa. Nervii ei erau încordaţi de cîteva ore, de la sosirea inspectorului Houghton.

Vocea de la telefon reveni după o pauză care i se păru interminabilă.

– Clarke, da, e la noi.

Jessie oftă uşurată. Era destul de neplăcut, dar nu era sfîrşitul lumii. Cel puţin acum ştia şi-l putea scoate de-acolo într-o oră. Se întrebă cîte bilete de parcare uitase să plătească de această dată. Merita să- i facă scandal de data asta. O speriase al naibii de tare. Şi, probabil, asta dorise şi Houghton. Nerecunoscînd că era învinuit pentru neplata taxei de parcare. Ticălosul!

– L-am înregistrat acum o oră. Acum îl interoghează.

– Pentru neplata parcării? Ce ridicol! Era prea de tot. Iar Jessica îndurase prea multe în această dimineaţă.

– Nu, doamnă. Nu pentru neplata parcării. Pentru

trei acuzaţii de viol şi o tentativă de atac la persoană. Jessie simţi de parcă tavanul se prăbuşise peste capul ei şi rămase fără suflare.

– Ce?

– Trei reclamaţii de viol şi o tentativă de atac la persoană.

– Dumnezeule! Pot să vorbesc cu el? Mîinile îi tremurau atît de tare, încît îi fură necesare amîndouă pentru a ţine receptorul şi simţi că i se face rău.

– Nu. Poate vorbi cu avocatul lui şi-l puteţi vedea mîine. Între ora unsprezece şi două. N-a fost încă fixată cauţiunea. Se fixează abia joi. Sergentul închise telefonul şi ea rămase ţinînd în mînă receptorul, privind absentă, în timp ce lacrimile începură să-i curgă pe obraji. Katsuko deschise uşa şi-i întinse un sandviş. Îi trebuiră cîteva clipe să perceapă imaginea din faţa ochilor.

– Dumnezeulle! Ce s-a întîmplat? Se opri şi privi uimită spre Jessica. Jessica nu-şi pierdea niciodată cumpătul, nu plîngea niciodată, nu... Sau cel puţin, ele n-o văzuseră niciodată într-o astfel de stare, atunci cînd era la magazin.

– Nu ştiu ce s-a întîmplat. Dar este cea mai ridicolă, mai absurdă şi mai oribilă greşeală! Ţipă cînd rosti aceste cuvinte, apoi apucă sandvişul adus de Kat şi-l aruncă în cameră. Trei acuzaţii de viol! Şi una de atac la persoană! Ce dracu' se întîmplă?

Capitolul 4

– Jessie? Unde te duci?

Trecu în goană pe lîngă Zina, care tocmai se întorsese de la masa de prînz.

– Încerc doar să mă conving că nu m-am întors de la New York. Mă duc acasă. Dar nu mă suna. Smuci uşa maşinii şi se urcă înăuntru.

– Ţi-e rău? Zina strigă de pe scări, dar Jessica clătină din cap, trase şocul, răsuci cheia în contact şi dădu înapoi.

Cînd ajunse acasă, Jessie apucă telefonul cu o mînă şi agenda de telefoane cu cealaltă. O ceaşcă pe jumătate plină cu cafea se afla pe masa din bucătărie. Ian se afla la mijlocul micului dejun cînd ei îl luaseră de-acasă. Jessie se întrebă dacă vecinii văzuseră.

Un teanc de pagini din noua carte se afla lîngă cafea. Nimic altceva. Nici un bilet, nici un mesaj pentru ea. Probabil că fusese şocat. Şi, fără îndoială, era o acuzaţie neadevărată. Identificaseră greşit persoana. În cîteva ore coşmarul va lua sfîrşit, iar el se va întoarce acasă. Ea se va linişti. Acum, aveau nevoie de un avocat. Nu-şi putea permite să intre în panică.

Găsi în agendă numele pe care-l căuta. Sună şi el îi răspunse imediat. Era un bărbat pe care ea şi Ian îl respectau, un avocat cu o reputaţie bună, asociatul principal al firmei la care lucra. Philip Wald.

– Dar, Jessica, eu nu mă ocup de criminalistică.

– Ce importanţă are?

– Foarte mare, mă tem. Ceea ce îţi trebuie este un avocat bun, specializat pe probleme de criminalistică.

– Dar n-a făcut-o el, pentru numele lui Dumnezeu. Avem nevoie de cineva care să lămurească lucrurile şi să-l scoată de acolo.

– Ai vorbit cu el?

– Nu, nu m-au lăsat. Uite, Philip, te rog. Du-te pînă acolo şi vorbeşte cu ei. Vorbeşte cu Ian. Toată povestea asta e complet absurdă. Nu se auzi nici un răspuns la celălalt capăt al firului.

– Asta pot face, spuse el în cele din urmă. Dar nu pot prelua cazul. N-ar fi drept pentru nici unul din noi.

– Ce caz? E vorba doar de o identificare greşită a persoanei.

– Ştii pe ce se bazează?

– Ceva legat de maşina mea.

– Îţi cunoşteau numărul de înmatriculare?

– Da.

– Poate au transpus greşit cifrele sau literele. Ea nu spuse nimic, dar era destul de greu de transpus ortografia numelui „Jessie" dintr-un alt nume. Ăsta era principalul lucru care o neliniştea. Legătura cu maşina ei. Îţi spun ce voi face, continuă Philip. Mă duc acolo să-l văd, aflu ce s-a întîmplat şi îţi recomand cîteva nume de avocaţi. Iei legătura cu ei şi după ce te stabileşti la unul îi spui că-l voi suna eu mai tîrziu şi-i voi spune ce-am aflat. Le vei spune că eu ţi-am spus să-i suni.

Ea oftă adînc.

– Mulţumesc, Philip.

El îi dădu numele şi-i promise să treacă pe la ea după ce-l va vedea pe Ian. Iar Jessie bău din cafeaua

rece a lui Ian şi începu să-i sune pe prietenii lui Philip. Avocaţi specializaţi în criminalistică.

Primul era plecat din oraş. Al doilea era ocupat cu procese pînă cel puţin săptămîna viitoare şi nu mai putea prelua încă un caz. Al treilea era prea ocupat ca să poată vorbi cu ea. Al patrulea lipsea din birou. Cu al cincilea reuşi să vorbească. Jessie îi detestă vocea de cum i-o auzi.

– A mai avut vreo condamnare anterioară?

– Nu. Sigur că nu. Doar amenzi pentru neplata parcării.

– Droguri? Ceva probleme cu droguri?

– Nici una.

– E băutor?

– Nu, doar vin în ocazii deosebite. Dumnezeule, bărbatul ăsta vorbea de parcă credea într-adevăr că Ian o făcuse. Asta era clar.

– O cunoştea dinainte pe această femeie... era o cunoştinţă mai veche?

– Nu ştiu nimic despre această femeie. Şi presupun că e vorba de o greşeală.

– Ce vă face să credeţi asta?

Ticălosul! Jessie îl detesta!

– Îmi cunosc soţul.

– Ea l-a identificat?

– Nu ştiu. Domnul Wald vă poate da toate relaţiile după ce vine de la întîlnirea cu Ian. La închisoare... oh, Doamne... Ian era la închisoare, iar acest avocat nenorocit îi punea nişte întrebări idioate, dacă Ian o cunoştea sau nu pe femeia care-l acuzase de viol. Cui îi pasă? Ea voia doar ca el să vină acasă. Acum. Nu voia nimeni să înţeleagă acest lucru? Simţi o greutate în piept şi-i fu greu să respire, în timp ce încercă să-şi menţină vocea calmă şi să nu lase panica să pună stăpînire pe ea.

– Ei bine, doamnă, vreau să vă spun ceva. Dumneavoastră şi soţul dumneavoastră aţi dat peste un mare bucluc. Dar e un caz interesant. Oh, pentru numele

lui Dumnezeu! Aş fi dispus să mă ocup de el, continuă avocatul. Dar rămîne problema onorariului meu. Vreau să-l primesc în avans.

– În avans?

– Da. Veţi întîlni această problemă la majoritatea colegilor mei, dacă nu chiar la toţi, la cei care se ocupă de genul acesta de cazuri. Trebuie să-mi primesc onorariul dinainte, pentru că odată ce apar la Curtea de Justiţie ca apărător al soţului dumneavoastră, devin din punct de vedere legal legat de acest caz, indiferent dacă mi-aţi plătit sau nu onorariul. Iar dacă soţul dumneavoastră ajunge la închisoare, s-ar putea să nu mai vreţi să mă plătiţi. Aveţi ceva bunuri?

Ian să ajungă la închisoare?

– Da, avem bunuri. De-abia îşi putea descleşta dinţii.

– Ce fel de bunuri?

– Vă asigur că avem de unde să vă plătim onorariul.

– Vreau să fiu sigur. Onorariul meu pentru acest caz este de cincisprezece mii de dolari.

– Cît în avans?

– Vreau jumătate din sumă înainte de audiere. Am impresia că aţi spus că este joi. Şi cealaltă jumătate imediat după.

– Dar n-am cum să-mi transform bunurile în bani gheaţă în două zile.

– Atunci, mă tem că nu am cum să preiau cazul.

– Mulţumesc. Ar fi vrut să-i spună să se ducă dracului. Dar începu să intre din nou în panică. Cine, pentru numele lui Dumnezeu, o va ajuta?

A şasea persoană al cărei nume i-l dăduse Philip se dovedi mai umană. Numele lui era Martin Schwartz.

– Se pare că aveţi o problemă foarte grea, sau, cel puţin, soţul dumneavoastră are. Credeţi că a făcut-o? Era o întrebare interesantă, iar ea îl plăcu pentru că nu părea sigur de acest lucru. Ezită o clipă înainte de a-i răspunde. Bărbatul merita un răspuns bine gîndit.

– Nu, nu cred. Şi nu numai din cauză că sînt soţia

lui. Nu cred că ar putea face aşa ceva. Nu e genul lui şi nici n-ar avea vreun motiv pentru care s-o facă.

– Bine, accept asta. Dar oamenii fac lucruri ciudate, doamnă Clarke. Pentru binele dumneavoastră, fiţi pregătită să acceptaţi asta. Soţul dumneavoastră poate avea o latură pe care nici n-o cunoaşteţi.

Era posibil. Orice era posibil. Dar ea nu credea. Nu putea crede.

– Aş vrea să vorbesc cu Philip Wald după ce-l vede, continuă Schwartz.

– Aş aprecia dacă aţi face-o. Pentru joi e fixat ceva ce se numeşte audiere. Vom avea nevoie pînă atunci de un avocat, iar Philip nu crede că e de competenţa lui să preia cazul. Cazul... cazul... cazul... ura deja acest cuvînt.

– Philip e un om bun.

– Ştiu. Domnule Schwartz... Nu-mi place că trebuie să aduc vorba despre asta, dar...

– Onorariul meu?

– Onorariul dumneavoastră. Scoase un suspin adînc şi simţi un nod în stomac.

– Putem discuta despre asta. Voi fi rezonabil.

– Vă spun sincer, cel cu care am vorbit înaintea dumneavoastră mi-a cerut cincisprezece mii de dolari pînă joi. Nici nu-mi pot da seama de unde i-aş scoate pînă atunci.

– Aveţi ceva bunuri?

– Da, avem bunuri. Tonul ei deveni dintr-odată neplăcut. Am propria mea afacere, o casă, o maşină. Şi soţul meu are şi el o maşină. Dar nu-mi pot vinde casa sau afacerea în două zile.

Lui i se păru interesant felul în care ea spusese „afacerea mea", şi nu „a noastră". Se întrebă care era „afacerea lui", dacă exista aşa ceva.

– Nu mă aşteptam să vă lichidaţi toate bunurile deodată, doamnă Clarke. Tonul lui era calm, dar ferm. Ceva în felul lui de a fi o linişti. Dar mă gîndeam că veţi avea nevoie de nişte surse colaterale pentru cauţiune,

dacă acuzaţia se va menţine. Vom vedea. Cauţiunea se poate ridica la o sumă destul de mare. Dar pentru asta ne vom face griji mai tîrziu. În ceea ce priveşte onorariul meu, cred că două mii de dolari pînă la proces este o sumă rezonabilă. Dacă se ajunge la proces, încă cinci mii de dolari după aceea. Dar asta va fi abia peste cîteva luni, iar dacă sînteţi prietenă cu Philip n-am de ce să-mi fac probleme. Ea realiză atunci că aceia care nu erau prieteni cu Philip „produceau necazuri". Simţi un oarecare sentiment de recunoştinţă. Cum vi se pare? o întrebă el.

Ea dădu din cap pentru sine, surprinsă, dar uşurată. Era cu siguranţă mult mai bine decît onorariul care i se ceruse mai înainte. Însemna golirea ceculuí ei de economii, dar cel puţin avea de unde plăti cei două mii de dolari. Îşi putea face griji cu privire la celelalte cinci mii mai tîrziu, dacă va fi cazul. Va vinde maşina dacă va trebui, fără să stea pe gînduri. Ian era pe primul loc şi avea nevoie de el mult mai mult decît avea nevoie de maşină. Şi mai erau şi bijuteriile mamei ei. Dar astea erau lucruri sacre. Chiar şi pentru Ian.

– Ne putem descurca.

– Bine. Cînd pot să vă văd?

– Oricînd doriţi.

– Atunci aş vrea să vă văd mîine, la mine în birou. Voi vorbi cu Wald în această după-amiază şi voi merge să-l văd pe domnul Clarke mîine dimineaţă. Puteţi veni la mine la birou la ora zece şi jumătate?

– Da.

– Bine. Voi face rost de raportul poliţiei şi vom vedea ce scrie acolo. În regulă?

– Minunat. Mă simt deodată de parcă mi s-a luat o mare greutate de pe suflet. Îmi ieşisem complet din minţi. Poliţia, cauţiunea, acuzări, audieri... nici nu-mi dădeam seama ce se întîmplă. Nu înţeleg ce s-a întîmplat.

– Vom afla. Aşa că, staţi liniştită.

– Mulţumesc, domnule Schwartz. Vă mulţumesc

foarte mult.

– Ne vedem mîine dimineaţă.

Închiseră amîndoi telefonul şi Jessica se pomeni din nou cu ochii plini de lacrimi. Fusese drăguţ cu ea. În sfîrşit, cineva se purtase civilizat cu ea de cînd începuse toată povestea asta. Începînd cu Inspectorul de poliţie care nu-i spusese de fapt nimic, la sergentul de la informaţii care îi spusese acuzaţiile şi apoi îi trîntise telefonul şi avocatul acela care îi ceruse cincisprezece mii de dolari în patruzeci şi opt de ore... iar acum Martin Schwartz, care se comportase ca o fiinţă omenească. Şi, după părerea lui Philip Walld, Schwartz era un avocat competent. Fusese o zi incredibilă. Doamne Dumnezeule, unde era Ian? Lacrimi fierbinţi începură să-i curgă pe obraji. I se părea că nu încetaseră să-i curgă toată ziua. Trebuia să- şi revină. Wald va sosi în curînd la ea.

Philip Wald sosi la cinci şi jumătate. Faţa lui exprima o mare îngrijorare, iar ochii îi erau obosiţi.

– L-ai văzut? Jessie simţi că ochii o ustură din nou şi luptă să- şi stăpînească lacrimile.

– L-am văzut.

– Cum se simte?

– E bine. E zguduit, dar e-n regulă. Era foarte îngrijorat de cum te simţi tu.

– I-ai spus că sînt bine? Mîinile îi tremurau din nou cu putere, iar cafeaua pe care o băuse toată ziua nu făcuse decît să-i accentueze această stare. Arăta departe de a fi „bine".

– I-am spus că ai fost foarte necăjită, ceea ce e firesc, date fiind circumstanţele. Jessica, hai să ne aşe-

zăm. Ei nu-i plăcu tonul cu care el spuse acest lucru, dar poate că era doar obosit. Avuseseră toţi o zi grea. O zi ce părea că nu se mai termina.

– Am vorbit cu Martin Schwartz, spuse ea. Cred că va lua cazul. A spus că te va suna în această după-amiază.

– Bine. E un avocat foarte bun şi, de asemenea, un bărbat drăguţ.

Jessica îl conduse pe Philip în living-room, unde el se aşeză pe canapeaua lungă şi albă din faţa ferestrei. Jessica se aşeză pe un scaun bej din piele, lîngă o masă veche de alamă, pe care ea şi Ian o cumpăraseră din Italia în luna lor de miere. Respiră adînc, oftă şi-şi întinse picioarele în faţa ei. Era o cameră plăcută, care întotdeauna o liniştea. Un loc în care venea şi se relaxa... cu excepţia zilei de azi. Acum se simţea de parcă nimic nu va mai fi vreodată la fel ca înainte, de parcă trecuseră ani de cînd Ian n-o mai ţinuse în braţe sau de cînd nu-i mai văzuse lumina din ochi.

Aproape instinctiv, ochii ei se îndreptară spre un mic portret de-al lui pe care ea i-l făcuse cu ani în urmă. Era atîrnat deasupra căminului şi-i zîmbea. Simţi o durere fără margini. Unde era el acum? Îşi aminti dintr-odată, cu durere, de senzaţia pe care o avusese cînd privise pozele de la liceu ale lui Jake, în timp ce-i sorta lucrurile, după primirea telegramei.

– Jessica? Ea ridică privirea uimită, iar Philip o privi îndurerat. Trebuia să-i spună totul. Jessica, ai un mare necaz. Ea zîmbi obosită şi-şi şterse o lacrimă de pe obraz.

– Asta e fraza anului! Ce altceva e nou? Philip ignoră slaba încercare de umor şi continuă. Voia să termine cît mai repede.

– Nu cred că a făcut-o. Dar a recunoscut că s-a culcat cu acea femeie ieri după-amiază. Adică, el a... a avut relaţii sexuale cu ea. Îşi concentră privirea asupra genunchiului drept, încercînd să rostească aceste

cuvinte neplăcute pe nerăsuflate.

– Înţeleg. Dar nu înţelegea deloc. Ce era de înţeles? Ian făcuse dragoste cu o altă femeie. Iar acea femeie îl acuza de viol. De ce nu simţea nimic? Era cuprinsă de o amorţeală care se răspîndise în tot corpul ei. Nu furie, nimic altceva, doar amorţeală. Şi poate milă pentru Ian. Dar de ce se simţea atît de amorţită? Poate pentru că aflase acest lucru de la Philip, care era oarecum un străin. Ţigara arse pînă la filtru şi se stinse în mîna ei, iar ea aşteptă ca el să continue.

– A spus că a băut prea mult ieri la prînz, iar tu trebuia să vii acasă spre seară. A mai spus ceva din care reieşea că ai fi fost plecată de cîteva săptămîni şi că el e bărbat... te scutesc de toate astea. A observat-o pe fata asta în restaurant şi după cîteva pahare nu i s-a părut că ar arăta rău.

– A agăţat-o? Se simţea de parcă altcineva rostea cuvintele în locul ei. Se simţea de parcă luase o supradoză de novocaină.

– Nu, n-a agăţat-o. A plecat de la restaurant pentru a merge acasă şi a lucra la cartea lui, dar a trecut cu maşina pe lîngă *Enrico* în drumul spre casă şi s-a întîmplat că ea stătea la colţ cînd el a oprit la semafor. Şi, fără să ştie de ce, a invitat-o în maşină. Nu arăta prea grozav cînd s-a urcat, părea chiar puţin mai mare decît el. În raportul poliţiei a declarat că are treizeci de ani, dar el spune că are cel puţin treizeci şi şapte sau treizeci şi opt. I-a dat adresa hotelului de pe Market, unde a pretins că locuieşte, iar Ian mi-a spus că i-a fost milă de ea cînd l-a invitat să urce pentru o băutură. Aşa că a urcat cu ea, a băut ceva... era o jumătate de sticlă de bourbon la ea în cameră... şi a spus că i s-a urcat la cap şi... au avut relaţii sexuale. Wald tuşi pentru a-şi drege vocea, îşi feri privirea şi continuă. A spus că asta a fost tot. Sau, spus mai pe şleau, şi-a tras pantalonii şi s-a dus acasă. A făcut un duş, a dormit puţin, şi-a făcut un sandviş şi a venit să te ia de la aeroport. Asta-i toată

povestea. Povestea lui Ian. Dar din vocea lui, Jessica îşi dădu seama că era mai mult.

– Pare de un prost gust desăvîrşit, Philip. Dar nu pare că ar fi fost un viol. Pe ce se bazează acuzaţiile?

– Pe povestea ei. Şi trebuie să-ţi amintesc, Jessica, cît de gravă e o acuzaţie de viol în zilele noastre. Ani de zile femeile s-au plîns de violuri, iar bărbaţii au adus dovezi care au demonstrat că nu era aşa. Detectivii particulari găseau probe care dovedeau că respectivele femei nu fuseseră virgine şi imediat bărbaţii erau eliberaţi, cazurile clasate şi femeile făcute de ruşine. Din mai multe motive, acum lucrurile nu mai decurg în felul acesta. Nu contează ce s-a întîmplat cu adevărat. Acum, poliţia şi tribunalul sînt mult mai prudenţi şi mai înclinaţi să dea crezare femeilor pe care le tratează mai drept. E mult mai bine aşa, în general... cu excepţia unor astfel de situaţii, cînd unele femei spun cîte o minciună şi tipul, deşi cinstit, dă de bucluc. Exact cum înainte unele femei cinstite aveau de suferit din cauza unor nenorociţi, acum bărbaţi nevinovaţi primesc un şut în... acolo unde doare mai tare.

Jessica nu-şi putu suprima un zîmbet. Philip era atît de cuviincios! Era sigură că făcea dragoste cu nevastă-sa cu pantalonii scurţi pe el.

– Sincer, Jessica, cred că Ian a căzut pe mîna unei femei bolnave şi nefericite. S-a culcat cu el şi apoi a spus că a fost violată. Ian spune că ea a avut un comportament seducător faţă de el şi că a pretins că e chelneriţă la un bar de noapte „topless". Ceea ce nu e adevărat. Dar e posibil ca ea să fi jucat un joc psihologic foarte murdar cu el. Dumnezeu ştie de cîte ori a mai făcut-o pînă acum, în diverse feluri subtile, cu ameninţări, şantaje. Se pare totuşi că pînă acum n-a mai ajuns niciodată la poliţie. Cred că va fi al naibii de greu de dovedit că minte. Cu siguranţă, nu se va putea dovedi fără un proces. Violul e greu de demonstrat, dar e şi mai greu de dovedit că n-a fost viol. Dacă ea îşi

menţine acuzaţiile, susţinînd că a fost, atunci procurorul va trebui să intenteze proces. Şi, din păcate, se pare că inspectorul de poliţie care se ocupă de caz crede povestea femeii. Dacă se hotărăsc că vor capul lui Ian, indiferent de motive, atunci va trebui să se ajungă la judecată.

Tăcură amîndoi un timp îndelungat, apoi Philip oftă şi vorbi din nou.

– Am citit rapoartele poliţiei, iar femeia pretinde că el a agăţat-o şi că ea l-a rugat s-o ducă înapoi la biroul ei. E secretară la un hotel de pe Van Ness. În schimb, el a dus-o la acest hotel de pe Market unde au... au băut împreună acea băutură. Acceptînd această variantă a poveştii e al naibii de norocos că nu l-au acuzat şi de răpire. În orice caz, din raport reiese că el a forţat-o să aibă de două ori raporturi sexuale normale cu el şi... raporturi nenaturale. Pentru asta e acuzat şi de atac la persoană. Deşi cred că pînă la urmă vor renunţa la această acuzare... nu există nici o dovadă medicală. Philip părea scîrbit de toate aceste amănunte, iar Jessica simţi că-i vine să vomeze. Se simţea de parcă totul în jurul ei era ireal. Ar fi vrut să cresteze cuvintele cu un cuţit pe pielea ei: „Raporturi nenaturale". Ce fel de raporturi nenaturale?

– Pentru numele lui Dumnezeu, Philip, ce vrei să spui prin „nenaturale"? Ian e absolut normal în pat. Philip roşi. Jessie nu. Nu era momentul să fie ruşinoasă.

– Raporturi orale şi sodomie. Jessica strînse din buze şi-l privi serioasă. Raporturile orale nu păreau ceva atît de nenatural. Nu există dovezi clare pentru sodomie, dar nu cred că vor renunţa la această acuzaţie. Îţi spun din nou, e vorba de acuzaţiile ei împotriva lui şi de faptul că ei o cred. Şi, din păcate, înainte de sosirea mea, Ian a recunoscut că a avut raporturi sexuale cu femeia. Nu a mărturisit despre raporturi sexuale orale sau sodomie, dar nu trebuia să recunoască nici despre raporturile sexuale normale. Mare prostie că a făcut-o!

– Va agrava cazul?

– Probabil că nu. Putem susţine la proces că a făcut mărturisirea sub influenţa stării de şoc. Martin va avea grijă de asta.

Jessica rămase o clipă cu ochii închişi, nevenindu-i să creadă că tot ce se întîmpla era adevărat.

– Ce vrea femeia asta de la noi, Philip? Ce poate să vrea de la el? Bani? La naiba, dacă asta vrea, îi voi da, indiferent cît de mulţi vrea. Pur şi simplu nu pot să cred că toate astea se întîmplă cu adevărat. Îşi deschise ochii şi-l privi din nou, simţind din nou acea senzaţie devenită familiară, de confuzie şi irealitate.

– Ştiu că e foarte greu pentru tine, Jessica. Dar ai acum un avocat excelent. Încrede-te în el. Va face o treabă bună pentru tine. Un lucru e sigur şi nu trebuie să-l faci indiferent de circumstanţe. Nu trebuie să-i oferi bani femeii. Poliţia nu va renunţa acum la caz, chiar dacă ea ar face-o şi în cazul ăsta ai fi acuzată de mită sau mai ştiu eu ce. Vorbesc serios... poliţia pare să manifeste un interes evident pentru acest caz. Nu pun des mîna pe un caz de viol, în care acuzatul e domiciliat pe Pacific Heights. Am impresia că unii dintre ei cred că a sosit timpul ca aceia din clasa sus-pusă să plătească şi ei. Sergentul Houghton, cel care se ocupă de acest caz, a făcut cîteva remarci foarte neplăcute despre „anumiţi oameni care cred că-şi pot permite orice pe seama celorlalţi care au bani mai puţini". Nu este ceva frumos, dar dacă aşa gîndeşte atunci trebuie tratat cu mănuşi. Am senzaţia că nu-i place cum arată Ian sau cum arăţi tu. Aproape că mă face să mă întreb dacă nu vă crede pe amîndoi o pereche de ţicniţi, care faceţi tot ce vă trece prin cap ca să vă distraţi. Cine poate şti ce-i în capul lui... eu ţi-am spus doar care-i impresia mea... dar vreau să fii foarte atentă, Jessica. Indiferent ce s-ar întîmpla, nu-i oferi bani femeii ăsteia. Îi vei face rău şi lui Ian şi ţie dacă încerci să faci asta. Dacă vrea bani, dacă te sună... las-o să vorbească. Poţi depune mărturie

despre asta mai tîrziu. Dar nu-i da nici un cent! Accentuă asupra ultimei propoziţii, apoi îşi trecu mîna prin păr. Nu-mi place că trebuie să-ţi spun toate astea, Jessica, continuă el. Ian era aproape bolnav din cauza celor întîmplate. Dar evident, trebuie să ştii ce s-a petrecut. Nu e deloc plăcut şi trebuie să recunosc că suporţi totul foarte bine.

Dar simţi lacrimile din nou în ochi şi ar fi vrut să-l implore să nu fie aşa drăguţ cu ea, să n-o felicite de cît de bine suportă. Putea face faţă lucrurilor dure, dar ştia că dacă cineva o strîngea în braţe, o compătimea, arăta că-i pasă de ea... sau dacă Ian ar fi intrat pe uşă în clipa asta... ar fi izbucnit în plîns şi nu s- ar mai fi putut opri.

– Mulţumesc, Philip. Lui i se păru că vocea ei sună ciudat de rece, de parcă îl dădea afară. Cel puţin, e evident că n-a fost vorba de un viol şi asta trebuie să fie dovedit la tribunal. Dacă Martin Schwartz e bun de ceva.

– Da, dar... Jessie, va fi foarte urît. Trebuie să fii pregătită pentru asta. Ochii lui îi căutară pe ai ei şi ea aprobă din cap.

– Înţeleg asta. Dar nu înţelegea. Nu cu adevărat. Nu înţelegea absolut nimic. Cum ar fi putut înţelege? Nimic nu mai părea de înţeles începînd cu ora unsprezece în acea dimineaţă. Era sub stare de şoc. Ştia doar două lucruri şi nu le înţelegea nici măcar pe acestea două: că Ian era plecat, că nu-l putea vedea, simţi, auzi, atinge. Şi că se culcase cu o altă femeie. Trebuia să înfrunte această realitate.În mod public. Restul se va lămuri mai tîrziu.

Philip nu mai avea cum s-o ajute şi n-o cunoştea pe Jessica suficient de bine pentru a-i oferi consolare. Numai Ian o cunoştea pe Jessica atît de bine. Iar Jessie îl făcea pe Philip să fie nervos. Era atît de calmă! Era recunoscător că se putea stăpîni, dar îl făcea să nu simtă nimic faţă de ea şi să fie derutat. Se pomeni întrebîndu-se ce simte ea cu adevărat. Se gîndi la soţia

lui şi la cum ar reacţiona ea într-o astfel de situaţie, sau la sora lui, la oricare din femeile pe care le cunoştea. Jessie era diferită de toate. Era prea echilibrată pentru gustul lui... şi totuşi era ceva în ochii ei care se sfărîmase. Ca două geamuri care se spărseseră. Era singurul semn că lucrurile nu erau în ordine.

– Există vreo şansă să mă sune? Credeam că ai dreptul să dai un singur telefon de la închisoare. Altă dată îi dăduse, cînd fusese reţinut pentru neplata parcării.

– Da. Dar cred că preferă să nu te sune, Jessica.

– Da? Părea să se retragă iar în ea însăşi.

– Da. A spus că nu e sigur cum vei reacţiona. Ceva de genul că asta ar fi ultima picătură.

– Ticălosul. Philip îşi feri privirea şi în cîteva minute se pregăti de plecare. Fusese o zi extrem de neplăcută. Se pomeni părîndu-i bine că nu era specializat în probleme criminalistice. Nu le-ar fi putut digera. Nu-l invidia pe Martin Schwartz pentru acest caz, indiferent cîţi bani cîştiga de pe urma lui.

Jessie rămase în living room, mult timp după plecarea lui Philip. Aştepta să audă telefonul sunînd... sau cheia lui Ian în uşă. Nu putea fi adevărat. El va veni acasă. Întotdeauna venea. Încerca să gonească senzaţia de linişte apăsătoare din casă. Începu să fredoneze tot felul de cîntecele şi să-şi vorbească cu glas tare. El n-o putea lăsa singură... nu!... Mai tîrziu, noaptea, i se păru că aude vocea mamei ei... şi a lui Jake... şi a tatălui ei... dar niciodată pe a lui Ian... niciodată... O va suna, trebuia s-o sune. N-o putea lăsa singură, atît de speriată, nu-i putea face una ca asta, îi promisese că

n-o va face niciodată, iar Ian nu-şi încălca niciodată promisiunile... Dar o făcuse. Acum îşi încălcase o promisiune. Îşi aminti asta în timp ce stătea pe podeaua din hol, pe întuneric, noaptea tîrziu. În felul ăsta îi va auzi mai repede cheia în uşă cînd va sosi acasă. Va veni acasă, deşi nu-şi ţinuse promisiunea. Se culcase cu o altă femeie şi acum o făcea să înfrunte această situaţie. N-o putea ignora. Se ura... se ura... ura... pe ea, dar nu pe el. Oh, Doamne, poate că Ian n-o mai iubeşte... poate era îndrăgostit de cealaltă femeie... poate... De ce nu sună, la naiba? De ce... de ce... Lacrimile începuseră să-i curgă pe faţă ca ploaia fierbinte de vară. Se întinse pe parchetul neted din hol şi-l aşteptă pe Ian. Rămase întinsă acolo pînă dimineaţa. Telefonul însă nu sună.

Capitolul 5

Birourile avocaţilor Schwartz, Drewes şi Jonas erau situate în clădirea Băncii Americii de pe California Street, o plasare excelentă. Jessica urcă pînă la etajul patruzeci şi patru, arătînd neliniştită şi obosită. Purta o pereche de ochelari închişi la culoare şi un deux-pièces bleumarin. Era o toaletă pe care o păstra pentru întîlnirile de afaceri şi înmormîntări. Iar cea de-acum avea cîte puţin din amîndouă. Era ora zece şi douăzeci şi cinci. Sosise cu cinci minute mai devreme, dar Martin Schwartz o aştepta.

O secretară o conduse de-a lungul unui coridor lung, mochetat, ce oferea o privelişte asupra golfului. Birourile erau situate pe colţul din nord al clădirii. Era evident că firma era mare şi prosperă.

Biroul lui Martin Schwartz avea doi pereţi de sticlă, dar decorul era auster şi rece. El se ridică din spatele biroului. Era un bărbat de înălţime medie, cu părul cărunt. Purta ochelari şi o privea încruntat.

– Doamna Clarke? Secretara o anunţase, dar el ar fi recunoscut-o oricum. Arăta exact aşa cum se aşteptase... bogată, elegantă. Dar era mai tînără decît îşi închipuise şi mult mai calmă decît îndrăznise să spere.

– Da. Ce mai faceţi? Îi întinse mîna, iar el i-o strînse cu plăcere. Era o femeie atrăgătoare. O alătura în minte bărbatului neras, obosit, dar care arăta totuşi bine, pe care-l văzuse de dimineaţă la închisoarea municipală. Trebuiau să formeze o pereche frumoasă împreună. De

asemenea, vor arăta foarte bine şi la tribunal. Prea bine poate... prea frumoşi, prea tineri. Nu-i plăcea deloc cum se prezintă acest caz.

– Vreţi să luaţi loc? Ea dădu din cap, se aşeză într-un scaun vizavi de biroul lui şi-i refuză oferta de cafea.

– L-aţi văzut pe Ian?

– Da. Şi pe sergentul Houghton. Şi pe procurorul districtual care se ocupă de acest caz. Şi am vorbit cu Philip Wald aproape o oră noaptea trecută. Acum aş vrea să vorbesc cu dumneavoastră şi apoi vom vedea cum stăm în acest caz. Schiţă un zîmbet şi începu să răsfoiască nişte hîrtii de pe birou. Doamnă Clarke, aţi fost vreodată implicată în probleme legate de droguri?

– Nu şi nici Ian. Poate am tras cîteva fumuri de cîteva ori. Dar n-am fumat niciodată „iarbă". Nici unuia din noi nu i-a plăcut. Şi nu bem niciodată nimic mai exotic decît vinul.

– Haideţi să nu ne îndepărtăm de subiect. Ne reîntoarcem la problema legată de droguri. Aveţi prieteni care consumă droguri?

– Nu, din cîte ştiu eu.

– Există ceva de acest gen care ar putea fi adus ca probă împotriva dumneavoastră sau a domnului Clarke?

– Nu, sînt convinsă de asta.

– Bine. Părea doar puţin uşurat.

– Ce v-a făcut să întrebaţi?

– Oh, anumite aspecte de care am simţit că Houghton ar încerca să se folosească. A făcut nişte remarci dezgustătoare cu privire la magazinul dumneavoastră. Despre o fată de acolo care arată ca o dansatoare planturoasă şi despre o alta, o orientală „exotică". De asemenea, despre faptul că soţul dumneavoastră este scriitor şi ştiţi ce-şi imaginează oamenii despre această categorie, Houghton e un om cu o imaginaţie bogată, tipul bărbatului mediocru din clasa mijlocie, ce nutreşte un profund dezgust pentru tot ceea

ce e legat de clasa socială din care proveniţi.

– Mi-am dat seama de asta. A venit la magazin să stea de vorbă cu mine înainte de a-l aresta pe Ian. Iar „dansatoarea planturoasă" care i-a stîrnit tot felul de fantezii e o tînără care are ghinionul să poarte la sutien măsura 38, cupa D. Întîmplător, merge la biserică de două ori pe săptămînă. Jessica nu zîmbi. Dar Martin Schwartz o făcu.

– Pare încîntătoare. Reuşi să-i smulgă un zîmbet, cu destul de mult efort.

– Iar dacă sergentului Houghton i s-a părut că avem prea mulţi bani, s-a înşelat şi asupra acestui punct. Ceea ce el a văzut poate fi explicat prin faptul că părinţii şi fratele meu au murit acum cîţiva ani. Am moştenit tot ce-au avut ei. Fratele meu n-a avut soţie sau copii cărora să le lase ce avea şi nu mai există alţi fraţi sau surori.

– Înţeleg. Apoi, după o scurtă pauză, îşi ridică din nou privirea spre ea. Trebuie să vă simţiţi singură fără familie. Ea aprobă fără să spună nimic şi-şi ţinu ochii îndreptaţi asupra priveliştii.

– Îl am pe Ian.

– Aveţi copii? Ea clătină din cap şi el începu să înţeleagă cîte ceva. Motivul pentru care nu era furioasă, pentru care voia cu atîta disperare ca soţul să i se întoarcă acasă, fără să-i spună un singur cuvînt de reproş cu privire la acuzaţiile aduse. Motivul pentru graba şi spaima pe care i le simţise la telefon şi pe care le vedea din nou acum, în birou. Acest „îl am pe Ian" spunea totul. Realiză dintr-odată că, în ceea ce-o priveşte pe Jessica Clarke, era tot ce avea.

– Înţeleg că nu există nici o şansă să se fi înşelat în acuzaţiile aduse?

– Nici una. Victima, în acest caz, face mare tărăboi. Îi vrea neapărat capul. Cred că trebuie să vă aşteptaţi că vor scotoci adînc în viaţa dumneavoastră. Puteţi suporta asta? Ea aprobă din cap, iar el nu-i spuse că Ian

se temea că ea nu va face faţă unei astfel de tensiuni. Există ceva ce trebuie să ştiu? o întrebă el. Vreo indiscreţie anume? Probleme în căsnicie? Ceva în genul „orgiilor" sexuale, orice altceva?

Ea scutură din nou din cap, părînd enervată.

– Îmi pare rău că trebuie să întreb, dar oricum totul va ieşi la iveală. E mai bine să fiţi sinceră acum. Şi, bineînţeles, vom face propriile noastre cercetări cu privire la acea femeie. Am un om foarte bun, doamnă Clarke, vom face tot ce putem mai bine pentru Ian.

Îi zîmbi din nou şi, pentru o clipă, ei i se păru că totul nu-i decît un vis. Acest bărbat nu era real, n-o întrebase dacă participase vreodată la orgii sau dacă consumase droguri... Ian nu era cu adevărat la închisoare... Bărbatul ăsta era un prieten de-al tatălui ei şi totul nu era decît un vis urît. Îl simţi privind-o fix şi fu nevoită să accepte că totul se întîmpla în realitate. Mai rău, trebuia să accepte realitatea că Ian era la închisoare.

– Îl putem scoate pe Ian din închisoare înainte de proces?

– Sper, dar asta va depinde în mare măsură de dumneavoastră. Dacă acuzaţiile ar fi fost mai puţin severe, l-am fi putut scoate fără cauţiune. Dar cu asemenea capete de acuzare, sînt aproape sigur că judecătorul va insista să fie plătită cauţiunea, în ciuda faptului că Ian n-a mai avut alte condamnări anterioare. Şi ieşirea lui va depinde dacă veţi putea sau nu plăti cauţiunea. Vor să o fixeze la douăzeci şi cinci de mii de dolari. E foarte mult şi va trebui să plătiţi cu bani gheaţă la tribunal, ca garanţie pînă la terminarea procesului. Vom încerca să reducem cauţiunea la o sumă mai rezonabilă.

Jessica oftă adînc şi fără să-şi dea seama îşi scoase ochelarii fumurii. Ceea ce el văzu atunci îl şocă. Două adînciturі roşii se aflau sub ochii ei, care erau injectaţi şi plini de spaimă. Avea în faţa lui o femeie cu ochi de

copil. Tot ce văzuse pînă acum nu era decît o faţadă. Crezuse că-i deplin stăpînă pe ea, dar poate că nu era aşa. Poate că nu. Poate că ea era cea slabă, iar Ian era cel care-o menţinea pe linia de plutire. Îl făcu să se simtă mai bine în privinţa lui Ian. Pentru că Ian era, fără îndoială, într-o formă mult mai bună.

Schwartz se forţă să-şi concentreze din nou mintea la problema cauţiunii, în timp ce ochii Jessicăi continuau să-l privească. Părea că nu-şi dă seama de cît de mult îi dezvăluise din ceea ce se petrecea în interiorul ei.

– Credeţi că veţi fi în stare să plătiţi cauţiunea, doamnă Clarke? Ea-l privi obosită şi ridică din umeri.

– Cred că o pot obţine din afacerea mea. Dar ştia că nu avea cum plăti cauţiunea, dacă îi înmîna lui Schwartz cecul de două mii de dolari pe care-l avea în geantă. Şi nu avea de ales. Aveau nevoie de un avocat înainte de a se gîndi măcar la cauţiune. Va trebui să obţină un împrumut pentru care va garanta cu maşina. Sau cu... altceva. Nu asta conta acum. Nimic nu conta. Va garanta chiar şi cu locuinţa, dacă va fi nevoită. Dar dacă... trebuia să afle. Ce se întîmplă dacă nu putem plăti imediat cauţiunea? întrebă ea.

– Nu se poate garanta cu nimic altceva, doamnă Clarke. Sau plătiţi taxa integral sau nu-i dau drumul lui Ian din închisoare.

– Pînă cînd?

– Pînă după proces.

– Dumnezeule! Atunci, n-am prea mult de ales, nu-i aşa?

– În ce sens?

– Va trebui să scoatem banii ăştia de undeva.

El aprobă din cap, fiindu-i milă de ea. Rareori se întîmpla ca vreun client să-i atingă o coardă sensibilă, iar dacă ea ar fi plîns sau s-ar fi văitat, l-ar fi enervat cu siguranţă. Însă aşa, reuşise să-i cîştige respectul... şi mila. Nici unul din ei nu merita aşa ceva. Se întrebă din nou care era povestea adevărată cu privire la acuzaţia

de viol. Simţea pînă în adîncul sufletului că nu fusese cu adevărat un viol. Dar întrebarea era dacă acest lucru putea să fie dovedit.

Petrecură încă cinci minute explicîndu-i procedurile legate de audiere. Era o simplă apariţie la tribunal, cînd se citeau acuzaţiile, se fixa cauţiunea şi se stabilea data următoarei înfăţişării lui Ian la tribunal, la o altă audiere preliminară procesului. Victima nu lua parte la audiere. Jessica fu uşurată.

– Aveţi vreun număr de telefon, doamnă Clarke, unde vă pot găsi astăzi dacă am nevoie de dumneavoastră? Ea dădu din cap şi-i scrise telefonul de la boutique. Fu pentru prima oară cînd se gîndi să meargă acolo.

– Voi fi acolo după ce-l văd pe Ian. Aş vrea să merg să-l văd acum. Şi, domnule Schwartz, vă rog să-mi spuneţi Jessica sau Jessie. Se pare că ne vom vedea destul de mult în viitor.

– Da, aşa este. Vreau să veniţi din nou la mine la birou vineri. Amîndoi, dacă reuşiţi să-l scoateţi pe Ian pe cauţiune. Cuvîntul „dacă" o făcu să se cutremure. Nu, adăugă el, mai bine veniţi luni. Dacă reuşiţi să-l scoateţi, aveţi nevoie amîndoi de puţină liniştе. Apoi, ne vom pune cît de curînd pe treabă. Nu avem prea mult timp.

– Cît timp avem? Era de parcă întreba pe doctor cît timp avea de trăit.

– Vom şti mai exact după audiere. Dar procesul va avea loc probabil peste două luni.

– Înainte de Crăciun? Din nou, ea îi amintea de un copil mare.

– Înainte de Crăciun. În afară de faptul că, dintr-un motiv oarecare, vom obţine o amînare. Dar soţul dumneavoastră mi-a spus azi-dimineaţă că vrea să se termine totul cît se poate de repede, pentru a da totul la spate şi a uita.

A uita? se gîndi ea. Cine va putea să uite?

El se ridică şi-i întinse mîna, scoţîndu-şi pentru o

clipă ochelarii.

– Jessica, încearcă să te relaxezi. Lasă grijile în seama mea pentru o vreme.

– Voi încerca. Se ridică şi ea, îi strînse mîna şi el fu din nou luat prin surprindere de înălţimea ei. Îţi mulţumesc, Martin, pentru tot. Vreun mesaj pentru Ian? Se opri în uşă.

– Transmite-i din partea mea că e un bărbat norocos. Ochii lui o priviră cu căldură, iar ea zîmbi la acest compliment şi apoi ieşi afară din birou.

Martin Schwartz se aşeză, îşi răsuci scaunul pentru a privi afară şi clătină din cap. Va fi un caz al naibii de greu. Era sigur că Ian n-o făcuse, dar amîndoi vor crea probleme cînd vor apărea la tribunal. Tineri, frumoşi, fericiţi şi bogaţi. Juriul îl va condamna pentru că a înşelat o femeie ca Jessie. Femeile din juriu o vor urî pe Jessie. Bărbaţii nu-l vor plăcea pe Ian, pentru că vor fi de părere că scrisul nu e o meserie. Iar ei doi arătau ca avînd foarte mulţi bani, indiferent cît va încerca Jessie să explice despre moştenirea ei. Pur şi simplu nu-i plăcea cum se prezenta acest caz. Iar victima era evident o femeie ciudată, poate una bolnavă. Singura lui speranţă era că vor găsi suficiente dovezi cu care s-o distrugă. Era un joc murdar, dar era singura şansă pe care o avea Ian.

Capitolul 6

Jessica se opri în hol pentru a suna la boutique. Vocea Zinei era îngrijorată cînd o auzi.

– Jessie, eşti bine? Sunaseră în cele din urmă la ea acasă la ora zece şi jumătate, în acea dimineaţă, dar ea plecase deja.

– Sînt bine. Dar Zinei nu-i plăcu tonul vocii ei. La voi e totul în regulă?

– Sigur. Vii pe-aici?

– După prînz. Ne vedem mai tîrziu. Închise înainte ca Zina să mai poată întreba ceva şi merse să-şi ia *Morgan*-ul din garaj. Trebuia să ajungă la tribunal pentru a-l vedea pe Ian.

Era mai săracă cu două mii de dolari, dar se simţea mai bine. Lăsase cecul într-un plic albastru la secretara din primul birou. Prima parte a onorariului lui Martin Schwartz. Aşa se înţeleseseră. Le mai rămăseseră o sută optzeci şi unu de dolari pe cec, dar cel puţin Ian avea acum un avocat. Ce preţ trebuiau să plătească pentru o prostie!

Încerca să nu se gîndească la nimic în timp ce străbătea oraşul cu maşina. Nu era atît de furioasă pe cît era de derutată. Ce se întîmplase? Cine era această femeie? De ce le făcea aşa ceva? Ce avea cu Ian? După ce vorbise cu Martin, Jessie era mai mult decît sigură că Ian nu făcuse nimic rău... cu excepţia faptului că agăţase o femeie pentru o plăcere de o după-amiază. Oh, Dumnezeule, dar agăţase greşit femeia!

Găsi un loc de parcare pe Bryant Street, vis-à-vis de un şir lung de birouri luminate cu neon la care se plăteau cauţiunile. Se întrebă la care din ele se va adresa mîine după-amiază. Toate arătau atît de murdare. N-ar fi vrut să trebuiască să se ducă în nici unul din ele. Intră repede în tribunal, unde fu supusă unui detector, în timp ce un gardian îi controla poşeta. Trebuia să se mai oprească la un punct de control pentru a merge la închisoare, să-şi arate carnetul de conducere şi să se legitimeze ca soţia lui Ian. Foarte mulţi oameni aşteptau la coadă, dar avansau foarte repede.

Era o masă de oameni simpli, iar ea făcea notă discordantă printre ei. Înălţimea ei o deosebea de toate celelalte femei, iar deux-pièces-ul bleumarin părea absurd. Erau acolo femei îmbrăcate în pantaloni din imitaţie de piele, cu jachete ce imitau blana de leopard, sandale albe cu tocuri foarte înalte şi coafuri ciudate. Bărbaţi negri îmbrăcaţi în satin şi negrese îmbrăcate în haine ce semănau a pijamale ieftine din satin. Era o adunătură interesantă, pentru o secvenţă de film, nu pentru viaţa adevărată. Nu se putu abţine să nu se întrebe dacă femeia cu care se culcase Ian arăta ca una dintre acestea. Spera că nu... deşi în acest moment nu mai avea nici o importanţă. Genunchii îi tremurau şi nu ştia ce-i va spune. Ce putea să-i spună?

Mîna îi tremură cînd apăsă butonul liftului pentru etajul al şaselea. Simţi în stomac un amestec de senzaţii, de parcă se prăbuşea şi zbura în acelaşi timp, în timp ce se întreba cum era la închisoare. Avusese ocazia să arunce o scurtă privire o singură dată cînd venise să-i achite cauţiunea pentru neplata taxei de parcare, dar nu făcuse niciodată o vizită, slavă Domnului! Mersese jos şi-l luase de acolo. De data asta era cu totul altceva.

Liftul o duse pînă la etajul şase. Tot ce ştia era că voia să-l vadă pe Ian. Dintr-odată, realiză că poate depăşi orice stare de frică sau furie, că poate trece printre

toţi oamenii aceia cu care stătuse la coadă, numai pentru a-l vedea pe Ian.

Vizitatorii aşteptau în faţa unei uşi de fier şi un gardian îi lăsa să intre în cameră în grupuri de cinci sau şase. De acolo ieşeau pe o altă uşă, aflată în capătul îndepărtat al camerei. Lui Jessie i se păru că pe acea uşă treceau în neant, fără a mai apărea vreodată.

După o clipă, Jessie intră înăuntru. În cameră era cald şi aerul era închis, pentru că nu existau ferestre. Era luminată doar cu neon. Pereţii interiori aveau geamuri de sticlă, cu mici suporturi de fiecare parte pe care se aflau telefoane. Abia atunci realiză că-l va vedea după un geam de sticlă. Nu se gîndise pînă atunci la acest lucru. Ce puteai spune printr-un telefon?

Faţa lui apăru la unul din geamurile aflate la distanţă, în timp ce ea se întreba spre care geam să se îndrepte. Rămase acolo, privind-o, iar ea îşi simţi ochii umplîndu-i-se de lacrimi. Nu trebuia să plîngă... nu trebuia... nu trebuia! Se îndreptă încet spre telefon, simţind cum i se strînge inima, iar picioarele de-abia se mişcau, dar reuşi totuşi să meargă, un pas după celălalt, iar el îi văzu mîinile tremurîndu-i cînd îi făcu ezitînd semn cu mîna. Iar apoi, deodată, se pomeni faţă în faţă cu el şi luă receptorul în mînă. Se priviră unul pe altul o clipă, fără să spună nimic. Apoi, el vorbi primul.

– Te simţi bine?

– Sînt bine. Tu cum te simţi?

El tăcu o clipă, apoi dădu din cap aprobator, zîmbind slab.

– Grozav, dar zîmbetul îi dispăru imediat. Oh, iubito, îmi pare atît de rău că trebuie să treci prin toate astea din cauza mea. Totul e o nebunie şi e al naibii... cred că tot ce vreau să-ţi spun, Jess, e că te iubesc şi că nu ştiu cum dracu' s-a întîmplat toată porcăria asta. Nu ştiam cum vei reacţiona cînd vei afla.

– Ce-ai crezut? Că voi fugi? Am făcut eu vreodată asta? Părea atît de rănită, încît el ar fi vrut să-şi întoarcă

privirea. Era greu s-o priveşti. Foarte greu.

– Nu, dar asta nu este chiar genul de probleme cu care te confrunţi zilnic, cum ar fi un împrumut de treizeci de dolari la bancă. Vreau să spun că asta este... Dumnezeule, ce pot să spun, Jessie? Ea îi zîmbi slab în loc de răspuns.

– Ai spus deja. Şi eu te iubesc. Asta e tot ce contează. Vom rezolva toată încurcătura asta.

– Da... dar... Jessie, se pare că nu va fi uşor. Femeia aia îşi susţine cu putere acuzaţia, iar poliţaiul ăsta, Houghton, se poartă de parcă ar fi pus mîna pe cel mai mare violator din regiune.

– E adorabil, nu-i aşa?

– A vorbit şi cu tine? Ian păru surprins.

– Chiar înainte de a merge acasă şi de a vorbi cu tine. Ian arăta atît de palid!

– Ţi-a spus despre ce-i vorba? Ea scutură din cap şi-şi feri privirea. Oh, Jess... în ce scandal te-am băgat! Pur şi simplu nu-mi vine să cred.

– Nici mie. Dar vom supravieţui. Îi zîmbi cu zîmbetul ei cel mai curajos. Ce părere ai despre Martin?

– Schwartz? Mi-a plăcut. Dar te va costa nişte bani frumoşi, nu-i aşa? Jessie încercă să pară neafectată şi încercă să schimbe vorba, dar el o întrerupse. Cît? Pentru o clipă în ochi îi apăru o privire tristă.

– Nu contează.

– Poate nu pentru tine, Jessie, dar contează pentru mine. Cît?

– Două mii acum şi alte cinci dacă se ajunge la proces.

– Glumeşti?

Jessie scutură din cap în semn de răspuns.

– Cel cu care am vorbit înainte mi-a cerut cinci-sprezece mii, bani gheaţă, pînă la sfîrşitul săptămînii.

– Sfinte Doamne, Jessica... e curată nebunie. Dar îţi voi da înapoi ce i-ai plătit lui Schwartz.

– Mă plictiseşti, iubitule.

– Te iubesc, Jess. Schimbară o privire lungă şi tandră, iar Jessica simţi din nou lacrimi fierbinţi în ochi.

– De ce nu m-ai sunat noaptea trecută? Nu-i spuse că stătuse toată noaptea întinsă pe podea, aşteptîndu-i telefonul, speriată, aproape în prag de isterie, prea obosită să se poată mişca.

– Cum aş fi putut să te sun, Jess? Ce aş fi putut să-ţi spun? Cred că eram în stare de şoc. Stăteam aici, uimit. Nu puteam înţelege.

Atunci de ce te-ai culcat cu ea? Să te ia naiba! Dar scînteia de furie îi dispăru din privire de îndată ce-l privi. Era la fel de nefericit ca ea. Mai mult chiar.

– De ce crezi că te-a acuzat de... de...?

– Viol? Pronunţă cuvîntul de parcă era o condamnare la moarte. Nu ştiu. Poate e bolnavă sau nebună, poate că vrea să se răzbune pe cineva, poate că vrea bani. De unde dracu' să ştiu? Am fost un dobitoc că am făcut-o. Jessie, eu... Îşi mută privirea, apoi şi-o îndreptă din nou spre ea, iar în colţurile ochilor avea lacrimi. Cum vom putea trăi mai departe după toată povestea asta? Cum vei mai putea trăi tu, Jessie? Fără să mă urăşti? Şi... pur şi simplu, nu-mi dau seama...

– Încetează! Şopti tăios cuvîntul în receptor. Încetează imediat! Vom reuşi să trecem cumva peste toată povestea asta şi nu ne vom mai gîndi niciodată la ea!

– Dar vei putea? Vreau să spun, Jessie, chiar crezi că vei putea? De fiecare dată cînd te vei uita la mine, nu mă vei urî puţin din cauza ei, din cauza banilor pe care i-ai dat, şi... la dracu'! Îşi trecu o mînă prin păr şi căută în buzunar o ţigară. Jessie îl privi şi abia atunci îi observă pantalonii. Avea nişte pantaloni albi de pijama, din cei care se poartă în spitale.

– Sfinte Doamne, ce s-a întîmplat cu pantalonii tăi? Nu ţi-au dat timp să te îmbraci? Ochii ei se măriră, închipuindu-şi-l pe sergentul Houghton tîrîndu-l pe Ian afară din casă, cu cătuşe la mîini şi cu fundul aproape gol.

– Sînt adorabili, nu-i aşa? Mi-au dus pantalonii la

laborator pentru a-i testa de spermă. Totul era atît de cumplit, de urît, atît de dezgustător, atît de... Voi avea nevoie mîine de nişte pantaloni, pentru a merge la tribunal. Apoi, rămase gînditor o clipă şi trase lung din ţigară. Pur şi simplu nu înţeleg, spuse în cele din urmă. Dacă ar fi vrut bani, nu trebuia decît să mă şantajeze. I-am spus că sînt căsătorit.

Ce drăguţ... apoi, fără nici un motiv, îl privi pe Ian, aşa cum arăta, îmbrăcat în acei pantaloni de pijama, cu faţa lui de copil, cu părul blond ciufulit, îi privi pe oamenii aceia care îi înconjurau şi începu să rîdă.

– Te simţi bine? El păru dintr-odată înspăimîntat. Dacă ea făcea o criză de isterie? Dar nu părea deloc isterică, părea sincer amuzată.

– Ştii ceva? Mă simt bine şi te iubesc, iar toată povestea asta e ridicolă, aşa că, vrei te rog să vii acasă şi... ştii tu ce altceva? Arăţi drăguţ în pijama. Era acelaşi rîs pe care el îl auzise de o mie de ori la ora două dimineaţa, cînd ea îl necăjea şi-i citea romanele, umblînd goală prin casă, cu cîte un creion după fiecare ureche. Era acelaşi rîs ca atunci cînd făceau duş amîndoi şi se împroşcau cu apă, acelaşi ca atunci cînd îl gîdila în pat. Era Jessie şi deodată zîmbi şi el, aşa cum n-o mai făcuse de cînd începuse tot acest coşmar.

– Doamnă, eşti absolut nebună, dar te ador. Vrei te rog să mă scoţi din rahatul ăsta ca să pot veni acasă şi... Se opri cînd era gata să pronunţe cuvîntul şi deveni dintr-odată palid.

– Să mă violezi? De ce nu?

Apoi, îşi zîmbiră unul altuia, fără să mai spună nimic. Ea se simţea bine acum. Îl avea pe Ian chiar în faţa ei, ştia că e iubită, apărată şi protejată. Cînd Ian dispăruse pe neaşteptate şi casa se cufundase în linişte, fusese de parcă el murise. Dar el nu murise, el trăia. Va trăi întotdeauna şi va fi mereu al ei. Deodată, simţi că-i vine să danseze, acolo, la închisoare, în mijlocul hoţilor şi al tîrfelor. Voia să danseze. Ian era din nou al ei.

– Domnule Clarke, de ce te iubesc aşa de mult?

– Pentru că eşti înapoiată mintal, dar eu te iubesc aşa. Doamnă, poţi fi serioasă o clipă? Faţa lui arăta că nu glumea, dar Jessie încă mai avea o urmă de rîs în ochii ei obosiţi şi roşii.

– Ce-i?

– Am vorbit serios cînd am spus că-ţi voi da banii înapoi.

– Nu-ţi face probleme din cauza asta.

– Ba îmi fac. Cred că e timpul să-mi iau şi eu un serviciu. Nu mai merge aşa, Jessie şi tu ştii asta foarte bine.

– Ba da, merge. Ce vrei să spui prin „nu mai merge aşa"? Păru din nou speriată.

– Vreau să spun că nu-mi place să fiu întreţinut, chiar dacă e spre aşa-zisul beneficiu al carierei mele de scriitor. E neplăcut pentru orgoliul meu şi foarte rău pentru căsnicia noastră.

– Prostii!

– Nu sînt prostii. Vorbesc serios. Dar nu e locul şi momentul potrivit să vorbim despre asta. Vreau însă să ştii că, oricît de mulţi bani cheltuieşti cu toată povestea asta, îi vei primi înapoi. E clar? Ea îl privi enervată, dar vocea lui Ian îi răsună şi mai fermă în ureche. Vorbesc serios, Jessie. Nu mă supăra. Nu te voi lăsa să plăteşti din banii tăi.

– O.K. Ea îl privi fix şi în aceeaşi clipă un gardian o bătu uşor pe umăr. Vizita se terminase. Şi mai aveau atîtea să-şi spună.

– Ai grijă de tine, iubito. Ne vedem mîine la tribunal. Îi văzu expresia speriată din ochi.

– Poţi să mă suni diseară?

El clătină din cap.

– Nu, nu mă vor lăsa.

– Oh. Dar trebuie să te aud... am nevoie de tine, Ian... am...

– Culcă-te şi odihneşte-te bine înaintea audierii de

mîine de la tribunal. Îmi promiţi? Ea dădu din cap, arătînd ca un copil, iar el îi zîmbi. Te iubesc aşa de mult, Jess. Vei avea grijă de tine, de dragul meu?

Ea dădu din nou din cap.

– Şi tu la fel. Ian... eu... aş muri fără tine.

– Nu vorbi aşa. Acum du-te şi ne vedem mîine. Şi Jess... îţi mulţumesc, pentru tot.

– Te iubesc.

– Şi eu te iubesc.

După aceste ultime cuvinte nu se mai auzi nimic în receptoare, iar ea îi făcu semn cu mîna în timp ce îi urma pe ceilalţi vizitatori ce urcau în lift. Era din nou singură cu ei. Ian plecase. Dar acum era altceva. Avea gîndurile pline de vocea şi chipul lui, de culoarea părului, de mirosul pielii lui. El era din nou viu în mintea ei. Era cu ea încă.

Capitolul 7

Zina şi Katsuko erau amîndouă ocupate cu clienţii cînd Jessica sosi la boutique, aşa că avu cîteva clipe timp să se calmeze la ea în birou, înainte de a sta de vorbă cu ele. Era o adevărată nebunie. Ghiciţi unde am fost? Să-l vizitez pe Ian la puşcărie. Apoi, de la puşcărie, venise direct la *Lady J.* Ce nebunie!

Fetele serveau cîteva femei care voiau rochii pentru Palm Springs. Erau nişte femei grase, plictisitoare şi nu foarte prietenoase. Jessicăi îi era imposibil să lucreze. Se gîndea încontinuu la Ian, la închisoare, la Martin Schwartz, la inspectorul Houghton. Ochii inspectorului păreau s-o urmărească neîncetat.

– Cu ce se ocupă soţul dumneavoastră? o întrebă una dintre femei, în timp ce se uită la noile fuste din catifea. Erau de un bordeaux închis, cu margini din satin negru. Imitaţii după *St. Laurent.*

– Soţul meu? Violează... vreau să spun, creează romane! Femeile găsiră răspunsul extrem de amuzant. Chiar Zina şi Kat izbucniră în rîs. Jessica rîse cu ochii plini de lacrimi.

– Şi soţul meu obişnuia să facă asta... pînă s-a apucat de golf. A doua femeie găsi gluma extrem de amuzantă şi se hotărî la două fuste şi o bluză, în timp ce prima femeie alese pantalonii.

Petrecu o zi lungă la magazin, dar cel puţin fu scutită de a vorbi cu Zina şi Kat. Era aproape ora cinci cînd se aşezară toate trei la o cafea.

– Jess, e totul în regulă acum?

– E mult mai bine. Am avut cîteva probleme, dar totul se va rezolva pînă mîine. Cel puţin mîine el va veni acasă şi vor găsi o rezolvare. Numai să vină acasă!

– Am fost foarte îngrijorate din cauza ta. Mă bucur că totul e bine. Zina părea mulţumită, dar Katsuko continua să privească cercetătoare ochii Jessicăi. Ceva nu era în regulă.

– Arăţi ca dracu', Jessica Clarke.

– Mă flatezi. E din cauza costumului ăstuia sobru. Privi în jur, întrebîndu-se dacă ar trebui să se schimbe cu ceva din colecţia de toamnă pentru a-şi ridica moralul. Dar era tîrziu şi se simţea obosită.

Jessica se ridică, se întinse şi simţi o durere în spate după noaptea petrecută pe podea. În afară de tensiunea din timpul zilei. Îşi arcui spatele, încercînd să îndepărteze durerea, cînd o femeie intră în boutique. Jessie, Zina şi Kat se priviră una pe alta, încercînd să se hotărască cine se va ridica şi o va servi, dar Jessie fu cea care se îndreptă în cele din urmă zîmbind spre femeie. Femeia păru mulţumită, iar lui Jessie îi făcea bine să servească clienţii. Îi ocupa mintea cu altceva.

– Pot să vă ajut?

– Vă supăraţi dacă arunc o privire? Am auzit de boutique de la o prietenă şi aveţi nişte lucruri frumoase în vitrină.

– Mulţumesc. Spuneţi-mi dacă vă pot ajuta cu ceva.

Jessica şi femeia schimbară un zîmbet, apoi ea începu să se uite la îmbrăcămintea sport. Era elegantă, avea peste treizeci şi cinci de ani, poate chiar patruzeci, deşi era greu de spus. Era îmbrăcată cu un costum simplu, de culoare neagră, format dintr-o jachetă şi un pantalon, o bluză crem din in, o eşarfă viu colorată la gît şi multe bijuterii care păreau foarte scumpe: o brăţară, un lanţ, cîteva inele groase şi o pereche de cercei cu onix şi diamante care îi atrăseseră atenţia lui Jessie de

cum intrase în magazin. Se vedea clar că femeia avea bani. Faţa ei exprima căldură şi încă ceva... ca şi cum îi făceau plăcere lucrurile frumoase pe care le purta, dar ştia că mai erau şi alte lucruri în viaţa ei care contau mai mult.

Jessie o privi în timp ce trecea de la un raft la altul. Părea mulţumită, fericită. Şi avea o graţie anume datorită căreia îţi făcea plăcere s-o priveşti. Faţa ei era tînără, părul de un blond cenuşiu cu şuviţe gri. Era ciudat, dar lui Jesssie îi amintea de o pisică siameză, mai ales din cauza albastrului deschis al ochilor. Ceva la ea te făcea să doreşti s-o cunoşti mai îndeaproape.

– Căutaţi ceva anume? Avem nişte marfă nouă în spate. Femeia îi zîmbi lui Jessie şi ridică din umeri.

– M-ar interesa haina aceea de suede de acolo. Aveţi mărimea opt? Privi vinovată, ca un copil ce cumpăra mai multă gumă de mestecat decît avea voie, dar de asemenea şi de parcă s-ar simţi foarte bine. Ca şi cum îşi putea permite cîtă gumă de mestecat voia şi orice altceva.

– Mă voi uita. Jessica dispăru în depozit, întrebîndu-se dacă aveau măsura opt.

Nu aveau. Dar aveau una asemănătoare, care costa cu patruzeci de dolari mai mult. Jessica scoase bonul şi-i duse haina femeii. Era de culoarea scorţişoarei, cu o croială foarte frumoasă. Era, de fapt, mult mai frumoasă decît prima, iar femeia observă asta imediat.

– La naiba! Speram să nu-mi placă.

– E greu să nu-ţi placă o astfel de haină. Şi vă vine foarte bine.

O privire pe femeie rotindu-se graţios în faţa oglinzii, îmbrăcată în haina de suede de culoarea scorţişoarei. Îi venea de minune, iar ea ştia asta. Dar acestei femei i-ar fi stat bine în orice ar fi îmbrăcat.

– Cît costă?

– Trei sute zece. Zina şi Kat schimbară o privire mirată, dar ştiau că nu trebuie să pună întrebări. Jessie

avea întotdeauna un motiv pentru toate nebuniile pe care le făcea şi de regulă avea dreptate. Poate că această femeie era o persoană deosebită, pe care Jessie spera s-o facă clienta magazinului. Arăta cu siguranţă ca o persoană pe care ai recunoaşte-o cu uşurinţă. Şi nu părea deloc şocată de preţ.

– Are şi pantaloni asortaţi?

– A avut, dar s-au vîndut.

– Păcat. Dar reuşi să găsească trei tricouri, o bluză şi o fustă din suede care se asortau perfect cu haina, înainte de a hotărî că făcuse prea multe cheltuieli pentru o singură zi. Pentru magazin vînzarea era frumuşică. Ea scoase carnetul de cecuri, învelit în piele verde şi privi zîmbind spre Jessie. Dacă mă vedeţi intrînd aici mai devreme de o săptămînă, daţi-mă afară, spuse ea.

– Trebuie neapărat? întrebă Jessie, cu o expresie de părere de rău.

– E un ordin, nu o rugăminte!

– Ce păcat! Cele două femei rîseră, apoi cumpărătoarea completă cecul. Era o sumă ce depăşea cinci sute de dolari. Dar ea nu părea să- şi facă probleme. O chema Astrid Bonner şi locuia pe Vallejo, la cîteva blocuri distanţă de casa lui Jessie.

– Sîntem aproape vecine, doamnă Bonner. Jessie îi spuse adresa ei, iar Astrid Bonner o privi zîmbind.

– Cunosc casa! E casa aceea mică, vopsită în albastru şi alb, cu flori viu colorate în faţă!

– Ne puteţi vedea de la distanţă!

– Nu vă scuzaţi. Şi aveţi o maşină sport de culoare roşie? Jessie arătă pe fereastră.

– Eu sînt. Rîseră amîndouă, iar Zina închise uşile magazinului. Era şase fără un sfert. Vreţi să beţi ceva? Aveau o sticlă de *Johnnie Walker* pe care o ţineau în spate. Unii dintre clienţii lor rămîneau adesea după program pentru a sta de vorbă. Era ceva plăcut.

– Mi-ar face plăcere, dar nu pot. Probabil că sînteţi

nerăbdătoare să ajungeţi acasă. Jessie zîmbi, iar Katsúko puse cumpărăturile doamnei Bonner în două cutii mari de culoare maron, apoi le legă cu panglici colorate.

– Sînteţi proprietara magazinului?

Jessie dădu din cap.

– Aveţi lucruri frumoase. N-aveam nevoie de haina aceea, dar... n-am pic de voinţă. Asta e cea mai mare problemă a mea.

– Uneori risipa te face să te simţi bine.

Astrid Bonner aprobă din cap fără să spună nimic şi cele două femei schimbară o privire lungă. Jessie se simţea bine în compania ei. Îi părea rău că Astrid Bonner nu stătea să bea un pahar. Jessie n-avea pentru ce să se grăbească acasă şi i-ar fi făcut plăcere să stea de vorbă cu ea. Se întrebă în care casă locuia. Apoi îi veni o idee.

– Pot să vă duc pînă acasă? Plec chiar acum. Asta ar fi scutit-o de întrebările pe care Zina şi Kat i le-ar fi putut pune, orele de serviciu fiind terminate. Şi cărora încă nu le putea face faţă. Prezenţa lui Astrid Bonner ar fi protejat-o de asemenea întrebări. Încă nu le anunţase că în dimineaţa următoare nu va veni la magazin, pentru că trebuia să meargă la audiere.

– Ar fi grozav, mulţumesc. De obicei, cînd sînt atît de aproape de casă merg pe jos, dar cu aceste două cutii... ar fi minunat! Zîmbi şi păru foarte tînără. Jessie se întrebă cîţi ani avea în realitate.

Îşi luă haina, geanta şi se îndreptă spre cele două fete.

– Noapte bună, fetelor. Ne vedem mîine, mai tîrziu. Nu vin de dimineaţă. Îşi zîmbiră una alteia, iar Jessie deschise uşa pentru Astrid, Zina închise din nou după ele şi toate plecară. Fără întrebări, fără răspunsuri, fără minciuni. Jessie era extrem de uşurată. Nu-şi dădea seama cum rezistase toată după-amiaza.

Deschise uşa maşinii şi Astrid urcă înăuntru, ţinînd

cutiile în poală şi se îndreptară spre casă.

– Magazinul trebuie să vă ocupe mult timp.

– Îmi ocupă, dar îmi place. Apropo, numele meu e Jessica Clarke. Abia acum am realizat că nu m-am prezentat. Îmi cer scuze. Schimbară încă un zîmbet, iar briza de seară răvăşi părul proaspăt aranjat al lui Astrid Bonner. Vreţi să ridic capota maşinii?

– Sigur că nu. Rîse dintr-odată şi o privi pe Jessie. Nu sînt chiar atît de bătrînă şi de scorţoasă, pentru numele lui Dumnezeu. Şi trebuie să recunosc, vă invidiez pentru acest magazin. Am lucrat şi eu la o revistă în New York, în urmă cu zece ani, dar încă mi-e dor de tot ce ţine de modă, indiferent sub ce formă.

– Şi noi ne-am mutat aici de la New York, acum şase ani. Ce v-a adus aici?

– Soţul meu. Nu, de fapt am venit într-o călătorie de afaceri. Şi aici l-am cunoscut pe soţul meu şi... nu m-am mai întors niciodată acolo. Păru încîntată cînd îşi aminti acest episod.

– Niciodată? Încă vă mai aşteaptă să vă întoarceţi înapoi? Amîndouă femeile izbucniră în rîs.

– Nu, m-am întors pentru numai trei săptămîni. I-am anunţat şi asta a fost tot. Pînă atunci fusesem genul de femeie dedicată carierei, care n-avea de gînd să se căsătorească vreodată şi apoi... l-am cunoscut pe Tom. Şi, gata cu cariera!

– Aţi regretat vreodată? Era o întrebare extrem de personală, dar ea părea să te stimuleze să te simţi în largul tău în prezenţa ei. Iar Jessie aşa se simţea.

– Nu, niciodată. Tom a schimbat totul. Jessica se pomeni vrînd să spună „Ce îngrozitor", apoi se întrebă de ce. La urma urmei şi Ian îi schimbase viaţa, dar nu în felul acesta. Pe ea n-o costase o carieră, n-o obligase nimeni să plece de la New York. Ea dorise să se mute la San Francisco, dar n-ar fi putut renunţa la *Lady J*. Nu, repetă ea. N- am regretat nici o clipă. Tom a fost un om deosebit. A murit anul trecut.

– Oh, îmi pare rău. Aveţi copii?

Astrid rîse şi scutură din cap.

– Nu, Tom avea cincizeci şi opt de ani cînd m-am căsătorit cu el. Am petrecut zece ani minunaţi împreună... singuri. A fost ca o lungă lună de miere. Jessie îşi aminti de viaţa ei cu Ian şi zîmbi.

– Avem aceeaşi părere. Copiii îţi pot complica mult viaţa.

– Nu dacă îi doreşti. Dar noi doi ne-am gîndit că sîntem prea bătrîni. Eu aveam treizeci şi doi de ani cînd m-am măritat cu el şi nu eram chiar genul de femeie potrivită pentru a deveni mamă. N-am regretat niciodată. Numai că viaţa mea e extrem de liniştită acum.

Deci Astrid avea patruzeci şi doi de ani. Jessie fu surprinsă.

– De ce nu vă luaţi un serviciu? întrebă ea.

– Ce-aş putea face? Am lucrat la *Vogue,* dar aici nu e nimic în genul ăsta. Iar cei la *Vogue* nu mai au nevoie de mine, după zece ani. Îmbătrîneşti, iar eu am îmbătrînit destul de mult. Şi, în afară de asta, n-am nici cea mai mică intenţie să mă mut din nou la New York, niciodată.

– Vă puteţi găsi ceva într-un domeniu înrudit cu moda.

– Ca de exemplu?

– Un boutique.

– Ajungem din nou de unde am pornit, draga mea. Sînt foarte invidioasă pe ceea ce faci.

– Nu fiţi invidioasă. Există şi unele probleme.

– Şi recompense, sînt sigură. Vă duceţi des la New York?

– Am venit de-acolo acum două zile. Şi ieri soţul meu a fost arestat pentru viol, adăugă ea în gînd. Îi stătuse pe vîrful limbii să spună asta, dar Astrid ar fi fost îngrozită. Oricine ar fi fost. Oftă adînc, uitînd pentru o clipă că nu era singură.

– Călătoria a fost chiar atît de neplăcută? întrebă Astrid, zîmbind.

– Ce călătorie?

– Călătoria la New York. Ai spus că tocmai v-ați întors de la New York acum două zile, apoi ai oftat de parcă v-ar fi murit cel mai bun prieten.

– Îmi pare rău. Am avut o zi grea. Încercă să zîmbească, dar dintr-odată totul îi reveni în minte. Coşmarul celor întîmplate o copleşi din nou. Urmă o clipă de liniște, apoi Astrid o privi peste cutiile din braţe.

– Sa întîmplat ceva? Era o privire adîncă, cercetătoare, la care era greu să răspunzi cu o minciună.

– Ceva care va putea fi rezolvat în curînd.

– Pot să vă ajut cu ceva? Ce femeie drăguţă! Erau complet străine una de alta şi ea o întreba pe Jessie despre problemele ei. Jessie zîmbi şi încetini cînd ajunse la colţ.

– Nu, totul e în ordine. Şi deja m-ați ajutat cu ceva. Mi-ați încheiat ziua aducîndu-mi o rază de soare. Care este casa dumneavoastră?

Astrid zîmbi şi-i arătă.

– Aceea. Ați fost foarte drăguţă că m-ați adus acasă.

Era o reşedinţă sobră, din cărămidă, cu jaluzele negre, vopsită în alb şi înconjurată de tufişuri îngrijite. Lui Jessie îi veni să fluiere admirativ. Ea şi Ian observaseră deseori casa şi se întrebaseră cine locuieşte în ea. Bănuiseră că proprietarii călătoresc foarte mult, deoarece casa părea adesea nelocuită.

– Doamnă Bonner, aş vrea să vă întorc complimentul la adresa casei. Soţul meu şi cu mine îi invidiem de ani de zile pe proprietarii acestei case.

– Sînt măgulită. Şi spune-mi, te rog, Astrid. Dar casa ta arată mult mai veselă, Jessica. Asta e îngrozitor de... – chicoti – de matură. Cred că ăsta-i cuvîntul potrivit. Tom o avea deja cînd ne-am căsătorit, la fel ca multe din lucrurile frumoase din interior. Va trebui să vii odată

la o cafea. Sau la o băutură.

– Mi-ar face plăcere.

– Atunci, ce-ai zice să vii chiar acum?

– Mi-ar... mi-ar face plăcere, dar ca să-ţi spun adevărul, sînt frîntă. Am avut nişte zile foarte pline de cînd m-am întors de la New York. Putem amîna pe altă dată?

– Cu plăcere, mulţumesc încă o dată pentru că m-ai adus cu maşina. Coborî din maşină şi-i făcu semn cu mîna în timp ce urca treptele din faţa casei. Jessie îi răspunse la semn. Ce casă grozavă! Era bucuroasă că o cunoscuse pe Astrid Bonner. Era o femeie încîntătoare.

Jessica o luă pe aleea casei ei, gîndindu-se la Astrid şi la cele spuse de ea. Părea că renunţase la multe de dragul soţului ei. Şi părea fericită că o făcuse.

Intră în casa întunecoasă, îşi scoase pantofii şi se aşeză pe canapea fără să aprindă luminile. Recapitulă evenimentele zilei. Fusese o zi incredibilă. Totul, de la întîlnirea cu Martin Schwartz, golirea contului lor de economii, vizitarea lui Ian la închisoare şi discuţia plăcută avută cu Astrid Bonner... Cînd va deveni viaţa din nou reală?

Se gîndi să-şi toarne ceva de băut, dar nu avea suficientă energie pentru a se ridica. Mintea îi alerga în toate direcţiile, dar corpul îi era greu ca plumbul. Întreaga maşinărie părea că nu mai funcţionează. Dar mintea ei... mintea ei... se gîndea neîncetat la vizita făcută lui Ian. Acum era din nou acasă. Singură, în casa unde el o aştepta întotdeauna seara. Casa era insuportabil de liniştită... la fel cum fusese apartamentul lui Jake cînd ea se dusese acolo... după moartea lui... De ce se gîndea acum întruna la Jake? De ce îl compara mereu cu Ian? Ian nu era mort. El va veni mîine acasă... nu-i aşa? Va veni. Dar dacă...? Soneria de la intrare sună, dar ea n-o auzi pînă cînd zgomotul insistent n-o întrerupse în cele din urmă din gîndurile care i se învîrteau

prin minte. Îi fu necesară ultima picătură de energie pentru a se ridica şi a se îndrepta spre uşă.

Merse în ciorapi pînă în holul întunecat şi vorbi prin uşă. Era prea obosită pentru a încerca să ghicească cine era.

– Cine e? Vocea ei de-abia se auzi de partea cealaltă. Dar el o auzi. Privi peste umăr la însoţitorul lui şi dădu din cap. Acesta porni încet spre maşina de culoare verde.

– Poliţia.

Inima lui Jessie începu să bată repede la auzul acestui cuvînt şi se sprijini tremurînd de perete. Acum ce mai era?

– Da?

– Sînt inspectorul Houghton. Vreau să vorbesc cu doamna Clarke. Dar ştia deja că ea era. De cealaltă parte a uşii Jessica fu tentată să-i spună că doamna Clarke nu era acasă. Dar maşina ei era parcată vizibil în faţa casei, iar el se va fîţîi prin jur, aşteptînd. Nu mai avea cum să scape de ei. Viaţa ei îi aparţinea, ca şi a lui Ian.

Jessica deschise încet uşa şi rămase fără să spună nimic în holul întunecat. Chiar şi fără pantofi era mai înaltă decît inspectorul. Îşi susţinură unul altuia privirile o clipă lungă. Toată ura pe care n-o simţise faţă de trădarea lui Ian era îndreptată acum asupra inspectorului Houghton. Nu era greu să-l urăşti.

– Bună seara. Pot să intru? Jessie se dădu la o parte, aprinse luminile, apoi i-o luă înainte spre living-room. Rămase în mijlocul camerei, privindu-l drept în faţă, fără să-l invite să ia loc.

– Ei bine, inspectore? Ce mai e? Tonul ei nu-i ascundea sentimentele.

– Mă gîndeam că putem sta puţin de vorbă.

– Oh? Aşa se obişnuieşte? Era speriată, dar îi era şi mai teamă să arate asta. Dacă o viola? Un viol adevărat de această dată. Dacă... oh, Doamne... unde

era Ian?

– E ceva absolut obişnuit, doamnă Clarke.

Păreau să se cerceteze unul pe altul cu privirea, ca nişte vechi duşmani. Pitonul şi prada lui. Nu-i plăcea deloc rolul ei. Îi era teamă de el, dar nu arăta acest lucru. El o găsea frumoasă, dar nici el nu-i arăta acest lucru. Îl ura pe Ian pentru mai multe motive. Asta se vedea.

– Vă deranjează dacă mă aşez? Da, foarte mult, spuse ea în gînd.

– Deloc. Îi făcu semn cu mîna spre canapea şi se aşeză şi ea în scaunul ei obişnuit.

– Aveţi o casă frumoasă, doamnă Clarke. Locuiţi de mult timp aici? Privi în jur, părînd să înregistreze toate detaliile, în timp ce ea îşi imagina că-i spune să se ducă dracului şi că-i scoate ochii cu degetele. Dar ştia că asta nu era ceva real. Îi puteai urî pe poliţişti, dar nu trebuia să-ţi arăţi ostilitatea. Era nevinovată, Ian era nevinovat, dar era înspăimîntată de el.

– Inspectore, ăsta e un interogatoriu sau o vizită particulară? Avocatul meu mi-a spus că nu trebuie să vorbesc cu nimeni cînd el nu-i de faţă. Îl privi pe bărbatul îmbrăcat în costum maron din faţa ei, întrebîndu-se dacă va încerca s-o violeze. Purta o cravată strălucitoare, de culoarea muştarului. Ei începu să-i fie greaţă şi dintr-odată intră în panică, întrebîndu-se dacă îşi luase pilula anticoncepţională în acea dimineaţă. Apoi, deodată, îl privi şi ştiu că-l va omorî dacă va încerca să-i facă vreun rău. Va trebui să-l omoare.

– Nu, nu trebuie să vorbiţi nu nimeni dacă avocatul dumneavoastră nu e de faţă, dar aveam cîteva întrebări şi m-am gîndit că va fi mai plăcut pentru dumneavoastră să-mi răspundeţi la ele aici. Mare favoare! gîndi ea.

– Cred că prefer să răspund la tribunal. Dar amîndoi ştiau că ea nu va trebui să răspundă la nimic la tribunal. Era soţia acuzatului. În mod legal, nu trebuia să depună mărturie.

– Cum doriţi. Se ridică şi se pregăti de plecare, apoi se opri în dreptul barului. Sînteţi şi dumneavoastră o băutoare? Întrebarea o înfurie.

– Nu, şi nici soţul meu nu este.

– Mda, aşa am crezut şi eu. Pretinde că era ameţit cînd a dus victima la hotel. Totuşi, am crezut că minte. Nu pare a fi un băutor. Inima lui Jessie tresări şi ochii i se umplură de ură. Ticălosul ăsta încerca s-o atragă în cursă.

– Inspectore, vă cer să plecaţi, acum.

Houghton se întoarse spre ea şi o privi cu o expresie de bunăvoinţă prefăcută. Dar ochii lui conţineau tot atîta ură ca şi ai lui Jessie. Vocea de-abia i se auzi, deşi stătea la cîţiva paşi de ea.

– Ce faceţi cu un papiţoi ca el?

– Ieşi afară din casa mea! Vocea ei era la fel de coborîtă ca a lui şi întreg corpul îi tremura.

– Ce-o să faci cînd se va duce la puşcărie? Îţi vei găsi un alt gigolo pe care să-l întreţii ca pe el? Crede-mă, surioară, nu-l plînge prea tare. Sînt o grămadă ca el!

– Ieşi afară! Cuvintele fură ca doi pumni trimişi în faţa lui, iar el se răsuci şi merse spre uşă. Se opri o clipă şi privi înapoi la ea.

– Pe curînd.

Uşa se închise în urma lui şi, pentru prima oară în viaţă, Jessica simţi nevoia de a ucide.

El se întoarse din nou la ora zece în aceeaşi seară, însoţit de doi poliţişti, cu un mandat de percheziţie, pentru a căuta arme şi droguri.

De această dată Houghton avea aerul poliţistului la datorie şi îi evită privirea în ora cît dură percheziţia. Îi scotociră prin sertare şi dulapuri, îi răvăşiră lenjeria de corp, îi răsturnară genţile pe pat, îi împrăştiară hainele şi hîrtiile lui Ian prin tot living room-ul.

Nu găsiră nimic, iar Jessie nu-i pomeni lui Ian despre asta, niciodată. Îi trebuiră patru ore şi jumătate

pentru a aranja toate lucrurile la locul lor şi încă alte două ore pentru a se linişti din plîns. Temerile ei fuseseră justificate, o violaseră. Nu în felul de care se temuse, dar în alt fel. Fotografiile mamei ei erau împrăştiate pe birou, pastilele anticoncepţionale erau aruncate prin bucătărie, jumătate din ele luate pentru a fi testate la laborator. Întreaga ei viaţă era împrăştiată prin toată casa. Acum, era şi războiul ei. Şi era pregătită să lupte. Noaptea aceasta schimbase totul. Acum erau şi duşmanii ei, nu doar ai lui Ian. Şi, pentru prima dată în şapte ani, Ian nu era aici ca s-o apere. Nu numai asta, dar el era cel care o făcuse să se înfrunte direct cu duşmanul. Adusese acest necaz pe capul ei, la fel ca şi pe al lui. Iar ea era neajutorată. Era vina lui Ian. Acum, şi el era duşmanul ei.

Capitolul 8

Jessica aşteptă împreună cu Martin Schwartz în rîndurile din spate ale sălii de judecată pînă după ora zece. Programul era extrem de încărcat, iar procesele în întîrziere. Procedurile acuzaţiilor erau trecute repede în revistă, apoi se stabilea cauţiunea şi apăreau alte chipuri. În cele din urmă Ian apăru pe o uşă care făcea legătura cu închisoarea, însoţit de o parte şi de alta de cîte un gardian.

Martin merse în partea din faţă a încăperii, iar acuzaţiile fură, slavă Domnului, enumerate, nu descrise. Ian fu întrebat dacă înţelesese de ce anume era acuzat, iar el răspunse afirmativ.

Cauţiunea fu fixată la douăzeci şi cinci de mii de dolari. Martin ceru să fie redusă, iar judecătorul cîntări rugămintea, în timp ce o femeie procuror sări în picioare şi obiectă. Ceru chiar să fie fixată o cauţiune şi mai mare. Dar judecătorul refuză. Reduse cauţiunea la cincisprezece mii de dolari, bătu din ciocănel şi fu adus un alt acuzat. Audierea preliminară fusese stabilită peste două săptămîni.

– Acum ce facem? îi şopti Jessica lui Martin, cînd acesta veni din nou lîngă ea. Ian fusese scos deja din camera de judecată şi dus înapoi în închisoare.

– Acum vei scoate de undeva cincisprezece mii de dolari pentru a- i plăti şi vei găsi ceva ce valorează încă cincisprezece mii cu care să poţi garanta.

– Cum să fac asta?

– Vino. Voi avea eu grijă de tine.

Dar, Dumnezeule... cincisprezece mii? Abia acum realiză ce sumă mare, era enorm. Merita ceva atît de mulţi bani? Da, Ian.

Coborîră în hol şi traversară strada spre unul din birourile luminate cu neon la care se plăteau cauţiunile. Nu arătau prea plăcut, iar cel în care intrară nu părea cu nimic mai bun decît celelalte. Mirosea a fum de ţigară, scrumierele erau pline pînă la refuz, iar doi bărbaţi erau aşezaţi pe o canapea şi moţăiau, părînd că aşteaptă. O femeie cu păr blond îi întrebă ce vor, iar Martin îi explică. Ea sună la închisoare şi notă acuzaţiile, în timp ce-o privi lung pe Jessie. Jessie încercă să nu clipească măcar.

– Va trebui să garantaţi cu ceva. Casa dumneavoastră e proprietate personală?

Jessie dădu din cap şi explică ipoteca.

– Mai am propriul meu magazin. Îi dădu femeii numele şi adresa magazinului, adresa casei şi numele băncii unde era făcută ipoteca.

– Cît credeţi că valorează magazinul dumneavoastră? Ce este, de fapt? Un magazin de îmbrăcăminte? Jessie aprobă din cap, simţindu-se într-un fel umilită, fără însă să ştie de ce. Poate din cauză că femeia ştia care erau acuzaţiile aduse lui Ian.

– Da, e un magazin de îmbrăcăminte. Şi avem un inventar destul de mare. De ce voia s-o impresioneze pe femeia asta idioată? Dar apoi realiză că era din cauză că femeia asta deţinea cheia eliberării lui Ian. Martin Schwartz stătea lîngă ea, urmărind procedurile.

– Va trebui să sunăm la bancă. Reveniţi la ora patru.

– Şi atunci îl veţi elibera? Oh, Doamne, te rog, trebuie să-l elibereze! Simţi din nou că e cuprinsă de panică, o simţi urcîndu-i-se în gît, groasă şi amară precum bila.

– Îl vom elibera în funcţie de ce va spune banca despre casă şi magazin, zise femeia plină de ea. Amîndoi folosiţi aceeaşi bancă? Jessie dădu din cap, părînd distrusă. Bine, spuse femeia. Asta va economisi timp. Aduceţi cei cincisprezece mii de dolari cu dumnea-

voastră cînd reveniţi. În numerar.

– În numerar?

– Da, sau un cec emis de bancă. Nu primim cecuri personale.

– Mulţumesc.

Ieşiră în stradă, iar Jessie trase adînc în piept aerul proaspăt. I se părea că trecuseră ani de cînd nu mai respirase un aer atît de curat. Respiră din nou şi privi spre Martin Schwartz.

– Ce se întîmplă cu cei care nu au atîţia bani?

– Nu plătesc cauţiunea.

– Şi ce fac?

– Rămîn în închisoare pînă la pronunţarea verdictului.

– Chiar dacă sînt nevinovaţi? Stau la închisoare atîta timp?

– N-ai de unde să ştii dacă sînt sau nu nevinovaţi pînă la proces.

– Ce dracu' se întîmplă cu nevinovaţii, pînă li se dovedeşte sau nu vinovăţia?

El ridică din umeri şi privi drept înainte, fără să spună nimic. Îl deprimase mersul în acel birou în care se plăteau cauţiunile. Rareori îşi însoţea clienţii în aceste birouri. Dar Ian îl rugase s-o facă şi el îi promisese. Era ciudat să te porţi cu o femeie aşa de înaltă şi care părea atît de independentă de parcă era fragilă şi neajutorată. Dar bănuia că Ian avea dreptate. Dedesubtul armurii ei protectoare, se ascundea o fiinţă foarte vulnerabilă. Se întrebă dacă armura sa va crăpa înainte ca totul să se termine. Asta era tot ce le mai lipsea.

– Ce fac oamenii săraci, care nu-şi pot lua avocaţi? Dumnezeule! Îl durea suficient de tare capul şi fără să se mai ocupe de problemele sociale.

– Primesc apărători publici, Jessica. Şi cred că avem destule de rezolvat pentru noi, fără să ne mai gîndim şi la oamenii săraci, nu crezi? De ce nu te duci la bancă ca să rezolvi asta?

– O.K. Îmi pare rău.

– N-ai de ce. E un sistem nenorocit, ştiu asta. Dar regulile nu sînt stabilite pentru binele oamenilor săraci. Fii recunoscătoare că nu eşti unul din ei, în clipa de faţă, şi nu te mai gîndi la asta.

– E greu, Martin.

El clătină din cap şi-i zîmbi slab.

– Te duci la bancă?

– Da, domnule.

– Bine, vrei să vin cu tine?

– Sigur că nu. Baby-sitting-ul e inclus în taxă sau te-a rugat Ian să o faci?

– Eu... nu... oh, pentru numele lui Dumnezeu. Du-te la bancă. Şi anunţă-mă cînd l-ai scos din închisoare. Sau, înainte de asta, dacă te mai pot ajuta cu ceva.

Ce-ai zice să ne împrumuţi cincisprezece mii de dolari, scumpule? spuse ea în gînd. Îi zîmbi şi se îndreptă încet spre maşina ei. Încă nu ştia de unde va scoate banii. Ce dracu' va spune la bancă? Adevărul, apoi, dacă va fi nevoie, îi va implora. Cincisprezece mii... Părea că trebuie să urce Everestul.

După şase ţigări şi o conservaţie agonizantă de o oră cu directorul băncii, Jessica reuşi să obţină un împrumut personal de cincisprezece mii de dolari, pentru care garanta cu maşina. Iar cei de la bancă o asigurară că totul va fi în ordine cînd vor suna de la biroul de plată a cauţiunii. Pe faţa directorului băncii era o expresie de uimire tot timpul cît dură conversaţia, el încercînd cu disperare s-o ascundă, dar fără succes. Iar Jessica nici nu-i spusese măcar care erau acuzaţiile, ci doar că Ian se afla la închisoare. Se rugă în sinea ei ca

de la biroul unde se plătea cauţiunea să nu i se spună de ce anume era învinuit, iar dacă o vor face, el să-şi ţină gura. Îi jurase deja că va avea grijă ca totul să rămînă confidenţial. Şi, cel puţin, obţinuse cei cincisprezece mii de dolari... îi obţinuse... îi obţinuse! Iar casa şi magazinul ei valorau de zece ori mai mult decît garanţia de care trebuia s-o dea. Dar, cumva, tot simţea că nu va fi suficient. Şi dacă tot nu-i vor da drumul lui Ian? Atunci îi trecu prin minte un gînd: Cutia din seif.

– Doamnă Clarke?

Ea nu răspunse. Stătea doar aşezată acolo, în faţa lui.

– Doamnă Clarke? Mai e şi altceva?

– Îmi pare rău. Oh... eu... tocmai mă gîndeam la ceva. Da, eu... mă gîndeam că aş vrea să umblu azi în seiful meu.

– Aveţi cheia la dumneavoastră?

Ea aprobă din cap. O ţinea prinsă de breloc. Căută în geantă şi i-o întinse.

– O voi ruga pe doamna Lopez să vă deschidă cutia.

Jessie îl urmă gînditoare, apoi o urmă pe doamna Lopez, pe care n-o cunoştea dinainte. Se pomeni apoi în faţa cutiei din seif, iar doamna Lopez o privea, ţinînd cutia în mîini. Era o cutie mare.

– Vreţi să mergeţi cu ea într-o cameră?

– Eu... eu... da. Mulţumesc. Nu trebuia să facă asta. Nu avea nevoie să facă asta. Era o greşeală... nu... dar dacă casa şi *Lady J.* nu valorau suficient? Ştia că acum nu mai gîndea normal. Era cuprinsă de panică. Dar era mai bine să fie sigură... pentru Ian. Însă era atît de dureros. Şi trebuia să înfrunte totul de una singură.

Doamna Lopez o conduse într-o cameră mică, cu un birou *Formica* de culoare maron şi un scaun negru din vinilin. Pe perete atîrna o fotografie urîtă ce reprezenta Veneţia şi părea decupată de pe capacul unei cutii de bomboane. Jessie rămase singură, doar ea şi

cutia. O deschise cu grijă şi scoase trei cutii mari din piele maron şi două casete de bijuterii dintr-o piele roşie, decolorată. La fund mai era o casetă, de un albastru decolorat. Aceasta conţinea lucrurile de valoare ale lui Jake: butonii dăruiţi de tatăl lor cînd Jake împlinise douăzeci şi unu de ani, inelul lui de la şcoală, inelul de la Marină. Majoritatea erau lipsite de o valoare reală, dar fuseseră lucrurile lui intime.

Cutiile din piele maron conţineau adevăratele valori. Scrisori pe care părinţii ei şi le scriseseră de-a lungul anilor. Scrisori pe care şi le scriseseră cît timp tatăl ei fusese plecat, la război. Poezii pe care mama ei i le scrisese tatălui ei. Fotografii, şuviţe din părul ei şi din părul lui Jake, comori. Toate lucrurile care contaseră odată. Acum, erau amintiri care o făceau să sufere.

Deschise cutia albastră şi zîmbi printre lacrimi cînd văzu bijuteriile lui Jake pe pielea bej ce căptuşea cutia. Încă mai păstrau mirosul lui Jake. Îşi amintea cum obişnuia să-l tachineze cu privire la inelul lui de şcoală. Îi spunea că e oribil, iar el era atît de mîndru de el. Iar acum, inelul era acolo. Îl puse pe deget. Era prea mare pentru ea. Ar fi fost prea mare şi pentru Ian. Jake fusese foarte solid.

Se întoarse la cutiile maron. Cunoştea atît de bine senzaţia pe care o avea cînd le atingea. Aveau gravate, în colţul de jos din dreapta, iniţialele părinţilor ei, cu litere de aur. Cele două cutii erau perfect identice. Erau o tradiţie de familie. În prima cutie găsi o poză cu toţi patru, făcută la un Paşte. Ea avea pe atunci unsprezece sau doisprezece ani. Jake avea şapte ani. Era mai mult decît putea suporta. Închise cutia fără zgomot şi îşi îndreptă atenţia spre obiectele pentru care venise.

Casetele cu bijuterii din piele roşie. Era totuşi incredibil. Va lua cu ea bijuteriile mamei ei. Erau atît de preţioase pentru ea, atît de sacre, simţea atît de mult că îi aparţin încă mamei ei, încît nu le purtase niciodată în toţi aceşti ani. Iar acum era dispusă să le dea pe mîna

unor străini. Pentru Ian.

Desfăcu cu grijă casetele şi privi şirul lung de inele. Un inel cu rubin într-o montură veche care fusese al bunicii ei. Două inele frumoase din jad pe care tatăl ei le adusese din Orientul îndepărtat. Inelul cu smarald pe care mama ei şi-l dorise atît de mult şi pe care-l primise cînd împlinise cincizeci de ani. Inelul de logodnă cu diamant, verigheta, cea „reală", o baghetă subţire de aur pe care mama ei o purtase întotdeauna, pe care o preferase inelului cu smarald şi diamante pe care tatăl lui Jessie i-l cumpărase pentru a se asorta inelului cu smarald. Mai erau două brăţări simple, din aur. Un ceas de aur cu mici diamante de jur-împrejurul cadranului. Şi o broşă mare, frumoasă, cu un safir înconjurat de diamante, care fusese tot a bunicii lui Jessie.

În a doua casetă erau trei şiraguri de perle perfect rotunde, cercei cu perle şi o pereche de cercei cu diamante pe care ea şi Jake le cumpăraseră mamei lor în anul dinainte de a muri. Totul se afla acolo. Jessie simţi că i se face rău privind. Ştia că nu va fi în stare să le lase la biroul unde se plătea cauţiunea, dar cel puţin le va avea la ea dacă va fi nevoie. Cu două zile în urmă nici nu i-ar fi trecut prin cap una ca asta, dar acum...

Puse celelalte cutii înapoi în seiful de metal şi plecă din cameră. Trecuseră aproape două ore de cînd se afla acolo. Se apropia ora închiderii.

Cînd merse înapoi pe Bryant Street femeia de la birou mînca un cheesseburger, peste ziarul de după-amiază.

– Aţi adus banii? Îşi ridică privirea şi-i vorbi lui Jessie cu gura plină.

Jessica dădu din cap.

– Aţi vorbit cu banca pentru garanţie? Îndurase destul pînă acum, iar agonia prin care trecuse la deschiderea seifului îi pusese capac. Voia ca tot coşmarul să se termine cît mai curînd.

– Ce bancă? Faţa femeii era total inexpresivă, iar

Jessie îşi încleştă pumnii pentru a se abţine să nu înceapă să ţipe.

– *California Union Trust Bank.* Vreau să-mi scot soţul în seara asta.

– Care sînt acuzaţiile?

– Acuzaţiile sînt viol şi tentativă de atac. Aproape că ţipase cînd rostise cuvintele.

– Aveţi vreo proprietate?

– Pentru numele lui Dumnezeu, am mai discutat toate aceste lucruri de dimineaţă şi aţi spus că veţi suna la bancă pentru a întreba despre magazinul şi locuinţa mea. Am fost aici împreună cu avocatul meu, am completat formele şi...

– Bine. Cum vă numiţi?

– Clarke. Cu un „e" la sfîrşit.

– Da. Formele sînt aici. Scoase hîrtiile cu două degete murdare de grăsime. Nu-l puteţi scoate totuşi acum.

– De ce nu? Jessica simţi că i se face rău.

– E prea tîrziu pentru a mai suna la bancă.

– Rahat. Şi ce facem?

– Veniţi mîine dimineaţă.

– Sigur, iar Ian va mai sta la închisoare încă o noapte, minunat. Lacrimi de frustare i se urcară în gît, dar nu putea face nimic, decît să meargă acasă şi să se întoarcă înapoi mîine dimineaţă.

– Vreţi să vorbiţi cu şeful?

– Acum?

– Da, e aici, în spate.

– Nemaipomenit. Spuneţi-i că sînt aici. Oh, Doamne, te rog... te rog, fă-l să se comporte omeneşte... te rog...

Bărbatul ieşi din spate scobindu-se între dinţi cu un deget murdar pe care avea un inel de aur cu un diamant mare, de culoare roz. În cealaltă mînă avea o doză de bere. Era îmbrăcat în blugi şi un tricou şi avea mult păr negru şi cîrlionţat pe braţe şi la baza gîtului.

Părul lui arăta ca al unui african. Nu era mult mai bătrîn decît Jessie. Rînji cînd o văzu, se mai scobi o dată între dinţi, apoi îşi luă mîna de la gură şi i-o întinse. Ea i-o strînse, dar cu destul de multă dificultate.

– Îmi pare bine. Sînt Jessica Clarke.

– Barry York. Cu ce vă pot ajuta?

– Încerc să-mi eliberez soţul pe cauţiune.

– De ce? Care sînt acuzaţiile? Hei... aşteptaţi o clipă. Haideţi la mine în birou. Vreţi o bere? Chiar voia. Dar nu cu el. Îi era cald, era obosită şi însetată, sătulă de toate prin cîte trecuse, speriată, dar nu voia să bea nimic în compania lui Barry York, nici măcar apă.

– Nu, mulţumesc.

– Cafea?

– Nu, mulţumesc. Mă simt perfect. El încercă să fie politicos. Trebuia să-i acorde măcar atîta încredere. O conduse într-un birou mic, cu pereţii acoperiţi de fotografii cu femei goale, se aşeză într-un scaun rotativ, îşi puse o şapcă verde protectoare de soare pe cap, dădu drumul la staţie şi-o privi pe Jessie rînjind.

– Nu vedem multe persoane ca dumneavoastră, doamnă Clarke.

– Eu... nu... mulţumesc.

– Deci, ce s-a întîmplat cu soţul dumneavoastră? Care-i acuzaţia? A condus sub influenţa alcoolului?

– Nu, viol. Barry fluieră lung, în timp ce Jessie privi spre burta lui. Cel puţin, avusese o reacţie sinceră. Ce porcărie! Cît e cauţiunea?

– Cincisprezece mii.

– Veşti proaste.

– Ei bine, de asta mă aflu aici. Veşti bune pentru tine, Barry iubitule, spuse ea în gînd. Poate îţi vei putea cumpăra o scobitoare de aur cu banii ăştia, cu un diamant în vîrf. Am vorbit cu doamna de afară mai devreme şi a spus că va suna la banca mea, dar...

– Dar? Faţa lui deveni mai severă.

– A uitat.

Barry clătină din cap.

– N-a uitat. Nu acceptăm împrumuturi pentru sume atît de mari.

– Nu?

El cătină din nou din cap.

– Nu de obicei. Jessica simţi că va izbucni în plîns. Cred că ea n-a vrut de fapt să vă spună.

– Deci am pierdut o zi întreagă, soţul meu e tot la închisoare, iar cei de la bancă aşteaptă un telefon de la dumneavoastră şi... mai ce, domnule York? De unde naiba puteam eu să ştiu toate lucrurile astea?

– Ce ziceţi de o cină? Închise staţia şi o bătu uşor pe mînă. Respiraţia îi mirosea a pastramă şi usturoi. Mirosea cumplit!

Jessica îl privi şi se ridică în picioare.

– Ştiţi, cred că avocatul meu s-a înşelat total cu privire la locul acesta. Şi intenţionez să spun exact acest lucru.

– Cine-i avocatul dumneavoastră?

– Martin Schwartz. A fost aici azi-dimineaţă împreună cu mine.

– Uitaţi, doamnă... cum aţi spus că vă cheamă?

– Clarke.

– Doamnă Clarke. De ce nu vreţi să vă aşezaţi şi să discutăm puţin?

– Acum sau după cină? Sau după ce mai ascultăm nişte muzică?

El zîmbi.

– V-a plăcut muzica? M-am gîndit că e un fundal plăcut.

Deschise din nou staţia, iar Jessie nu ştiu dacă să rîdă, să plîngă sau să ţipe. Era evident că nu-l va scoate niciodată pe Ian de la închisoare. Nu cu acest preţ.

– Vreţi să serviţi cina? o întrebă el.

– Da, domnule York. Cu soţul meu. Care sînt şansele să-l scoateţi pe soţul meu din închisoare ca să pot lua cina cu el?

– În seara asta? În nici un caz. Trebuie să vorbesc mai întîi cu banca dumneavoastră.

– Exact în acest punct ajunsesem şi azi-dimineaţă la ora douăsprezece şi jumătate.

– Păi, mda, îmi pare rău. Voi avea grijă personal de acest lucru mîine dimineaţă, dar nu pot face nimic după ce banca a închis, nu cînd e vorba de o sumă de mărimea celei din cazul dumneavoastră. Cu ce garantaţi?

– Magazinul meu şi casa mea. Depinde de dumneavoastră. Sînt dispusă să garantez fie cu una din ele, fie cu amîndouă. Sau eram dispusă. Dar am altă idee. Era o nebunie, era imoral, era ceva greşit, dar era atît de sătulă de tot, încît trebuia s-o facă. Căută în poşetă şi scoase cele două casete cu bijuteriile mamei ei. Ce spuneţi de astea? îl întrebă ea.

Barry York se aşeză jos şi nu scoase un cuvînt în următoarele zece minute.

– Drăguţe.

– Sînt mai mult de atît. Inelele cu smaralde şi diamante sînt deosebite. Iar broşa cu safir valorează o grămadă de bani. La fel şi perlele.

– Da, probabil. Dar problema e că n-am de unde să ştiu pînă nu le duc la un bijutier. Tot nu-l pot scoate pe soţul dumneavoastră în seara asta. Ticălosul...! Sînt totuşi nişte bijuterii foarte frumoase, adăugă el. De unde le aveţi?

Le-am furat, spuse ea în gînd.

– Sînt ale mamei mele.

– Ştie că soţul dumneavoastră e la pîrnaie?

– N-are cum, domnule York. E moartă.

– Oh, îmi pare rău. Ascultaţi, le voi duce la evaluat mîine dimineaţă la prima oră. Voi suna la banca dumneavoastră. Îl vom scoate pe soţul dumneavoastră pînă la prînz. Vă jur, dacă totul e-n regulă. Dar nu pot face nimic înainte. Dar pînă la prînz, dacă totul e în regulă, îl vom scoate. Aveţi onorariul meu?

Da, iubitule, pînă la ultimul bănuţ, spuse ea în gînd.

– Da.

– O.K. atunci totul e aranjat.

– Domnule York, de ce nu puteţi lua toate bijuteriile în seara asta şi să-i daţi drumul acasă? Nu va pleca nicăieri şi vom rezolva toate problemele financiare, mîine dimineaţă. Dacă secretara dumneavoastră ar fi sunat la bancă atunci cînd a spus c-o va face...

El clătină din cap, scobindu-se din nou între dinţi şi ridicîndu- şi cealaltă mînă.

– Aş vrea să pot. Dar nu se poate, asta e, nu pot. E slujba mea în joc. Mă voi ocupa de asta mîine dimineaţă la prima oră, vă jur. Să fiţi aici la ora zece şi jumătate şi vom rezolva totul.

– Bine. Se ridică în picioare, simţind de parcă toată greutatea lumii căzuse pe umerii ei. Închise cele două casete şi le băgă înapoi în poşetă.

– Nu mi le lăsaţi?

– Nu. Vi le-aş fi lăsat doar dacă îl puteam scoate în seara asta. Credeam că vă daţi seama de valoarea lor. Dar aşa, prefer să garantez cu casa şi magazinul meu.

– O.K., bine. Dar nu păru deloc mulţumit. E o sumă foarte mare, ştiţi doar. Ea dădu din cap obosită.

– Nu vă faceţi griji. E o casă frumoasă şi o afacere rentabilă. Iar el e un om cinstit. N-ar fugi nicăieri. N-aţi pierde un bănuţ.

– Aţi fi surprinsă dacă aţi vedea cîţi dintre „oamenii cinstiţi" fug.

– Ne vedem mîine, la zece şi jumătate, domnule York. Îi întinse mîna şi el i-o strînse, zîmbind din nou.

– Sînteţi sigură cu privire la cină? Păreţi obosită. Poate puţină mîncare v-ar face bine. Puţin vin, puţin dans... la naiba, distraţi-vă puţin înainte ca „bătrînul" să vină acasă. Şi priviţi în felul ăsta lucrurile. Dacă el a fost acuzat de viol, trebuie să vă închipuiţi că n-a fost

învinuit de pomană.

– Noapte bună, domnule York.

Peste o jumătate de oră dormea deja pe canapea şi nu se trezi pînă a doua zi dimineaţa la ora nouă. Cînd se trezi, simţi de parcă murise cu o seară înainte.

Toate evenimentele prin care trecuse în ultimul timp începuseră să-şi lase amprenta. Cearcănele de sub ochi erau şi mai adînci, ochii păreau să se fi micşorat şi observă că începuse să slăbească. Fumă şase ţigări, bău două cafele, încercă să mănînce o felie de pîine prăjită şi sună la boutique pentru a spune că nu va veni nici azi. Sosi la Yorktowne Bonding la zece şi jumătate.

La birou se aflau alte două persoane... o fată cu părul vopsit în negru care mesteca gumă şi un tînăr cu barbă şi accent mexican. De această dată Jessie întrebă direct de domnul York.

– Mă aşteaptă. Cei doi funcţionari o priviră de parcă nu mai auziseră aşa ceva pînă atunci.

El apăru în două minute, îmbrăcat în pantaloni scurţi albi şi murdari şi un tricou albastru, ducînd cu el o revistă *Playboy* şi o rachetă de tenis.

– Jucaţi?

– Uneori. Aţi vorbit cu banca?

El zîmbi. părînd încîntat.

– Poftiţi la mine în birou. Cafea?

– Nu, mulţumesc. Începea să simtă de parcă acest coşmar nu se va termina niciodată. De parcă îşi va petrece tot restul vieţii între inspectorul Houghton şi Barry York, între camera de judecată şi închisoare, între bănci şi... era ceva fără sfîrşit. Exact cînd părea să se termine intervenea altceva, altă pistă falsă. Era o situaţie fără ieşire. Nu exista nici o rezolvare. Era aproape sigură de asta. Iar Ian nu era decît un mit. Cineva pe care îl inventase, dar care nu exista cu adevărat.

– Ştiţi, păreţi obosită. Mîncaţi cum trebuie?

– Mănînc excelent. Dar soţul meu e la închisoare,

domnule York, şi aş dori foarte mult să-l scot de acolo. Care sînt şansele mele pentru a face asta în viitorul apropiat?

– Excelente. Dădu din cap. Am vorbit cu banca şi totul e în ordine. Aţi garantat cu casa şi aţi fost de acord să garantaţi şi cu cîştigurile magazinului în caz că soţul dumneavoastră calcă iarăşi strîmb. Şi vă vom reţine şi inelul cu smarald şi broşa cu safir.

– Cum? Nu cred că aţi înţeles, domnule York. Casa şi magazinul sînt singurele cu care garantez. V-am spus ieri că eram dispusă să vă ofer bijuteriile mamei mele numai dacă l-aţi fi eliberat aseară, fără să mai aşteptaţi să sunaţi la bancă. Ca un fel de garanţie.

– Mda. Ei bine, m-aş simţi mai bine dacă mi-aţi da şi această garanţie acum.

– Ei bine, nu v-o dau.

– Cum s-ar simţi soţul dumneavoastră dacă ar continua să rămînă în închisoare?

– Domnule York, nu există o lege împotriva cererii unei garanţii mai mari decît este cazul? Martin îi spusese despre aşa ceva.

– Mă acuzaţi că sînt necinstit? Oh, Doamne, era pe cale să piardă totul... oh, nu...

– Nu. Uitaţi, vă rog...

– Uite ce-i, scumpo, nu fac afaceri cu fetişcane care mă acuză că sînt necinstit. Eu vreau să-ţi fac o favoare şi îmi pun fundul la bătaie pentru bătrînul tău şi o cauţiune de cincisprezece mii de dolari, iar tu mă faci hoţ. Vreau să-ţi spun că nu sînt obligat să înghit tot rahatul ăsta.

– Îmi pare rău. Simţi lacrimi fierbinţi arzîndu-i ochii. Începu să se întrebe dacă va face faţă pînă la capăt acestei poveşti. El o privi şi ridică din umeri.

– Bine. Vă spun cum vom face. Voi păstra doar inelul. Puteţi lua broşa. Vi se pare mai bine?

– Bine. I se părea cumplit, dar nu-i mai păsa. Nu mai avea nici o importanţă. Nu mai conta dacă Ian fugea şi

ei îi luau casa şi magazinul, maşina şi inelul cu smarald. Nimic nu mai conta.

York făcu în aşa fel încît redactarea formalităţilor să dureze de două ori mai mult decît în mod normal şi îşi trecu mîna peste sînii ei cînd se întinse să ia un nou stilou. Ea îl privi direct în faţă, iar el zîmbi şi-i spuse că ar fi frumoasă dacă ar mînca aşa cum trebuie. Îi povesti apoi despre prietena lui înaltă pe care-o avusese la liceu. O fată pe care-o chema Mona. Jessica dădu din cap şi continua să semneze hîrtiile. În cele din urmă toate formalităţile fură gata. El muşcă capătul unui trabuc lung şi subţire, apoi ridică receptorul pentru a anunţa la închisoare.

– O voi ruga pe Bernice să te însoţească vis-à-vis, Jessica. Ajunsese să i se adreseze pe numele ei mic. Şi ascultă, dacă ai vreodată nevoie de ajutor, sună-mă. Vom ţine legătura. Ea se rugă să nu fie nevoie şi-i strînse mîna înainte de a ieşi din birou. Se simţea de parcă nu putea merge drept. Fusese prea mult. De prea multe zile.

Cînd Barry York se hotărî s-o trimită pe funcţionara care mesteca gumă s-o însoţească pe Jessie pentru a-l elibera pe Ian, se făcuse deja ora prînzului. Jessicăi i se părea că era miezul nopţii.

Femeia pe care el o numise Bernice luă hîrtiile, le frunzări o clipă, apoi o însoţi pe Jessie vizavi şi intrară împreună la Tribunal. Băgă teancul de hîrtii semnate de ea şi de Barry York prin geamul unui ghişeu de la etajul al doilea, apoi se întoarse şi o privi o clipă pe Jessie.

– Rămîneţi cu bătrînul?

– Poftim?

– Aveţi de gînd să rămîneţi cu soţul dumneavoastră?

– Da... bineînţeles... de ce? Se simţea din nou derutată. Pentru ce o întreba aşa ceva femeia asta?

– E o acuzaţie a dracului de urîtă, surioară. Ce să caute o frumuşică aşa ca tine cu un ratat ca el? Te va costa o grămadă de bani. Clătină din cap şi plescăi de

două ori din gumă.

– Merită.

Fata ridică din umeri şi făcu semn cu mîna spre lifturi.

– Poţi urca acum la închisoare. Am terminat. Nu, doamnă, spuse Jessie în gînd. Eu sînt terminată. Asta e altceva. Funcţionara se îndreptă spre scări.

Jessica merse la închisoare şi trebui să sune la o sonerie pentru ca un gardian să apară la uşă.

– Da? Nu e încă ora de vizită.

– Am venit să-mi eliberez soţul pe cauţiune.

– Cum îl cheamă?

– Ian Clarke. Ştii, faimosul violator, adăugă în gînd. Yorktowne Bonding a sunat să vă anunţe.

– Voi verifica. Să verifice? Ce să verifice? După ce garantase cu casa, cu magazinul, cu inelul mamei ei, ce mai era de verificat? Să te ia naiba! Şi pe Yorktowne Bonding... şi pe inspectorul Houghton... şi... pe Ian? Nu mai era sigură de nimic. Nu mai ştia ce simte. Era furioasă pe el, dar nu pentru ceea ce făcuse, ci pentru că nu fusese lîngă ea cînd avusese atîta nevoie de el.

Aşteptă la uşă aproape o oră, stupefiată, ameţită, sprijinindu-se de perete fără să ştie exact de ce. Dacă nu-l va mai vedea niciodată? Dar deodată uşa se deschise, iar el stătea acolo, în faţa ei. Era nebărbierit, tras la faţă, obosit şi epuizat. Dar era liber. Ea garantase cu tot ce avea pentru ca el să fie liber. Şi el era liber acum.

– Totul e-n regulă, iubito... totul e-n regulă. Totul va fi bine. Jess... Era Ian. Ian cel adevărat, Ian cel sincer. Iar el o ţinea cu atîta blîndeţe, încît aproape o duse pe braţe pînă la maşină. Ea nu mai putea suporta nici o picătură în plus, iar el ştia asta. Nu cunoştea toate detaliile celor întîmplate, dar cînd văzu hîrtiile de plată a cauţiunii şi văzu că era menţionat inelul cu smarald al mamei ei, înţelese mai mult decît i-ar fi putut spune.

– E bine, iubito... totul va fi bine.

Ea se agăţă de el orbeşte în timp ce stăteau lîngă maşină, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji, cu faţa marcată de şoc şi disperare, scoţînd scîncete slabe printre suspine.

– Jessie... iubito... te iubesc. O ţinu strîns, apoi o duse acasă.

Capitolul 9

– Ce ai de gînd să faci azi, dragul meu?

Jessie îi turnă lui Ian a doua ceaşcă de cafea la micul dejun şi privi ceasul. Era aproape ora nouă şi ea nu mai fusese la boutique de două zile. Se simţea de parcă lipsise o lună, de parcă existase doar într-o lume a ei. I se părea că trăise un coşmar nesfîrşit, dar care acum se terminase. Ian era acasă. Îşi petrecuse aproape tot timpul dormind în braţele lui. Şi părea din nou că e Ian cel dintotdeauna. Curat, bărbierit, puţin mai odihnit. Era îmbrăcat în pantaloni gri şi un pulover pe gît de culoarea vinului. De fiecare dată cînd îl privea voia să-l atingă ca să se convingă că e real.

– Ai de gînd să scrii astăzi?

– Nu ştiu încă. Cred că-mi voi petrece ziua simţindu-mă bine. Dar nu-i ceru să-şi petreacă ziua cu el. Ştia că ea are de lucru. Făcuse destul pentru el în ultimele cîteva zile. Nu-i putea cere mai mult.

– Aş vrea să fi putut sta acasă cu tine. Îl privi cu jind peste ceaşca de cafea, iar el o bătu uşor pe mînă.

– Vin să te iau la prînz.

– Am o idee. De ce nu ţi-ai petrece ziua împreună cu mine la boutique?

El îi privi ochii şi ştiu la ce se gîndeşte ea. Fusese la fel luni întregi după moartea lui Jake. Aceeaşi teroare, că el ar putea să dispară dacă nu îl avea în permanenţă sub ochii ei.

– N-ai reuşi să lucrezi nimic, iubito. Dar voi fi prin preajmă. Voi sta pe-aici cea mai mare parte a timpului.

Dar restul timpului? Se întinse şi-i luă mîna. Nu-şi spuseseră nimic. Nu era nimic de spus. M-am gîndit să vorbesc cu cîteva persoane despre un serviciu, adăugă el.

– Nu! Ea îşi trase mîna, iar ochii îi trimiteau flăcări. Nu, Ian! Te rog!

– Jessica, fii rezonabilă. Te-ai gîndit cît ne costă acest dezastru? Cît te costă pe tine, mai exact? E momentul să-mi iau şi eu o slujbă. Nimic exotic, ceva care să aducă nişte bani în casă.

– Şi ce vei face cînd va trebui să apari la tribunal? În timpul procesului? Cît de folositor crezi că vei fi atunci la un serviciu? Îl prinse din nou de mînă şi-l ţinu strîns, iar el îi văzu durerea din ochi. Vor trece luni pînă cînd toată această disperare va trece.

– Ce anume, mai exact, aştepţi de la mine să fac, Jess?

– Să termini cartea.

– Şi să te las pe tine să semnezi cecurile pentru toată această încurcătură?

Ea aprobă din cap.

– Vom rezolva problemele astea mai tîrziu, dacă vrei neapărat. Dar mie personal puţin îmi pasă, Ian. Ce importanţă are cine semnează cecurile?

– Pentru mine are. Întotdeauna a avut, întotdeauna va avea, adăugă el în gînd. Dar şi el ştia că nu va fi în stare să se concentreze asupra unui serviciu pînă ce nu se va termina toată povestea asta. Procesul... procesul... era tot la ce se putea gîndi. Nu era într-o stare de spirit potrivită pentru a-şi lua un serviciu. Vom vedea, spuse el.

– Te iubesc. Ochii ei se umplură din nou de lacrimi, iar el îi dădu un bobîrnac în vîrful nasului.

– Dacă începi din nou să-ţi umezeşti ochii, doamnă Clarke, te voi tîrî în pat şi-ţi voi da un motiv adevărat pentru care să plîngi. Ea rîse drept răspuns şi mai turnă nişte cafea.

– Nu pot să cred că eşti din nou acasă. A fost atît de cumplit fără tine... a fost... a fost de parcă... Cuvintele i

se opriră în gît.

– A fost probabil foarte liniştit şi plăcut, iar tu ai fost o prostuţă că n-ai ştiut să te bucuri de această atmosferă. Drace, doar n-ai crezut că voi sta acolo pentru totdeauna, nu-i aşa? Vreau să spun, chiar şi pentru un scriitor, genul ăsta de experienţă de viaţă e la un moment dat prea greu de suportat.

– Ticălosule. Ðar ea zîmbea acum. N-avea nimic de care să se mai teamă.

– Vrei să te duc cu maşina la magazin?

– Mi-ar face plăcere. Puse ceştile în chiuvetă şi-şi luă jacheta din piele portocalie de pe spătarul unui scaun. Era îmbrăcată cu nişte blugi care-i veneau perfect şi un pulover bej din caşmir. Arăta din nou ca Jessie... cu excepţia ochilor. Îşi puse ochelarii întunecaţi şi-i zîmbi. Cred că ar trebui să-i mai port cîteva zile, spuse ea. Încă arăt de parcă am fost beată două săptămîni.

– Eşti frumoasă şi te iubesc. O ciupi de fund în timp ce se îndreptau spre uşă, iar ea se lăsă pe spate şi-l sărută. Miroşi foarte frumos, îi spuse el.

– Doar ce-i mai bun. *Eau de mille pieds*. Spuse asta zîmbindu-i larg, iar el gemu.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu. Era una din vechile lor glume. „Apa de la o mie de picioare".

În drum spre boutique ea arătă cu mîna spre casa lui Astrid şi-i spuse despre vizita pe care i-o făcuse la magazin.

– Pare o femeie drăguţă. Liniştită şi plăcută..

– Drace şi eu aş fi liniştit şi plăcut, dacă aş avea banii ei.

– Ian! Era atît de bine să stea din nou lîngă ea, să-i privească profilul în timp ce conducea, să-i simtă cu buzele pielea de pe gît atunci cînd îl săruta. Se trezise de nenumărate ori în timpul nopţii pentru a fi sigură că era tot acolo.

– Vin să te iau pe la douăsprezece. O.K.?

Ea îl privi o clipă, înainte de a da din cap.

– Ai să fii aici? Sigur?

– Oh, iubito... voi fi aici. Promit. O luă în braţe, iar ea îl strînse cu atîta putere, încît îl duru. Ştia că ea se gîndea la ziua cînd fusese arestat şi nu mai venise s-o ia la prînz. Fii fetiţă cuminte, îi spuse. Ea zîmbi şi coborî din maşină, trimiţîndu-i un ultim sărut înainte de a urca scările din faţa magazinului.

Ian îşi aprinse o ţigară şi porni cu maşina, privind ambarcaţiunile din golf. Era o zi frumoasă. Vara indiană trecuse şi nu mai era atît de cald cum fusese în urmă cu cîteva zile, dar cerul era la fel de albastru şi sufla o briză uşoară. Asta îl făcu să se gîndească înapoi, în urmă cu cinci zile. I se părea că trecuseră cinci ani de atunci. Tot nu putea înţelege.

Se opri la un stop şi un alt gînd îi trecu prin minte. Inelul cu smarald pe care Jessie îl lăsase pentru cauţiune. Încă îl mai uimea acest lucru. Ştia ce simţea ea pentru lucrurile mamei ei. Nici măcar nu le purta. Erau obiecte sacre, ultimele rămăşiţe ale unei lumi demult dispărute. Iar acel inel însemna pentru ea mai mult decît oricare altă bijuterie. Gestul ăsta îi spunea mai mult decît oricare altul. Era o nebunie, dar simţea că o iubeşte şi mai mult decît înainte de a se întîmpla toată povestea asta şi poate că şi Jessie învăţase ceva. Poate că acum ştiau amîndoi ce au. Poate vor avea mai multă grijă. El ştia un singur lucru. Zilele lui de aventuri discrete luaseră sfîrşit. Pentru totdeauna. Dintr-odată, realiză că are o soţie. Realiză lucrul acesta mai mult decît o făcuse vreodată pînă acum. Ce altceva mai voia? Un copil, poate, dar se resemnase cu absenţa copiilor. Era destul de fericit doar cu Jessie.

– 'neaţa, doamnelor. Jessie intră în magazin cu un zîmbet liniştit pe faţă. Katsuko îşi ridică privirea de la birou.

– Ei, ia te uită cine a venit. Şi chiar într-o zi de sîmbătă. Începuserăm să credem că ţi-ai găsit un serviciu mai bun.

– N-aveţi voi un astfel de noroc.

– Totul e-n ordine?

– Da. Totul e-n ordine. Jessica dădu uşor din cap şi Katsuko ştiu că aşa era. Jessie era din nou ea însăşi.

– Mă bucur. Katsuko îi întinse o cafea, iar Jessie se aplecă peste un birou din crom şi sticlă.

– Unde-i Zina?

– În spate, verifică stocul. Doamna Bonner a trecut ieri pe-aici. Te căuta. A cumpărat una din noile fuste de catifea de culoarea vinului.

– Trebuie să-i fi venit grozav. A probat-o cu bluza crem din satin?

– Da. Le-a cumpărat pe amîndouă şi costumul verde cu pantalon. Femeia asta trebuie să aibă găuri în buzunare. Dar şi o inimă foarte pustie, adăugă Jessie în gînd. Îşi dăduse seama de asta, ştia.

– Va mai trece pe-aici, adăugă Katsuko.

– Sper. Chiar dacă nu va cumpăra nimic. Îmi place. Ceva idei pentru parada de modă?

– Am avut cîteva ieri, Jessie. Am făcut cîteva însemnări şi ţi le-am lăsat pe birou.

– Mă duc să mă uit. Se întinse leneşă şi se îndreptă spre biroul ei, luîndu-şi cafeaua. Se simţea de parcă se întorsese după o lungă absenţă, după o lungă boală. Se simţea înceată, îngrijorată şi fragilă. Şi totul părea dintr-odată diferit. Magazinul părea atît de plăcut, cele două fete atît de drăguţe... Ian era atît de frumos... cerul atît de albastru... totul părea să arate mai bine şi mai mult.

Citi corespondenţa, achită cîteva note de plată şi discută despre parada de modă cu Katsuko, în timp ce

Zina se ocupa de clienţi. Dimineaţa trecu repede, iar Ian sosi cu cinci minute înainte de mijlocul zilei. Cu un braţ plin de trandafiri, de culoarea somonului, cei care-i plăceau cel mai mult lui Jessie.

– Ian! Sînt nemaipomeniţi! Erau aproximativ trei duzini, iar ea văzu o cutiuţă pătrată în buzunarul jachetei lui. O răsfăţa şi ei îi plăcea la nebunie. Îi zîmbi şi se îndreptă spre biroul ei.

– Pot să vă vorbesc o clipă, doamnă Clarke?

– Da, domnule. Pentru atîţia trandafiri îmi puteţi vorbi cîteva săptămîni! Cele două fete rîseră, iar Jessie îl urmă pe Ian în birou. El închise uşor uşa şi-i zîmbi.

– Ai avut o dimineaţă plăcută?

– M-ai adus în acest loc izolat ca să mă întrebi dacă am avut o dimineaţă frumoasă? El continuă să-i zîmbească, iar ea chicoti. Haide, spune adevărul. E mai mare decît o cutie de pîine?

– Ce?

– Surpriza pe care mi-ai adus-o, bineînţeles.

– Ce surpriză? Ţi-am cumpărat trandafiri şi tu mai vrei şi altceva? Răsfăţată lacomă şi... Dar atăta prea încîntat de sine pentru a o convinge chiar şi pe Jessie. Oh... aici, spuse el şi scoase cutiuţa din buzunar, zîmbind larg. Era o brăţară groasă de aur. Pe partea din interior era gravat „Toată dragostea mea, Ian". Stătuse lîngă bijutier toată dimineaţa în timp ce-o gravase. Nu era momentul să facă risipă de bani, dar ştiuse că ei îi va face plăcere să primească aşa ceva, iar ideea îi venise cînd se apucase de scris. Era o brăţară frumoasă şi era exact pe mărimea încheieturii mîinii ei. Îl costase ultimele lui economii.

– Oh, dragul meu... e frumoasă. Şi-o puse pe mînă şi văzu că-i mărimea potrivită. E perfectă! exclamă ea. Oh, Ian... eşti nebun!

– Întîmplător, sînt îndrăgostit nebuneşte de tine.

– Încep să cred că ai descoperit un zăcămînt de petrol. Ai cheltuit o avere în dimineaţa asta. Dar nu era

urmă de supărare în vocea ei, doar plăcere, iar Ian ridică din umeri. Aşteaptă pînă le-o voi arăta fetelor! spuse ea. Îl sărută pe colţul gurii, deschise uşa şi se ciocni de Zina care mergea în depozit. Priviţi brăţara mea! le spuse ea.

– Vai, vai! Asta înseamnă că te-ai logodit cu bărbatul frumos care ţi-a adus trandafiri? Ea chicoti şi-i făcu cu ochiul lui Ian.

– Oh, taci din gură! Nu-i aşa că-i frumoasă?

– E nemaipomenită. Tot ce vreau să ştiu e unde mai poţi găsi un bărbat ca el?

– Încearcă la mica publicitate. Ian privi peste umărul lui Jessie, zîmbind.

– S-ar putea să încerc. Zina dispăru în depozit şi, cu o privire triumfătoare în ochi, Jessie îi arătă brăţara lui Katsuko. Peste cîteva minute ea şi Ian plecau să ia prînzul undeva.

– Mamă, ce-mi place brăţara mea! Era ca un copil cu o jucărie nouă şi-şi ridică braţul pentru a admira brăţara în lumina soarelui. Dragul meu, e grozavă! Cum ai reuşit să-i convingi s-o graveze atît de repede?

– Cu un pistol la ceafă, bineînţeles. Cum altfel?

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu... ştii, ai foarte multă clasă!

– Pentru un violator. Dar zîmbi cînd spuse asta.

– Ian!

– Da, dragostea mea? O sărută, iar ea rîse şi se urcă în maşină. Avea mai mult stil decît oricare din bărbaţii pe care-i cunoştea.

În seara aceea merseră la un film, iar duminică dimineaţa dormiră pînă tîrziu. Era o nouă zi caldă şi senină, cu nori albi şi pufoşi care se plimbau pe cer, părînd că sînt pictaţi.

– Vrei să mergem la plajă, doamnă Clarke? El se întinse leneş, apoi veni lîngă ea şi-o sărută. Lui Jessie îi plăcea să simtă senzaţia produsă de barba lui crescută peste noapte pe obrazul ei. Era aspră, dar n-o durea.

– Mi-ar face plăcere. Cît e ceasul?

– E aproape de prînz.

– Minţi. Trebuie să fie în jur de nouă.

– Nu mint. Deschide ochii şi convinge-te singură.

– Nu pot. Sînt încă adormită.

Dar el o muşcă pe gît şi o făcu să rîdă, iar ea îşi deschise ochii.

– Încetează!

– Nu vreau. Dă-te jos şi pregăteşte-mi micul dejun.

– N-ai auzit de emanciparea femeii? Ea stătea întinsă pe spate şi căsca.

– Ce-i aia?

– Emanciparea femeii. Adică, soţul trebuie să pregătească duminica micul dejun... dar... pe de altă parte... Îşi privi brăţara din nou şi zîmbi larg. Nu spune că soţul trebuie să-i cumpere soţiei bijuterii grozave. Aşa că, poate că-ţi voi pregăti totuşi micul dejun.

– Inimă generoasă, nu te obosi prea tare.

– Nu mă voi obosi. Ouă prăjite? Îşi aprinse o ţigară şi se sculă.

– Am o idee mai bună.

– Micul dejun la *Fairmont*? Îi zîmbi şi-şi admiră din nou brăţara.

– Nu. Te voi ajuta şi eu. Tu eşti prea ocupată să-ţi admiri brăţara, pentru a avea timp să pregăteşti un mic dejun ca lumea. Ce zici de omletă cu stridii afumate şi brînză? O privi încîntat de această combinaţie, dar Jessie se strîmbă.

– Nu putem renunţa la stridii?

– De ce nu la brînză?

– De ce nu la omletă?

– Atunci, luăm micul dejun la *Fairmont*?

– Ian, eşti nebun, dar... te iubesc. Îl muşcă de coapsă, iar el îşi plimbă mîna pe spatele ei moale.

Mai trecu o oră pînă cînd se dădură jos din pat. Chiar şi felul în care făceau dragoste era diferit acum. Era o combinaţie ciudată de disperare şi recunoştinţă,

de „Oh, Doamne, te iubesc" amestecat cu „Hai să ne prefacem că totul e mai bine decît în mod normal". Nu era, dar prefăcîndu-se, ajuta, puţin. Motoarele lor goneau încă un pic prea repede.

– Mergem sau nu astăzi la plajă? El se ridică în pat, cu părul blond ciufulit ca al unui băieţel.

– Mie mi se pare o idee bună, dar încă n-am fost hrănită.

– Ooooh... bietul copil. N-ai vrut omleta mea cu stridii afumate.

Ea îl trase de o şuviţă de păr.

– Prefer ce-am primit în schimb.

– Ruşine!

Jessie îi scoase limba, se dădu jos din pat şi se îndreptă spre bucătărie.

– Unde te duci aşa, cu fundul gol?

– La bucătărie, să pregătesc micul dejun. Ai vreo obiecţie?

– Nu. Ai nevoie de cineva care să te privească?

Un minut mai tîrziu ea auzi trîntindu-se uşa grădinii, iar el apăru în bucătărie, cu o pătură înnodată în jurul mijlocului şi cu un buchet de petunii în mînă.

– Pentru doamna casei.

– Îmi pare rău, e plecată. Pot să le primesc eu în loc? Îl sărută uşor şi-i luă florile din mînă, punîndu-le pe dulap. El o luă în braţe şi lăsă pătura să cadă pe jos.

– Iubitule, te iubesc nebuneşte, dar dacă nu încetezi, şunca se va arde şi nu vom mai ajunge niciodată la plajă.

– Te deranjează? Amîndoi zîmbeau, iar şunca se prăjea tot mai tare, în timp ce ouăle începură să facă băşici.

– Nu, dar am face bine să mîncăm pentru că e gata. La naiba! El o bătu peste fund, iar ea închise flacăra aragazului şi aduse ouă, şuncă, pîine prăjită, suc de portcale şi cafea. Dezbrăcaţi, se aşezară amîndoi la masă.

Nu ajunseră la plajă înainte de ora trei, dar ziua era la fel de frumoasă, iar soarele rămase cald pînă la şase. Mîncară o cină cu preparate de peşte la *Sausalito,* în drum spre casă, iar el îi cumpără un căţeluş făcut din scoici.

– Îmi place. Acum mă simt ca un turist.

– Mă gîndeam că trebuie să-ţi cumpăr ceva cu adevărat scump ca să-ţi aminteşti de această seară. Erau bine dispuşi în timp ce traversau podul pentru a ajunge acasă, dar cuvintele lui o făcură să se simtă ciudat. Dintr-odată, îşi cumpărau suveniruri, lucruri de care să-şi aducă aminte.

– Iubitule, cum merge cartea?

– Mai bine decît aş vrea să recunosc. Nu mă întreba încă.

– Adevărat?

– Adevărat.

Ea îl privi, mulţumită. Arăta aproape mîndru de sine şi de parcă se temea puţin să fie aşa.

– Ai trimis ceva din ea agentului tău?

– Nu, vreau să aştept pînă mai termin cîteva capitole. Dar cred că e o carte bună. Poate chiar foarte bună. Spuse asta cu un aer solemn care o mişcă. Nu mai vorbise aşa despre munca lui de ani de zile. De la cartea aceea de fabule, care fuseseră foarte bune. Nu foarte profitabile, dar categoric foarte bune. Criticii fuseseră întru totul de acord, chiar dacă publicul nu avusese aceeaşi părere.

Pe drumul spre casă se opriră lîngă clubul de yachting, în apropierea podului, stinseră farurile şi motorul. Era plăcut de stat şi de privit malul oceanului şi fîşia îngustă de plajă. Amîndoi erau obosiţi, de parcă

fiecare zi din cele care trecuseră fusese o călătorie fără sfîrşit. Cele cîteva zile de suferinţă îi costaseră enorm. Ea observa în somnul lui greu şi, la rîndul ei, se simţea mereu obosită, indiferent cît era acum de fericită. Era o nouă formă de pasiune. O nouă dorinţă, o nouă foame a unuia pentru celălalt, de parcă trebuiau să acumuleze rezerve pentru o iarnă lungă şi săracă. Aveau vremuri grele în faţa lor. Acesta era doar începutul.

– Vrei să mergem să mîncăm un cornet de înghe-ţată? El avea o privire neliniştită în ochi.

– Sincer? Nu. Sînt terminată.

– Mda şi eu. Şi vreau să mai citesc puţin în seara asta. Capitolul pe care tocmai l-am terminat.

– Pot să citesc şi eu?

– Sigur. El păru încîntat şi porni motorul, îndreptîn-du-se spre casă. Era ciudat cum nici unul din ei nu voia să meargă acasă. Oprirea de lîngă clubul de yachting, propunerea de a merge la o îngheţată... Care era de-monul nevăzut de care se temeau să nu-l găsească acasă? se întrebă Jessica. Dar ea ştia care era demonul ei. Inspectorul Houghton. Se aşteptau mereu ca el să apară şi să-l ia pe Ian de lîngă ea. Se gîndise la asta tot timpul zilei cît fuseseră la plajă, întrebîndu-se ce va face dacă el va apărea de după o dună şi va încerca să-l ia pe Ian cu el. Nu-i spusese nimic lui Ian despre asta. Nici unul din ei nu pomeni nimic despre arestul lui. De parcă amîndoi se gîndeau, dar nici unul nu voia să vorbească despre asta.

El stătea întins în faţa focului, citindu-şi manuscrisul, cînd ea se gîndi că ar trebui să-i amintească. Nu-i plăcea că trebuia să aducă vorba despre acest subiect, dar cineva trebuia s-o facă.

– Nu uita în legătură cu mîine, dragostea mea. O spusese pe un ton blînd, plin de regret.

– Hm? Era adîncit în ceea ce citea.

– Am spus să nu uiţi în legătură cu mîine.

– Ce-i mîine? El o privi absent.

– Avem întîlnire la ora zece cu Martin Schwartz. Încercă s-o.spună de parcă aveau amîndoi programare la coafor, dar nu sună chiar aşa. Ian o privi şi nu zise nimic. Ochii lui spuneau totul.

Capitolul 10

Întîlnirea cu Martin Schwartz avu efectul să-i trezească la realitate. Stînd împreună cu el şi discutînd acuzaţiile, nu se mai puteau ascunde unul de altul. Jessica simţi că i se face rău în timp ce stătea şi asculta. Totul era real acum. Îi era şi mai rău cînd se gîndea cu ce garantase. Abia acum realiza. Pusese totul la bătaie. Casa, profiturile magazinului, inelul cu smarald. Totul... Dumnezeule... şi dacă Ian intra în panică şi fugea? Dacă... oh, Doamne... dacă pierdea totul? Îl privi, simţind un nod în gît, şi încercă să se concentreze la ceea ce se vorbea. Aproape că nu putea auzi. Nu se putea opri să nu se gîndească că avea nevoie cu atîta disperare de bărbatul acesta, încît renunţase la tot pentru el. Şi acum, ce se va întîmpla?

Martin le explică în ce constă audierea preliminară şi fură cu toţii de acord să angajeze un detectiv particular care să încerce să afle cît mai mult despre „victimă". Cît mai multe, sperau ei, şi numai lucruri defavorabile. Nu aveau de gînd să se poarte cu mănuşi cu domnişoara Margaret Burton. Singura soluţie pentru Ian era să o distrugă.

– Trebuie să fi existat totuşi un motiv, Ian. Gîndeşte-te bine. Ai bruscat-o în vreun anume fel? Sexual, verbal? Ai umilit-o? Ai jignit-o? Martin îl privi pătrunzător pe Ian, iar Jessie îşi feri privirea. Detesta expresia stînjenită de pe faţa lui Ian. Ian? îl întrebă Martin. Şi apoi o privi pe ea. Jessie, poate ar fi mai bine să ne

Iaşi să discutăm singuri cîteva clipe despre asta, îi spuse el.

– Sigur. Era o uşurare să părăsească încăperea. Ian nu ridică privirea cînd ea ieşi. Ajunseseră acum să discute despre aceste lucruri. Cine ce i-a făcut şi cui, unde, cum, cît de mult şi cît de des? Înnebunea cînd se gîndea ce va auzi Jessie la tribunal în timpul procesului.

Ea se plimbă pe holurile mochetate, privind imaginile de pe pereţi, fumînd, singură cu gîndurile ei, pînă ce găsi un loc liber lîngă o fereastră care dădea spre aceeaşi privelişte splendidă văzută şi din biroul lui Martin. Avea multe la care să se gîndească.

O jumătate de oră mai tîrziu o secretară veni s-o cheme şi o însoţi înapoi în biroul lui Martin. Ian părea hărţuit, iar Martin era încruntat. Jessie încercă să înveselească puţin atmosfera.

– Am pierdut partea cea mai bună? Dar zîmbetul ei fu forţat, iar ei nu încercară să i-l întoarcă.

– Conform spuselor lui Ian, n-au existat „părţi bune". Trebuie să aibă legătură cu o nemulţumire personală.

– Împotriva lui Ian? De ce? O cunoşteai? Se întoarse spre soţul ei cu o privire surprinsă. Înţelesese că femeia îi era total străină.

– Nu. N-o cunoşteam. Martin a vrut să spună că a vrut să facă rău cuiva, indiferent cui, numai bărbat să fie, iar eu am apărut la momentul nepotrivit.

– Poţi spune asta încă o dată.

– Tot ce sper e să putem dovedi cumva, Ian. Green trebuie să descopere ceva despre ea.

– Ar face bine, la douăzeci de dolari pe oră. Ian se încruntă din nou şi o privi pe Jessie, iar ea dădu din cap aproape imperceptibil. Nu era momentul să facă economie. Va trebui să scoată banii de unde vor putea, dar nu-şi puteau permite să fie zgîrciţi.

Martin le mai explică încă o dată procedurile pre-

liminare pentru a fi sigur că au înţeles. Era un fel de mini-proces, la care apărătorul şi victima îşi va susţine fiecare povestea lui, iar judecătorul va decide dacă era clasat cazul sau mergea mai departe la Curtea Superioară, pentru o decizie finală... Martin nu avea nici o speranţă că lucrurile se vor opri aici. Povestea părţii adverse era susţinută cu vehemenţă, iar circumstanţele era destul de neclare. Nici un judecător nu-şi va asuma răspunderea să decidă într-un astfel de caz după faza preliminară. Nu le era de ajutor faptul că femeia avea aceeaşi slujbă de ani de zile şi că era respectată la locul de muncă. Şi mai erau o serie de aspecte psihologice ale cazului care-l făceau pe Martin Schwartz să nu fie optimist: faptul că Ian era virtual întreţinut de soţia sa şi că nu scrisese în atîţia ani măcar o singură carte care să aibă succes, ceea ce poate îi produsese un oarecare resentiment faţă de femei. Un procuror bun putea să dea acest aspect problemei. Detectivul particular urma să se întîlnească şi să stea de vorbă cu Ian în aceeaşi după-amiază sau în dimineaţa următoare.

Jessie şi Ian coborîră cu liftul fără să vorbească nimic. În cele din urmă, cînd ajunseră în stradă, Jessie fu prima care vorbi.

– Ei bine, iubitule, ce părere ai?

– Nu bună. Se pare că dacă nu descoperim ceva murdar despre ea, n-am nici o şansă. Şi, după spusele lui Schwartz, în ziua de azi o astfel de acuzaţie e foarte gravă. Dar în cazul nostru nu e decît o singură speranţă. La proces va fi mărturia ei împotriva mărturiei mele şi bineînţeles va mai fi şi examenul medical. Dar acesta pare destul de neconcludent. Pot afirma dacă au existat raporturi sexuale, dar nimeni nu poate spune dacă a fost vorba de viol. Acuzaţia de tentativă de atac a fost abandonată. A rămas doar acuzaţia de viol şi cea referitoare la „aberaţiile mele sexuale". Jessica dădu din cap, dar nu spuse nimic.

Merseră tăcuţi pînă la boutique. Ea se gîndea cu

groază la audiere. Nu voia s-o vadă pe femeia aceea, dar nu era nici o cale de scăpare. Trebuia s-o vadă, s-o asculte, trebuia să fie acolo de dragul lui Ian, indiferent cît de urîtă era întreaga poveste.

– Vrei să-ţi las maşina, iubito? Pot merge acasă pe jos. Ian se pregăti să se dea jos din maşină cînd ajunseră în faţa magazinului.

– Nu, dragul meu. De fapt... dacă stau să mă gîndesc, s-ar putea să am azi nevoie de ea. Te încurcă cumva? Încerca să vorbească pe un ton drăguţ, dar tocmai îi trecuse prin minte un gînd. Avea nevoie azi de maşină, chiar dacă îl încurca sau nu pe el cu ceva.

– Nu, iubito. Pot lua „bomba sexy suedeză" dacă am nevoie. El se referise la *Volvo*-ul lui, iar ea zîmbi.

– Vrei să intri să bei o cafea? Dar nici unul nu avea chef de vorbă. Discuţia avută de dimineaţă cu avocatul îi lăsase pe amîndoi gînditori şi distanţi unul faţă de celălalt.

– Nu, te las să lucrezi. Vreau să petrec puţin timp cu mine însumi. Era lipsit de sens să-l întrebe dacă era supărat. Amîndoi erau.

– Bine, dragostea mea. Ne vedem mai tîrziu. Se despărţiră la uşa magazinului, după un sărut scurt.

Ea îşi căută imediat refugiul la ea în birou şi fixă întîlnirea pentru ora unu şi jumătate. Era singurul lucru la care se putea gîndi. Ian va fi zdrobit, dar ce altă soluţie avea? Şi apoi, nu era în situaţia în care să obiecteze.

– Ei bine, ce părere aveţi? Detesta privirea bărbatului şi-l antipatiză imediat. Era gras, murdar şi libidinos.

– Nu-i rău. O piesă frumuşică. Cum arată motorul?

– Impecabil. El examină micuţa maşină *Morgan* de parcă era o bucată de carne la piaţă sau o tîrfă la un bordel. Pielea lui Jessie se înfioră. Se simţea de parcă îşi vindea propriul copil acestui bărbat gras şi scîrbos.

– Vă grăbiţi s-o vindeţi?

– Nu. Eram doar curioasă ce preţ îmi oferiţi pe ea.

– De ce vreţi s-o vindeţi? Aveţi nevoie de mălai? O privi cu atenţie pe Jessie.

– Nu. Am nevoie de o maşină mai mare. Dar totul era foarte dureros. Încă îşi mai amintea uimirea şi încîntarea din ziua cînd Ian apăruse cu ea şi-i dăduse cheile, cu un zîmbet larg pe faţă. Victorie. Iar acum era de parcă îşi vindea inima. Sau pe a lui.

– O să vă fac o ofertă.

– Cît?

– Patru mii... nuu... poate aşa, ca să vă fac o favoare, patru mii cinci sute. Negustorul o privi şi aşteptă.

– E ridicol. Soţul meu a plătit şapte mii pe ea şi e în aceeaşi stare bună acum ca atunci cînd a fost cumpărată.

– E tot ce pot să vă ofer. Şi cred că e cea mai bună ofertă pe care o veţi primi dacă vreţi s-o vindeţi repede. Amîndoi ştiau că are dreptate. Un *Morgan* era o maşină frumoasă, dar foarte puţini oameni îşi doreau sau îşi putea permite una.

– Vă voi anunţa. Mulţumesc pentru timpul dumneavoastră. Fără alte comentarii, urcă în maşină şi plecă. La naiba! Ce lucru complit îi trecuse prin cap. Dar mai avea de plătit restul onorariului lui Schwartz, acum îl mai avea şi pe detectiv, iar casa şi profiturile magazinului erau deja lăsate ca garanţie la Yorktowne Bonding, cînd îl eliberase pe Ian. Şi obţinuse deja un împrumut pentru care garantase cu maşina. Va fi norocoasă dacă banca o va lăsa s-o vîndă. Dar o cunoşteau suficient de bine. S-ar fi putut s-o lase. Şi, în afara celor spuse de Ian, că îşi va căuta un serviciu, el nu făcuse nimic în acest

sens. Era adîncit în scrierea cărţii lui şi nu ieşea de la el din birou. Era o muncă artistică, dar total nerentabilă în acest moment. Şi chiar dacă îşi lua un serviciu, cîţi bani putea cîştiga într-o lună sau două înainte de începerea procesului? Poate cartea totuşi se va vinde. Există întotdeauna această speranţă. Dar Jessie ştia din experienţă că asta presupunea timp şi se amăgiseră de prea multe ori cu această slabă speranţă. Acum ştia. Va trebui să vîndă *Morgan*-ul. Mai devreme sau mai tîrziu.

Nu vorbi cu nimeni despre asta tot restul zilei şi avu o plăcută surpriză cînd Astrid Bonner intră în magazin, cu puţin înainte de ora cinci. Poate că îi va aduce puţină relaxare după tensiunile zilei.

– Jessica, eşti greu de găsit! Era bine dispusă. Tocmai îşi cumpărase un inel nou cu un topaz, o bijuterie frumoasă, cu o piatră de treizeci şi două de carate într-o montură de aur care valora o mică avere şi în faţa căreia ea „nu putuse să reziste". La oricine altcineva inelul ar fi arătat vulgar. Pe mîna lui Astrid era însă elegant. Dar Jessie simţi din nou o durere în inimă gîndindu-se la *Morgan*-ul ei. Topazul înconjurat de diamante o costase probabil pe Astrid de două ori mai mult decît suma de care ea avea nevoie cu atîta disperare.

– Viaţa mea a fost cam agitată de cînd m-am întors de la New York. Ce inel grozav, Astrid!

– Dacă mă plictisesc de el, îl pot folosi ca inel de bătut la uşă. Nu m-am putut hotărî dacă e frumos sau cumplit de urît şi ştiu că nimeni nu-mi va spune adevărul.

– E frumos!

– Adevărat? O privi pe Jessie în glumă.

– Atît de adevărat, încît m-am înverzit de invidie în clipa în care ai intrat.

– Dumnezeule! E uimitor ce poate face o fată cînd e puţin plictisită! Rîse cochet şi Jessie zîmbi. Ce probleme simple! Plictiseală.

– Vrei să te duc acasă sau ai venit să faci cum-

părături?

– Nu am venit la cumpărături şi sînt cu maşina. Mulţumesc. Am trecut doar să te invit pe tine şi pe soţul tău la cină. Fetele îi spuseseră că Jessie este căsătorită.

– Ce drăguţ din partea ta! Ne face plăcere. Cînd vrei să venim?

– Ce zici de mîine?

– Ne-am înţeles. Îşi zîmbiră una alteia încîntate, iar Aştrid se plimbă puţin prin biroul lui Jessie.

– Ştii, Jessica, m-am îndrăgostit de locul acesta. S-ar putea să încerc să te conving să mi-l vinzi într-una din zile. Rîse răutăcios şi o privi pe Jessica în ochi.

– Nu-ţi consuma energia pentru asta. S-ar putea să ţi-l dau de bună voie. În clipa de faţă, s-ar putea să-i fac o fundă şi să ţi-l fac cadou!

– Îţi baţi joc de mine.

– Pot să-ţi ofer ceva de băut şi să stăm puţin de vorbă? Nu ştiu tu ce părere ai, dar eu am nevoie de o băutură tare.

– Tot problemele de care ai pomenit zilele trecute?

– Mai mult sau mai puţin.

– Ceea ce înseamnă să-mi văd de treaba mea. Mi se pare corect. Zîmbi uşor.

N-avea de unde şti că Jessica îşi petrecuse ziua încercînd să uite că Barry York deţinea drept garanţie magazinul ei. Jessicăi i se făcea rău cînd se gîndea, iar Ian era complet rupt de realitate, lucrînd zi şi noapte la cartea aia blestemată. Dumnezeule! Avea nevoie de cineva cu care să vorbească.

– Am o idee, Jessica.

Jessie ridică privirea, speriată. Pentru o clipă, uitase complet de Astrid.

– Ce zici dacă am bea un pahar la mine acasă?

– Ştii ce? Mi-ar face plăcere!

– Va fi plăcut. Hai să mergem.

Jessie le ură repede noapte bună fetelor şi se simţi uşurată să plece de la magazin. Nu mai simţise nicio-

dată aşa ceva. Se simţea bine de cum intra pe uşă dimineaţa, iar seara, la plecare, era întotdeauna mulţumită de ea şi de viaţa ei. Acum detesta să se gîndească la acel loc. Era şocant cum se putuseră schimba lucrurile într-un timp atît de scurt.

Jessie o urmă pe Astrid acasă în maşina ei. Femeia mai în vîrstă conducea un *Jaguar* negru, vechi de doi ani. I se potrivea de minune, era la fel de elegant şi de suplu ca ea. Această femeie era înconjurată de lucruri frumoase. Inclusiv casa ei.

Casa era un amestec de antichităţi franţuzeşti şi englezeşti, de stiluri *Louis XV, Louis XVI, Hepplewhite* şi *Sheraton* ce te lăsa cu gura căscată. Dar nimic nu era de prost gust. Casa era extrem de aerisită. Era decorată cu mult galben şi alb, avea perdele fine din organdi, mătăsuri de culoarea coajei de ou, iar la etaj o colecţie impresionantă de tablouri. Două Chagall, un Picasso, un Renoir şi un Monet.

– Astrid, e nemaipomenit!

– Trebuie să recunosc că-mi place şi mie. Tom avea lucruri atît de minunate. Lucruri care să-ţi facă plăcere să le ţii în jurul tău. Am cumpărat cîteva şi împreună, dar majoritatea erau cînd am venit eu aici. Eu am cumpărat acel Monet.

– E o frumsueţe. Astrid păru mîndră. Avea şi de ce.

Chiar şi paharele în care turnă whisky-ul erau deosebite, dintr-un cristal foarte fin, ce părea că are în el culorile curcubeului dacă îl priveai la lumina soarelui de după-amiază. Casa oferea o privelişte superbă spre podul Golden Gate, iar din biblioteca de la etaj, unde se aşezară amîndouă, se putea admira golful.

– Dumnezeule, ce casă minunată! Nici nu ştiu ce să spun.

Era splendid. Pereţii bibliotecii erau acoperiţi cu rafturi de lemn pline cu cărţi vechi. Pe un perete se afla un portret reprezentînd un bărbat serios, iar pe marmura de deasupra căminului era un mic Cezanne. Portretul

era al lui Tom. Jessie şi-i putea imagina uşor împreună, în ciuda diferenţei mari de vîrstă. În ochii lui era o lumină caldă, care prevestea rîsul. În timp ce se uita la portret Jessie realiză cît de singură se simţea Astrid acum.

– Era un bărbat bine.

– Da şi eram foarte potriviţi împreună. Pierderea lui a fost o lovitură foarte grea. Dar am fost norocoşi. Zece ani înseamnă mult cînd sînt ca aceia pe care i-am avut noi. Dar Jessie vedea că Astrid încă nu se hotărîse ce să facă din viaţa ei. Plutea... între magazinele de îmbrăcăminte, cele cu bijuterii şi blănuri, între călătoriile pe care le făcea. Nu avea nimic de care să se agaţe. Avea casa, banii, tablourile, hainele... dar nu mai avea bărbatul. Iar el era cheia. Fără Tom nimic nu mai conta cu adevărat. Jessie îşi imagina cum trebuie să fie. Fu străbătută de fiori la acest gînd.

– Ce fel de om e soţul tău, Jessica?

Jessie zîmbi.

– Un om grozav. E scriitor. Şi e... e cel mai bun prieten al meu. Cred că e nebun şi minunat, strălucitor şi frumos. E singura persoană cu care pot sta de vorbă cu adevărat. E o persoană deosebită.

– În ochii lui Astrid apăru o lumină slabă în timp ce vorbea, iar Jessie se simţi dintr-odată vinovată. Cum putuse să-l descrie cu asemenea cuvinte pe Ian acestei femei, care pierduse bărbatul ce însemnase pentru ea, tot atît cît Ian însemna pentru Jessie?

– Nu, nu mă privi aşa, Jessica. Ştiu ce gîndeşti şi te înşeli. E foarte bine că simţi astfel. E foarte frumos că o spui cu această privire triumfătoare în ochi. Aşa simţeam şi eu faţă de Tom. Bucură-te, savurează aceste clipe şi nu-ţi cere scuze pentru ceea ce ai spus. În nici un caz, nu-ţi cere scuze faţă de mine.

Jessica dădu din cap gînditoare, apoi o privi pe Astrid.

– În momentul de faţă avem nişte probleme ne-

plăcute.

– Unul cu altul? Astrid păru surprinsă. Nu se vedea pe faţa Jessicăi. Se vedea ceva, dar nu că ar avea probleme cu soţul... Arătase prea fericită cînd îl descrisese. Poate probleme financiare. Tinerii aveau întotdeauna astfel de probleme. Era, totuşi, ceva. Ieşea la iveală cînd te aşteptai mai puţin. Ceva ca o teamă, aproape teroare. Boală, poate? Pierderea unui sîn? Astrid se întrebă în gînd, dar nu vru să pară curioasă.

– Cred că se poate numi o criză. Poate chiar una mare. Dar problema nu e între noi doi, nu în sensul la care te-ai referit. Privi afară spre golf şi rămase tăcută.

– Sînt sigură c-o veţi rezolva într-un fel. Astrid îşi dădu seama că Jessie nu voia să discute despre asta.

– Sper.

Începură să vorbească apoi despre afaceri, despre cum mergeau treburile la magazin şi ce fel de clienţi avea Jessie. Astrid o făcu să rîdă spunîndu-i cîteva poveşti de pe vremea cînd lucrase la *Vogue,* în New York. Era aproape ora şapte cînd Jessie se ridică pentru a pleca acasă, deşi îi părea rău.

– Ne vedem mîine. La şapte şi jumătate?

– Vom fi aici. Abia aştept să-i arăt casa lui Ian. Apoi, îi veni o idee: Astrid, îţi place baletul?

– Îl ador.

– Vrei să vii cu noi săptămîna viitoare să vezi *Jeffrey?*

– Nu... eu... În ochii ei apăru o expresie tristă.

– Haide, nu fi urîcioasă. Ian se va bucura să ne ducă pe amîndouă. Dumnezeule, ce va însemna asta pentru orgoliul lui! Rîse şi Astrid tot mai păru să ezite. Apoi dădu din cap, zîmbind ca o fetiţă.

– Nu pot rezista. Nu-mi place să fiu a cincea roată la căruţă... am mai trecut prin asta după moartea lui Tom şi e cel mai cumplit lucru din lume. E mult mai uşor să fii singură. Dar mi-ar face plăcere să merg cu voi, dacă pe

Ian nu-l va deranja.

Se despărţiră ca două şcolăriţe care descoperiseră că aveau norocul să locuiască vis-à-vis una de cealaltă. Iar Jessie merse repede acasă pentru a-i povesti lui Ian despre casa în care locuia Astrid.

Îi va plăcea cu siguranţă şi casa şi Astrid. Lui Jessie îi amintea de ea însăşi, de cum i-ar fi plăcut ei să fie. Era atît de blîndă, de deschisă, de veselă. Poate că nu ştia încotro se va îndrepta viaţa ei de acum încolo, dar se vedea că ajunsese la o înţelegere cu ea însăşi. Radia dragoste şi linişte, nu apuca viaţa cu disperare, aşa cum făcea Jessie. Dar Jessie n-o invidia cu adevărat. Ea încă îl avea pe Ian, în timp ce Astrid nu-l mai avea pe Tom. Şi, în timp ce mergea spre casă, Jessie se pomeni accelerînd pe alee, nerăbdătoare să-l vadă pe Ian, nu doar portretul lui

În timp ce se apropia de uşa de la intrare văzu un bărbat îndepărtîndu-se de casă şi îndreptîndu-se spre o maşină parcată pe alee. O privi lung, apoi dădu din cap. Jessie se simţi cuprinsă de groază. Poliţia... Poliţia se întorsese... Ce mai voiau acum? Teroarea i se citea în ochi, aşa cum stătea acolo, privind fix bărbatul din faţa ei. Coşmarul reapăruse. Cel puţin nu era inspectorul Houghton. Dar unde era Ian? Ar fi vrut să ţipe, dar nu putea. Vecinii ar fi auzit.

– Sînt Harvey Green. Doamnă Clarke? Ea dădu din cap şi rămase pe loc, privindu-l cu groază. Sînt detectivul pe care Martin Schwartz l-a angajat pentru cazul dumneavoastră.

– Oh, înţeleg. Aţi vorbit cu soţul meu? Simţi deodată o briză răcoroasă pe faţă, dar inimii ei îi trebui mai mult pînă să se liniştească.

– Da, am vorbit cu el.

– Mai e ceva ce aş putea eu adăuga? Altceva în afară de bani... gîndi ea.

– Nu. Am discutat despre tot. Vom ţine legătura. Făcu un gest de salut spre părul lui lipsit de culoare şi

se îndreptă spre maşină. Era o maşină bej sau albastru deschis, Jessie nu putea vedea bine în lumina asfinţitului. Poate era albă. Sau verde deschis. Ca şi el, era total nedefinită. Avea nişte ochi urîţi şi o faţă pe care o uitai imediat. Se pierdea bine în mulţime. Nu-i putea da o vîrstă, iar hainele lui se demodaseră de mulţi ani. Era perfect pentru acest rol.

– Dragul meu, m-am întors acasă! Dar vocea ei avea acum o uşoară nervozitate, la fel ca a lui cînd îi răspunse. Iubitule?... Am fost invitaţi mîine la cină. Nici unuia dintre ei nu-i păsa foarte mult de această invitaţie. Dintr-odată, Harvey Green părea mult mai prezent decît Astrid.

– Invitaţi? De cine? Ian îşi turnă ceva de băut în bucătărie. Nu vinul lui alb pe care-l bea în mod obişnuit. Era bourbon, ceea ce el bea rar, cu excepţia ocaziilor cînd aveau musafiri de pe Coasta de Est.

– De noua mea clientă de la magazin, Astrid Bonner. E foarte drăguţă. Cred că îţi va plăcea.

– De cine?

– Ţi-am spus. Văduva care locuieşte în palazzo-ul ăla din cărămidă de la colţ.

– Bine. Încercă să simuleze un zîmbet, dar nu-i reuşi. Te-ai întîlnit cu Green cînd ai venit?

Ea dădu din cap.

– Am crezut că e un poliţist. Mi-a tresărit inima cînd l-am văzut.

– Şi mie. E amuzant, nu-i aşa, să trăieşti în felul ăsta?

Ea încercă să ignore remarca şi se aşeză pe scaunul ei obişnuit.

– Îmi poţi turna şi mie ceva de băut?

– Whisky cu apă?

– De ce nu? Va fi al treilea pe ziua de azi.

– O.K. Trebuie să fie o locuinţă grozavă casa în care locuieşte văduva. Dar nu părea că-l interesează cu adevărat. Puse cuburile de gheaţă în al doilea pahar.

– O vei vedea mîine. Şi Ian... am invitat-o să vină cu noi la balet. Te deranjează? Trecu o clipă înainte ca el să o privească. Sorbi din pahar de două ori, apoi îi răspunse, dar ei nu-i plăcu expresia de pe faţa lui.

– Iubito, în momentul de faţă, puţin îmi pasă.

Încercară să facă dragoste în acea noapte şi, pentru prima oară de cînd se cunoşteau, Ian nu putu. Nu-i mai păsa nici de asta. Părea începutul sfîrşitului.

Capitolul 11

– Te-ai îmbrăcat? Jessie îl auzi pe Ian învîrtindu-se încolo şi- ncoace prin camera unde lucra. Ea tocmai îşi terminase de pieptănat părul. Era îmbrăcată în pantaloni albi din mătase şi un pulover turcoaz, dar nu era sigură dacă arăta bine. Astrid va fi îmbrăcată cu siguranţă în ceva nemaipomenit. Ian! strigă ea din nou. Eşti gata? Mersul prin cameră încetă, iar ea auzii paşii lui apropiindu-se.

– Mai mult sau mai puţin. Îi zîmbi din uşa dormitorului, iar ea îl privi în ochi şi se apropie de el.

– Domnule Clarke, eşti atît de frumos.

– Şi tu la fel. Era îmbrăcat cu un sacou *Cardin*, de culoare bleumarin, pe care ea i-l adusese de la New York, o cămaşă crem şi o cravată de culoarea vinului. Avea nişte pantaloni bej, aduşi de ea din Franţa, care-i scoteau în evidenţă picioarele lungi.

– Arăţi atît de frumos, iar eu cred că sînt foarte îndrăgostită de tine, iubitule.

El îşi petrecu braţele în jurul ei.

– În acest caz, ce-ai zice dacă am sta acasă? Avea o privire maliţioasă în ochi.

– Ian, nu mă atinge! Astrid va fi dezamăgită dacă nu venim! Îţi va plăcea foarte mult.

– Promisiuni, promisiuni! Dar îi oferi braţul, iar ea îşi lua jacheta albă de mătase care se afla pe un scaun din hol. Acceptase să meargă la această cină, ca să-i facă ei pe plac. Mintea lui era ocupată însă cu alte lucruri.

Merseră pe jos pînă la casa din cărămidă. Era prima seară cînd aerul era mai răcoros. Venea toamna, blînd şi pe nesimţite. Toamna la San Francisco era total diferită de toamna la New York. Parţial, aceasta era motivul pentru care amîndoi se îndrăgostiseră de San Francisco. Îndrăgiseră clima lui blîndă şi plăcută.

Jessica sună la uşă şi amîndoi aşteptară. Pentru o clipă, nimeni nu le răspunse.

– Poate că s-a hotărît că nu vrea să ne meargă acasă şi să lucrezi la cartea ta. Dar îi zîmbi şi apoi auzi gomot de paşi.

Uşa se deschise şi Astrid, arătînd splendid, într-o rochie neagră, lungă pînă la pămînt şi purtînd un şir de perle, îşi făcu apariţia. Părul ei era pieptănat liber pe spate, iar ochii îi scînteiau cînd îi pofti în casă. Era mai frumoasă decît o văzuse Jessica vreodată. Iar Ian fu uimit. Se aşteptase la o văduvă de vîrstă mijlocie şi fusese de acord cu această vizită, mai mult ca să-i facă plăcere Jessicăi. Nici nu-i trecuse prin cap că va întîlni o femeie atît de frumoasă. Îi plăcea faţa ei şi expresia din ochi. Nu arăta nici pe departe ca o femeie văduvă.

Cele două se îmbrăţişară, iar Ian rămase în spate o clipă, privindu-le, intrigat de frumoasa femeie pe care n-o cunoştea încă şi de casa nemaipomenită pe care începuse s-o zărească peste umărul ei. Era imposibil să nu fii uimit atunci cînd o priveai, atît pe ea, cît şi casa ei.

– Iar acesta e Ian. El se simţi ca un băiat prezentat de mama lui şi întinse mîna.

– Îmi pare bine. Fu dintr-odată bucuros să îmbrăţişeze pe noul sacou *Cardin* şi cravata. Nu va fi probabil o cină obişnuită. Iar ea era cu siguranţă o văduvă. Trebuia să fie, trăind într-un astfel de mediu. Şi totuşi că nu era aşa. Nu avea ochii aceia spunea pe deasupra. Extrem de bogată... dar ceva îi nobilor. Avea nişte ochi plăcuţi, o faţă plăcută. Arăta ai o fiinţă

umană.

Astrid rîse veselă şi-i conduse pe scări spre bibliotecă, iar Ian şi Jessica schimbară priviri în timp ce treceau pe lîngă schiţele şi tablourile întîlnite în calea lor... Picasso... Renoir... din nou Renoir... Manet... Klimt... Goya... Cassatt... El ar fi vrut să fluiere de uimire, iar Jessica îi zîmbi conspirativ, de parcă erau doi hoţi care jefuiau casa vecină. Ian îşi arcui amîndouă sprîncenele, iar ea îi scoase limba. Astrid mergea în faţa lor. El ar fi vrut să-i şoptească ceva, iar ea să chicotească, dar nu puteau pînă nu ajungeau acasă. Dar lui Jessie îi făcea profundă plăcere expresia de pe faţa lui. O făcea să fie maliţioasă. Îl ciupi uşor de fund cînd trecu înaintea lui şi intră în bibliotecă.

Astrid pregătise un platou cu aperitive. Focul trosnea în cămin. Ian luă o felie de pîine cu pate, apoi o privi pe Astrid şi izbucni în rîs.

– Doamnă Bonner, spuse el, nu ştiu cum să mă exprim. Mă simt ca un băieţel de paisprezece ani. Sînt copleşit de casa dumneavoastră. Şi de gazdă, adăugă el în gînd. Zîmbi cu acel zîmbet nevinovat pe care Jessie îl iubea atît de mult, iar Astrid izbucni şi ea în rîs.

– Sînt încîntată, e un compliment minunat, dar faptul că mi-ai spus „doamnă Bonner" nu mi-a plăcut la fel de mult. Poate tu te simţi de paisprezece ani, dar pe mine m-ai făcut să mă simt de o sută. Încearcă să-mi spui „Astrid". Toţi trei rîseră, iar ea îşi scoase pantofii şi-şi strînse picioarele sub ea, într-un fotoliu mare şi confortabil. Dar îmi pare cu adevărat bine că-ţi place casa, continuă ea. Uneori e un pic prea mare, acum cînd Tom nu mai este. Îmi place atît de mult, dar uneori am impresia că nu locuiesc în toată casa. Vreau să spun, e atît... ca şi cum ar fi a mamei mele şi eu am doar grijă de ea. Mă întreb cîteodată dacă e cu adevărat a mea? Toată casa? Ce ridicol! Numai că nu era deloc ridicol. Şi i se potrivea perfect. Ian se întrebă dacă ştia cît de bine i se potriveşte această casă sau dacă credea ceea

ce spusese. Şi-l imagină pe Tom construind această casă pentru ea, cu tot cu tablouri şi alegînd acea privelişte superbă.

– Ţi se potriveşte foarte bine, să ştii. Ian o privi în ochi, iar Jessie urmări schimbul de priviri.

– Da, mi se potriveşte şi nu mi se potriveşte. Uneori, pe unii oameni îi înspăimîntă. Stilul ăsta de viaţă, opulenţă. Aceasta... cred că se poate numi aura. O mare parte din ea i se datorează lui Tom, iar o parte mică este doar... oh... sînt lucrurile. Făcu un semn vag cu mîna prin cameră, cuprinzînd repede obiectele de artă ce reprezentau o avere: Lucruri. Iar o altă parte sînt eu, adăugă ea. Lui Ian îi plăcu că accentuase acest lucru. Oamenii se aşteaptă la foarte mult de la tine cînd trăieşti aşa, continuă ea. Uneori se aşteaptă să fiu ceea ce nu sînt. Sau nu încearcă suficient să mă cunoască aşa cum sînt cu adevărat. Ţi-am spus, Jessie, aş face schimb oricînd cu bijuteria ta de casă. Dar... zîmbi, întinzîndu-se leneşă ca o pisică la soare. Nici casa asta nu e chiar atît de rea, încheie ea.

– Mie mi se pare un loc al naibii de frumos în care să locuieşti, dacă vreţi să ştiţi părerea mea, doamnă... Astrid. Rîseră amîndoi. Şi mă îndoiesc că ai face chiar schimb cu „bijuteria" noastră, dacă ai vedea cum sar siguranţele electrice şi cum se strică ţevăria. Casa noastră are cîteva neajunsuri.

– Asta mi se pare a fi amuzant.

Era clar că în această casă nu se întîmplase nimic de genul ăsta, iar Jessie rîse amintindu-şi de ultima oară cînd săriseră toate siguranţele electrice şi Ian refuzase să le înlocuiască. Petrecuseră restul serii la lumina lumînărilor... pînă cînd el voise să se apuce de lucru şi avusese nevoie de maşina electrică de scris. O privise abătut, ştiind ce gîndeşte.

– Ei bine, copii? Vreţi să vă fac un tur al casei? întrebă Astrid, întrerupîndu-le gîndurile. Jessie n-o văzuse în întregime, iar Ian aprobă bucuros din cap.

Astrid porni desculţă de-a lungul holului mochetat, răsuci întrerupătoarele, deschise uşile. La etaj erau trei dormitoare. Al ei, ce dădea spre aceeaşi privelişte superbă a golfului, cu un pat mare cu baldachin şi decorat cu motive florale pe fond galben. Mai avea un mic budoar cu oglinzi şi o baie cu marmură albă. După ce traversai un hol cu marmură verde deschis ajungeai într-un dormitor elegant, plin cu antichităţi franţuzeşti.

– Mama mea doarme aici cînd vine în oraş. Acest dormitor i se potriveşte de minune. Veţi înţelege ce-am vrut să spun cînd o veţi cunoaşte. E plină de viaţă, micuţă şi amuzantă şi îi place să fie înconjurată peste tot de foarte multe flori.

– Locuieşte în Est? Ian era curios şi îşi aminti că Jessie îi spusese că Astrid venise aici de la New York.

– Nu, mama locuieşte la o fermă din apropiere. A cumpărat-o acum cîţiva ani şi se simte grozav acolo. Spre uimirea noastră s-a acomodat foarte repede. Am crezut că după şase luni va muri de plictiseală, dar nu s-a întîmplat aşa. E foarte independentă, călăreşte foarte mult şi îi place să facă pe cowboy-ul. Şi are şaptezeci şi doi de ani, dacă vreţi să ştiţi. Îţi aminteşte puţin de Colette.

Jessie zîmbi, închipuindu-şi o bătrînică mică, cu părul alb, în ţinută de cowboy, stînd în această cameră delicată. Dar dacă semăna cu Astrid, şi-o putea imagina cu uşurinţă. Cu cizme de cowboy marca *Gucci* şi pălărie *Adolfo*.

Dormitorul de lîngă cel al lui Astrid era mult mai sobru şi părea să-i fi aparţinut soţului ei. Jessie şi Ian schimbară repede o privire semnificativă... Avuseseră dormitoare separate? Dar Jessie îşi aminti diferenţa de vîrstă. Lîngă acest dormitor se afla un birou elegant, cu multe obiecte din piele roşie şi o masă de lucru plină de fotografii ale lui Astrid.

Astrid trecu repede prin această cameră şi merse înapoi pe hol, închizînd uşa camerei de oaspeţi, în timp ce Jessie şi Ian o urmară.

– E o casă minunată, oftă Jessie. Era genul de casă care te făcea să doreşti ca data viitoare cînd erai invitat la cină să apari cu tot ce posezi în braţe. Ai fi vrut să rămîi aici pentru totdeauna. Acum înţeleseră amîndoi de ce ea nu închisese casa şi nu-şi căutase o locuinţă mai mică. Casa păstra vii amintirile...

– Parterul l-aţi văzut. Nu e cine ştie ce, dar e drăguţ. Jessie se întrebă de ce nu era nici urmă de servitori. Te aşteptai să vezi cel puţin o fată îmbrăcată în uniformă apretată sau un majordom, dar părea că Astrid locuieşte singură.

– Vă plac crabii? Trebuia să vă fi întrebat dinainte, dar am uitat. Păru uşor jenată.

– Ne plac crabii! răspunse Jessie pentru amîndoi.

– Oh, bine! Se pare că de fiecare dată cînd comand ceva pentru prieteni şi uit să întreb dinainte, aflu că măcar unul e alergic sau ceva în genul ăsta. Mie îmi plac la nebunie.

Cina fu destul de neobişnuită. Astrid aduse un platou enorm plin cu crabi pe care-l aşeză pe masa din sufragerie, o carafă cu vin alb, salată şi rulouri fierbinţi, apoi îşi invită musafirii să se servească. Îşi răsuci mînecile rochiei negre, îl invită pe Ian să-şi scoată sacoul şi se aşeză ca un copil, pregătit să se ia la întrecere cu oricine era dispus.

– Ian, eşti un băiat rău! Îl prinse cu cleştii crabilor de încheieturile degetelor, apoi chicoti şi sorbi din vin. Avusese dreptate... arăta într-adevăr ca o fetiţă a cărei mamă lipsea de acasă pentru o seară, iar ea îşi invitase prietenii la cină dacă „promiteau că sînt cuminţi". Era încîntătoare, iar Jessie şi Ian o plăceau amîndoi.

Seara trecu fără ca vreunul să simtă. Păreau trei oameni lipsiţi de orice griji... cu gusturi scumpe şi care trăiau numai în plăceri. Era deja miezul nopţii cînd Ian

se sculă şi-i întinse mîna lui Jessie.

– Astrid, aş putea sta pînă dimineaţa, dar trebuie să mă scol devreme mîine şi să mă apuc de lucru, iar Jessie devine un monstru dacă nu doarme suficient. Era însă evident că toţi regretau că seara se terminase. Vii cu noi la balet săptămîna viitoare?

– Cu plăcere. Şi vreau să-ţi spun că Jessie mi-a spus că te voi plăcea şi a avut sută la sută dreptate. Nu mi-ar fi plăcut să merg cu doi oameni lîngă care m-aş fi simţit ca a cincea roată la căruţă.

– Bine, pentru că nu eşti. Rîseră toţi trei, iar Astrid îi îmbrăţişă pe amîndoi de parcă îi cunoştea de ani de zile. Şi ei simţiră la fel, în timp ce Astrid stătea desculţă în uşă şi le făcea cu mîna.

– Dumnezeule, Jess, ce seară plăcută. Şi ce femeie minunată, e uimitoare.

– Nu-i aşa? Dar trebuie să fie foarte singură. E ceva ciudat în felul în care invită oamenii în viaţa ei, de parcă ar avea foarte multă dragoste de dăruit şi pe nimeni care s-o primească. Jessie căscă la ultimele cuvinte, iar Ian aprobă din cap. Întotdeauna îi plăcea să discute cu el despre o seară petrecută împreună. Părea că el fusese dintotdeauna cu ea, să-i asculte secretele, părerile şi întrebările.

– Ce fel de om crezi că era soţul ei, Jess? Cred că nu era la fel de plăcut ca ea.

– Ce te face să spui asta? Comentariul lui o surprinse. Nimic nu-i sugerase că Tom Bonner nu fusese un bărbat la fel de plăcut ca ea. Apoi Jessica rîse şi ghici la ce se referise Ian. Dormitoarele separate? întrebă ea. El zîmbi şi ea îl ciupi. Eşti un ticălos, îi spuse ea.

– Nu sînt. Şi dă-mi voie să-ţi spun, doamnă. Chiar dacă voi trăi pînă la nouăzeci de ani, nu mă vei scoate vreodată din dormitorul... sau din patul nostru! Părea foarte încîntat de sine şi o trase pe Jessie mai aproape de el.

– Asta e o promisiune, domnule Clarke?

– În scris, dacă vrei, doamnă Clarke.

– S-ar putea să-ţi aduc aminte odată. Se opriră şi se sărutară, înainte de a mai face cei cîţiva paşi care-i despărţeau de casa lor. Îmi pare bine că ţi-a plăcut Astrid, dragul meu, îi spuse ea. Eu mă simt foarte bine în compania ei. Aş vrea să o cunosc mai îndeaproape. E o persoană cu care poţi sta de vorbă. Ştii, eu... aproape că am vrut să-i povestesc despre ceea ce ni s-a întîmplat. Am început să vorbim ieri şi... Jessie ridică din umeri. Îi era greu să se exprime, iar Ian începu să se înfurie. E genul care te face să vrei să-i spui adevărul, zise ea. Ian se opri şi o privi.

– I-ai spus?

– Nu.

– Bine. Pentru că am impresia că te amăgeşti, Jess. E o femeie drăguţă, dar nimeni nu va înţelege prin ce trecem noi acum. Nimeni. Cum ai putea să-i explici cuiva că ţi s-a intentat proces pentru un viol? De dragul amîndurora, iubito, nu spune nimănui despre asta. Trebuie să sperăm că toată porcăria asta se va rezolva şi că o vom putea uita. Dacă vom spune altora, s-ar putea să ne urmărească ani de zile.

– Aşa m-am gîndit şi eu. Şi... te rog... ai puţină încredere în mine. Nu sînt proastă. Ştiu că ar fi greu pentru majoritatea oamenilor să înţeleagă.

– Atunci nu le cere.

Jessica nu răspunse, iar Ian i-o luă înainte pentru a deschide uşa casei. Era pentru prima dată cînd ei aleseseră să se ferească de restul lumii, de parcă aveau un secret care acum îi făcea să se simtă singuri şi izolaţi. Nu putea vorbi cu nimeni altcineva în afară de Ian. El îi interzisese acest lucru. În trecut existase întotdeauna posibilitatea de a alege.

Jessie îl urmă în casă şi-şi lăsă jacheta în holul de la intrare.

– Vrei o ceaşcă de ceai înainte de culcare, iubitule?

Ea puse la fiert un ibric cu apă şi-l auzi îndreptîndu-se spre biroul lui.

– Nu, mulţumesc.

Rămase pentru o clipă în uşa biroului şi-l privi zîmbind, în timp ce el se aşeza. Avea un pahar cu coniac lîngă el şi un tenac de hîrtii în faţa lui. Îşi slăbi nodul cravatei şi se lăsă pe spate, privindu-şi soţia.

– Bună, frumoasă doamnă.

– Bună. Îşi zîmbiră o clipă, apoi Jessie îşi lăsă capul într-o parte. Ai de gînd să mai lucrezi?

– Doar un pic.

Ea dădu din cap şi merse să ia ibricul de pe foc, care începuse să fluiere cu putere. Îşi făcu un ceai, închise luminile şi merse în dormitor. Ştia că Ian nu va veni în pat încă multe ore. Nu putea, nu putea să încerce să facă dragoste cu ea în seara asta. Nu după noaptea trecută. Gustul amar al eşecului încă mai persista între ei. Ca şi celelalte lucruri care li se întîmplaseră în ultimul timp era ceva nou, dureros şi dur.

Seara de balet petrecută cu Astrid fu la fel de reuşită ca şi cina luată la ea acasă. Jessie pregătise şi ea o cină care-i aştepta acasă după spectacol. Friptură tartar, sparanghel rece, mai multe feluri de brînză, pîine franţuzească şi o prăjitură de casă. Mai pregătise un castron mare cu căpşuni proaspete şi frişcă, alt vas de cristal cu frişcă pentru prăjitură. Cina fu grozavă şi amîndoi o lăudară.

– Fată dragă, există ceva ce nu poţi să faci?

– Sînt multe. Dar Jessie fu încîntată de compliment.

– N-o crede. Poate face orice. Ian îşi însoţi complimentul cu un sărut, în timp ce turna dintr-o sticlă de

Bordeaux Château Margaux '55. Era o seară deosebită, iar el adusese una din sticlele lui preferate de vin.

Cei trei formau deja un trio, spuneau glume, povesteau şi se simţeau bine împreună. Erau la a doua sticlă de vin cînd Astrid se ridică şi-şi privi ceasul.

– Sfinte Doamne, copii, e ora două noaptea. Nu că aş avea ceva de făcut mîine, dar voi aveţi. Mă simt vinovată că v-am ţinut atît de tîrziu. Ian şi Jessica schimbară o privire rapidă. Trebuiau într-adevăr să se scoale devreme a doua zi dimineaţă. Dar Astrid nu observă privirea. Îşi căuta geanta.

– Nu vorbi prostii. Seri ca aceasta sînt o adevărată plăcere pentru noi, spuse Jessie, zîmbindu-i prietenei ei.

– Nu pot fi mai mult decît sînt pentru mine. Nici n-aveţi idee cît de bine m-am simţit. Ce faci mîine, Jessica? Te pot tenta cu un prînz la *Villa Taverna*?

– Îmi... îmi pare rău, Astrid, dar nu pot mîine. O altă privire rapidă fu adresată lui Ian. Trebuie să mergem la o întîlnire de afaceri mîine dimineaţă şi nu ştiu la ce oră se va termina.

– Atunci, de ce nu ne-am întîlni toţi trei la prînz? Îşi găsi geanta şi era gata de plecare. Mă puteţi suna cînd aţi terminat.

– Astrid, mai bine o lăsăm pe altă dată, deşi îmi pare nespus de rău, zise Ian plin de regret, dar ferm.

– Sînteţi amîndoi nişte răi. Dar simţise că se petrece ceva între ei, o tensiune care nu existase pînă acum. Ceva nu era în regulă, dar nu-şi putea da seama ce şi îşi aminti de problema de care îi pomenise Jessica cînd se cunoscuseră. De atunci nu mai vorbiseră despre asta şi Astrid presupusese că Jessie se referise la o problemă financiară. Era greu de crezut, dar era evident că nu putea fi vorba de altceva. Nu era ceva legat de sănătate, nu existau probleme în căsnicia lor, cu siguranţă...

– Poate putem merge toţi la un film la sfîrşitul săp-

tămînii. Ian le privi pe cele două femei şi încercă să întrerupă momentul prelungit de tăcere. Nu la ceva atît de clasic ca un balet. E un nou thriller franţuzesc la *Union*. E cineva interesat?

– Oh, hai să mergem! Jessie îşi pocni palmele şi o privi pe Astrid care zîmbi şi abandonă acea expresie prudentă.

– Numai dacă îmi promiţi să-mi cumperi de floricele.

– Îţi promit. Ian ridică mîna ca la un jurămînt oficial.

– Juri?

– Jur. Izbucniră toţi trei în rîs. Pentru ce m-ai pus să jur?

– Am fost nevoită. Sînt înnebunită după floricele. Cu unt! Îl privi serioasă şi el o îmbrăţişă prieteneşte. Astrid se aplecă şi-o sărută pe Jessie pe obraz. Iar acum vă voi spune amîndurora noapte bună. Şi vă voi lăsa să dormiţi. Îmi pare sincer rău că v-am ţinut atît de tîrziu.

– N-ai de ce. Nouă nu ne pare.

Jessica o conduse pînă la uşă, iar Astrid plecă avînd un sentiment ciudat. De parcă trăia un vis. Nu era nimic concret care să-i confirme această senzaţie, dar ceva părea să plutească în atmosferă, exact deasupra capetelor lor... ca un bloc de beton.

Audierea preliminară fusese programată pentru a doua zi dimineaţă.

Capitolul 12

Jessica intră în sala de judecată ţinînd strîns mîna lui Ian într-a sa. Era îmbrăcată cu deux-pièces-ul bleumarin şi purta din nou ochelarii fumurii, iar Ian arăta palid şi obosit. Nu dormise mult în timpul nopţii şi avea o durere de cap puternică din cauza vinului băut seara trecută. Toţi trei terminaseră cele două sticle de *Margaux.*

Martin Schwartz îi aştepta. Frunzărea un dosar la un mic birou aflat pe o latură a încăperii şi le făcu semn din cap să-l urmeze afară.

– Vreau să cer ca audierea să aibă loc cu uşile închise. M-am gîndit că trebuie să ştiţi dinainte, ca să nu fiţi surprinşi cînd veţi auzi. Avea un aer foarte sobru, profesional, iar ei doi se simţiră derutaţi. Ian vorbi primul, cu o expresie îngrijorată.

– Ce este o audiere cu uşile închise?

– Cred că victima va vorbi mai deschis dacă nu vor exista alţi observatori în sală. Doar tu, ea, procurorul, judecătorul şi cu mine. E o precauţie importantă. Dacă îşi va aduce prietenii cu ea va vrea să-i facă să creadă că e pură precum apa de izvor. Şi s-ar putea să reacţioneze urît dacă Jessica va fi de faţă. Fără să înţeleagă de ce, Jessica tresări involuntar cînd îşi auzi rostit numele.

– Uite ce-i, dacă eu pot suporta, trebuie să poată şi ea. Jessie era îngrozitor de nervoasă şi se temea de momentul cînd o va vedea pe acea femeie. Ar fi vrut să se afle oriunde, numai acolo nu. Tot corpul îi era în-

cordat la gîndul a ceea ce va urma. Duşmanul. Întruchipat de o fiinţă omenească. Infidelitatea lui Ian, ameninţarea la adresa viitorului lor, amintirea eforturilor supraomeneşti pe care le făcuse pentru a-l elibera pe cauţiune. Toate astea, întruchipate chipul unei singure femei.

Martin văzu cît de încordaţi erau amîndoi. Îi era milă de ei şi bănui care era cauza nervozităţii lui Jessie: Margaret Burton.

– Ai încredere în mine, Jessie. Cred că o audiere cu uşile închise va fi mai bună din toate punctele de vedere. Va trebui să intrăm în cîteva minute. De ce nu vă duceţi să vă plimbaţi puţin pe hol? Staţi pe aproape, iar eu voi ieşi şi vă voi face semn cînd judecătorul e gata să înceapă. Ian dădu din cap, iar Martin merse cu paşi mari înăuntru. Ian îşi simţea braţul de parcă avea o greutate de plumb atîrnată de el. Jessie.

Nu aveau nimic să-şi spună în timp ce mergeau de-a lungul holului, pînă în capăt, pentru ca apoi să se întoarcă. Jessie îşi aminti alte holuri de marmură... Primăria, unde ea şi Ian se căsătoriseră... Îşi amintiti cum aştepta pe holul liceului să intre la director... holul cînd Jake murise... apoi alte holuri cînd, unul cîte unul, părinţii ei muriseră.

– Jessie?

– Hm? Se încruntă cînd îl privi, de parcă îi era greu să revină în prezent.

– Te simţi bine? Părea îngrijorat. Ea îl strîngea prea tare de braţ şi mergea din ce în ce mai repede. El fusese nevoit să-i scuture braţul pentru a-i capta atenţia.

– Da, sînt bine. Mă gîndeam doar.

– Încetează să te mai gîndeşti. Totul va fi bine. Relaxează-te.

– Îmi... îmi pare rău... e o zi atît de ciudată. Ţie nu ţi se pare ciudată? Sau poate că numai mie mi se pare aşa? Începu să se întrebe dacă nu cumva înnebunise.

– Nu, nu mi se pare ciudată. E o zi de rahat, dar nu

ciudată. El încercă să zîmbească, dar ea nu se uita la el. Privea în gol, cu nişte ochi visători. Începea să-l sperie. Uite ce-i, spuse el, dacă nu încerci să te aduni chiar în clipa asta, te trimit acasă.

– De ce? Ca să n-o văd?

– Asta te preocupă, pentru numele lui Dumnezeu? S-o vezi? Asta e tot? Dumnezeule! Viaţa mea e în joc, iar pe tine te preocupă s-o vezi pe ea. Cui îi pasă de ea? Dacă îmi revocă eliberarea pe cauţiune?

– N-o vor face.

– De unde dracu' ştii?

– Eu... eu... oh, Ian, nu ştiu. Nu pot să facă asta, şi gata. De ce ar face-o? Nici măcar nu se gîndise la aşa ceva. Acum mai avea ceva de care să fie îngrijorată.

– De ce n-ar face-o?

– Păi, poate dacă l-aş fi sedus pe inspectorul Houghton, sau pe Barry York, poate atunci n-ar fi făcut-o. Dar cum nu i-am sedus, atunci s-ar putea s-o facă. Tonul ei era trist şi speriat.

– Du-te acasă, Jessica.

– Du-te dracului.

Dar Ian nu mai spuse nimic şi privi peste ea. Timpul părea să se fi oprit în loc, iar Jessica se întoarse şi ea şi privi. Era Margaret Burton.

Purta aceeaşi pălărie. Era îmbrăcată cu un deux-pièces bej care arăta foarte decent. Avea chiar şi mănuşi albe. Hainele erau ieftine, dar îngrijite şi foarte curate. Părea extrem de comună. Tipul profesoarei de liceu sau al bibliotecarei, cineva foarte serios şi asexuat.

Părul îi era strîns la spate într-un coc, ascuns cu grijă sub pălărie. Rădăcinile negre n-aveau cum să se vadă. Nu era deloc machiată, iar pantofii aveau tocuri joase şi erau demodaţi. Aspectul ei te făcea să crezi fără urmă de îndoială că o asemenea femeie ar face dragoste doar sub ameninţarea unei arme.

Ian nu spuse nimic, ci o privi doar o clipă lungă, apoi întoarse capul. Jessica rămase cu privirea aţintită

asupra femeii, cu atîta ură întipărită pe faţă, cum Ian nu mai văzuse vreodată. Era parcă fascinată de imaginea ei.

– Jess... hai, iubito, te rog.

O apucă de cot şi încercă s-o facă să meargă spre capătul holului, dar ea nu se mişcă. Margaret Burton dispăru în sala de judecată fără să fi arătat măcar că-i văzuse. Dar Jessica tot nu se mişca. Inspectorul Houghton intră şi el imediat după domnişoara Burton, iar Martin Schwartz ieşi şi-l chemă pe Ian, în timp ce Jessie stătea doar şi privea.

– Uite, Jessie, aşează-te pe o bancă pentru cîteva minute. Mă întorc cît pot de repede. Ea era într-o stare cumplită, iar el avea destule pe cap de care să fie îngrijorat.

– Ian? Se întoarse şi-l privi cu o expresie încordată, iar el simţi că i se face rău. Pur şi simplu nu mai înţeleg nimic. Nu era nici urmă de lacrimi în ochii ei, doar durere.

– Nici eu. Dar acum trebuie să mă duc înăuntru. Ai să te simţi bine dacă stai aici, afară, sau vrei să mergi acasă? Nu era sigur că avea curajul s-o lase singură. Cunoştea foarte bine acea privire din ochii ei.

– Voi sta aici.

Nu asta o întrebase, dar n-avea timp să se certe cu ea. Dispăru în sala de judecată, iar Jessie rămase singură pe banca rece din marmură. Privi oamenii care veneau şi plecau. Oameni obişnuiţi. Bărbaţi cu serviete. Femei cu batiste pe care le strîngeau în mînă. Avocaţi, judecători, victime, apărători, martori... oameni. Veneau şi plecau, în timp ce Jessie stătea şi se gîndea la Margaret Burton. Cine era? De ce făcuse asta? De ce tocmai Ian? Păruse atît de mîndră, atît de sigură pe ea cînd intrase în sala de judecată. Sala de judecată...

Deodată ochii ei se îndreptară spre uşă. Era dintr-un lemn de culoare închisă, lăcuit, cu un inel de bronz şi două mici ferestre, ca nişte ochi care te priveau... care

te priveau... care te priveau... înăuntru... trebuia să fie acolo... înăuntru... s-o vadă... să asculte... să afle de ce... trebuia.

Un mic bilet atîrna strîmb de unul din inele pe care scria „Închis", iar un bărbat în uniformă gri stătea lîngă uşă, privind neinteresat la cei care treceau. Jessica se ridică, îşi netezi fusta şi se simţi dintr-odată foarte calmă. Îşi arboră un zîmbet slab pe faţă. Simţea un uşor tremur în colţul ochiului drept, dar cine putea să observe asta? Părea foarte stăpînă pe ea şi-i zîmbi curtenitoare bărbatului în uniformă în timp ce se îndrepta spre uşă şi puse mîna pe unul din inele.

– Îmi pare rău, doamnă. E închis.

– Da, ştiu. Păru aproape încîntată la auzul acestei veşti, de parcă ea dăduse ordinul şi era mulţumită să vadă că era respectat. Trebuie să asist la acest caz.

– Sînteţi avocat? Bărbatul se dădu la o parte. Tremurul de la colţul ochiului părea că-i va sfîşia pleoapa.

Ea dădu din cap.

– Da. Oh, Doamne, nu. Dacă îi cerea legitimaţia? Sau mergea înăuntru să-i spună judecătorului? Însă el îi deschise uşa zîmbind, iar Jessie intră liniştită în sală. Fusese o scenă tipică pentru Jessie. Nimeni n-o întreba niciodată nimic. Dar dacă acum o întreba? Dacă judecătorul întrerupea audierea? Dacă o dădea afară? Dacă...

Judecătorul era scund şi insignifiant, cu ochelari şi un păr cenuşiu. Ridică o clipă privirea, fără să fie impresionat de noua venită şi-şi îndreptă apoi privirea întrebătoare către Martin Schwartz. Acesta, după ce-i aruncă o privire tăioasă Jessicăi, dădu din cap şi privi repede spre procuror care ridică din umeri. Reuşise să intre.

Inspectorul Houghton era aşezat lîngă o bancă, făcînd un fel de declaraţie. Pereţii încăperii erau acoperiţi cu furnir, scaunele din primul rînd erau tapiţate cu piele. În aer plutea o atmosferă de tensiune. Ian şi Martin

stăteau amîndoi la un birou, situat în partea stîngă. Iar la cîţiva paşi se afla Margaret Burton şi procurorul care, spre nefericirea Jessicăi, era o femeie. Tînăra, arăta foarte dură, cu mult fixativ dat pe păr şi cu foarte multă pudră pe obraji. Purta o rochie verde, de matroană şi un şirag de perle, iar colţurile gurii îi erau coborîte de furie. Exprima o cumplită indignare pentru clienta ei.

Tînăra femeie se întoarse şi o privi pe Jessica, iar Jessie se gîndi că trebuie să fie de aceeaşi vîrstă cu ea, în jur de treizeci de ani. Cele două femei schimbară o privire de gheaţă. Dar Jessica văzu mulţumirea de pe faţa celeilalte femei şi atunci înţelese ce fel de luptă va fi. O luptă de clasă. Marele şi fiorosul absolvent de colegiu, proaspăt locuitor în Pacific Heights, Ian, care o violase pe sărmana fată din clasa de jos, profitase de ea, de biata secretară neînţeleasă, care va fi apărată de o avocată pură, curată, dură, devotată clasei de jos. Dumnezeule! Asta era tot ce le lipsea. Jessica se întrebă deodată dacă se îmbrăcase cum trebuie. Dar chiar şi în pantaloni şi un tricou, Jessica avea stil, acel stil pe care aceste femei îl urau atîta. Ce nebunie din partea ei să se gîndească la îmbrăcăminte!

Domnişoara Burton n-o văzuse pe Jessica intrînd sau nu arăta că ar fi văzut-o. Nici Ian nu părea s-o fi văzut. Jessie se strecură în linişte pe un scaun în spatele lui şi dintr-odată, de parcă fusese lovit, el îşi ridică privirea şi întoarse capul spre ea, privind-o şocat. Începu să clatine din cap, apoi se aplecă spre ea de parcă ar fi vrut să-i spună ceva, dar ochii ei erau ca de oţel. Îl strînse uşor de umăr şi el îşi feri privirea. N-avea rost să se certe cu ea. Dar cînd întoarse capul, umerii lui largi păreau să atîrne neputincioşi.

Inspectorul Houghton se ridică de pe scaunul de unde se adresase judecătorului, mulţumi curţii şi se întoarse la locul său de lîngă Margaret Burton. Acum ce urma? Inima lui Jessie începu să bată cu putere. Dintr-odată nu mai era atît de sigură că voia să fie acolo.

Ce va auzi? Va putea oare suporta? Dacă va ceda nervos? Dacă va face o criză... va ţipa...

– Domnişoară Burton, poftiţi, vă rog.

Cînd Margaret Burton se ridică uşor de la locul ei, inima lui Jessie părea să-i explodeze în piept. Pulsul puternic îi făcea tîmplele să-i zvîcnească şi, în timp ce-şi privea mîinile ce-i tremurau, se întrebă dacă va leşina. Domnişoara Burton fu rugată să repete jurămîntul, iar Jessica îşi ridică privirea, tremurînd acum din tot corpul. De ce ea? Era atît de urîtă, atît de... ieftină. Dar nu, nu era cu adevărat urîtă. Avea ceva, o anumită graţie a mîinilor pe care le ţinea încrucişate peste genunchi, nişte urme vagi de frumuseţe pe faţă. Ceva... poate. Jessie se întrebă ce simţea Ian, stînd chiar în faţa ei. Părea la mii de mile depărtare. Margaret Burton părea mult, mult mai aproape. Jessica îi putea vedea fiecare por, fiecare fir de păr, nările uşor în vînt, ţesătura materialului bej din care era făcut deux-pièces-ul. Simţi o nevoie acută să se ridice şi s-o atingă, s-o pocnească poate, s-o scuture pînă o va face să spună adevărul. Să o facă să spună ce se întîmplase cu adevărat! Adevărul! Jessie îşi ţinu respiraţia şi tuşi, încercînd să-şi limpezească mintea.

– Domnişoară Burton, vreţi vă rog să explicaţi ce s-a întîmplat în ziua respectivă, din prima clipă cînd l-aţi văzut pe domnul Clarke? Spuneţi-ne simplu, cu propriile dumneavoastră cuvinte. Acesta nu este un proces. Este doar o audiere preliminară care va stabili dacă acestei probleme merită să i se acorde în viitor mai multă atenţie din partea curţii.

Judecătorul vorbise de parcă recitase o poezie... erau cuvinte pe care le spusese de mii de ori înainte şi pe care nu le mai auzea cînd le rostea. Dar invitaţia fu suficientă pentru Margaret Burton. Îşi drese vocea, îşi luă un aer important şi zîmbi slab. Inspectorul Houghton se încruntă în timp ce-o privea, iar procurorul părea că nu-l scapă din vedere pe judecător.

– Domnişoară Burton? Judecătorul privi în gol în timp ce vorbi, iar ceilalţi toţi aşteptau.

– Da, domnule. Onorate domnule judecător. Jessica avu impresia că „victima" nu părea suficient de distrusă. Victorioasă, poate, dar nu distrusă. Nu arăta a fi fost violată. Mulţumită? Asta era o nebunie. De ce să fie mulţumită? Dar Jessie nu reuşi să scape de această impresie în timp ce-o privea pe femeia care pretindea că fusese violată de soţul ei.

Şi atunci începu recitalul:

– Luasem prînzul la *Enrico* şi după aceea am plecat pe Broadway. Avea o voce plată, neplăcută. Puţin prea ridicată. Ar fi fost o bună cicălitoare. Şi vorbea prea tare pentru o persoană care fusese vătămată. Vătămată fizic, intern. Jessica se întreba dacă judecătorul asculta cu adevărat sau auzea doar cuvintele fără să le perceapă semnificaţia. Nu părea că e atent.

– Mergeam pe Broadway, continuă ea, iar el s-a oferit să mă ducă cu maşina.

– V-a ameninţat sau doar s-a oferit?

Ea clătină din cap, aproape cu regret.

– Nu, nu m-a ameninţat. Nu cu adevărat.

– Ce vreţi să spuneţi prin asta?

– Păi, cred că s-ar fi înfuriat dacă l-aş fi refuzat, dar era o zi foarte călduroasă şi nu se vedea nici un autobuz, iar eu întîrziasem la serviciu şi... Îşi ridică privirea spre judecător, dar faţa lui nu exprima nimic. Oricum, i-am spus unde lucrez, adăugă ea. Se opri o clipă, îşi privi mîinile şi oftă. Jessie ar fi vrut să-i sucească gîtul. Ce oftat patetic! Îşi înfipse mîna în umărul lui Ian fără să-şi dea seama, iar el tresări şi se întoarse spre ea cu o privire îngrijorată. Ea se forţă să zîmbească slab, iar el o bătu uşor pe mînă, înainte de a se întoarce din nou spre Margaret Burton.

– Continuaţi. Judecătorul îi reaminti că trebuie să vorbească. Părea să-şi fi pierdut firul povestirii.

– Îmi pare rău, onorate domnule judecător. El... nu

m-a dus înapoi la birou şi... ştiu că a fost o nebunie din partea mea să accept să mă urc în maşină. Dar era o zi aşa de frumoasă, iar el părea un bărbat drăguţ. Am crezut... nici nu m-am gîndit... Pe neaşteptate, o lacrimă i se prelinse dintr-unul din ochi, apoi o alta din celălalt. Strînsoarea lui Jessie asupra umărului lui Ian deveni aproape insuportabilă. El îi apucă mîna şi i-o strînse blînd, pînă ce ea şi-o retrase.

– Vă rog, continuaţi, domnişoară... Burton. Verifică numele pe hîrtiile din faţa lui, luă o înghiţitură de apă şi îşi ridică privirea. Jessie îşi aminti că această audiere era o rutină pentru el, ceva ce făcea zilnic. Părea total detaşat de drama pe care ea o reprezenta pentru toţi ceilalţi.

– Eu... m-a dus... la un hotel.

– V-aţi dus cu el? Era o simplă întrebare, fără vreun scop ascuns.

– Am crezut că mă duce la birou. Vocea ei deveni dintr-odată stridentă şi furioasă. Lacrimile dispăruseră.

– Şi cînd aţi văzut că nu vă duce la birou, de ce n-aţi plecat?

– Nu... nu ştiu. Am crezut că va... am crezut că vrea doar să bem ceva împreună, aşa a spus şi nu era deloc neplăcut. Părea inofensiv şi m-am gîndit că mă voi descurca uşor... cu băutura, vreau să spun... şi apoi...

– Era vreun bar în hotel cînd aţi intrat? Ea clătină din cap. V-a văzut cineva? Recepţionerul? Aţi fi putut cere ajutorul cuiva? Nu cred că domnul Clarke avea o armă aţintită spre dumneavoastră sau ceva de genul ăsta, nu-i aşa?

Ea roşi şi clătină din cap cu regret.

– Ei bine, v-a văzut cineva?

– Nu. Cuvîntul de-abia fu auzit. Nu era nimeni acolo. Părea... părea ca un fel de hotel cu apartamente.

– Vă amintiţi unde era?

Ea clătină din nou din cap, iar Jessica îl simţi pe Ian foindu-se neliniştit pe scaunul din faţa ei. Văzu că faţa îi

exprima o furie imensă. În sfîrşit, părea că revenise la viaţă din nou, iar acea expresie de durere şi uimire îi dispăruse.

– Ne puteţi da adresa hotelului, domnişoară Burton?

Din nou clătină din cap.

– Nu. Eu... eram atît de tulburată, încît... nu m-am uitat. Dar el... el. Dintr-odată expresia de pe faţa ei se transformă. Ochii i se măriră şi străluciră de furie şi ură încît, pentru o clipă, Jessie aproape că o crezu. Îl văzu pe Ian devenind foarte liniştit. A profitat de viaţa mea şi şi-a bătut joc de ea! Mi-a distrus-o! M-a... Suspină o clipă, apoi respiră adînc, iar strălucirea de ură îi dispăru din ochi. Cînd am intrat înăuntru, continuă ea, m-a apucat de braţ şi m-a tîrît în lift. M-a dus apoi pînă la cameră şi... Tăcerea ei spunea totul şi îşi lăsă capul în piept, în semn de înfrîngere.

– Vă amintiţi ce cameră era?

– Nu. Nu-şi ridică privirea.

– Aţi putea s-o recunoaşteţi?

– Nu, nu cred.

Nu? De ce nu? Jessie nu-şi putea închipui că nu şi-ar aminti o cameră în care ar fi fost violată. I-ar rămîne întipărită în minte pentru totdeauna.

– Aţi putea recunoaşte hotelul?

– Nu sînt sigură. Nu cred, totuşi. Îşi ţinea încă privirea aţintită în jos, iar Jessie se îndoi că ea va povesti mai departe... apoi realiză un lucru: dacă ea se îndoia că povestea va continua, însemna că pînă în acel punct ea o crezuse cît de cît adevărată. Cu acea ieşire de lacrimi şi furie femeia îi convinsese pe toţi. Sau era destul de aproape să-i convingă. Chiar şi pe Jessica. Aproape. Se uită spre Ian şi-l văzu că o privea, cu ochii strălucindu-i de lacrimi. Şi el ştia acest lucru. Jessica întinse mîna după mîna lui, de această dată liniştită şi dorindu-şi să-i transmită putere. Ar fi vrut să-l sărute, să-l ia în braţe, să-i spună că totul va fi bine, dar acum nu mai era atît de sigură de asta. Era sigură de un

singur lucru... de cît de tare o ura pe Margaret Burton.

Nici Martin Schwartz nu părea prea fericit. Dacă femeia pretindea că nu-şi aminteşte unde era hotelul, pierduseră ultima speranţă de a găsi un martor care să-i fi văzut acolo. Ian nu putea localiza hotelul. Fusese prea ameţit de băutură, iar memoria lui era înceţoşată. Adresa pe care şi-o amintise se dovedise a fi greşită. Îi condusese la un depozit. Existau multe hoteluri mici în acea zonă, iar Martin îl trimisese pe Ian într-o duzină de holuri, ale unor astfel de hoteluri, înainte de audierea preliminară. Dar nici unul nu-i păru cunoscut. Aşa că părea că va fi un caz ce se va limita la mărturia lui împotriva mărturiei ei, fără vreun alt martor. Lui Schwartz îi plăcea din ce în ce mai puţin cum se prezenta cazul. Femeia era un martor extrem de neplăcut. Vorbea dezordonat, era labilă din punct de vedere emoţional, o clipă părea dură ca oţelul, pentru ca în clipa următoare să izbucnească în lacrimi şi suspine. Judecătorul va hotărî cu siguranţă că e necesar procesul, dacă nu din alt motiv, măcar pentru a nu se ocupa el de rezolvarea cazului.

– Bine, domnişoară Burton, spuse judecătorul, învîrtind un creion între degete şi privind spre peretele opus, ce s-a întîmplat după aceea? Tonul lui era sec şi neinteresat.

– Ce s-a întîmplat?

– Ce-a făcut domnul Clarke după ce v-a tîrît în camera aceea? Aţi spus că v-a tîrît, nu-i aşa?

Ea aprobă din cap.

– Dar n-a folosit o armă? Ea clătină din cap şi în sfîrşit îşi ridică privirea şi privi către auditoriu.

– Nu. Doar... doar cu mîna. M-a pocnit de cîteva ori şi mi-a spus că mă omoară dacă nu fac ce vrea el.

– Şi ce voia?

– Eu... el... m-a forţat să... am... relaţii sexuale orale cu el... să-i fac... să... să i-o fac. Vai, vai, cît de dureros părea să sune... Lui Jessie îi venea din nou s-o ples-

nească.

– Şi i-aţi făcut?

– I-am făcut.

– Şi apoi? A... domnul Clarke a avut un orgasm?

Ea aprobă din cap.

– Vă rog răspundeţi la întrebare.

– Da.

– Şi apoi?

– Apoi m-a sodomizat. Pronunţă cuvîntul cu o voce plată, iar Jessie îl simţi pe Ian tresărind. Ea însăşi se simţea extrem de jenată. Anticipase o dramă, nu un şir de răspunsuri ce păreau spuse pe de rost. Dumnezeule, cît de umilitor era totul! Cît de urît şi îngrozitor! Cuvintele, faptele, gîndurile.

– A avut din nou orgasm?

– Nu... nu ştiu. Avu îndrăzneala să roşească.

– Dar dumneavoastră? Ochii ei se măriră, iar Houghton şi tînăra avocată priviră încordaţi.

– Eu? Dar cum aş fi putut? El... m-a... violat.

– Unora din femei le place, domnişoară Burton, în ciuda faptului că nu şi-au dorit relaţia. Dumneavoastră v-a plăcut?

– Sigur că nu!

– Deci, nu aţi avut orgasm? Lui Jessie începu să-i placă disconfortul celeilalte femei.

– Nu, sigur că nu! Nu! Aproape că ţipa, părînd furioasă şi nervoasă.

– Bine. Apoi, ce s-a întîmplat? Judecătorul părea teribil de plictisit şi de puţin impresionat de indignarea domnişoarei Burton.

– Apoi m-a violat din nou.

– Cum?

– El... m-a violat. Ştiţi cum... aşa cum se obişnuieşte. Jessica aproape că izbucni în rîs. Un „viol obişnuit"!

– V-a făcut să suferiţi?

– Da, sigur că da.

– Foarte mult?

Ea privi din nou în jos, gînditoare, absentă şi tristă. În clipele acelea ar fi putut chiar să-ţi fie milă de ea. Şi pentru o secundă, doar una singură, Jessica se întrebă care ar fi fost reacţiile ei. Într-o altă situaţie, povestea ar fi mişcat-o. Poate chiar foarte mult. Dar acum... cum ar fi putut fi mişcată de femeia asta? N-o credea în ceea ce spunea. Dar ce gîndea oare judecătorul? Nu primise răspuns la ultima întrebare.

– Domnişoară Burton, v-am întrebat dacă domnul Clarke v-a făcut să suferiţi foarte mult?

– Da. Foarte mult. Eu... el... lui nu i-a păsat de mine. Lacrimile începură să-i curgă încet pe faţă şi lui Jessie i se părea că ea vorbeşte de altcineva, nu de Ian, de cineva total străin care o violase pe această femeie. Nu i-a păsat dacă rămîn însărcinată, continuă ea, sau... sau altceva. A... plecat. Lacrimile se transformară acum în furie. Cunosc genul ăsta, spuse ea, se joacă cu nişte biete fete ca mine! Fete fără bani, fără familii bune şi apoi, apoi... fac ce a făcut el... şi pleacă... Vocea ei se pierdu într-un suspin şi privi absentă în poală. A plecat şi s-a dus înapoi la ea, adăugă ea.

– La cine? Judecătorul păru derutat, iar domnişoara Burton îşi ridică din nou privirea, cu o expresie uşor ameţită pe faţă. La cine s-a dus înapoi? întrebă judecătorul.

– La soţia lui. O spuse direct, fără să privească spre Jessica.

– Domnişoară Burton, îl cunoşteaţi pe domnul Clarke de undeva, înainte de a se întîmpla asta? Aţi fost implicată în vreo legătură romantică înainte cu el? Deci şi judecătorul avusese această senzaţie... această vagă senzaţie că Ian nu-i era complet necunoscut.

– Nu, niciodată.

– Atunci, de unde ştiaţi că este însurat?

– Părea însurat. Şi oricum, mi-a spus şi el.

– Înţeleg. Şi v-a lăsat la hotel după aceea? Ea

aprobă din nou din cap. Ce aţi făcut atunci? Aţi sunat la poliţie? V-aţi dus la medic? Aţi chemat un taxi?

– Nu. M-am plimbat o vreme. Eram ameţită. Apoi am mers acasă şi m-am spălat. Mă simţeam îngrozitor. Acum părea din nou credibilă.

– Aţi consultat un medic?

– După ce-am sunat la poliţie.

– Şi cînd aţi făcut asta? N-a fost imediat, nu-i aşa?

– Nu.

– De ce nu?

– Eram speriată. A trebuit înainte să mă gîndesc.

– Şi sînteţi sigură de povestea dumneavoastră acum, domnişoară Burton? Acesta e adevărul curat? Povestea pe care aţi spus-o iniţial la poliţie a fost puţin diferită, nu-i aşa?

– Nu ştiu ce le-am spus atunci. Eram zăpăcită. Dar ăsta-i adevărul.

– Vă aflaţi sub jurămînt, domnişoară Burton, aşa că sper că ăsta e adevărul.

– Ăsta e. Dădu din cap, fără nici o expresie pe faţă, cu privirea absentă.

– Nu există nimic ce-aţi vrea să schimbaţi?

– Nu.

– Şi sînteţi sigură că n-a fost o neînţelegere, o aventură de-o după-amiază care n-a decurs bine? Deodată, ura reapăru în ochii ei, iar ea îi închise şi-i strînse cu putere.

– Mi-a distrus viaţa. Şuieră cuvintele în liniştea din încăpere.

– Bine, domnişoară Burton, mulţumesc. Domnule Schwartz, aveţi întrebări?

– Doar cîteva, onorate domn judecător. Voi fi rapid. Domnişoară Burton, vi s-a mai întîmplat vreodată ceva asemănător?

– Ce vreţi să spuneţi?

– Vreau să spun, aţi mai fost vreodată violată, chiar şi în glumă, ca un fel de joc, de vreun iubit, prieten, soţ?

– Sigur că nu. Părea scandalizată.
– Aţi fost vreodată căsătorită?
– Nu.
– Logodită?
– Nu. Răspunse din nou fără să ezite.
– Nici o logodnă ruptă?
– Nu.
– Vreo legătură serioasă, vreo dragoste trădată?
– Nici una.
– Aveţi acum un prieten?
– Nu.
– Mulţumesc, domnişoară Burton. Dar aventuri trecătoare? Aţi mai agăţat vreodată un bărbat necunoscut?
– Nu.
– Atunci, sînteţi de acord că l-aţi agăţat pe domnul Clarke?
– Nu! Eu... el s-a oferit să mă ducă cu maşina şi...
– Şi dumneavoastră aţi acceptat, deşi nu-l cunoşteaţi. Vi se pare un lucru înţelept, într-un oraş ca San Francisco? Tonul lui era politicos şi îngrijorat, iar Margaret Burton păru furioasă şi derutată.
– Nu, eu... a... nu, n-am mai agăţat pe nimeni pînă acum. Şi am crezut doar... părea un tip cumsecade.
– Ce vreţi să spuneţi prin cumsecade, domnişoară Burton? Era beat,nu-i aşa?
– Puţin ameţit, dar nu era făcut pulbere. Şi părea... ei bine... părea un tip drăguţ.
– Vreţi să spuneţi bogat? Sau elegant? Sau cum? Ca un absolvent de la *Harvard?*
– Nu ştiu. Arăta curăţel.
– Şi frumos? Îl găsiţi frumos?
– Nu ştiu. Îşi ţinea privirea aţintită în poală.
– Aţi crezut poate că va începe o legătură cu dumneavoastră? Că se va îndrăgosti? E o presupunere corectă. Sînteţi o femeie drăguţă, nu-i aşa? O zi fierbinte

de vară, o femeie singură... ce vîrstă aveţi, domnişoară Burton?

– Treizeci şi unu. Dar păru nesigură cînd răspunse.

– La poliţie aţi spus treizeci. Nu cumva sînteţi mai aproape de treizeci şi opt? Nu e posibil ca...

– Obiectez! Procurorul se ridicase în picioare, cu o expresie furioasă pe faţă, iar judecătorul aprobă din cap.

– Se admite. Domnule Schwartz, acesta nu e un proces, aşa că aţi face bine să vă păstraţi presiunile tactice pentru mai tîrziu. Domnişoară Burton, nu trebuie să răspundeţi la această întrebare. Aţi terminat, domnule Schwartz?

– Aproape, onorate domnule judecător. Domnişoară Burton, cu ce eraţi îmbrăcată în ziua cînd l-aţi întîlnit pe domnul Clarke?

– Cu ce eram îmbrăcată? Părea nervoasă şi derutată. Martin o ameţise cu întrebările lui dificile. Nu... nu ştiu...

– Era ceva asemănător cu ce purtaţi acum? Un costum? Sau ceva mult mai uşor, mai transparent? Ceva mai sexy, poate? Procurorul se încruntă din nou, iar Jessica începu să savureze situaţia. Îi plăcea stilul lui Martin. Chiar şi Ian privea intrigat, aproape încîntat.

– Nu... nu ştiu. Cred că purtam o rochie de vară.

– Ca de exemplu? O rochie scurtă?

– Nu. Nu port asemenea lucruri.

– Sînteţi sigură, domnişoară Burton? Domnul Clarke spune că purtaţi ceva foarte scurt, o rochie scurtă de culoare roz, cu o pălărie... era aceeaşi pălărie ca asta de acum? E o pălărie foarte frumoasă. Dintr-odată ea se simţi prinsă între compliment şi implicaţiile lui.

– Nu port roz.

– Dar pălăria este roz, nu-i aşa?

– E mai degrabă o culoare neutră, un fel de bej. Dar pălăria avea o tentă clară de roz. Era evident pentru toată lumea.

– Înţeleg. Şi cum era rochia? Avea tot o nuanţă spre bej?

– Nu ştiu.

– Bine. Vă duceţi des la *Enrico?*

– Nu, am fost doar de cîteva ori. Dar am trecut adesea pe lîngă.

– L-aţi mai văzut pe domnul Clarke înainte?

– Nu. Nu îmi amintesc să-l mai fi văzut. Îşi recăpătase siguranţa de sine. Erau întrebări mai uşoare.

– De ce i-aţi spus că sînteţi chelneriţă la un bar de noapte „topless" de pe Broadway?

– Nu i-am spus niciodată aşa ceva. Acum era din nou furioasă, iar Martin dădu din cap, părînd preocupat.

– Bine, mulţumesc, domnişoară Burton. Vă mulţumesc, onorate domn judecător.

Judecătorul privi întrebător spre procuror, care clătină din cap. Nu avea nimic de adăugat. Îi făcu atunci semn lui Margaret Burton să coboare şi rosti cuvintele de care Jessica se temuse atît de mult.

– Domnule Clarke, vă rog să veniţi.

Ian şi Margaret Burton trecură la cîţiva centimetri unul de altul, fără să li se citească vreo expresie pe faţă. Cu doar cîteva clipe înainte ea spusese că el îi distrusese viaţa, iar acum privea drept prin el. Jessica se simţea din ce în ce mai derutată în legătură cu această femeie.

Jurămîntul fu rostit, iar judecătorul privi peste ochelari la Ian.

– Domnule Clarke, vreţi vă rog să ne relataţi varianta dumneavoastră cu privire la ce s-a întîmplat? Judecătorul părea din cale-afară de plictisit cînd Ian începu relatarea evenimentelor din acea zi. Povesti despre masa de prînz pe care o luase la *Enrico*, despre cît băuse, despre cum intrase în vorba cu ea, despre felul seducător în care fusese îmbrăcată şi cum îi povestise că este chelneriţă într-un bar „topless", cum o dusese cu maşina pe Market Street la o adresă pe care ea i-o

dăduse, dar pe care nu şi-o mai putea aminti. Şi în cele din urmă spuse cum ea îl invitase în camera ei, unde băuseră ceva şi făcuseră dragoste.

– A cui era camera?

– Nu ştiu. Am presupus că era a ei. Dar era destul de goală. Nu ştiu. Băusem destul de mult la prînz şi nu judecam prea clar.

– Dar suficient de clar pentru a merge sus cu domnişoara Burton.

Ian roşi. Se simţea ca un şcolar care făcuse o boacănă şi era chemat la directorul şcolii...

– Soţia mea era plecată de trei săptămîni. Inima lui Jessie începu să bată cu putere. Era, deci, vina ei? Asta se subînţelegea? Asta gîndea el, asta voia să-i dea de înţeles? Ea era răspunzătoare de infidelitatea lui?

– Şi ce s-a întîmplat după ce totul s-a terminat?

– Am plecat.

– Pur şi simplu? Aveaţi intenţia să vă mai vedeţi cu domnişoara Burton? Ian clătină din cap.

– Nu. Nu mai aveam de gînd să o văd vreodată. Mă simţeam foarte vinovat de ceea ce făcusem. Martin se încruntă cînd auzi răspunsul, iar Jessie se mişcă pe locul ei. Judecătorul se legă de acest răspuns.

– Vinovat?

– Vreau să spun, faţă de soţia mea. Nu obişnuiesc să fac asemenea lucruri.

– Ce fel de lucruri, domnule Clarke? Violuri?

– Nu, pentru numele lui Dumnezeu, n-am violat-o! Îşi strigase cu glas tare nevinovăţia şi mici picături de transpiraţie îi apărură pe frunte. Vreau să spun că mă simţeam vinovat pentru că-mi înşelasem soţia, repetă el.

– Dar aţi forţat-o pe domnişoara Burton să urce cu dumneavoastră în camera de hotel?

– N-am forţat-o. Ea m-a dus în camera de hotel. Era camera ei, nu a mea. Ea m-a invitat.

– Pentru ce?

– Pentru o băutură. Şi probabil pentru ceea ce a

căpătat.

– Atunci, de ce presupuneţi că pretinde că aţi violat-o?

– Nu ştiu. Ian părea absent şi epuizat, iar judecătorul clătină din cap şi privi în sală.

– Doamnelor şi domnilor, nici eu nu ştiu. Scopul acestei audieri este să aflăm dacă a fost vorba de o neînţelegere, dacă este o problemă ce se poate rezolva uşor, să aflăm dacă a avut loc un viol şi dacă acest caz merită să fie examinat juridic mai departe. Este sarcina mea să stabilesc dacă anulez acţiunea sau o trimit mai departe, la Curtea Supremă, pentru proces. Ca să pot anula această acţiune, ar trebui să cred cu certitudine că acesta n-a fost un viol.

În situaţia în care nu sînt sigur de acest lucru, în care problema nu e clară, n-am altceva de făcut decît să trimit cazul la Curtea Supremă, pentru ca juraţii să hotărască şi pînă acum mie nu mi se pare că e o problemă aşa de simplă. Poveştile celor două părţi sînt total divergente. Domnişoara Burton susţine că a fost un viol, domnul Clarke spune că nu. Nu există nici o dovadă pentru nici una din variante. Aşa că mă tem că va trebui să fie rezolvată de Curtea Supremă, care va judeca procesul. Nu putem anula acţiunea. Ar putea avea urmări extrem de serioase. Voi transfera cazul Curţii Supreme, iar domnul Clarke va fi acuzat oficial peste două săptămîni. De caz se va ocupa judecătorul Simon Warberg. Curtea se suspendă. Şi, fără să mai adauge ceva, se ridică şi ieşi din sală. Jessica şi Ian se ridicară şi se priviră unul pe altul derutaţi, iar Martin foşni hîrtiile din faţa lui. Margaret Burton fu scoasă din sală de către inspectorul Houghton.

– Şi acum? Jessica îi vorbea şoptit lui Ian.

– L-ai auzit ce-a spus, Jess... mergem la proces.

– Privi încă o dată spatele femeii care tocmai ieşea din sală, simţind un nou val de ură năpădindu-i sufletul pentru această femeie care le distrugea, total inexpli-

cabil, vieţile. Nu ştia nimic mai mult acum decît în urmă cu trei ore. De ce?

– Ei bine, Martin? Jessica se întoarse acum spre Martin. El părea foarte serios. Ce părere ai?

– Vom discuta la mine în birou, dar miros ceva ce nu-mi place. Nu pot fi sigur, dar am mai avut un astfel de caz cu cîţiva ani în urmă. Avea de-a face cu o răzbunare. Nu împotriva tipului acuzat de viol, dar împotriva cuiva care o violase cu adevărat în adolescenţă. Aşteptase douăzeci şi doi de ani să se răzbune pe un om nevinovat. Nu vă pot spune de ce, e doar o presimţire, dar acest caz îmi aminteşte de cazul acela. Vorbise în şoaptă. Jessica se aplecase spre el pentru a putea auzi şi era intrigată de ideea care-i trecuse prin cap. Şi ea avusese o senzaţie ciudată vizavi de această femeie. Ian părea încă mult prea zguduit ca să reacţioneze la ceva. O privi pe Jessie cu supărare.

– Ţi-am spus să aştepţi afară.

– N-am putut.

– Da. Am avut eu o bănuială că vei apărea aici. Nostim, nu? Părea trist şi obosit. Erau singurii care rămăseseră în sala de judecată, iar el privi în jur de parcă tocmai se trezise dintr-un vis urît. Fusese o audiere epuizantă şi Jessica se simţea de parcă îmbătrînise cu cinci ani în cursul acestei dimineţi.

– Cînd va fi procesul? îl întrebă ea pe Martin. Nu ştia ce să-i spună lui Ian. Erau atît de multe de spus. Prea multe.

– Peste şase săptămîni. Ai auzit ce-a spus judecătorul. Acuzaţia împotriva lui Ian va fi făcută Curţii Supreme peste două săptămîni. Procesul va avea loc patru săptămîni după. Avem foarte multe de făcut pînă atunci. Martin era extrem de sobru, iar Jessica murea de curiozitate să afle cum se rezolvase cazul celuilalt client, cel care fusese acuzat de viol de femeia dornică de răzbunare, dar îi era frică să afle. Nici Ian nu întrebă nimic, iar Martin nu se oferi să le dea această infor-

maţie. Vreau ca Green să se ocupe de caz zi şi noapte şi vreau ca voi doi să fiţi disponibili oricînd am nevoie de voi, le spuse el cu voce serioasă.

– Vom fi disponibili. Jessie fu prima care vorbi, încercînd să-şi reţină lacrimile. Vom cîştiga, nu-i aşa, Martin? Continua să vorbească în şoaptă, deşi nu ştia sigur de ce. Nu mai era necesar.

– Cred că va fi o luptă strînsă. E cuvîntul ei împotriva cuvîntului tău, Ian. Dar, da, va trebui să cîştigăm. Totuşi, nu păru destul de convingător pentru Jessie, care simţi din nou în inimă gravitatea întregii situaţii. Cum se întîmplase totul? Cînd începuse totul? Era doar din cauză că ea stătuse prea mult la New York? Fusese el doar supraexcitat? Fusese un ghinion? Era oare această femeie vreo nebună, care ar fi procedat aşa cu oricine sau Ian fusese ales în mod intenţionat? A cui era vina? Şi cînd se va termina totul?

– Îi vor revoca eliberarea pe cauţiune? Asta fusese groaza ei permanentă. Şi a lui Ian.

– Pot s-o facă, dar n-o vor face. N-au nici un motiv, atîta timp cît el apare în instanţă cînd este citat şi de vreme ce judecătorul n-a pomenit nimic despre asta. Aveţi grijă ca nici unul din voi să nu plece în nici un fel de călătorie, să nu dispară sau să facă vizite rudelor pe Coasta de Est. Staţi pe-aici. Voi avea nevoie de voi. Aţi înţeles?

Ei dădură solemn din cap, iar el îi conduse afară din sala de judecată, în timp ce Jessie se gîndea la cele spuse de el. Familie? Ce familie? Părinţii lui Ian erau prea bătrîni pentru a le spune aşa ceva. Ea şi cu Ian căzuseră de acord asupra acestui lucru. Părinţii lui erau atît de drăguţi şi de cinstiţi, atît de bătrîni, încît n-ar fi înţeles niciodată aşa ceva. El era unicul lor copil şi asta i-ar fi terminat. Şi, de ce să le spună? Totul se va rezolva, trebuia.

Ian şi Jessie dădură mîna cu Martin, iar el se despărţi de ei în faţa sălii de judecată. Fusese o dimineaţă

fără sfîrşit.

– Putem să ne oprim o clipă la toaletă? Jessica îl privi nervoasă pe Ian. Se simţea ciudat lîngă el, de parcă cineva le spusese deodată că el are cancer. Nu ştia dacă să plîngă sau să-l încurajeze. Nu ştia dacă să fugă şi să se ascundă. Nu mai era sigură de sentimentele ei.

– Sigur. Cred că e la capătul holului. Şi eu am nevoie. Nici unul din ei nu era dornic să vorbească. Va fi greu de regăsit drumul către celălalt. Dar, în timp ce mergeau de-a lungul holului, el se opri dintr-odată şi se întoarse cu faţa spre ea, ţinînd-o de braţ. Jessie, nu ştiu ce să spun, începu el. N-am făcut-o, dar am început să mă întreb dacă asta chiar contează. Nu pot suporta ce înseamnă toată această poveste pentru tine. Am fost un ticălos fără pereche vreme de cîteva ore, dar tu eşti cea care plăteşti pentru asta.

Ea îi zîmbi obosită drept răspuns.

– Dar tu? Ţie îţi face poate plăcere toată chestia asta? Iubitule, sîntem amîndoi implicaţi acum şi va trebui să mergem pînă la capăt. Asta e. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, nu ceda acum.

Îl privea cu atîta blîndeţe cum nu-l privise toată ziua. Îşi petrecu braţele în jurul lui, iar el o cuprinse fără să spună nimic. Avea nevoie disperată de ea, iar ea ştia asta.

– Haide, iubitule, trebuie să fac pipi. Mă întorc într-o clipă. Îl sărută uşor pe gît, îi strînse mîna şi dispăru la toaleta pentru doamne.

Înăuntru, intră într-una din cabine şi încuie uşa. Cabinele aflate de o parte şi de alta a celei în care se afla ea erau ocupate. În partea stîngă văzu o pereche de pantofi roşii, cu tocul jos şi marginea unor pantofi bleumarin, iar în cea dreaptă nişte pantofi simpli, de culoare neagră. Jessica îşi trase ciprapii, îşi netezi fusta şi ieşi în acelaşi timp cu persoana ce purta pantofi negri, din cabina din dreapta. Aruncă o privire nepăsătoare în acea direcţie în timp ce se îndrepta spre chiuvetă şi

rămase pironită locului, trezindu-se nas în nas cu Margaret Burton... privind-o, de fapt, de sus, din cauza diferenţei de înălţime... a cărei pălărie de un roz-deschis îi împiedica doar parţial vederea feţei.

Margaret Burton rămase foarte liniştită şi o privi, iar Jessica simţi cum totul în ea se răscoleşte. Era chiar acolo, în faţa ei... o putea atinge... apuca... lovi... ucide... dar nu se putea mişca. Se auzi doar respiraţia adîncă a femeii cînd îşi reveni de pe urma şocului şi alergă spre uşă, în timp ce pălăria îi zbură de pe cap şi ateriză la picioarele lui Jessie. Totul durase doar cîteva secunde, dar păruse că trecuseră ore întregi, zile, ani... şi apoi femeia dispăru, iar Jessie rămase acolo neputincioasă, cu lacrimile curgîndu- i pe faţă. Se aplecă încet şi ridică pălăria înainte de a merge spre uşă. Cineva bătea în uşă nervos, disperat. Era Ian. O văzuse pe Margaret Burton ieşind în goană, în timp ce el ieşea de la toaleta bărbaţilor. Şi deodată fu îngrozit. Ce se întîmplase? Ce făcuse Jessica?

Ea ieşi fără să spună nimic, ţinînd pălăria în mînă, în timp ce lacrimile îi curgeau pe faţă.

– Ce s-a întîmplat?

Jessica scutură doar din cap, strîngînd pălăria în mînă.

– Ţi-a făcut ceva?

Ea scutură din nou din cap.

– Dar tu?

Din nou, un clătinat din cap.

– Oh, iubito. O trase în braţele lui şi-i luă pălăria din mînă, aruncînd-o pe o bancă din apropiere. Hai să ieşim naibii de aici şi să mergem acasă. De fapt, avea de gînd s-o scoată afară din oraş. La naiba cu ce-a spus Martin. Aveau nevoie să plece undeva. În Carmel, poate. Oriunde. Se întreba cît timp Jessica va mai putea suporta presiunea. Cît timp va mai putea el suporta. Pălăria părea să-l privească acuzatoare de pe bancă, în timp ce-şi ţinea soţia în braţe şi se cutremură. Era

aceeaşi pălărie pe care-o purtase în ziua aceea la *Enrico.* În ziua aceea... ziua pentru care va plăti ani întregi, într-un fel sau altul. Îşi puse un braţ în jurul umerilor lui Jessie şi o conduse încet spre lift. Ar fi vrut să-şi contopească sufletul cu al ei, dar nu era sigur că mai avea suficient şi pentru el. Voia ca tot coşmarul să se termine, dar ăsta era doar începutul.

Cînd liftul sosi ea păşi tăcută înăuntru. Ochii îi erau aţintiţi spre uşă. Ian ar fi vrut s-o scuture. O vedea cum se retrage treptat în sine. Mai văzuse cîndva masca aceasta.

Liftul îi duse în haosul din holul de la parter. Era plin de poliţişti, avocaţi şi procurori, iar oamenii aşteptau să le vină rîndul să intre în vizită la închisoare. Ian şi Jessica se amestecară în mulţime. Nici Ian, nici Jessica n-o văzură pe Astrid care venise acolo pentru a-şi lua un nou adeziv pentru tăbliţa cu numărul de înregistrare al maşinii, care se dezlipise la spălat. Erau doar la cîţiva metri de ea, dar n-o văzură. Însă ea îi văzu şi fu şocată de expresia de pe faţa lor. Trecură pe lîngă ea, dar nu-i opri. Aveau aceeaşi expresie pe care o avusese ea cînd doctorii îi spuseseră cît de bolnav este Tom.

Capitolul 13

În dimineaţa următoare Ian se hotărî. Jessica trebuia să plece. Amîndoi trebuiau. Iar în timp ce ea pregătea micul dejun, el o puse în faţa faptului împlinit.

– Ce facem? Îl privi neîncrezătoare din bucătărie, stînd în picioarele goale şi îmbrăcată doar cu un halat.

– Plecăm la Carmel într-o jumătate de oră. De data aceasta zîmbi cînd îi repetă vestea. Fă-ţi bagajele, dragostea mea.

– Eşti nebun. Martin a spus...

– ...să-i trimitem o ilustrată. Ian zîmbi victorios, iar Jessica chicoti.

– Şi cînd mă rog a spus asta?

– Chiar acum.

– L-ai sunat? Îl privea încă neîncrezătoare, dar amuzată.

– Tocmai am închis telefonul. Aşa că, iubita mea... se apropie uşor de ea, cu o urmă de zîmbet... mişcă-ţi frumosul tău fund înainte de a irosi ziua asta degeaba.

– Eşti ţicnit! El o sărută, iar ea îi zîmbi, închizîndu-şi ochii. Dar un ţicnit atît de drăguţ!

Făcură pînă la Carmel două ore, cu Ian la volanul *Morgan*-ului. Aerul era mai răcoros decît fusese în ultimele săptămîni, dar era o zi senină şi strălucitoare, care se menţinu aşa pe tot parcursul călătoriei. Decapotară *Morgan*-ul şi călătoriră în bătaia vîntului, extrem de fericiţi. Părea că vîntul reuşise să le limpezească minţile şi să le alunge grijile din cap. Călătoria se dovedi a nu fi

fost o idee chiar atît de proastă şi după primele cincizeci de mile Jessie încetă să şi-l mai imagineze pe inspectorul Houghton urmărindu-i. Se simţea în permanenţă hăituită de el, dar poate că acum va scăpa de acest sentiment. Nu-i pomenise niciodată lui Ian de el. Jessie mai fusese îngrijorată şi din cauza cheltuielilor acestei călătorii, dar Ian insistase, spunîndu-i că avea destui bani în contul său de economii pentru a acoperi excursia. Îi mai spusese să-şi vadă de treaba ei şi o avertiză că vor călători de această dată în regim de economii, fără să beneficieze de condiţii de lux. Ea se simţi vinovată, dar era obsedată de situaţia lor financiară şi de cheltuielile ce aveau să urmeze odată procesul început. Iar Ian avea o atitudine foarte ciudată în ceea ce priveau banii, poate şi din cauză că nu avusese niciodată. Avea obiceiul să-i cumpere cadouri extrem de costisitoare şi să o facă să petreacă clipe magnifice atunci cînd erau total lipsiţi de fonduri. Era în stare să cheltuiască pînă la ultimul bănuţ pentru cîteva momente de lux. În trecut, această trăsătură a lui o amuzase. Dar în clipa de faţă nu.

Îi era însă recunoscătoare pentru excursia la Carmel. Ştia cîtă nevoie avea de această ieşire. Nervii ei erau la pămînt. Şi mai ştia că şi Ian se afla în aceeaşi stare, indiferent cît de mult încerca s-o ascundă.

Astrid le recomandase un hotel mic unde stătuse primăvara trecută şi despre care insistase că e foarte ieftin. Aşa că renunţară la luxul familiar de la *Del Monte* în favoarea atmosferei intime şi a mirosului de brad de la *L'Auberge*. Hotelul era al unei perechi de francezi de vîrstă mijlocie şi, pe lîngă alte mici suprize, serveau micul dejun *Café Complet* la pat: croissant şi brioşe făcute în casă şi boluri cu cafea cu lapte aburindă.

Se plimbară pînă la plajă şi inspectară toate magazinele, iar sîmbătă făcură un picnic pe marginea unei stînci de unde se putea privi marea.

– Mai vrei vin, dragostea mea?

Ian dădu din cap aprobator şi-i dădu la o parte din ochi, o şuviţă lungă de păr blond. Stăteau întinşi unul lîngă altul, Jessie privind cerul, iar Ian, sprijinit într-un cot, o privea pe ea. Îi mîngîie faţa cu mîna şi o sărută uşor pe buze, pe ochi, pe vîrful nasului.

– Dacă faci asta nu mă voi mai ridica să-ţi dau vinul, dragostea mea. El îi zîmbi din nou, iar ea îi trimise un sărut. Ştii ceva, Ian?

– Ce?

– Mă faci foarte fericită. Faţa lui se întunecă, dar Jessie îi prinse bărbia între degete şi-l forţă s-o privească în ochi. Am vorbit serios, adăugă ea.

– Cum poţi spune asta acum?

– Pentru că acum nu se deosebeşte cu nimic de altă dată, Ian. Faci lucruri frumoase pentru mine. Îmi dai ceea ce am nevoie şi am nevoie de foarte mult. Uneori trebuie să plăteşti un preţ pentru asta. Ştiu, e foarte greu acum, dar curînd totul se va termina. Nu va putea dura la nesfîrşit. Una peste alta, cred că sîntem foarte norocoşi. Se ridică şi-l privi, dar el îşi feri privirea.

– Norocoşi, hm? Cred că e un mod ciudat de a privi situaţia. Vorbise cu tristeţe, iar ea se întinse şi-i luă mîna.

– Nu te mai consideri norocos?

– Ba da. Dar tu, Jessie? Fii sinceră. O privi din nou pe soţia sa, iar în ochii lui era ceva necunoscut, un fel de sinceritate care o sperie. De parcă voia să pună totul sub semnul întrebării. Pe ea. Pe el însuşi. Pe ei doi. Viaţa. Totul.

– Da, mă simt norocoasă. Vocea ei fu o şoaptă în vîntul tăios din acea zi de octombrie.

– Jessica, dragostea mea, ţi-am fost necredincios. M-am culcat cu o altă femeie. Cu o tîrfă nevrotică, totuşi, cu o femeie. Mă întreţii de aproape şase ani. Nu sînt un scriitor de succes. Sînt pe cale să fiu judecat pentru viol, s-ar putea să ajung la închisoare şi chiar dacă nu voi ajunge, va fi cel mai cumplit moment pe

care l-am trăit împreună. Şi tu te consideri norocoasă? Cum de reuşeşti?

Ea îşi privi mult timp mîinile, apoi îşi ridică privirea spre faţa lui.

– Ian, nu-mi pasă că te-ai culcat cu o altă femeie. Nu-mi place, dar nu are importanţă. Nu schimbă nimic. Nu pentru mine. Să nu laşi să schimbe ceva. Presupun că n-a fost pentru prima oară, dar nu vreau să ştiu. Mie nu-mi pasă. Mie îmi pasă de tine, de noi, de căsnicia noastră, de cariera ta. Şi nu te „întreţin". *Lady J* ne întreţine pe amîndoi. Sîntem norocoşi că avem magazinul. Iar într-o bună zi vei scrie o carte care se va vinde foarte bine şi după care se va face un film, apoi altă carte şi alte lucrări strălucitoare pentru care vei cîştiga o avere. Care e atunci problema?

– Jessica, eşti nebună. Îi zîmbi, dar ochii îi erau serioşi.

– Nu, nu sînt. Vorbesc serios. Mă faci fericită. Mă faci să strălucesc, mă faci să exist, mă faci să ştiu că sînt iubită, eşti întotdeauna aici lîngă mine. Ştii cine sînt şi ce sînt. Ian, asta e atît de rar. Mă uit la ceilalţi oameni şi nu par să aibă ceea ce avem noi. Ochii ei păreau că trimit flăcări şi căpătaseră culoarea jadului.

– Nu ştiu ce să spun, Jessica... te iubesc. Şi eu am nevoie de tine. Nu numai ca să mă întreţii cît timp scriu. Am nevoie... oh, la naiba... zîmbi, mai mult pentru sine decît pentru ea... am nevoie să stai lîngă mine cu fundul şi picioarele goale, la ora două dimineaţa şi să-mi spui de ce nu-i bun al patrulea capitol. Am nevoie de felul cum dai năvală pe uşă noaptea, cu expresia aceea entuziasmată pe faţă... am nevoie de... de felul... în care mă respecţi, chiar atunci cînd eu nu mă respect foarte tare.

– Oh, Ian. Se ghemui din nou în braţele lui şi închise ochii.

– Am foarte multă nevoie de tine, iubito. Dar... ceva va trebui să se schimbe.

Ochii ei se deschiseră încet. El spusese ceva important. Ştia asta mai mult din faptul că-şi schimbase felul în care o ţinea în braţe, decît din cuvinte.

– Ce vrei să spui?

– Nu ştiu încă. Dar ceva va trebui să se schimbe, după ce vom supravieţui acestui holocaust prin care vom trece în următoarele luni.

– Ce, la naiba? Dă-mi un exemplu! Ce să se schimbe? Vocea ei era neaşteptat de tăioasă şi se depărtă puţin de el pentru a-i vedea ochii.

– Linişteşte-te, Jessie. Cred că a sosit momentul să facem o analiză amănunţită. Nu ştiu, poate e timpul să renunţ la ideile mele cu privire la cariera de scriitor. Nu putem continua exact ca pînă acum. Într-un fel, nu mai merge.

– De ce nu?

– Pentru că mă simt întreţinut. Tu achiţi notele de plată şi nu mai pot să suport asta în continuare. Ştii cum te simţi cînd n-ai nici un venit? Ştii cum e să te simţi vinovat de fiecare dată cînd tu iei bani din economii pentru a cumpăra nişte tricouri? Ai cumva idee cum mă simt cînd tu achiţi notele de plată pentru dezastrul ăsta de-acum? Să ştiu că tu plăteşti pentru aşa-zisul meu „viol"? Dumnezeule, Jessie, e ceva ce mă omoară. De ce dracu' crezi că am fost impotent în ultimul timp? Pentru că sînt grozav de încîntat de ce-am realizat pînă acum cu viaţa mea?

– Nu poţi vorbi serios. Eşti într-o stare teribilă de tensiune în momentul de faţă. Ar fi vrut să i-o risipească, dar el nu voia s-o lase.

– Aşa e. Sînt supus unei tensiuni foarte mari. Dar o parte din ea se datorează faptului că n-am aranjat lucrurile aşa cum ar fi trebuit. Te-ai întrebat vreodată ce s-ar fi întîmplat dacă n-ai fi avut *Lady J* sau dacă părinţii tăi nu ţi-ar fi lăsat nişte bani?

– Aş fi lucrat pentru altcineva, iar tu ai fi lucrat în publicitate şi ai fi detestat acest lucru. Nu-i aşa că ar fi

fost amuzant?

– Nu. Dar cum ar fi fost dacă tu n-ai fi lucrat deloc, iar eu aş fi lucrat ceva?

– Ce, de exemplu? Expresia feţei ei păru să îngheţe la auzul acestor cuvinte.

– Nu ştiu ce. Încă nu m-am gîndit.

– Ian, ţi-ai ieşit complet din minţi. Nu te-am văzut niciodată muncind aşa din greu la o carte ca la asta de acum. Nu te-am auzit niciodată să fii aşa de sigur de ceva ce ai scris. Şi acum, vrei să renunţi?

– N-am spus asta. Nu încă. Dar e posibil. Ceea ce vreau să spun e altceva. Ce crezi că ţi s-ar întîmpla ţie, căssniciei noastre, dacă nu ai mai fi tu cea care ne întreţine, Jessie, ci eu? Ce-ar fi să păstrăm banii tăi ca pe nişte bani de rezervă, ca pe o investiţie?

– Şi eu ce-aş face toată ziua? Aş tricota? Aş juca bridge?

– Nu. M-am gîndit la altceva. Poate pentru mai tîrziu. Avea o expresie blîndă şi era puţin detaşat, în timp ce vorbea.

– La ce altceva?

– La... păi... la, dacă am avea mai tîrziu copii... după ce toată nebunia asta se va termina, vreau să spun. N-am mai vorbit despre asta de foarte multă vreme. N-am mai vorbit de cînd... Ea ştia ce vrea el să spună. „De cînd" lucrurile se schimbaseră. „De cînd" părinţii ei muriseră. „De cînd" ea moştenise averea lor... „de cînd". Aceste cuvinte spuneau totul. Amîndoi ştiau asta. Jessie... iubito, continuă el, vreau să am grijă de tine. Meriţi asta.

– De ce?

– Cum adică, de ce? Păru pentru o clipă derutat.

– Vreau să spun, de ce să schimbăm totul acum? De ce să porţi tu întreaga povară? Îmi place să muncesc. Pentru mine nu e o povară. E amuzant.

– Pot fi şi copiii amuzanţi.

– N-am spus că nu sînt. Expresia feţei ei era extrem

de încordată.

– Dar?

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu, Ian, de ce trebuie să discutăm despre asta acum? Nu mai purtaseră această discuţie de ani de zile.

– Nu spun că trebuie s-o facem acum. Vorbim doar despre cum ar fi dacă s-ar întîmpla.

– E ridicol. De parcă am juca un joc. Îşi întoarse privirea şi simţi dintr-odată mîna lui Ian pe braţul ei. Strîngînd-o cu putere.

– Nu jucăm nici un joc. Vorbesc serios, Jessie. Am devenit un adevărat gigolo în ultimii şase ani. Am eşuat în cariera de scriitor, iar acum m-am culcat cu o tîrfă nenorocită şi sînt acuzat pe nedrept de viol. Încerc să-mi clarific ce are importanţă în viaţa mea şi ce nu, ce trebuie să schimb. Ce trebuie, poate, să schimbăm amîndoi. Nu, fără „poate". Ştiu că trebuie. Acum, ai de gînd să mă asculţi şi să vorbeşti cu mine sau nu?

Ea-l privi doar, fără să spună nimic. Dar ştia că n-are încotro. El îi dădu drumul braţului şi turnă două pahare cu vin pentru amîndoi.

– Îmi pare rău, adăugă el. Dar asta e foarte important pentru mine, Jessie.

– Bine. Voi încerca. Luă paharul cu vin şi oftă adînc, privind spre cer. Toată discuţia asta a început doar din cauză că ţi-am spus că mă faci fericită? Oh, Doamne... mai bine îmi ţineam gura! Îi zîmbi, iar el o sărută din nou.

– Ştiu. Sînt un ticălos. Dar, Jessie... vreau ca relaţia noastră să meargă cu adevărat. Vreau să fie mai bine ca pînă acum. Nu vreau să mă culc cu alte femei sau să mă urăsc sau... e ceva important. Foarte important. Mă bucur că te fac fericită. Şi tu mă faci fericit. Foarte fericit. Dar ne poate fi mai bine, ştiu asta. Trebuie să mă simt ca soţul tău, ca un bărbat pe umeri căruia cad responsabilităţile sau cea mai mare parte a lor, chiar dacă asta presupune să vindem casa şi să locuim undeva unde

eu să plătesc chiria. Dar am nevoie să fac lucruri de genul ăsta pentru tine. M-am săturat ca tu să „ai grijă" mereu de mine. Nu vreau să par nerecunoscător, Jessie, dar... am nevoie de asta, la naiba!

– Bine. Dar de ce? De ce acum? Din cauza femeii ăsteia idioate? Din cauza lui Margaret Burton? Din cauza ei vrei să renunţi la scris şi vrei să ne mutăm într-un loc unde tu să plăteşti chiria? Era răutăcioasă acum, iar lui nu-i plăcea asta. Comentariul ei fusese plin de răutate.

– Nu, iubito. Margaret Burton e doar un simptom, ca şi celelalte nenorocite, o sută sau două, cîte au fost înaintea ei. Aşa vrei să trăieşti, Jessie? Cu minciuni sau cu adevăr? Alege, eu sînt dispus să joc după cum vrei tu.

Ea dădu peste cap restul de vin şi ridică din umeri.

– Pur şi simplu nu înţeleg care-i problema.

– Poate că asta e problema. Ca şi atunci cînd am vorbit despre a avea un copil. Nici atunci n-ai înţeles, nu-i aşa? Asta nu înseamnă chiar nimic pentru tine, Jessie?

Ea clătină din cap şi se uită în jos, evitîndu-i privirea.

– Pur şi simplu nu înţeleg. De ce? Uită-te la mine, la naiba! Pentru mine e important. Pentru amîndoi. Dar cînd ea îl privi, el fu şocat.

– Mă sperie.

– Un copil? Nu recunoscuse niciodată cu voce tare acest lucru în faţa lui. De obicei se supăra şi încheiau subiectul rapid. El se simţi cuprins de tandreţe cînd auzi asta. O speria?

– Mă sperie pentru că... va trebui să te împart cu cineva, Ian, şi eu... nu pot. Ochii ei înotau în lacrimi şi bărbia îi tremura cînd îl privi. Nu pot să te împart cu nimeni, Ian. Nu pot, nu voi putea niciodată. Tu eşti tot ce am. Eşti...

– Oh, iubito... O luă în braţe şi o legănă uşor, în timp ce ochii i se umplură şi lui de lacrimi. Ce nebunie să

spui un astfel de lucru! Un copil nu poate face aşa ceva. N-ar face niciodată. Noi doi sîntem deosebiţi. Un copil ar adăuga ceva în plus, nu în minus.

– Da, dar ar fi al tău. Ar fi o familie adevărată. Şi abia atunci el înţelese. El îi avea pe părinţii lui, dar ei erau atît de bătrîni şi de departe. Îi vedea foarte rar. Dar un copil ar fi o fiinţă atît de prezentă, atît de reală.

– Tu eşti adevărata mea familie, prostuţo. Tu vei fi întotdeauna adevărata mea familie. Cît de des îi spusese el acest lucru de la moartea părinţilor ei? De o mie de ori? De zece mii de ori? Era atît de ciudat să se gîndească înapoi la vremurile acelea. Ea fusese atît de independentă şi de sigură pe sine cînd se căsătorise cu ea. Dar îi iubise foarte mult pe amîndoi părinţii şi îşi adorase fratele. Cînd vorbea despre ei era ca şi cum ar fi povestit despre nişte prieteni foarte dragi împreună cu care petrecuse clipe minunate. Timpul petrecut în compania lor fusese o experienţă extraordinară... patru oameni extrem de frumoşi, cu minţi luminate, cu un simţ fin al umorului şi enorm de mult stil. Fuseseră nişte oameni cu adevărat deosebiţi. Şi cînd ei muriseră, o parte din ea murise odată cu ei. Nu o parte vizibilă. Ea era la fel de plină de viaţă, la fel de veselă, dar deodată, în sufletul ei, devenise orfană. Îl iubise pe Ian şi înainte, dar nu avusese nevoie de el în acelaşi fel. Devenise ca un copil înspăimîntat, pierdut într-o zonă de război, speriată, tensionată, sfîşiată mereu de amintirile trecutului. Pierdută şi singură. Tentativa de sinucidere fusese după moartea lui Jake. Şi o lăsase schimbată. Dependentă. Ian fusese cel care o făcuse să-şi regăsească din nou echilibrul. Atunci ea începuse să-l numească „adevărata ei familie". Legătura dintre ei, care la început fusese destul de lejeră, devenise din ce în ce mai strînsă, iar acum nu mai era loc în inima ei nici măcar pentru un copil. El ştia asta de multă vreme, dar se gîndise că poate la un moment dat panica va dispărea. Dar nu se întîmplase aşa, acum era sigur de asta. Propriile ei ne-

voi erau încă foarte mari şi probabil aşa vor fi întotdeauna. Era trist pentru el să accepte acest lucru.

– Oh, Doamne, Ian, te iubesc atît de mult şi sînt atît de speriată... atît de îngrozitor de speriată. El o simţi din nou în braţele lui, gîndurile i se întoarseră la ea, lăsînd la o parte propriile lui probleme. Ea respiră adînc şi îl strînse cu putere în braţe, în timp ce el îi mîngîia părul, gîndindu-se la ceea ce de-abia acum înţelesese şi trebuia să accepte. Trebuia să accepte. Pentru că nimic nu se va schimba niciodată. Oh, unele lucruri se vor schimba, va avea el grijă de asta, dar ea nu va mai sta niciodată pe amîndouă picioarele, nu în întregime, nu suficient pentru ca ei doi să facă un copil.

– Şi eu sînt speriat, Jess. Dar totul va fi bine.

– Cum să fie bine cînd tu ai de gînd să schimbi totul după ce se termină povestea asta? Vrei să vînd magazinul, să avem un copil, să te laşi de scris şi să-ţi iei un serviciu şi să ne mutăm... oh, Ian! Sună îngrozitor! Începu să suspine, iar el rîse slab în timp ce-o ţinea în braţe. Poate că ea era tot ce avea el nevoie. Poate că nici nu era normal pentru un bărbat să-şi dorească nu copil atît de mult cît şi-l dorea el. Poate era doar un pretext pentru a-şi flata orgoliul. Alungă repede acest gînd din mintea lui.

– Dumnezeule, am spus eu că voi schimba toate astea?

– Îmi pare rău, iubito, n-am vrut să-ţi cer să schimbăm atîtea lucruri deodată. Ştiu doar că unele trebuie schimbate.

– Dar toate?

– Nu, probabil nu toate. Şi nu înainte ca tu să fii de acord cu mine. Altfel n-ar merge. Trebuie să dorim amîndoi acest lucru.

– Dar după cum spui tu pare că viaţa noastră nu va mai fi niciodată aceeaşi ca înainte.

– Poate că nu, Jessie. Poate nici nu trebuie să mai fie ca înainte. Te-ai gîndit vreo clipă la asta?

– Nu.

– Şi nici nu vrei să te gîndeşti, nu-i aşa? Uită-te la tine cum stai aplecată ca o femeie indiancă, încercînd să n-auzi nimic din ceea ce-ţi spun, cu furnica aia care îţi urcă pe braţ... Aşteptă. Trecu o jumătate de secundă. Ea sări în picioare şi scoase un strigăt.

– Cu ce?

– Oh... ţţţ... cum de am uitat? Aşa e, ţie îţi este frică de furnici. Îşi trecu uşor mîna peste mîneca ei şi se ridică în picioare, iar ea îl lovi cu pumnul în piept.

– Să te ia naiba, Ian Clarke! Aveam o discuţie serioasă! Cum ai putut să-mi faci una ca asta?! Nu era nici o furnică pe mine, nu-i aşa? Era?

– Te-aş minţi eu vreodată?

– Te urăsc! Încă mai tremura de emoţie, furie, frică şi spaimă din cauza furnicii şi de emoţiile mult mai profunde produse de discuţia dinainte. El inventase gluma cu furnica pentru a destinde puţin atmosfera.

Era ceva la care Ian se pricepea foarte bine.

– Cum adică, mă urăşti? Ai spus că te fac foarte fericită. O privi cu inocenţă în timp ce-şi puse braţele în jurul ei.

– Nu mă atinge! Dar se topi în braţele lui, încercînd cu greu să- şi ascundă un zîmbet. Ştii... rosti ea cu voce blîndă... uneori mă întreb dacă mă iubeşti cu adevărat.

– Toţi ne întrebăm uneori chestii din astea, Jess. Nu poţi primi un certificat de garanţie, aşa cum ai dori tu, iubito. Te iubesc la fel de mult cum te-au iubit mama şi tatăl tău, la fel de mult cum te- a iubit Jake, la fel de mult cum te-ar iubi... oricine. Dar eu nu sînt nici unul din ei. Eu sînt eu, soţul tău, un bărbat, aşa cum tu eşti soţia mea, nu mama mea. Şi poate că într-o zi te vei sătura de mine şi vei pleca. Mamele nu fac aşa ceva cu copiii lor, dar soţiile o fac uneori. Trebuie să accept asta.

– Încerci să-mi spui ceva? Deveni deodată rigidă în braţele lui.

– Nu, prostuţo, doar că te iubesc. Şi că nu pot fi

decît ceea ce sînt şi nu pot face decît ceea ce fac. Cred că încerc să-ţi spun să nu mai fii atît de nesigură şi să nu-ţi mai faci atît de multe griji. Uneori cred că de aceea nu mă laşi să fac nimic şi de aceea achiţi tu toate notele de plată, pentru că în felul acesta mă ai la mîna ta. Dar vreau să-ţi spun un secret... nu în felul ăsta mă ai, ci pentru cu totul alte motive.

– Ca de exemplu? Ea zîmbea din nou.

– Oh... ca de exemplu pentru felul frumos în care ştii să coşi.

– Să cos? Nu ştiu să cos! Îl privi mirată, iar el începu dintr-o dată să rîdă.

– Nu ştii?

– Nu.

– O să te învăţ.

– Eşti adorabil.

– Închipuie-ţi, doamnă, şi tu eşti la fel. Ceea ce mă face să-mi aduc aminte. Caută la mine în buzunar. Ea îşi arcui sprîncenele şi îi rînji maliţios.

– O surpriză pentru mine?

– Nu, bonul meu de la curăţătorie.

– Ticălosule. Dar îşi strecură uşor mîna în buzunarul jachetei lui în timp ce vorbeau, cu ochii sclipindu-i de emoţie. Nu-i fu greu să găsească cutiuţa mică, de formă pătrată. O scoase zîmbind şi o ţinu strîns în palmă.

– N-ai de gînd s-o deschizi?

– Asta e partea cea mai frumoasă. Chicoti din nou, iar el îi surîse.

– Nu e diamantul Hope, îţi jur.

– Nu?

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu... Apoi, deodată, ea o deschise, în timp ce el o privea.

– Oh... e... oh, lan! Nebunule! Izbucni în rîs şi privi din nou în cutie. Unde ai găsit aşa ceva?

– Cînd l-am văzut am ştiut că trebuie să-l ai!

Ea rîse din nou şi încercă să şi-l pună. Era un lanţ subţire din aur cu un medalion în formă de boabă de

fasole. Era leguma pe care ea o detestase în vremea copilăriei.

– Sfinte Doamne, n-am crezut niciodată că va veni ziua cînd o să port o boabă din leguma asta cumplită. Şi încă una de aur... Rîse din nou, îl sărută şi îşi lăsă capul în jos pentru a privi medalionul de pe lanţ.

– Arată chiar foarte elegant. Dacă n-ai şti ce e, n-ai ghici niciodată că e o boabă de fasole. Am avut de ales între mai multe feluri de seminţe. Toate sînt creaţia unui designer foarte la modă.

– Şi le-ai văzut într-o vitrină?

– Da. Şi m-am gîndit că dacă se spune că o boabă de muştar îţi aduce atîta noroc încît poţi să muţi munţii din loc, atunci o boabă de fasole te va face să poţi muta jumătate din lume.

– Care jumătate?

– Oricare, doamnă sexy. Hai să ne întoarcem la hotel.

– Boabe de fasole... iubitule, eşti nebun. Pot să te întreb cît din averea ta te-a costat această boabă senzaţională de fasole? Observase că era făcută din aur de optsprezece carate, iar cutia provenea dintr-un magazin foarte extravagant.

– Sigur că nu poţi. Cum să întrebi aşa ceva?

– Din curiozitate.

– Ei bine, nu fi aşa curioasă. Şi fă-mi o favoare. N-o mînca. Ea rîse din nou şi-l muşcă de gît, întinzîndu-se să ia ce mai rămăsese din vin.

– Iubitule, de lucrul ăsta poţi fi oricînd sigur. Nu voi mînca boabe de fasole niciodată. Nici măcar una de aur. Amîndoi pufniră în rîs, pentru că exact asta îi spusese în urmă cu opt ani, cînd el îi pregătise prima oară cina la el în apartament.

El pregătise atunci grătar de porc, piure de cartofi şi fasole boabe. Ea devorase carnea şi cartofii, dar el o prinsese ascunzînd repede boabele de fasole în poşetă, cînd venise din bucătărie, cu paharul de apă cerut

de ea. Ea îl privise, ridicase mîinile în sus şi izbucnise în rîs, spunînd:

– Ian, nu voi mînca niciodată boabe de fasole. Nici dacă ar fi din aurul cel mai masiv.

Iar asta era într-adevăr din aur masiv. Pentru o clipă inima i se strînse gîndindu-se la cheltuiala făcută. Dar ăsta era Ian. Vor ajunge la sapă de lemn în stilul ăsta. Cu picnicuri pline de pasiune şi cadouri din aur.

Dispoziţia pentru restul weekend-ului fu de vacanţă. Jessica nu pierdu nici o ocazie să-şi admire boaba de fasole din aur, se tachinară, se îmbrăţişară şi se sărutară. Atmosfera de la *L'Auberge* făcuse ca dragostea lor să redevină ceea ce fusese dintotdeauna. Cinară în camera lor la lumina lumînărilor... o cină compusă din pui fript pe care-l cumpăraseră din apropierea hotelului şi o mică sticlă de şampanie luată cînd se întorseseră înapoi la hotel. Chicotiră ca doi copii şi se jucară ca doi tineri în luna de miere, iar lucrurile triste despre care discutaseră dimineaţa fură date uitării. Totul fu dat uitării, cu excepţia lui Ian şi a lui Jessie. Erau singurii care contau.

Singurul motiv de întristare era unul secret şi anume speranţa lui Ian de a avea un copil, la care însă acum renunţase. Îşi dorea cu disperare, îşi dorea la nebunie să devină tatăl unui copil, acum, înainte de proces, înainte... şi dacă... cine putea şti ce se va întîmpla? Putea ajunge la închisoare sau putea muri. Nu era un mod optimist de a privi lucrurile, dar realităţile începuseră să-l înspăimînte. Iar posibilităţile erau şi mai terifiante cînd începu să le analizeze. Un copil ar fi ca un fir nou de iarbă ce s-ar înălţa din cenuşă. Dar acum, cînd

înţelesese în ce stare de panică era Jessie, subiectul acesta era închis. Cărţile lui îi erau singurii copii. Astfel, va lucra şi mai asiduu la noua lui carte.

Duminică, Jessie îi cumpără lui Ian o pălărie gen Sherlock Holmes şi un pai de porumb. Mîncară la prînz o banană, închiriară o bicicletă tandem şi se plimbară în jurul hotelului, rîzînd de lipsa lor de precizie. Jessica renunţă cînd ajunseră în faţa unui deal.

– Cum adică „nu"? Hai, Jessica, împinge!

– Pe dracu' voi împinge. Tu ai să împingi. Eu voi merge pe jos.

– Leneşo!

– Priveşte dealul ăsta. Cine crezi că sînt? Tarzan?

– Ei bine, uită-te la picioarele tale, pentru numele lui Dumnezeu. Sînt suficient de lungi pentru a urca dealul, ducîndu-mă şi pe mine, nemaivorbind de bicicletă.

– Domnule, eşti un ticălos!

– Hei... priveşte păianjenul ăla de pe piciorul tău!

– Eu... ce?... Aaaah... Ian! Unde? Dar el rîsese din nou de ea, iar cînd îşi ridică privirea îşi dădu seama de asta. Ian Clarke, dacă îmi mai faci o singură dată aşa ceva, te voi... Începu să-l lovească, iar el rîdea din ce în ce mai tare. Te voi... Îl lovi în umăr, dîndu-l jos de pe bicicletă şi trîntindu-l în iarbă. Dar Ian o apucă de mînă în timp ce rîdea şi o trase jos lîngă el. Ian, nu aici! Sînt, probabil, şerpi în iarbă! Ian! La naiba! Încetează!

– Nu sînt şerpi. Îţi jur. Îşi băgă mîna sub bluza ei, făcînd-o să chicotească.

– Ian... vorbesc serios... nu! Ian... Dar uită de şerpi aproape instantaneu.

Capitolul 14

– Ei bine, cum v-a plăcut ascunzătoarea mea preferată din Carmel? Zîmbind, Astrid băgă capul pe uşa biroului lui Jessie.

– La nebunie! Vino înăuntru. Ce zici de o cafea?

Zîmbetul lui Jessie spunea totul. Cele două zile petrecute în Carmel fuseseră ca o oază de linişte într-o mare agitată.

– Renunţ la cafea, mulţumesc. Merg în centru, unde trebuie să mă întîlnesc cu avocatul lui Tom. Poate mă opresc cînd mă întorc acasă. Jessica îi arătă boaba de fasole din aur, îi povesti pe scurt cum petrecuseră weekend-ul şi-i trimise un sărut cînd Astrid plecă. Pentru tot restul zilei *Lady J* fu o adevărată casă de nebuni.

Livrări de marfă, clienţi noi, clienţi vechi care voiau ceva nou şi „imediat", facturi ce fuseseră trimise greşit şi două transporturi de marfă de care Jessica avea urgentă nevoie şi care nu sosiseră încă. Iar Katsuko nu le putea ajuta, pentru că era ocupată cu detaliile privind parada de modă. Aşa că Zina se ocupa de clienţi, în timp ce Jessie încerca să rezolve celelalte probleme. Şi notele de plată. Următoarele două săptămîni fură aproape la fel.

Harvey Green îşi făcu de două ori apariţia la boutique pentru a discuta cu Jessie probleme minore, legate de obiceiurile ei şi ale lui Ian, dar ea avu foarte puţine să-i spună. Nici Ian nu avu mai multe de spus. Duceau amîndoi o viaţă simplă şi nu aveau nimic de ascuns. Cele două fete din boutique încă nu înţelegeau

ce se întîmplă, iar în săptămînile care trecuseră de la dispariţiile neaşteptate ale lui Jessie de la magazin fuseseră mult prea ocupate ca să aibă timp să-i pună întrebări. Presupuseră că problema, indiferent care fusese, se rezolvase. Astrid, la rîndul ei, avu şi ea grijă să nu-şi bage nasul prea mult.

Ian era absorbit de noua lui carte, iar următoarele două apariţii la Curtea de Justiţie decurseră cu bine. După cum prezisese Martin, eliberarea pe cauţiune nu fu revocată. Nici măcar nu se pomeni vreodată de aşa ceva. Jessica îl însoţi pe Ian de amîndouă dăţile, dar nu fu nimic important de văzut. El mersese în faţă, însoţit de Martin, rostiseră cîteva cuvinte în faţa judecătorului şi apoi li se dăduse drumul să plece. Dar de-acum, asta devenise ceva obişnuit, ce făcea parte din viaţa lor de zi cu zi. Aveau alte lucruri la care să se gîndească. Jessica era îngrijorată de o parte a colecţiei de toamnă care nu se vînduse, de un transport de marfă care nu sosise şi de banii care se scurgeau din contul ei de la bancă. Ian era preocupat de capitolul nou şi nu putea să se concentreze la nimic altceva. În aceasta consta viaţa lor adevărată, şi nu în apariţii mecanice în faţa unui judecător plictisit.

O lună mai tîrziu, Harvey Green îşi solicită prima parte a onorariului. O mie opt sute de dolari. Nota de plată sosi la boutique, aşa cum ceruse ea, iar Jessie rămase cu gura căscată cînd deschise plicul. Aproape că i se făcu rău. O mie opt sute de dolari. Pentru nimic. El nu reuşise să afle nimic, cu excepţia numelui unui bărbat cu care Margaret Burton cinase de două ori, dar nu se culcase niciodată. Maggie Burton părea să fie curată. Colegii ei de serviciu o considerau o femeie decentă, nu foarte sociabilă, dar pe care puteai conta şi cu care era plăcut să lucrezi. Cîţiva menţionaseră că era uneori distantă şi avea toane. Nu avusese în trecut relaţii de dragoste pasionale, nu avea probleme cu drogurile sau cu alcoolul. Nu se mai întorsese niciodată

la vreun hotel de pe Market Street, în timpul cît Green o urmărise, nici un bărbat nu intrase în apartamentul ei de cînd începuse urmărirea. Mersese singură acasă în fiecare seară, după serviciu. Fusese la trei filme într-o lună, din nou singură. Iar o tentativă de a o agăţa, în timp ce mergea cu troilebuzul, eşuase total. Un ajutor de-al lui Green o urmărise o bucată de drum, primise o privire încurajatoare, după spusele lui, dar apoi, cînd o invitase la o băutură nu obţinuse decît un: „Nu, mulţumesc, amice". Spusese că ea păruse chiar enervată cînd o invitase. Sau, mai rău, păruse derutată. Din păcate, părea la fel de pură ca Fecioara Maria, iar cazul lui Ian se anunţa din ce în ce mai dificil, cînd va începe procesul. Trebuiau să descopere ceva. Dar nu găsiseră. Şi acum Harvey Green voia o mie opt sute de dolari. Şi nici măcar nu puteau renunţa le el. Martin spusese că femeia trebuia urmărită pînă la începerea procesului, poate chiar şi în timpul procesului, deşi, atît el cît şi Green bănuiau că poliţia îi spusese, probabil, să aibă grijă cum se comportă. Acuzarea nu voia să piardă totul, din cauză că domnişoara Burton îşi dădea în petec cu cîteva săptămîni înainte de proces.

Green nu reuşise să găsească nimic murdar în legătură cu trecutul ei. Fusese căsătorită o dată, la vîrsta de optsprezece ani, iar căsătoria fusese anulată cîteva luni mai tîrziu. Dar el nu află de ce sau cu cine fusese căsătorită. Nimic. Şi nu exista nici o dovadă despre existenţa acestei căsătorii, motiv pentru care ea nu pomenise despre asta la audierea preliminară. El aflase acest lucru de la o femeie care lucrase cu Margaret Burton. Jessie avea de plătit pentru un raport absolut curat despre această femeie.

Se aşeză la birou, privind nota de plată a lui Green şi deschise restul corespondenţei. Mai era o notă de plată din partea lui Martin pentru cele cinci mii pe care i le mai datorau încă şi nouă note de plată de la New York, pentru marfa de primăvară cumpărată. Încă o notă

de plată de-a lui Ian, din urmă cu două luni, pentru un examen medical, în valoare de două sute patruzeci şi doi de dolari şi taxa ei pentru o radiografie pulmonară în valoare de patruzeci de dolari. Ultima era o notă de plată de şaptezeci de dolari de la un magazin de discuri de unde făcuse nişte cumpărături înaintea plecării la New York. Îşi simţi stomacul strîngîndu-i-se în timp ce încerca să nu adune sumele pe care le avea de plătit. Întinse mîna după telefon, căută numărul în agendă şi sună.

Telefonă la bancă înainte de a merge la întîlnire şi fu destul de norocoasă. Datorită contului pe care-l avusese în trecut, banca fu dispusă să-i lase împrumutul fără să garanteze cu ceva pentru el. O putea vinde. Sperase în sinea ei că nu-i vor permite acest lucru. Dar acum nu mai avea de ales.

Vîndu *Morgan*-ul la ora două după-amiază. Pentru cinci mii două sute de dolari. Tipul îi spusese că făcuse o adevărată afacere. Depuse banii la bancă înainte de închidere şi îi trimise un cec de cinci mii lui Martin Schwartz. Cu asta, termină ce avea să-i plătească lui. Putea respira uşurată acum. Săptămîni întregi avusese coşmaruri că i se va întîmpla ceva şi nimeni nu va vrea să-l ajute pe Ian să plătească notele... Îşi imaginase cele mai cumplite fantezii, Ian implorînd-o pe Katsuko să-i dea bani, iar ea refuzîndu-l pentru că voia să cumpere kimonouri pentru magazin, în timp ce Barry York îl ameninţa că-l va băga din nou la închisoare. Acum erau salvaţi. Taxele legale fuseseră achitate. Dacă ei i se întîmpla ceva, Ian avea un avocat care fusese plătit.

Împrumută apoi o mie opt sute de dolari din contul lui *Lady J* pentru a-l plăti pe Green. La ora trei şi jumătate se afla din nou aşezată în faţa biroului ei, cu o cumplită durere de cap. Astrid apăru la patru şi jumătate.

– Nu arăţi prea veselă, *Lady J.* S-a întîmplat ceva? Astrid era singura care îi spunea aşa, iar ea îi zîmbi

obosită.

– M-ai crede dacă ţi-aş spune că nimic nu mai merge?

– Nu, nu te-aş crede. Dar... ai ceva anume ce vrei să-mi spui? Astrid sorbi din cafeaua turnată de Zina, iar Jessie oftă şi clătină din cap.

– Nu-s prea multe de spus. Numai dacă ai vreo şase sute de ore libere să asculţi, dar eu nu am atîta timp liber la dispoziţie ca să- ţi povestesc. Cum ţi-a mers azi?

– Mai bine decît ţie. Dar n-am făcut mare lucru. M-am sculat la ora unsprezece şi mi-am petrecut după-amiaza mergînd la coafor.

Dumnezeule! Cum i-ar putea spune? Cum ar putea Astrid înţelege vreodată?

– Poate că aici am greşit eu. M-am spălat singură pe cap aseară. Îi zîmbi larg prietenei sale, dar Astrid nici măcar nu-i zîmbi în semn de răspuns. Era îngrijorată. Jessie arăta obosită şi supărată de mai multe săptămîni, iar ea n-o putea ajuta cu nimic.

– De ce nu-ţi iei o zi liberă şi nu stai acasă cu soţul tău nemaipomenit? Dumnezeule, Jessica, dacă l-aş avea lîngă mine, nimic nu m-ar putea ţine aici.

– Ştii ceva? Cred că ai dreptate. Era primul zîmbet adevărat al Jessicăi din acea zi. Te duci spre casă? Mi-ar prinde bine să mă duci cu maşina.

– Unde-i maşinuţa ta?

– *Morgan*-ul? Încercă să evite un răspuns. Nu voia să mintă, dar... Astrid dădu din cap, iar Jessie simţi o durere în inimă. E la reparat.

– Nici o problemă. Te duc eu.

Ian o văzu pe Astrid lăsînd-o pe Jessie în faţa casei, prin fereastra biroului său şi privi derutat. Era oricum momentul să facă o pauză... lucrase fără să se oprească de la ora şapte dimineaţa. Îi deschise uşa lui Jessie înainte ca ea să-şi scoată cheia.

– Ce s-a întîmplat cu maşina? Ai lăsat-o la boutique?

– Da... eu... Îşi ridică privirea şi-şi simţi tot sîngele părăsindu-i obrajii. Trebuia să-i spună. Ian, am... am

vîndut-o. Tresări cînd îi văzu expresia feţei. Totul se opri în loc.

– Ce-ai făcut? Era mai rău chiar decît se temuse.

– Am vîndut-o. Dragul meu, am fost nevoită s-o vînd. Nu mai aveam nici un ban. Şi aveam nevoie de aproape şapte mii de dolari în următoarele două săptămîni pentru onorariul lui Martin şi jumătate din onorariul lui Green. Iar Green ne va cere cealaltă jumătate peste două săptămîni. Nu-mi rămînea altceva de făcut. Se întinse pentru a-i atinge mîna, dar el i-o îndepărtă.

– Ai fi putut să mă întrebi cel puţin! Să mă întrebi, să-mi spui ceva... pentru numele lui Dumnezeu, Jessica, nu mă mai consulţi pentru absolut nimic? Ţi-am făcut cadou maşina aia! Însemna ceva pentru mine! Se ridică şi se duse să-şi toarne un whisky, în timp ce ea îl privea.

– Nu crezi că însemna ceva şi pentru mine? Vocea îi tremura, dar el nu auzi asta, iar ea îl văzu dînd peste cap jumătate din whisky-ul din pahar. Dragul meu, sînt atît de... n-am văzut ce altă... Tăcu, cu ochii plini de lacrimi. Îşi amintea atît de bine ziua cînd el i-o adusese acasă. Acum...

El bău şi cealaltă jumătate din pahar şi-şi îmbrăcă jacheta.

– Unde te duci?

– Afară. Faţa îi era pămîntie.

– Ian, te rog, nu face vreo nebunie. Era înspăimîntată de privirea din ochii lui, dar el clătină din cap.

– Nu trebuie să fac vreo nebunie. Am făcut deja. O clipă mai tîrziu, auzi uşa trîntindu-se în urma lui.

Se întoarse la miezul nopţii, tăcut şi liniştit, iar Jessica nu-l întrebă unde fusese. Îi era teamă s-o facă.

Poate că inspectorul Houghton le va face o altă vizită. Dar se urî pentru acest gînd, în timp ce-l privea pe Ian scoţîndu-şi pantofii. Două grămăjoare de nisip curseră din ei, iar ea îi privi faţa. Arăta mai bine. Întotdeauna făcuseră asta... merseseră pe plajă în timpul nopţii pentru a discuta, pentru a se gîndi sau doar se plimbaseră fără să vorbească nimic. El o dusese pe plajă cînd Jake murise. Pe plaja lor. Întotdeauna împreună. Acum îi era teamă şi să întindă mîna pentru a-l atinge, dar voia s-o facă, avea nevoie s-o facă. El o privi tăcut, apoi merse la baie şi închise uşa. Jessie stinse luminile şi-şi şterse două lacrimi de pe faţă.

Simţi boaba de fasole, din aur, la gît şi încercă să zîmbească, dar nu putu. Nu mai erau în stare acum să rîdă de acel medalion, nu mai erau în stare să rîdă de nimic şi, cine ştie... poate într-o zi va vinde şi acel medalion. Simţi că se urăşte în timp ce stătea întinsă în pat, singură, în întuneric.

Auzi deschizîndu-se uşa de la baie, paşii uşori ai lui Ian, apoi simţi patul adîncindu-se pe marginea opusă. El stătu acolo un timp care ei i se păru foarte lung, fumînd o ţigară. Se sprijini apoi de tăblia patului şi-şi întinse picioarele. Îi cunoştea toate mişcările fără să le vadă, dar rămase nemişcată, dorind să-l facă să creadă că doarme. Nu ştia ce să-i spună.

– Am ceva pentru tine, Jess. Vocea lui era morocănoasă şi coborîtă în liniştea din cameră.

– Un pumn în gură?

El rîse şi-i puse o mînă pe şold, în timp ce ea rămase întinsă pe partea ei de pat, cu spatele la el.

– Nu, prostuţo. Întoarce-te. Ea-şi scutură capul ca un copil, apoi privi pe furiş peste umăr.

– Nu eşti supărat pe mine, Ian?

– Nu, sînt supărat pe mine. N-aveai ce face altceva. Ştiu asta, dar aş fi preferată să vînd o groază de alte lucruri în afară de *Morgan*.

– Îmi pare atît de rău.

– Şi mie. Se aplecă şi-o sărută uşor pe gură, apoi îi puse ceva uşor şi nisipos în mînă. Uite. Am găsit-o pe întuneric. Era o scoică albă cu o fosilă imprimată în centru.

– Oh, dragul meu, e frumoasă! Îi zîmbi, ţinînd-o în palmă.

– Te iubesc. Apoi, zîmbind slab şi tandru, o trase în braţele lui şi îşi lăsă buzele să coboare uşor spre coapsele ei.

Următoarele două săptămîni trecură pe lîngă ei nebuneşte, fără să fie simţite. Ore lungi petrecute la magazin, prînzuri luate acasă, certuri violente din cauză că plantele nu fuseseră udate, urmate de împăcări pline de pasiune. Făceau dragoste, apoi aveau insomnii sau dormeau prea mult, uitau să mănînce sau mîncau exagerat şi făceau indigestie, erau terorizaţi de cum vor achita notele de plată, dar cheltuiau sume fabuloase pentru un nou portmoneu *Gucci* pentru Ian sau o nouă fustă din suede pentru Jessie, cumpărată de la un alt magazin, cînd şi-ar fi putut-o lua foarte bine de la magazinul ei la un preţ mai mic. Făceau tot felul de asemenea nebunii, de parcă ziua în care se trăgea linie şi se făcea socoteala n-ar mai fi venit niciodată. Era curată nebunie. Nimic din ceea ce făceau nu avea vreun sens. Săptămîni întregi Jessie se simţi de parcă se izbea dintr-un perete în altul, fără să se mai poată opri. Ian avea impresia că se îneacă puţin cîte puţin.

În ziua dinaintea procesului totul, în sfîrşit, se linişti. Jessie aranjase la magazin să-şi ia o săptămînă liberă, chiar două, dacă lucrurile mergeau prost. Plecă devreme de la boutique şi se plimbă mult înainte de a

merge acasă, la Ian. Îl găsi stînd gînditor într-un scaun, privind pe fereastră. Era pentru prima dată cînd nu-l găsea lucrînd furios la noul lui roman. Părea că e tot ce poate să facă în ultimul timp, în afara momentelor cînd nu cheltuia bani sau cînd nu făcea dragoste cu ea. Vorbiseră foarte puţin în ultimul timp. Fiecare masă împreună decurgea în linişte sau era exagerat de gălăgioasă... niciodată normală.

Dar în această seară aprinseră focul împreună şi vorbiră pînă se făcu întuneric. Ei i se părea că nu-l văzuse de luni de zile. Avea în sfîrşit ocazia să vorbească din nou cu Ian, bărbatul pe care-l iubea, soţul ei, iubitul ei, prietenul ei. Cel mai mult îi lipsise prietenia lui, în aceste lungi săptămîni de singurătate. Fusese pentru prima dată cînd nu reuşiseră să-şi întindă unul altuia mîna şi să se ajute. Acum, mîncară împreună o cină liniştită, stînd pe podea în faţa focului. Această nouă linişte făcea ca procesul de a doua zi să li se pară mai puţin înspăimîntător. Se obişnuiseră deja cu gîndul la el, în timpul scurs de la eliberarea lui Ian pe cauţiune. Închisoarea fusese ceva real. Lupta ei pentru a găsi banii necesari pentru a plăti cauţiunea fusese ceva real. Lăsarea ca garanţie a inelului cu smarald al mamei ei fusese realitate. Dar ce era un proces? Era mai degrabă o formalitate. Un schimb verbal între doi parteneri plătiţi să facă asta, între cel plătit de ei şi cel plătit de stat, cu un juriu îmbrăcat în robe negre care îi asculta, iar undeva, în fundal, se afla o femeie cu numele de Margaret Burton. O săptămînă, poate două, apoi totul se va termina. Asta era singura realitate.

Se rostogoli pe spate pe pătura din faţa focului şi-i zîmbi somnoroasă, în timp ce el se aplecă şi o sărută. Fu un sărut lung, plin de pasiune, care aduse înapoi tandreţea pe care o pierduseră în ultimele săptămîni, iar corpul ei începu să răspundă. În cîteva minute făceau dragoste, înfometaţi unul de altul. Fu una din acele rare nopţi cînd sufletele şi trupurile se contopesc, se aprind

şi ard ore în şir. Vorbiră foarte puţin, dar făcură dragoste de mai multe ori. Era aproape de ivirea zorilor cînd Ian o duse pe Jessie, somnoroasă, în patul lor.

– Te iubesc, Jessie. Acum dormi puţin. Mîine va fi o zi lungă. El îi şopti aceste cuvinte, iar ea zîmbi la auzul vocii lui în timp ce adormea. O zi lungă? Oh... aşa era... parada modei... sau mergeau din nou la plajă?... Nu-şi putea aminti... sau la un picnic? Care din toate astea?

– Şi eu te iubesc... Vocea ei se pierdu pe măsură ce adormea lîngă el, ţinîndu-l strîns în braţe, ca un copil. El o mîngîie uşor pe braţ şi rămase întins lîngă ea, fumînd o ţigară. Apoi o privi, dar nu zîmbi. Nu-i era deloc somn. O iubea pe Jessica mai mult decît oricînd, dar erau prea multe alte lucruri adunate în mintea lui.

Petrecu restul nopţii treaz, privindu-şi soţia, gîndindu-se, ascultîndu-i respiraţia, întrebîndu-se ce va urma.

În dimineaţa următoare urma să fie judecat pentru viol.

Capitolul 15

Sala de judecată în care urma să aibă loc procesul era departe de a arăta ca micuţa sală în care avusese loc audierea preliminară. Aceasta semăna cu sălile de judecată din filme. Cu frunze aurii, pereţi îmbrăcaţi în furnir, rînduri lungi de scaune. Judecătorul era aşezat sus, pe o platformă, iar steagul american era întins pe peretele din spatele acestuia. Încăperea era plină de lume şi o femeie striga nişte nume, unul cîte unul. Se opri după ce strigă douăsprezece. Alegeau juraţii.

Ian se aşeză împreună cu Martin în partea din faţă a încăperii, la masa rezervată apărării. La cîţiva metri de ei stătea un procuror, avîndu-l alături pe inspectorul Houghton. Margaret Burton nu se vedea nicăieri.

Cei douăsprezece juraţi îşi ocupară locurile, iar judecătorul le explică natura procesului. Unele femei părură surprinse şi-i aruncară priviri curioase lui Ian, iar unul din bărbaţi clătină din cap. Martin făcu repede cîteva însemnări şi privi mai atent juraţii. Avea dreptul să ceară înlocuirea a zece dintre ei, la fel şi procurorul. Feţele erau total necunoscute, ca ale oamenilor pe care îi vezi într-un autobuz.

Martin le spusese mai devreme lui Ian şi lui Jessie ce fel de juraţi ar vrea. Nu dorea să fie nişte „fete bătrîne", care ar fi şocate la auzul acuzaţiei de viol sau care s-ar putea identifica cu victima. Deşi, s-ar putea comporta ca nişte soţii din clasa medie, care ar condamna-o pe Margaret Burton că s-a lăsat agăţată de

Ian. Niște persoane tinere l-ar putea compătimi pe Ian, deși s-ar putea să fie invidioși pentru felul în care arăta tînăra pereche, de parcă n-ar avea nici o grijă. Era o situație foarte delicată.

Jessie privi cei doisprezece juraţi, femei şi bărbaţi, cercetîndu-le feţele, precum şi pe cea a judecătorului. Dar tocmai cînd Martin se ridică pentru a întreba ceva pe primul posibil jurat, judecătorul ceru pauză pentru masa de prînz.

Procedura decurse foarte încet. Abia la sfîrşitul celei de-a doua zile juraţii fură aleşi definitiv. Toţi au fost chestionaţi de amîndoi avocaţii în legătură cu părerea lor despre viol, în legătură cu meseria şi colegii lor, cu obiceiurile şi numărul de copii pe care-i aveau. Martin le explicase înainte că n-ar fi potriviţi nici bărbaţi care ar putea avea fiice de vîrsta lui Margarete Burton. Ar fi prea protectori cu victima. Trebuia să iei în considerare atît de multe lucruri şi era evident că unele scăpau neacoperite. Unii juraţi, chiar şi acum, nu aveau întru totul aprobarea lui Martin, dar el făcuse tot ce putuse şi nu le mai rămînea decît să spere că va fi bine. Martin imprimase un mod lejer de discuţie cu juraţii şi, din cînd în cînd, cîte unul izbucnise în rîs la unele răspunsuri sau glume.

În sfîrşit, juraţii fură aleşi. Cinci bărbaţi – trei pensionari şi doi tineri – şi şapte femei – cinci de vîrsta mijlocie şi avînd căsnicii bune, două tinere şi necăsătorite. Fusese o alegere bună. Martin spera să contrabalanseze alegerea celor doi pensionari pe care el nu-i plăcea. Dar, pe ansamblu, era destul de mulţumit, iar Ian şi Jessie presupuneau că avea dreptate.

Cînd părăsiră cu toţii sala de judecată la sfîrşitul celei de-a doua zile, Jessie avea impresia că poate recita pe dinafară vieţile juraţilor, că poate enumera ocupaţiile lor şi pe ale colegilor lor. Le-ar fi recunoscut oricînd chipurile în mulţime şi îşi va aminti feţele lor toată viaţa, chiar dacă nu-i va mai vedea niciodată după

această zi.

Primul lor şoc apăru în cea de-a treia zi. Procurorul tăcut, care-o înlocuise pe acea femeie enervantă de la audierea preliminară, nu apăru. Făcuse o criză de apendicită acută în timpul nopţii, după cum se anunţă, şi fusese operat în acea dimineaţă, cu diagnosticul de apendicită perforată. Acum, se afla la spitalul *Mt. Zion,* veste care nu-i aducea Jessicăi nici un pic de consolare. Ştirea fusese raportată judecătorului de către unul din colegii bărbatului bolnav, care întîmplător avea un caz în sala alăturată. Dar judecătorul fu asigurat că procurorul fusese deja înlocuit şi că noua persoană va apărea dintr-o clipă în alta. Lui Ian şi lui Jessie le tresări inima. Femeia de la audierea preliminară va prelua din nou cazul. Li se păruse un noroc imens cînd ea nu mai apăruse la deschiderea procesului, dar acum...

Martin se aplecă şi-i şopti ceva la ureche lui Ian, în timp ce judecătorul ceru o scurtă pauză pînă la apariţia noului procuror. Toată lumea se ridică, iar judecătorul părăsi sala de judecată, apoi mulţimea aflată în sală se îndreptă spre holuri. Era încă devreme, iar o ceaşcă cu cafea de la unul din automatele de pe hol era binevenită. Îţi umpleai timpul cu ceva. Jessica se simţi cuprinsă de deprimare, în timp ce ţinea în mînă ceaşca mică de plastic, cu cafea aburindă, ce nu arăta deloc îmbietor. Nu se putea gîndi decît la nenorocita aceea de femeie procuror şi la cît de mult rău va face prezenţa ei, cazului. Îl privi pe Ian, dar el nu spuse nimic. Iar Martin dispăruse pe undeva.

Le spusese să nu discute despre caz pe hol, în timpul pauzelor. Dintr-odată, era greu de găsit banalităţi despre care să vorbeşti, pentru a rupe tăcerea. Aşa că amîndoi preferară să rămînă tăcuţi, stînd unul lîngă altul, cu privirea pe care o au refugiaţii care aşteaptă să sosească trenul, dar care nu înţeleg exact ce se întîmplă cu ei.

– Mai vrei cafea?

– Hm? Gîndurile ei erau aiurea.

– Cafea. Mai vrei cafea? Ian repetă întrebarea. Dar ea clătină din cap, cu o slabă încercare de a zîmbi. Nu-ţi face atît de multe griji, Jess. Totul va fi bine.

– Ştiu. Cuvinte. Numai cuvinte. Fără nici un sens în spatele lor. Nimic nu mai avea sens. Totul era confuz, imposibil de înţeles. Ce căutau ei acolo? De ce aşteptau ca la nişte funeralii? Jessica strivi o ţigară pe podeaua de marmură şi privi plafonul. Era frumos, dar ea îl detesta. Era prea încărcat. Prea minuţios lucrat. Îi amintea perfect de locul unde se afla. Primăria. Procesul. Îşi aprinse o altă ţigară.

– Abia ai stins una, Jess. Vocea lui era blîndă şi tristă. Ştia şi el ce se întîmplă.

– Hm? Ea îl privi prin flacăra brichetei.

– Nimic. Vrei să mergem înapoi?

– Sigur. De ce nu? Încercă din nou un zîmbet slab, apoi îndesă ceaşca de plastic într-o scrumieră mare din metal, plină cu nisip.

Se întoarseră înapoi în sala de judecată, unul lîngă altul, dar fără să se atingă. Ian merse încet spre masa care îl separa pe el şi pe Martin de toţi ceilalţi. Jessica îl urmări cu privirea, îl văzu pe Martin notîndu-şi repede ceva într-o agendă lungă şi galbenă. Avocatul perfect, luminat de o rază de soare ce cădea peste podeaua de marmură. Jessica privi pentru o clipă pata de lumină, fără să se gîndească la nimic, dorindu-şi numai să fie în altă parte. Apoi, absentă, îşi îndreptă privirea spre locul destinat procurorului.

Era acolo. Matilda Howard-Spencer, înaltă, slabă. Totul la ea părea ascuţit. Avea un cap îngust, cu păr blond tuns scurt, mîini lungi şi subţiri ale căror degete păreau să acuze. Purta un costum sobru, de culoare gri şi o cămaşă gri din mătase. Ochii păreau să se asorteze perfect cu costumul. De un gri-albastru, cu o privire extrem de tăicasă. Avea picioare lungi, osoase. Singura bijuterie pe care o purta era o verighetă groasă de aur.

Era căsătorită cu judecătorul Spencer, al cărui nume îl adăugase numelui ei de fată şi era teroarea biroului de procuratură. Specialitatea ei erau cazurile de viol. Nici Ian, nici Jessie nu ştiau asta, dar Martin ştia şi îi veni să urle cînd o văzu intrînd în sala de judecată. Mai avusese un caz în care se confruntase cu ea şi nu cîştigase. Clientul lui se sinucisese la nouă zile după proces. Probabil că ar fi făcut-o oricum, dar... Matilda, draga Matilda. Tot ce ştiau Ian şi Jessica era ceea ce vedeau şi simţeau.

Ian văzu o femeie care îl făcu să devină nervos. Jessie văzu o femeie sculptată în gheaţă şi simţi ceva ce o umplu de frică. Acum nu mai era un joc. Era un război adevărat. Numai felul în care această femeie îl privi pe Ian îi spuse acest lucru. Îl privi o dată fix, apoi se uită de parcă vedea prin el, de parcă nu era persoana care să merite să fie luată în seamă. Îi spuse ceva repede lui Houghton, iar acesta dădu din cap de cîteva ori, apoi se ridică şi plecă. Era foarte clar cine deţinea controlul. Jessica îl înjură în gînd pe bărbatul cu criza de apendicită. Femeia asta era exact persoana de care nu aveau nevoie.

– Toată lumea în picioare... Judecătorul îşi reluă locul, iar atmosfera se umplu de tensiune. El manifesta o plăcere evidentă faţă de noua persoană care apăruse între timp şi-i făcu remarcată prezenţa printr-un salut plin de respect. Nemaipomenit!

Matilda Howard-Spencer făcu repede cîteva remarci prietenoase la adresa juraţilor, la care toţi părură să răspundă. Inspira încredere, la fel de mult cum inspira şi teamă. Vocea şi comportamentul ei exprimau autoritate. Nu părea să aibă mai mult de patruzeci şi doi sau patruzeci şi trei de ani. Părea o persoană pe care te puteai baza, cineva căreia îi puteai încredinţa o problemă, pe mîinile căreia te puteai lăsa. Era o femeie ce părea în stare să ducă un război, să conducă o armată şi, în acelaşi timp, să aibă grijă de lecţiile de latină şi algebră

ale copiilor. Dar ea nu avea copii. Era căsătorită de mai puţin de doi ani. Legea era iubitul ei. Soţul ei îi era doar prieten. Un bărbat trecut mult de şaizeci de ani.

Procesul începu cu audierea unuia dintre martorii neinteresanţi. Medicul care se ocupase de caz îşi ocupă locul în boxă. Nu spuse nimic în defavoarea lui Ian şi nimic în avantajul lui Margaret Burton. Mărturisi doar că o examinase, că existaseră semne ale unor raporturi sexuale, dar nimic mai mult. În ciuda insistenţelor Matildei Howard-Spencer el îşi menţinu părerea că nu erau dovezi care să ateste că fusese folosită forţa. Obiecţia lui Martin faţă de insistenţele ei fu repede respinsă, dar mărturia doctorului fu atît de lipsită de „culoare", încît nu avu prea mare importanţă. Jessicăi, totul îi părea extrem de plictisitor, astfel încît după o oră îşi îndreptă atenţia spre dungile roşii din nylon ale steagului. Îl privea fix, în timp ce încerca să uite unde se afla... cuvintele curgeau la infinit... „crimă infamă împotriva naturii"... sodomie... viol... raporturi sexuale... rect... vagin... sperma... era ca un ghid spre fantezie pentru un copil de paisprezece ani. Toate acele cuvinte nemaipomenite pe care le căutai în dicţionar cînd aveai paisprezece ani. Acum avea ocazia să-l audă pe fiecare în parte, rostit clar şi răspicat. Vagin. Procurorul părea să ţină în mod special la acest cuvînt. Şi viol. Îl pronunţa de parcă era scris cu majuscule.

Ziua se termină, în sfîrşit, şi merseră acasă la fel de tăcuţi cum fuseseră în tot cursul săptămînii. Era epuizant numai să te afli acolo, să stai în faţa ochilor juraţilor, ai celorlalţi aflaţi în sală. Iar femeia aceea blestemată era neobosită, părînd să analizeze fiecare cuvînt şi gînd al martorilor. Şi Martin era atît de gentleman. Dar ce mai conta? Dacă vor putea rămîne calmi şi vor apărea regulat la tribunal, în curînd totul se va termina. Curînd... dar părea că de-abia începuse. Mai erau atîtea de discutat. Nu vorbiră aproape nimic în timpul cinei din acea seară, iar Jessica adormi repede, în halatul de

baie, înainte ca Ian să iasă de la duş. Fu foarte bine, pentru că Ian era prea obosit pentru a spune ceva. Ce era de spus?

În dimineaţa următoare ea se întinse somnoroasă în maşină şi zîmbi obosită.

– De ce zîmbeşti, Jess?

– Mi-a trecut prin minte ceva nebunesc. M-am gîndit că e ca atunci cînd mergeam amîndoi să lucrăm împreună la New York. Arăta gînditoare, dar el nu zîmbi.

– Nu chiar.

– Nu. Avem timp să ne oprim pe drum pentru o cafea? Nu avuseseră timp pentru micul dejun şi era deja prea tîrziu.

– Cred că ne vom mulţumi cu cafeaua de la automate, Jess. Nu vreau să întîrziem. Se pot folosi imediat de asta şi-mi pot revoca eliberarea pe cauţiune. Dumnezeule! Şi totul numai pentru o ceaşcă de cafea.

– Bine, iubitule. Îi atinse uşor umărul şi-şi aprinse o nouă ţigară. Singurul loc unde nu fuma era la tribunal.

Îşi strecură mîna sub braţul lui în timp ce urcau treptele Primăriei. Era o dimineaţă cînd totul părea luminos, strălucitor şi nou, indiferent ce grozăvii se vor întîmpla în viaţa ta. Părea că Dumnezeu nu ştia ce-i aşteaptă pe ei. El continua să deruleze şirul zilelor însorite şi frumoase.

Ajunseră în holul din faţa sălii de judecată avînd doar trei minute libere la dispoziţie, iar Jessica se îndreptă repede spre automatul de cafea.

– Vrei şi tu? El vru să spună nu, dar dădu din cap aprobator. Cît de mult rău îi mai putea face inimii lui şi ce importanţă avea? Luă ceaşca din mîna ei care tremura atît de tare, încît aproape vărsă cafeaua jos

– Iubito, ne va trebui un an să ne refacem după toată povestea asta.

– Te referi la tremuratul meu drăgălaş? El îi răspunse cu un zîmbet.

– Pe-al meu l-ai văzut? Întinse o mînă şi amîndoi izbucniră în rîs.

– Deformare profesională, cred.

– Pentru un violator? Ea încercă să pară neafectată, dar nu reuşi.

– Gata, Ian, încetează. Cu asta, scurta lor conversaţie se termină, iar Jessica observă agitaţie în apropierea unei uşi pe care nu scria nimic. Oamenii veneau şi plecau. Patru bărbaţi, o femeie, sunetul mai multor voci, de parcă venea cineva foarte important.

Agitaţia îi atrase atenţia lui Jessie, dar Ian arăta ciudat, ţinînd capul înclinat într-o parte, ascultînd foarte atent. Vru să-l întrebe ce se întîmplă, dar nu era sigură că putea. El părea atît de absorbit de sunetul acelor voci. Apoi, o uşă se trînti repede şi o femeie îmbrăcată într-o rochie albă dădu colţul. Jessica rămase cu gura căscată. Era Margaret Burton.

Gura lui Ian se deschise, apoi se închise, dar nici unul din ei nu se mişcă. Jessica rămase în picioare, şocată, simţind fiori reci, cu ochii aţintiţi asupra lui Margaret Burton, care se opri brusc, se dădu un pas înapoi, apoi rămase pe loc cu o expresie uimită cînd îi văzu. Părea că liniştea se aşternuse dintr-odată în întreaga clădire şi că ei erau singurii trei oameni care rămăseseră pe lume. Nimic nu se mişca... cu excepţia feţei lui Margaret Burton. Încet, foarte încet, ca o mască de ceară care se topeşte la soare, pe faţa ei apăru un zîmbet incredibil. Era un rictus, un zîmbet de victorie, destinat doar ochilor lui Ian. Jessica o privi îngrozită, apoi, ca şi cum corpul ei nu mai avea nici un control, făcu un pas sălbatic înainte şi vru s-o lovească pe femeie cu poşeta pe care-o ţinea strîns în mînă.

– De ce? De ce, la naiba, de ce? Fu un strigăt de durere pornit din inima Jessicăi. Femeia se dădu un pas înapoi, părînd speriată, de parcă se trezise brusc dintr-un vis, iar în acelaşi moment Ian o prinse pe Jessie de mînă. Putea să se întîmple ceva îngrozitor. În ochii ei se citea dorinţa de a ucide. Iar acel strigăt, „De ce?", încă mai răsuna ca un ecou pe holurile clădirii, cînd

Margaret Burton o luă la goană, lovind cu tocurile în marmura de pe coridor, în timp ce Jessie suspină în braţele lui Ian.

Mai mulţi bărbaţi apărură imediat alergînd, apoi se întoarseră cînd îi văzură doar pe Ian şi pe Jessie stînd acolo. Nu se întîmplase nimic, decît o ceartă între doi soţi, de pe urma căreia soţia izbucnise în plîns. Dar Martin auzise şi el strigătele, în timp ce se îndrepta spre tribunal şi, fără să ştie exact de ce, urmă glasul instinctului şi veni spre locul de unde se auzise gălăgia. Apoi, cînd o văzu pe Margaret Burton intrînd repede pe o uşă din apropierea sălii de judecată, ştiu că se întîmplase ceva. O găsi pe Jessie tremurînd, aşezată pe o bancă, iar Ian încercînd s-o liniştească.

– A păţit ceva?

Ian îl privi aspru, dar nu răspunse nimic.

– Ce s-a întîmplat?

– Nimic. A... a avut loc o întîlnire neaşteptată cu ilustra domnişoară Burton.

– I-a făcut ceva lui Jessie? Martin se ruga să-i fi făcut. Ar fi fost cel mai bun lucru care se putea întîmpla pentru cazul lor.

– A zîmbit. Jessie se opri din suspinat pentru a explica.

– A zîmbit? Martin o privi derutat.

– Da. Precum cineva care tocmai a ucis pe altcineva şi e bucuros.

– Hai, Jess... Ian încercă s-o liniştească, dar ştia că are dreptate. Exact aşa arătase Margaret Burton, dar ei fuseseră singurii care o văzuseră.

– Ştii foarte bine că aşa a arătat. Încercă să-i explice lui Martin, dar el nu comentă nimic.

– Acum te simţi bine? Ea dădu încet din cap şi respiră adînc.

– Sînt bine.

– Perfect. Pentru că trebuie să intrăm în sala de judecată. Nu vreau să întîrziem.

Jessica se ridică neliniştită, iar amîndoi bărbaţii o priviră îngrijoraţi. Respiră din nou adînc şi închise ochii. Ce dimineaţă cumplită!

– Jessie...

– Nu. Lasă-mă acum. Îmi voi reveni. Ştiuse ce avea Ian de gînd să-i spună. Voia ca ea să se ducă acasă.

Cînd intrară în sala de judecată simţi cîteva capete întorcîndu- se şi se întrebă cine auzise strigătele ei cînd Margaret Burton apăruse pe hol. Imediat îi fu clar cine auzise. După ce făcură cîţiva paşi în sală, îl văzură pe inspectorul Houghton stînd în faţa lor sfidător, cu o privire furioasă ce era îndreptată către Jessie.

– Dacă mai faci o dată aşa ceva, te voi aresta, iar eliberarea lui pe cauţiune va fi revocată imediat. Ian privi disperat spre Jessica, dar Martin făcu un pas înainte.

– Ce să facă, mai exact, inspectore?

– S-o ameninţe pe domnişoara Burton.

– Jessica, ai ameninţat-o pe domnişoara Burton? Martin o privi ca un tată, care îşi întreabă copilul de cinci ani dacă a vărsat în toaletă parfumul mamei.

– Nu. Am... am ţipat.

– Ce-ai ţipat?

– Nu ştiu.

– A spus „de ce?" Asta-i tot ce-a spus, răspunse Ian în locul ei.

– Nu mi se pare ca o ameninţare, inspectore. Dumneavoastră? De fapt, strigătul doamnei Clarke s-a auzit pe tot holul, ceea ce m-a şi atras în acel loc.

– Eu îl consider o ameninţare.

„Eu te consider un ticălos". Lui Jessie îi stătea pe vîrful limbii să-i spună asta.

– De unde vin eu, inspectore, expresia „de ce" e considerată o întrebare, nu o ameninţare. În afară de faptul că această întrebare a noastră vă ameninţă cu ceva. Fără să mai spună ceva, Houghton se răsuci şi se întoarse la scaunul său de lîngă Matilda Howard-Spencer. Dar nu părea deloc mulţumit. Nici Ian nu era. Jessie

îl simţi tremurînd lîngă ea.

– Am să-l omor pe ticălosul ăsta înainte de terminarea procesului. Dar privirea de pe faţa lui Martin îi făcu pe amîndoi să înceteze. Era înspăimîntătoare.

– Nu, la naiba, veţi sta aici şi veţi arăta ca Mister şi Miss America, chiar dacă veţi simţi că muriţi în fiecare clipă. Începînd chiar de-acum. E clar? Pentru amîndoi? Jessica, mă refer şi la tine. Zîmbeşte frumos, zîmbeşte. La naiba. Mai mult de-atît. Ia-o de braţ, Ian. Dumnezeule, asta ne mai lipseşte, ca judecătorul să creadă că avem vreo problemă. Nu avem. Nu încă. Nu uitaţi asta. Iar cu asta, se îndreptă spre masa din faţa încăperii, cu o privire solemnă, dar nu îngrijorată. Zîmbi în direcţia procurorului şi se aşeză cu un aer binevoitor. Jessie şi Ian nu se descurcară la fel de bine, deşi îşi dădură silinţa. Încă mai aveau de făcut faţă mărturiei lui Margaret Burton. Dar, după acel zîmbet diabolic, ascultarea cuvintelor rostite de ea nu fu atît de îngrozitoare cum se temuseră ei.

Ea spuse deja bine cunoscuta poveste pe care o prezentase şi la audierea preliminară. Rochia albă cu care era îmbrăcată îi dădea un aer extrem de pur şi o făcea să arate ca o doamnă. Părea atît de serioasă, iar Jessica observă că părul ei fusese vopsit într-o nuanţă mai castanie, faţă de nuanţa de roşu dinainte. Nu era machiată vizibil, iar sînii ei mari fuseseră mascaţi cu multă grijă. Părea să nu aibă nici o formă mai pronunţată.

– Domnişoară Burton, vreţi să ne povestiţi ce s-a întîmplat? Procurorul purta o rochie neagră extrem de sobră, ce contrasta perfect cu rochia albă a martorului. Totul arăta ca într-un film melodramatic.

Recitatul care urmă suna foarte familiar. La sfîrşitul povestirii, procurorul îşi întrebă clienta:

– Vi s-a mai întîmplat aşa ceva vreodată pînă acum?

Martorul îşi coborî capul şi de-abia murmură un

„Nu". Cuvîntul fu rostît atît de slab, încît Jessie îşi înfipse unghiile în palmă. Era pentru prima oară în viaţa ei cînd ura pe cineva atît de tare. Şi stînd acolo, privind-o, ascultînd-o, simţea că vrea s-o omoare pe femeia aceea.

– Cum v-aţi simţit după ce v-a lăsat acolo, în hotelul acela murdar? Oh, Doamne.

– Îmi venea să mă omor. Chiar m-am gîndit la asta o vreme. De aceea mi-a luat atît de mult timp pînă să sun la poliţie. Ce interpretare! Aproape că-ţi venea să te ridici şi s-o ovaţionezi la scenă deschisă. Dar era departe de a fi amuzant. Jessie ştia că Margaret Burton i-a cîştigat pe juraţi cu teatrul pe care l-a jucat.

Ce mai putea Martin să facă acum? Dacă se va comporta dur cu ea, juraţii îl vor urî pentru asta. Întrebările pe care i le va pune el vor semăna cu traversarea unui teren minat.

După mai mult de o oră, Matilda Howard-Spencer îşi termină întrebările şi veni rîndul lui Martin. Jessica simţi un nod în gît, apoi imediat îşi reveni. Voia să fie alături de Ian. Simţea că nu mai poate suporta. Dar trebuia să mai suporte. Se întrebă cum se simte el, stînd singur acolo. Acuzatul. Violatorul. Jessica se cutremură.

– Domnişoară Burton, de ce i-aţi zîmbit azi-dimineaţă pe hol doamnei Clarke? Prima întrebare a lui Martin şocă pe toată lumea. chiar şi pe Jessie. Juraţii rămaseră uimiţi, în timp ce Houghton se încruntă şi-i şopti ceva procurorului.

– I-am zîmbit?... eu... păi... n-am zîmbit... nu i-am zîmbit lui! Roşi şi păru extrem de furioasă, nemairămînînd nimic din aspectul virgin dinainte.

– Atunci ce-aţi făcut?

– Am... nimic, la naiba... eu... adică... oh, nu ştiu ce-am făcut... Aerul de virgină reapăru, însoţit şi de o expresie neajutorată. Am fost doar atît de şocată să-l văd acolo, iar soţia lui mi-a spus ceva urît. Ea...

– Ce v-a spus? Martin părea uşor amuzat, iar Jessie

se întrebă dacă era cu adevărat. Era greu de spus cînd era vorba de el. Îşi dădea seama de asta pe zi ce trecea. Continuaţi, domnişoară Burton, îi spuse el. Nu fiţi timidă. Spuneţi-ne ce v-a spus. Dar nu uitaţi că vă aflaţi sub jurămînt. Îi zîmbi şi luă un aer expectativ.

– Nu-mi amintesc ce mi-a spus.

– Nu? Păi, dacă a fost o întîlnire atît de zguduitoare, nu vă amintiţi ce v-a spus?

– Ne opunem, domnule judecător! Matilda Howard-Spencer se ridicase în picioare şi părea enervată. Foarte enervată.

– Se aprobă.

– Bine. Dar încă o întrebare... este adevărat că v-aţi uitat urît la domnul Clarke, de parcă...

– Ne opunem! Vocea procurorului ar fi putut tăia oţelul, dar Martin zîmbi angelic. Obţinuse ceea ce dorise.

– Se aprobă.

– Îmi pare rău, domnule judecător. Dar era un început bun. Iar restul povestirii se derulă în continuare. Cum fusese degradată, umilită, folosită, violată. Cuvintele ajunseseră să fie aproape comice. La ce anume, mai exact, v-aţi aşteptat din partea domnului Clarke?

– Ce vreţi să spuneţi? Ea îl privi urît, dar era derutată.

– V-aţi aşteptat să vă ceară în căsătorie într-o cameră de hotel sau să scoată un inel de logodnă din buzunar, sau... la ce v-aţi aşteptat?

– Nu ştiu. Eu... el... am crezut că a vrut doar să bem ceva împreună. Oricum, era puţin ameţit.

– Vi s-a părut atrăgător?

– Sigur că nu.

– Atunci de ce aţi vrut să beţi ceva împreună cu el?

– Pentru că... oh, nu ştiu. L-am crezut un gentleman. Păru încîntată de răspunsul ei, de parcă prin asta spusese totul.

– Aha. Asta a fost, deci, hm? Un gentleman? V-ar duce un gentleman într-o cameră de hotel de pe Market Street?

– Nu.

– Domnul Clarke v-a dus la un hotel de pe Market Street sau... dumneavoastră l-aţi dus pe el? Ea roşi furioasă, apoi îşi ascunse faţa în mîini, murmură ceva ce nimeni nu putu auzi, pînă cînd judecătorul îi ceru să răspundă.

– Nu l-am dus nicăieri.

– Dar v-aţi dus cu el. Deşi nu vi s-a părut atrăgător. Aţi vrut în mod deosebit să beţi ceva împreună cu el?

– Nu.

– Atunci ce-aţi vrut să faceţi? Întrebarea aproape că o făcu pe Jessie să zîmbească. Minunat!

– Am vrut... am vrut... să fim prieteni.

– Prieteni? Martin păru şi mai amuzat. Se făcea singură de rîs.

– Nu, nu prieteni. Oh, nu ştiu. Voiam să mă întorc înapoi la serviciu.

– Atunci de ce aţi acceptat să mergeţi şi să beţi ceva împreună cu el?

– Nu ştiu.

– Eraţi excitată?

– Ne opunem!

– Reformulaţi întrebarea, domnule Schwartz.

– De cît timp nu mai avuseseraţi contact sexual, domnişoară Burton?

– Trebuie să răspund la această întrebare, domnule judecător? Îl privi rugătoare pe judecător, dar el dădu din cap aprobator.

– Da. Trebuie.

– Nu ştiu.

– Daţi-ne o idee. Martin era insistent.

– Nu ştiu. Vocea ei deveni stridentă.

– De mult timp? Nu atît de mult? O lună... două

luni... o săptămînă? Cîteva zile?

– Nu.

– Nu? Ce înţelegeţi prin nu? Martin începu să pară nervos.

– Adică nu, nu de cîteva zile.

– Atunci de cît timp? Răspundeţi la întrebare.

– De cîtva timp. Judecătorul o privi, iar Martin se apropie. Foarte bine, de mult timp, răspunse ea în cele din urmă. Poate de un an.

– Poate chiar mai mult?

– Poate.

– Ultima dată a fost cu cineva mai special?

– Eu... nu-mi amintesc... eu... da! Aproape că strigă cînd rosti ultimul cuvînt.

– Cineva care v-a făcut să suferiţi în vreun fel, domnişoară Burton? Cineva care nu v-a iubit atît de mult cît aţi fi meritat, cineva care... Vocea lui era blîndă, încît ar fi putut adormi şi un copil, dar procurorul sări în picioare şi întrerupse vraja.

– Ne opunem! Abia peste două ore Martin îşi termină întrebările, iar Jessica se simţea de parcă era gata să se prăbuşească. Nu-şi putea închipui cum se simţea Margaret Burton cînd fu condusă, plîngînd, afară din boxă. Fu însoţită de inspectorul Houghton, în timp ce Matilda Howard-Spencer îşi rearanjă hîrtiile. Jessica avea impresia că procurorul era interesat mai mult de caz, decît de victimă.

Judecătorul ceru o pauză şi anunţă următoarea înfăţişare pentru ziua de luni. Pentru o clipă, toţi rămaseră amorţiţi în sala de judecată. Era doar ora prînzului, dar Jessie ar fi vrut să se urce în pat şi să doarmă un an întreg. Nu fusese aşa de obosită în toată viaţa ei. Şi atît de epuizată. Iar Ian părea că îmbătrînise cu cinci ani faţă de dimineaţă.

Cînd ieşiră din sala de judecată, cu Martin în spatele lor, Margaret Burton nu se zărea nicăieri. Fusese condusă pe la ieşirea judecătorului, iar Martin bănuia că

părăsise clădirea printr-o ieşire mai discretă, pentru a evita o întîlnire ca aceea de dimineaţă. Avea senzaţia că Houghton nu avea nici el prea multă încredere în ea şi nu voia să aibă mai multă bătaie de cap decît avusese pînă acum.

Cînd ieşiră la lumina soarelui, Jessie avu impresia că n-o mai văzuse de ani de zile. Vineri. Era vineri. Sfîrşitul unei săptămîni ce păruse interminabilă. Aveau acum două zile întregi la dispoziţie. Iar tot ce-şi dorea era să meargă acasă şi să uite de coşmarul ăsta, unde avea impresia că vieţile lor intraseră pe mîna acestei femei nebune. Era ca într-o tragedie grecească... iar juraţii puteau reprezenta corul antic.

– La ce te gîndeşti? Ian era încă îngrijorat din cauza ei după ieşirea avută în acea dimineaţă. Acum, mai mult ca niciodată. Procesul fusese extrem de dur.

– Nu ştiu. Nu sînt sigură că mai pot gîndi. Cred că pluteam doar pe undeva.

– Ei bine, hai să plutim spre casă. Vrei? O conduse încet spre maşină, îi deschise uşa, iar ea se simţi îmbătrînită cu două sute de ani cînd urcă înăuntru, în *Volvo*. Dar era un loc familiar, era acasă. Avea nevoie acum de asta, mai mult decît de orice altceva. Ar fi vrut să-şi scoată din suflet întreaga dimineaţă.

– Ce părere ai, iubitule? îl privi prin fumul de ţigară în timp ce el conducea încet spre casă.

– Ce vrei să spui? Încercă să ocolească răspunsul la întrebare.

– Vreau să spun, cum crezi că merge? Martin ţi-a spus ceva?

– Nu prea mult.

Ea dădu din nou din cap. Martin nu spusese prea multe la despărţire, decît că-i aşteaptă la el în birou sîmbătă.

– Dar cred că totul merge bine.

Sigur că mergea. Trebuia să meargă.

– Şi mie mi se pare la fel. Bine? Părea oribil. Dar

trebuia să fie bine. Nu-i aşa?

– Îmi place stilul lui Martin.

– Şi mie.

Amîndoi continuau încă să creadă că vor cîştiga, dar începeau să realizeze preţul pe care-l aveau de plătit. Nu în bani, nu în maşini, ci în carne, sînge şi suflete.

Capitolul 16

Sîmbătă dimineaţa Ian merse la biroul lui Martin pentru a discuta despre declaraţia lui de săptămîna viitoare. Jessica rămase acasă cu o migrenă. Martin veni după-amiază s-o vadă acasă, pentru a discuta despre declaraţia ei.

Duminică după-amiază îi sună Astrid, în timp ce amîndoi stăteau ameţiţi în fotolii şi priveau filme vechi la televizor.

– Bună, copii. Ce ziceţi de nişte spaghetti la cină, la mine acasă? Pentru prima oară Jessie fu extrem de scurtă cu prietena ei.

– Îmi pare rău, Astrid, dar nu putem.

– Oh, voi doi! Ocupaţi, ocupaţi, ocupaţi. Am încercat să te găsesc toată săptămîna, dar n-ai fost la magazin.

Rahat.

– Ştiu. Am avut treabă acasă şi îl ajut pe Ian... la editarea cărţii.

– Cred că e ceva amuzant.

– Da. Într-un fel. Dar vocea ei nu reuşi să facă mîn-ciuna să pară mai convingătoare. Te sun eu cîndva, săptămîna viitoare. Mulţumim pentru inivtaţie, îi spuse Jessie. Îşi trimiseră sărutări şi închiseră telefonul, iar Jessica se minună gîndindu-se că nimeni nu ştia de fapt ce li se întîmpla. Era de necrezut că ziarele nu pomeniseră încă nimic, dar realiză apoi că ceea ce li se întîmpla lor nu era cu nimic ieşit din comun. Existau nenumărate cazuri ca al lor în fiecare zi. Pentru ei era

ceva nou, dar nu şi pentru mass-media. Existau cazuri mult mai siropoase decît al lor, de care să se pomenească în ziare. Pentru Jessie ar fi însemnat distrugerea întregii ei afaceri. Dar nu părea să existe nici un pericol în această privinţă. Pînă acum nu apăruse nici un reprezentant al presei şi nimeni din acest domeniu nu manifestase vreun pic de interes. Pentru asta puteau fi recunoscători. Iar ea era. Martin promisese că dacă vreun reporter îşi va face apariţia, el va suna la ziarul respectiv şi-i va ruga să fie discreţi. Era sigur că ei vor coopera cu el. O mai făcuseră şi înainte.

Lui Jessie îi părea rău că fusese expeditivă cu Astrid. N-o mai văzuseră de cîtva timp şi nu se întîlniseră nici cu alţi prieteni în ultimele două luni. Le-ar fi fost greu să se vadă cu oricine. Le era din ce în ce mai greu să se întîlnească şi cu Astrid. Şi i-ar fi fost imposibil să dea ochii cu fetele de la magazin în timpul acestei săptămîni. Jessie nu intenţiona nici măcar să se apropie de magazin. Se temea că îi vor citi prea mult pe faţă. Pentru acelaşi motiv Ian se ferise de lumea exterioară, din ziua cînd fusese eliberat pe cauţiune. Era fericit să se adîncească doar în cărţile sale. Personajele pe care le inventase îi ţineau companie.

Şi în acelaşi timp notele de plată continuau să urce. Zina desfăcea zilnic corespondenţa lui Jessie şi majoritatea erau note de plată, inclusiv a doua parte a onorariului lui Harvey Green, pentru încă nouă sute de dolari. Şi, din nou, pentru nimic. Fuseseră bani plătiţi „pentru orice eventualitate"... în cazul în care Margaret Burton făcea ceva ce nu trebuia să facă, în cazul în care apărea ceva nou... dar nimic nu apăru. Reuşise să nu afle absolut nimic. Pînă duminică seara, exact după ce Jessie vorbi cu Astrid.

Telefonul sună. Era Martin. El şi Green voiau să vină imediat la ei. Îl trezi pe Ian şi aşteptară amîndoi încordaţi pînă ce apărură cei doi bărbaţi. Mureau amîndoi de curiozitate să vadă ce aflase Green.

Ceea ce el găsise era o fotografie. A soţului lui Margaret Burton, din acea căsătorie ce fusese atît de repede anulată în urmă cu aproape douăzeci de ani. Ai fi putut zice că bărbatul din fotografie era Ian. Înalt, blond, cu ochi albaştri şi o faţă ce părea mereu zîmbitoare. Stătea lîngă un MG. Era mult mai vechi decît *Morgan*-ul, dar exista o mare asemănare între maşini, ca şi între bărbaţi. Dacă te uitai în treacăt, părea că e Ian lîngă *Morgan.* Părul bărbatului era mai scurt decît al lui Ian, faţa puţin mai prelungă, maşina era neagră, nu roşie... dacă priveai mai atent existau deosebiri, dar nu multe. Aveai un şoc cînd te uitai prima dată la fotografie. Îţi lămurea întreaga poveste. Acum aveau explicaţia. Iar prima bănuială a lui Martin fusese corectă. Trebuia să fie vorba de o răzbunare.

Toţi patru stăteau în living într-o tăcere deplină. Green făcuse rost de fotografie de la o verişoară de-a domnişoarei Burton, un fir pe care se hotărîse să-l urmeze în ultimă instanţă. Şi care se dovedise a fi o idee foarte bună.

Schwartz scoase un oftat de uşurare şi se lăsă pe spate în scaun.

– Ei bine, acum ştim. Verişoara va depune mărturie?

– Spune că va minţi. Nu vrea să fie implicată. Mi-a spus că Margaret Burton ar ucide-o dacă ar mărturisi. Femeia, verişoara vreau să spun, pare aproape înspăimîntată de ea. Spune că e cea mai răzbunătoare fiinţă pe care a văzut-o vreodată. O vei cita în instanţă?

– Nu, dacă nu vrea să mărturisească.

– Ţi-a spus de ce Margaret Burton a anulat căsătoria?

Martin muşcă gînditor din capătul unui creion cînd puse întrebarea, în timp ce Ian şi Jessica ascultau liniştiţi. Ian mai ţinea încă în mînă fotografia, care îl făcea să fie extrem de nervos. Asemănarea era uimitoare.

– Maggie Burton n-a anulat căsătoria. Soţul ei a făcut-o.

Martin ridică o sprînceană.

– Oh?

– Verişoara crede că Margaret era gravidă... e doar o bănuială, continuă Green. Tocmai terminase liceul şi lucra la biroul tatălui acestui tip. Era o firmă de avocaţi. *Hillman şi Knowles,* nici mai mult, nici mai puţin. Ian ridică privirea, iar Martin fluieră. S-a măritat cu fiul lui Knowles, continuă Green. Un puşti pe nume Jed Knowles. El era atunci student la drept şi-şi petrecea vacanţa de vară în biroul tatălui său. E puştiul din fotografie. Green făcu un semn vag cu mîna, dar fotografia rămase tot în mîna lui Ian. Oricum, spuse el mai departe, s-au căsătorit în mare grabă şi foarte discret, la sfîrşitul verii. Tatăl a avut mare grijă ca nimic să nu fie făcut public. N-a existat nici un anunţ al căsătoriei, nimic. Părinţii fetei locuiau amîndoi în Midwest, aşa că la nuntă n-a fost nimeni din partea ei, cu excepţia acestei verişoare, care nu e nici măcar sigură că soţii au locuit vreo clipă împreună. S-au căsătorit doar, după care, singurul lucru pe care şi-l aminteşte e că Margaret a stat cîteva săptămîni la spital. Crede că a făcut o complicaţie post-abortum sau poate a avut o sarcină proastă, ceva în genul ăsta. Knowles a anulat imediat după asta căsătoria, iar Margaret a rămas fără soţ, fără serviciu şi poate, fără copil. A făcut o depresie nervoasă şi a petrecut trei luni într-o mănăstire catolică. Am fost să verific acolo, dar totul s-a petrecut în urmă cu doisprezece ani, iar măicuţele din acel ordin sînt acum în Kansas, Montreal, Boston şi Dublin. Nu avem garanţia că vom găsi ceva acte privitoare la acea perioadă, iar dacă vom găsi, măicuţele oricum beneficiază de un regim privilegiat.

– Ce s-a întîmplat cu fiul lui Knowles? Ai verificat?

– Da. Green nu părea deloc mulţumit. S-a căsătorit cu o fată din înalta societate, cu mult tam-tam chiar de Ziua Recunoştinţei din acel an. Au avut loc petreceri care au precedat nunta, anunţuri publice în toate

ziarele. Anunţul din *Chronicle* spune că erau logodiţi de mai bine de un an, ceea ce lămureşte de ce tata Knowles n-a vrut să facă publică căsătoria fiului lui cu Margaret Burton.

– Ai vorbit cu Knowles?

Green dădu din cap cu tristeţe.

– El şi soţia lui au murit într-un accident de avion şaptesprezece luni mai tîrziu. Tatăl a murit de un atac de cord în vara asta, iar mama călătoreşte în Europa, nimeni nu ştie exact pe unde.

– Grozav. Martin se încruntă şi începu să muşte din nou capătul creionului. Ceva fraţi sau surori? întrebă el. Prieteni care pot şti ce s-a întîmplat? Oricine altcineva?

– E un fir mort, Martin. Nu există fraţi sau surori. Şi cine şi- ar mai aminti acum, dintre prieteni, vreau să spun? Jed Knowles e mort de optsprezece ani. E al naibii de mult timp.

– Mda. Al naibii de mult timp pentru a duce cu tine dorinţa de răzbunare. Rahat. Avem întreagă explicaţia, dar nici o dovadă. Nimic.

– Cum adică nimic? Era prima oară cînd Ian vorbea de cînd văzuse fotografia. Ascultase cu atenţie toată conversaţia celor doi bărbaţi. Mie mi se pare că avem totul.

– Da. Martin îşi frecă încet ochii cu o mînă, apoi îi deschise. Dar nimic ce putem folosi la tribunal. Totul e doar o presupunere. Asta e. Ceea ce-am aflat e, fără îndoială, adevărat. Este întreaga explicaţie psihologică a faptei lui Margaret Burton. Acum ştim de ce te-a acuzat de viol. Arăţi exact ca tînărul bogat care a lăsat-o însărcinată, care s-a căsătorit cu ea şi care probabil a obligat-o să facă avort, apoi a părăsit-o şi s-a căsătorit, cîteva săptămîni mai tîrziu, cu prietena lui din înalta societate. Domnişoara Burton l-a întîlnit pe prinţul fermecător, care apoi a profitat de ea. A făcut-o să devină din nou Cenuşăreasa. Şi de atunci urmăreşte să se răzbune pe el. De douăzeci de ani. De aceea n-a încer-

cat probabil să te stoarcă de bani. Nu vrea bani. Vrea să se răzbune. Probabil că ar fi obţinut ceva bani dacă încerca. Banii sînt lipsiţi de importanţă pentru unii. Jessica îşi dădu ochii peste cap, dar Ian îi făcu semn să tacă. Problema e că preferă să te vadă ajungînd în închisoare, decît să te stoarcă de bani, continuă el. În mintea ei tu nu eşti decît un alt Jed Knowles şi vei plăti în locul lui. Semeni cu el, înspăimîntător de mult, maşina ta se aseamănă cu a lui, probabil că ai şi vocea lui. Iar ea te-a zărit probabil la *Enrico* în urmă cu cîteva luni. Eşti un obişnuit al acelui local. E posibil să fi pus totul la cale de mai mult timp. Dar problema e, cum putem dovedi la tribunal toate astea? Se întoarse din nou spre Green. Eşti sigur că verişoara nu va depune mărturie?

– Absolut sigur. Green era scurt şi emfatic. Martin clătină din cap.

– Minunat. De aceea, Ian, nu putem dovedi nimic din toate astea la tribunal. Pentru că acest martor, în loc să te ajute, ar putea să te distrugă dacă îl citäm în proces. În afară de asta, chiar dacă ar accepta să depună mărturie, n-avem nici o dovadă. Tot ce putem dovedi e că Margaret Burton s-a căsătorit cu Knowles şi că această căsătorie a fost anulată. Totul e pură bănuială. Nu e ceva ce să se ia în considerare la tribunal, Ian, dacă nu există probe serioase. Acuzarea va distruge întreaga noastră teorie în zece minute, dacă nu avem alte dovezi. Tu şi cu mine ştim ce s-a întîmplat, dar nu vom putea dovedi niciodată juriului dacă nu vom găsi pe cineva, care să depună mărturie că a fost însărcinată cînd s-a căsătorit cu Knowles, că a făcut un avort, că a avut o depresie nervoasă, că a fost auzită de cineva jurînd că se va răzbuna. Şi cum vei dovedi toate astea, chiar dacă verişoara acceptă să depună mărturie? Ceea ce avem în momentul de faţă este, mă tem, adevărul fără posibilitatea de a-l dovedi.

Jessica simţi lacrimi fierbinţi în ochi, în timp ce asculta, iar Ian era mai palid ca niciodată. Era aproape

pămîntiu.

– Atunci, ce facem acum?

– Vom face ce putem în situaţia asta şi ne vom ruga. O voi chema din nou pe Margaret Burton să depună mărturie şi vom vedea cît va recunoaşte din această poveste. Şi cît de mult vom fi lăsaţi să dezvăluim. Dar, Ian, nu va fi cine ştie ce. Nu te baza pe asta.

Green plecă cîteva clipe mai tîrziu, strîngîndu-i mîna lui Martin pe hol şi clătinînd din cap.

– Îmi pare rău, spuse el.

Martin dădu la rîndul lui din cap şi peste cîteva minute plecă şi el.

Procesul continuă luni dimineaţă, iar Martin o chemă din nou pe Margaret Burton în boxă. O întrebă dacă fusese căsătorită cu Jed Knowles. Ea răspunse afirmativ. Cît timp? Două luni şi jumătate. Zece săptămîni? Da, zece săptămîni. E adevărat că s-a căsătorit cu el din cauză că era însărcinată? Categoric nu. A făcut după aceea o depresie nervoasă... Procurorul se opuse întrebării, dar judecătorul respinse obiecţia. Întrebarea fu pusă din nou: E adevărat că a suferit o depresie nervoasă după ce căsătoria a fost anulată? Nu. Niciodată. E adevărat că acuzatul seamănă izbitor de bine cu Jed Knowles? Nu. Nu observase o asemănare. E adevărat că domnul Knowles s-a recăsătorit imediat după... Procurorul se opuse întrebării. Obiecţia fu aprobată, iar juraţii sfătuiţi să nu ţină cont de toate întrebările puse pînă acum. Apoi fu avertizat Martin să nu mai pună întrebări nerelevante pentru cazul de faţă. Jessica observă că Margaret Burton era foarte palidă, dar perfect echilibrată. Poate chiar prea echilibrată. Se pomeni rugîn-

du-se ca femeia să-şi piardă controlul, să facă o criză în faţa judecătorului, să ţipe, să urle şi să recunoască faptul că a vrut să-l distrugă pe Ian pentru că semăna cu Jed Knowles. Dar Margaret Burton nu făcu nimic din toate astea. I se spuse că e liberă să plece din boxă. Iar Jessica n-o mai văzu niciodată.

Tîrziu, în acea după-amiază, Martin îl rugă pe Ian să numească doi prieteni care pot depune mărturie asupra caracterului şi moralităţii lui. Ian fu de acord, dar ochii lui erau plini de disperare, iar Jessica simţi că moare cînd văzu acest lucru. De parcă Margaret Burton cîştigase deja. Ea dispăruse. Aruncase bomba şi plecase, lăsîndu-i cu o fotografie care ţinea loc de explicaţie.

Ian detesta că trebuia să explice unor persoane străine ce i se întîmplase. În ultimii ani nu mai fusese atît de apropiat de prietenii de odinioară. Avea nevoie să realizeze ceva, să fie cineva, să construiască mai întîi ceva. Era sătul de explicaţiile care i se dădeau cînd o carte îi era respinsă, era sătul de agenţi şi de rescrieri. Aşa că încetase să mai explice cuiva viaţa lui. Încetase să mai întîlnească pe cineva. Timpul liber îl petrecea cu Jessie. Ea avea darul să fie extrem de exclusivistă. Nu-i plăcea să-l împartă cu alte persoane, atunci cînd el făcea pauză de la scris.

În acea seară dădu telefon unui scriitor pe care-l cunoştea şi unui coleg de liceu devenit agent de bursă care se mutase şi el în vestul ţării. Amîndoi fură şocaţi la auzul acuzaţiilor şi părură dornici să-l ajute. Nici unul nu ţinea foarte mult la Jessie, dar amîndurora le păru rău pentru ce li se întîmplase. Scriitorul era de părere că Jessie voia prea mult de la Ian, că era prea posesivă şi

că nu-i lăsa suficient timp pentru scris. Colegul de liceu o considerase întotdeauna pe Jessie prea încăpăţînată. Nu era genul lor de femeie.

Dar amîndoi făcură impresie bună la tribunal. Scriitorul, îmbrăcat într-un costum de tweed, declară că nu demult cîştigase un premiu şi publicase trei povestiri în *The New Yorker* şi un roman. Era o persoană respectabilă. Şi vorbi foarte bine în boxă. Colegul de liceu făcu o impresie la fel de plăcută, dintr-un alt unghi. Era un cap de familie respectabil, din clasa mijlocie, îl cunoştea pe Ian „de ani de zile". Amîndoi făcură tot ce puteau, dar nu fu prea mult.

Marţi după-amiază judecătorul încheie şedinţa mai devreme, iar Ian şi Jessie merseră acasă să se relaxeze.

– Cum mai rezişti, iubito? Nu pot spune că vreunul din noi arată prea bine în ultimul timp. Zîmbi trist şi deschise congelatorul. Vrei o bere?

– Deschide-mi una. Jessie îşi aruncă pantofii din picioare şi se întinse. Dumnezeule, m-am săturat de toată porcăria asta. Pare că nu se mai termină şi... am impresia că n-am stat jos şi n-am avut ocazia să vorbesc cu tine de un an. Luă berea din mîna lui şi merse să se întindă pe canapea. În afară de asta, m-am săturat să mă tot îmbrac în haine decente. Era îmbrăcată într-un deux-pièces urît de culoare maron, pe care-l avea de pe vremea studenţiei.

– Dă-i dracului! Îmbracă-te mîine în bikini. Merită şi juraţii să aibă la ce să se uite.

– Ştii, credeam că procesul va fi mult mai dramatic. E ciudat că pînă acum nu e.

– Cazul nu e deloc dramatic. E vorba de mărturia ei împotriva mea. Cine a violat pe cine şi de ce, unde şi în ce scop. Deja, nu mă mai simt atît de stînjenit că tu stai acolo şi asculţi toate declaraţiile. Acum, cînd Margaret Burton nu mai trebuia să apară la tribunal, adăugă el în gînd.

– Nici pe mine nu mă mai deranjează, numai că îmi

vine să rîd de fiecare dată cînd cineva spune „o crimă infamă împotriva naturii". Pare atît de exagerat. Rîseră amîndoi pentru prima oară de mult timp. În timp ce se relaxau în decorul atît de familiar al living-ului, procesul părea ca o glumă proastă. O glumă proastă care nu-i privea pe ei.

– Vrei să mergem la un film, Jessie?

– Ştii ceva? Mi-ar face plăcere. Tensiunea începuse să se risipească. Ajunseseră amîndoi la concluzia că vor cîştiga, chiar dacă nu aveau o dovadă solidă că Margaret Burton era o nebună care voia să se răzbune pe un bărbat ce murise în urmă cu aproape douăzeci de ani. Şi ce dacă? Ian era nevinovat. La urma urmei, ăsta era adevărul. Vrei s-o luăm pe Astrid cu noi, iubitule? îl întrebă ea.

– Sigur. De ce nu? Îi zîmbi şi se aplecă spre ea s-o sărute. Dar n-o sună decît peste o jumătate de oră. Jessie îi răspunse cu un zîmbet şi-şi plimbă degetul de-a lungul braţului lui.

Astrid fu încîntată de invitaţie şi toţi trei merseră la film şi rîseră pînă le dădură lacrimile. Tocmai de asta aveau nevoie Jessie şi Ian.

– Începusem să cred că nu vă voi mai vedea niciodată. Au trecut atîtea săptămîni! Ce-aţi făcut? Aţi lucrat tot timpul la carte? Amîndoi dădură din cap aprobator, schimbară subiectul şi merseră să bea o cafea.

Seara fu plăcută şi le făcu bine la toţi trei. Astrid era bucuroasă acum, că-i văzuse. Ian şi Jessica arătau obosiţi, dar amîndoi păreau din nou fericiţi. Poate că problema pe care o avuseseră, indiferent ce fusese, se rezolvase.

Astrid le spuse că fusese la boutique aproape în fiecare zi, iar parada de modă repurtase succes. Katsuko făcuse o treabă grozavă. Astrid cumpărase patru sau cinci din lucrurile de la paradă, iar Jessie îi spuse că făcuse o prostie.

– E ridicol. Nu mai cumpăra nimic cînd lipsesc. Îţi pot face o reducere dacă sînt acolo. Ţi le pot vinde la preţul en-gros.

– E o nebunie, Jessica. De ce să-mi vinzi lucrurile mai ieftin? Poţi profita şi tu de bogăţia mea! Îşi ridică mîinile pe care străluceau numeroasele ei bijuterii şi toţi trei izbucniră în rîs.

O conduseră acasă cu *Volvo*-ul, iar cînd ea întrebă despre *Morgan,* Jessica îi spuse că motorul necesită să stea mai mult timp la reparat. Toţi fură de acord că era mare păcat.

– Ce seară nemaipomenită! Jessica se băgă în pat zîmbind, iar Ian căscă, dînd din cap fericit. Îmi pare bine că am ieşit din casă.

– Şi mie.

Îl scărpină pe spate şi stătură la taclale, fără să discute despre ceva anume. Era genul de sporovăială pe care o aveau întotdeauna seara înainte de culcare. Discutară în treacăt despre film, despre Astrid, Jessie descoperi o mică vînătaie pe piciorul lui şi-l întrebă cum şi-o făcuse, el îi spuse să nu-şi tundă părul niciodată. Stătură de vorbă de parcă nimic neplăcut nu li se întîmplase vreodată. Reuşiră chiar să şi doarmă puţin, ceea ce era un lucru pozitiv, de vreme ce Ian trebuia să depună mărturie în ziua următoare la tribunal.

Capitolul 17

Audierea lui Ian dură două ore. Juraţii părură puţin mai interesaţi decît în zilele precedente, dar nu cu mult. Abia în ultima jumătate de oră părură să se fi trezit cu adevărat din somn. Veni rîndul Matildei Howard-Spencer să-i pună întrebări. Înaintă în faţa lui Ian, părînd că se gîndeşte la altceva, în timp ce ochii tuturor, în special ai lui Ian, erau îndreptaţi spre ea. Cînd în cele din urmă se opri, exact în faţa lui, îşi încrucişă braţele şi-şi înclină capul într-o parte.

– Sînteţi din Est? Întrebarea îl surprinse, ca şi expresia prietenoasă de pe faţa ei.

– Da. Din New York.

– Unde aţi făcut liceul?

– La *Yale.*

– Bună şcoală. Îi zîmbi, iar el îi întoarse zîmbetul. Am încercat să urmez acolo Facultatea de drept, dar mă tem că n-am reuşit. Ea fusese la *Stanford,* dar el n-avea de unde să ştie şi se pomeni în impasul de a nu şti dacă să-şi exprime părerea de rău, să tacă sau să- i zîmbească. Aţi urmat vreo facultate? îl întrebă ea. Nu i se adresă nici cu „Ian", nici cu „domnule Clarke". Îi vorbea de parcă-l cunoştea sau dorea să-l cunoască mai îndeaproape. Ca pe un partener interesant de cină, la o serată plăcută.

– Da. Mi-am luat master-ul.

– Unde? Îşi lăsă din nou capul într-o parte, privindu-l cu interes. Nu era deloc genul de întrebări pentru care îl

pregătise Martin. Erau întrebări mult mai uşoare.

– Am fost la *Columbia*. La Facultatea de ziaristică.

– Şi apoi?

– Am lucrat în publicitate.

– La cine?

El numi o mare firmă din New York.

– Aţi avut vreo prietenă în timpul facultăţii? Aha, începeau să apară întrebările la care se aşteptase, dar ea încă părea extrem de amabilă.

– Cîteva.

– De exemplu?

– Fete oarecare.

– De la facultăţile învecinate? Cine? Ne puteţi da cîteva nume? Era ridicol. Ian nu vedea care era motivul.

– Viveca Harreford. Maddie Whelan. Fifi Estabrook. Oricum nu le cunoştea. De ce întrebase?

– Estabrook? Ca la *Estabrook şi Lloyd?* Sînt cei mai mari agenţi de bursă de pe Wall Street, nu-i aşa? Îl privi mulţumită, de parcă el făcuse un lucru minunat.

– Nu ştiam atunci. Remarca ei îl făcu să se simtă stînjenit. Sigur că fata făcea parte din celebra familie Estabrook, dar nu ăsta fusese motivul pentru care el se întîlnise de cîteva ori cu Fifi.

– Şi mi se pare că Maddie Whelan provenea şi ea dintr-o familie celebră. Ceva îmi spune că era o familie importantă. Să ne gîndim, Whelan... oh, ştiu, magazinul universal din Phoenix, nu-i aşa? Ian roşi, iar Matilda Howard-Spencer îi zîmbi angelic, părînd să se distreze de cunoştinţele ei mondene.

– Nu-mi amintesc.

– Sigur că vă amintiţi. Altcineva?

– Nu îmi mai aduc aminte. Erau nişte întrebări ridicole, iar el nu înţelegea unde bate ea, exceptînd faptul că voia să-şi bată joc de el.

– Bine. Cînd aţi cunoscut-o pe soţia dumneavoastră?

– Acum opt ani. La New York.

– Avea foarte mulţi bani, nu-i aşa? Tonul ei părea aproape jenat, de parcă pusese o întrebare indiscretă.

– Ne opunem! Martin era livid. Ştia exact ce urmăreşte ea, indiferent dacă Ian îşi dădea sau nu seama. Dar şi Ian începuse să priceapă. Fusese atras într-o cursă.

– Se admite. Reformulaţi întrebarea.

– Îmi pare rău, domnule judecător. Bine, am înţeles că soţia dumneavoastră are un boutique aici, în San Francisco? Avea unul şi la New York?

– Nu. Cînd am cunoscut-o era coordonatoare de modă şi stilistă la agenţia de publicitate la care lucram eu.

– Făcea asta ca să se distreze? Acum se simţi o uşoară urmă de răutate în vocea ei.

– Nu. Pentru bani. Ian începea să se enerveze.

– Dar nu avea neapărată nevoie să lucreze, nu-i aşa?

– N-am întrebat-o.

– Şi nici acum nu are nevoie să muncească, nu-i aşa?

– Nu-mi... Privi spre Martin pentru ajutor, dar nu primi nimic.

– Răspundeţi la întrebare. E nevoită să lucreze acum sau venitul ei e de-ajuns ca să se întreţină, atît pe ea cît şi pe dumneavoastră şi să duceţi o viaţă foarte luxoasă?

– Nu luxoasă, nu. Dumnezeule! Jessie şi Martin se cutremurară amîndoi. Ce răspuns! Dar întrebările veneau ca nişte ghiulele de tun şi nu era timp să le rumegi.

– Dar venitul ei e suficient pentru a vă întreţine pe amîndoi?

– Da. Era foarte palid acum. Şi foarte furios.

– Dumneavoastră lucraţi?

– Da. Dar răspunse foarte încet, iar ea zîmbi.

– Îmi pare rău, nu v-am auzit răspunsul. Lucraţi?

– Da!

– Aveţi un serviciu?

– Nu. Lucrez acasă. Dar lucrez. Sînt scriitor. Bietul, bietul Ian. Jessie ar fi vrut să alerge la el şi să-l ia în braţe. De ce trebuia să treacă prin toate astea? Ticăloasa!

– Vindeţi mult din ceea ce scrieţi?

– Destul.

– Destul pentru ce? Destul ca să vă întreţineţi de unul singur?

– Nu în momentul de faţă. Nu avea cum să se ascundă de ea.

– Asta vă face să fiţi furios? Întrebarea fu rostită atît de blînd, ca o mîngîiere. Femeia asta era o viperă.

– Nu, nu mă face furios. E o realitate a vieţii, în momentul de faţă. Jessica înţelege.

– Dar dumneavoastră o înşelaţi. Înţelege şi asta?

– Ne opunem!

– Se respinge!

– Înţelege şi asta?

– Nu o înşel.

– Haide, haide. Singur pretindeţi că v-aţi culcat de bunăvoie cu domnişoara Burton. E ceva ce faceţi în mod obişnuit, în viaţa dumneavoastră?

– Nu.

– A fost pentru prima dată?

Ochii lui erau aţintiţi asupra genunchilor.

– Nu-mi amintesc.

– Vă aflaţi sub jurămînt. Răspundeţi la întrebare. Vocea ei era ameninţătoare precum şuieratul unei cobre.

– Nu.

– Poftim?

– Nu. Nu a fost pentru prima oară.

– Vă înşelaţi des soţia?

– Nu.

– Cît de des?

– Nu ştiu.

– Şi de ce fel de femei vă folosiţi... din aceeaşi categorie socială cu a dumneavoastră sau din alte categorii, femei „inferioare", din clasele de jos, tîrfe, fete sărace, ce fel?

– Ne opunem!

– Se respinge!

– Nu mă „folosesc" de nimeni.

– Înţeleg. Aţi înşela-o pe soţia dumneavoastră cu Fifi Estabrook?

– N-am mai văzut-o de ani de zile. De zece, unsprezece ani. Nu eram căsătorit cînd mă întîlneam cu ea.

– Vreau să spun, v-aţi înşela soţia cu cineva ca ea sau vă culcaţi doar cu femei „ieftine", femei cu care n-aţi putea apărea în lumea în care vă învîrtiţi? Ar putea fi jenant, la urma urmei. Ar fi mult mai simplu să vă jucaţi cît mai departe de casă.

– Da. Oh, Doamne. Nu, nu... Martin privea fix peretele, încercînd să nu lase să i se citească ceva pe faţă, iar Jessie simţi că dezastrul era pe aproape.

– Înţeleg. Deci, vă culcaţi cu femei „ieftine", pentru a fi cît mai departe de casă? Aţi considerat-o pe domnişoara Burton o femeie „ieftină"?

– Nu. Dar aşa o considerase, iar răspunsul lui fu destul de slab.

– Totuşi, nu era din clasa dumneavoastră socială, nu-i aşa?

– Nu ştiu.

– Era?

– Nu.

– V-aţi gîndit că va anunţa la poliţie?

– Nu. Şi după o clipă îşi ridică privirea plină de panică şi adăugă: Nu avea nici un motiv s-o facă. Dar era prea tîrziu. Răul fusese făcut.

Lui Ian i se spuse că poate pleca din boxă, cu menţiunea că s-ar putea ca procurorul să dorească să-l

cheme mai tîrziu. Dar oricum îl distrusese pînă acum.

Ian părăsi boxa tăcut şi se aşeză greoi lîngă Martin. Cinci minute mai tîrziu judecătorul ceru o pauză.

Părăsiră toţi trei sala de judecată, Ian clătinînd din cap şi ieşiră în stradă.

– Am încurcat-o.

Jessie nu-l văzuse niciodată arătînd aşa de rău.

– N-aveai ce face. Ăsta-i stilul ei. Femeia asta e distrugătoare. Martin scoase un oftat şi le zîmbi slab. Dar şi juraţii au văzut asta. Nici ei nu sînt chiar atît de proşti. Nu avea nici un rost să-l facă pe Ian să se simtă şi mai rău, dar Martin era cu adevărat îngrijorat. Povestea cu înşelatul nu-l deranja atît de mult ca aceea referitoare la conflictul dintre clasele sociale. O voi chema pe Jessica în instanţă în după-amiaza asta, spuse el. Cel puţin în felul ăsta, terminăm odată.

– Da, ne va masacra pe amîndoi în aceeaşi zi. Ian arăta obosit şi înfrînt, iar Jessica părea încordată.

– Nu fi ticălos.

– Te consideri în stare să-i faci faţă? Tonul lui Ian era sarcastic şi amar.

– De ce nu?

– Îţi spun eu de ce nu. Pentru că dacă eşti hotărîtă s-o înfrunţi, Ian va fi cel care va pierde, interveni repede Martin. Trebuie să fii cea mai blîndă, cea mai dulce, cea mai calmă soţie din lume. Dacă vii pregătită să o ataci, te va sfîşia în două de prima dată. Am repetat toată săptămîna lucrurile astea. Ştii ce ai de făcut. Jessica dădu din cap, iar Ian oftă. Martin repetase şi pentru el toate astea, dar femeia asta blestemată nu-i pusese întrebările la care se aşteptase. Dumnezeu ştie ce-o va mai întreba şi pe Jessie! Ai înţeles? o întrebă Martin.

– Bine. Jessica zîmbi şi se despărţiră de Martin lîngă Primărie. Trebuia să se întoarcă la birou, iar ei hotărîră să meargă acasă. Jessica voia să aibă grijă de Ian. Avea nevoie de aşa ceva după o astfel de dimineaţă şi în felul acesta putea să nu se gîndească la ce va spune

după-amiază.

Cînd ajunseră acasă îl obligă să se întindă pe canapea, apoi îi scoase pantofii, îi desfăcu nodul cravatei şi-şi plimbă o mîna prin părul lui. El stătu acolo, întins, cîteva clipe, privind-o doar.

– Jess... Nu ştia ce să-i spună, dar ea înţelegea.

– Nu spune nimic. Stai doar întins şi relaxează-te. Mă duc să pregătesc ceva de mîncare. Pentru prima dată el nu protestă. Era prea obosit pentru a mai face altceva în afară de a sta întins.

Cînd ea se întoarse cu un castron cu supă fierbinte şi o farfurie plină cu sandvişuri, el adormise. Avea o expresie epuizată şi tragică. Acea expresie pe care o ai cînd ţi-a murit cineva, cînd un copil e foarte bolnav sau cînd afacerile au dat faliment. Ca atunci cînd nu mai ţii cont de nici un program şi soseşti acasă cu hainele şifonate, arătînd foarte obosit şi înspăimîntat. Ea rămase şi-l privi pentru o clipă, simţind un val de milă în adîncul ei. De ce se simţea atît de protectoare faţă de el? De ce nu simţea că nu mai poate suporta tot ce se întîmplă? De ce nu era furioasă? De ce nu arăta şi ea la fel ca el acum? Arătase aşa cînd el fusese la închisoare, dar acum el era aici, acum îl putea atinge, putea avea grijă de el. Restul nu conta. Era îngrozitor, dar era ceva ce nu va dura la nesfîrşit. Va lăsa urme, îl va umili, dar nu-l va ucide. Şi nu-l va lua de lîngă ea. Se aşeză lîngă el şi-i puse mîna în poala ei, ştiind că nimic nu-l va putea lua vreodată de lîngă ea. Nici Margaret Burton, nici procurorul, nici tribunalul, nici chiar închisoarea. Margaret Burton va dispărea, Matilda Howard-Spencer va prelua alt caz, la fel Martin şi judecătorul, iar totul se va termina. Era doar o problemă de a rezista amîndoi pînă trecea furtuna. Avea nevoie prea disperată de Ian, pentru a lăsa ceva, chiar propriile ei sentimente, să pună în pericol ceea ce aveau ei împreună. Nu se va înfuria. Nu-şi putea permite asta.

Simţi o uşoară tristeţe cînd privi afară spre golf şi se

gîndi la tatăl ei. El n-ar fi făcut un astfel de lucru, n-ar fi lăsat-o pe mama ei să treacă prin aşa ceva. Şi-ar fi protejat soţia mai mult decît o proteja an pe ea. Dar aşa fusese tatăl ei. Iar Ian era altfel. Comparaţiile nu serveau la nimic acum. Îl avea pe Ian. Era foarte simplu. Cerea foarte mult de la el, aşa că trebuia şi ea să dea la fel de mult. Era dispusă s-o facă. Iar acum venise rîndul ei să dea.

Privindu-l, în timp ce dormea, se gîndi că seamănă cu un băieţel obosit. Îi mîngîie părul de pe frunte şi respiră adînc, gîndindu-se la după-amiaza care-i aştepta. Era rîndul ei acum. Şi nu avea de gînd să piardă. Hotărîse asta după dezastrul de dimineaţă. Vor trebui să cîştige procesul. Asta era. Era o nebunie că se ajunsese pînă aici. Dar nu va merge mai departe. Pentru Jessie fusese mult prea mult.

Ian se trezi cu puţin înainte de ora două şi privi surprins.

– Am adormit?

– Nu. Ţi-am dat una în cap cu pantoful şi ai leşinat.

El îi zîmbi şi căscă.

– Miroşi grozav. Ştiai că fiecare obiect din îmbrăcămintea ta îţi păstrează parfumul?

– Vrei puţină supă? Zîmbi la auzul complimentului. El îi băgase pe amîndoi într-o teribilă încurcătură, dar un lucru era sigur. Ea îl iubea extraordinar de mult. Nu avea doar nevoie de el, ci îl iubea. Era timpul să se termine totul.

– Dumnezeule, ce hotărîtă pari. Ce ai pus la cale?

– N-am pus la cale nimic. Vrei supă? Îl privi, în timp ce ţinea într-o mînă ceaşca *Limoges* a mamei ei, iar în cealaltă mînă un polonic.

– Vai, ce elegant! El se ridică şi-o sărută, privind ce era pe tavă. Ştii ceva, Jessica, eşti cea mai minunată femeie pe care o cunosc. Şi cea mai bună. Ar fi vrut să-l necăjească şi să-l întrebe dacă era mai bună ca Fifi Estabrook, dar nu îndrăzni. Bănuia că rănile dimineţii

mai sîngerau încă.

– Pentru dumneavoastră, milord, tot ce e mai bun. Turnă cu grijă supa de sparanghel în cană şi puse pe farfurie două sandvişuri cu friptură de vită. Adusese şi salată proaspătă.

– Eşti singura femeie pe care o cunosc, care poate face ca nişte sandvişuri servite la prînz să pară masa cea mai festivă.

– Te iubesc doar. Îşi puse un braţ pe după gîtul lui şi-l muşcă uşor de ureche, apoi se întinse şi se ridică.

– Tu nu mănînci?

– Am mîncat deja. Minţea, dar n-ar fi putut mînca nimic cînd ştia că peste mai puţin de o oră urma să fie chemată în boxă, la tribunal. Îşi privi ceasul şi se îndreptă spre dormitor. Mă duc să-mi refac machiajul, spuse ea. Trebuie să plecăm în zece minute. El îi făcu fericit cu mîna, iar ea dispăru în dormitor.

– Gata? Ian intră în dormitor cinci minute mai tîrziu, strîngîndu-şi nodul cravatei şi privindu-şi părul ciufulit în oglindă. Sfinte Doamne, arăt de parcă am dormit toată ziua, spuse el.

– De fapt, dragul meu, aşa ai şi făcut. Iar ea era mulţumită. Scurta oră de somn îi făcuse foarte bine. Timpul petrecut acasă le făcuse bine amîndurora. Jessie se simţea mai puternică decît fusese vreodată în ultimele săptămîni. Margaret Burton nu le va face nici un rău. Cum ar putea? Jessie se hotărîse s-o ignore, s-o lase fără pic de putere. Iar Ian păru că simte renaşterea soţiei sale.

– Ştii ceva? Mă simt mai bine. Eram terminat după dimineaţa de azi. Nu voia să se gîndească prin ce va trece Jessie în această după-amiază, deşi părea pregătită pentru asta. Te schimbi?

– M-am gîndit că asta ar fi mai potrivită. Era o rochie foarte frumoasă şi elegantă, genul de rochie pe care ar fi îmbrăcat-o într-o vizită. Era dintr-o mătase fină, de culoare gri, cu mîneci lungi, feminine, şi un cordon din

acelaşi material. Croiala rochiei era lejeră şi, fără să fie modernă, exprima foarte multă „clasă". De vreme ce tot ne-au etichetat că provenim din clasa de sus, adăugă Jessica, nu văd de ce n-am arăta ca atare. M-am săturat atît de mult de fustele astea nenorocite de tweed, încît cred că am să le ard pe treptele din faţa casei în ziua cînd se va termina toată această nebunie.

– Arăţi grozav.

– Sînt prea eleganţă?

– Eşti perfectă.

– Bine. Se încălţă cu nişte pantofi negri, din piele de ied, îşi prinse cercei cu perle la urechi, îşi luă geanta şi se îndreptă spre dulap pentru a-şi scoate haina neagră. Ian credea cu adevărat că arăta nemaipomenit. Era atît de mîndru de ea, nu doar de cum arăta, ci de cum suporta toată povestea asta.

Martin nu fu, totuşi, la fel de încîntat, cînd intrară în sala de judecată. Observă haina neagră a Jessicăi şi mătasea gri ce lucea dedesubt. Era exact ceea ce nu voia. Totul pe ea părea scump. Arăta de parcă îşi pusese în cap să dovedească că tot ceea ce insinuase Matilda Howard-Spencer era adevărat. Dumnezeule! Ce era în capul lor?

Acest aer nou, de încredere în sine, scotea în evidenţă legătura existentă între ei. Oricine îşi dădea seama de asta, de faptul că amîndoi formau o pereche, că nu erau doar Ian şi Jessie, ci un cuplu. Aproape că-ţi era frică să te gîndeşti ce s-ar întîmpla, dacă cineva ar încerca să rupă acea legătură. În cazul în care ar fi pierdut.

Jessica părea extraordinar de calmă, în timp ce se îndrepta spre boxa martorilor. Rochia gri se unduia în jurul corpului ei, iar mînecile îi atenuau puţin statura impunătoare. Depuse jurămîntul şi-l privi o secundă pe Ian, înainte de a-şi îndrepta atenţia spre Martin.

Întrebările lui construiră imaginea unui cuplu fidel şi a unei soţii care-şi respectă prea mult soţul pentru a se

îndoi vreo clipă de faptul că el nu spune adevărul. Martin fu mulţumit de comportamentul calm şi demn al Jessicăi, iar cînd îşi încredinţă martorul procurorului, fu nevoit să-şi suprime un zîmbet. I-ar fi făcut plăcere să le vadă pe aceste două femei suflecîndu-şi mînecile şi fugărindu-se de jur-împrejurul camerei. Erau foarte potrivite. Sau, cel puţin, aşa spera el.

Cu Jessica, Matilda Howard-Spencer nu-şi pierdu prea mult timpul.

– Spuneţi-ne, doamnă Clarke, eraţi conştientă de faptul că soţul dumneavoastră v-a mai înşelat pînă acum?

– Indirect.

– Ce vreţi să spuneţi prin asta? Procurorul o privi derutat.

– Vreau să spun că am presupus că există această posibilitate, dar ştiam că nu este ceva serios.

– Înţeleg. Era vorba doar de nişte aventuri trecătoare? Începea din nou să adopte stilul folosit în cazul lui Ian.

– Nu. Nu-i vorba de aşa ceva. Ian nu este un neserios. Este foarte sensibil. Dar eu călătoresc destul de mult. Şi, ce se întîmplă, se-ntîmplă.

– Vi se întîmplă şi dumneavoastră în egală măsură? Ochii procurorului străluceau din nou. Parcă voia să spună: „Te-am prins!"

– Nu, nu mi se întîmplă.

– Vă aflaţi sub jurămînt, doamnă Clarke.

– Sînt conştientă de asta. Răspunsul este nu.

Femeia păru surprinsă.

– Dar nu vă deranjează dacă soţul dumneavoastră mai calcă pe de lături?

– Nu neapărat. Depinde de circumstanţe. Jessica arăta ca o adevărată doamnă, iar Ian era extraordinar de mîndru de ea.

– Iar în legătură cu această circumstanţă, cea la care ne referim acum, ce simţiţi, doamnă Clarke?

– Încredere.

– Încredere? Femeia fu din nou luată prin surprindere, iar Martin se mişcă nervos în scaun. Cum puteţi avea încredere şi despre ce anume?

– Am încredere că adevărul despre această problemă va ieşi la iveală şi că soţul meu va fi achitat. Martin privi spre juraţi. O plăceau. Dar trebuiau să-l placă şi pe Ian. Şi, mai mult de atît, trebuiau să-l creadă.

– Vă admir optimismul. Dumneavoastră achitaţi costul acestui proces?

– Nu, nu în întregime. Ian tresări aproape vizibil. Minţea, deşi se afla sub jurămînt. Soţul meu a făcut o investiţie foarte serioasă după ce şi-a vîndut ultima carte. A lăsat însă această investiţie în grija mea, iar acum am hotărît s-o vindem pentru a acoperi cheltuielile procesului. Aşa că, nu pot spune că eu suport aceste cheltuieli. Bravo! Deci, se referise la *Morgan!* Şi spusese chiar adevărul. Lui Ian îi venea să sară de la locul lui şi s-o strîngă în braţe.

– Consideraţi că aveţi o căsnicie bună?

– Da.

– Foarte bună?

– Extraordinar de bună. Jessica zîmbi.

– Dar soţul dumneavoastră se culcă şi cu alte femei?

– Posibil.

– V-a spus despre Margaret Burton?

– Nu.

– V-a spus despre vreuna din femeile cu care a avut relaţii?

– Nu. Şi nu cred c-au fost foarte multe.

– L-aţi încurajat să se culce şi cu alte femei?

– Nu.

– Dar, atîta vreme cît erau doar nişte necunoscute nu v-a păsat, nu-i aşa?

– Ne opunem!

– Se admite. Martorul nu trebuie să răspundă.

– Îmi pare rău, domnule judecător. Se întoarse din nou spre Jessica. Soţul dumneavoastră a fost vreodată violent?

– Nu.

– Niciodată?

– Nu.

– Bea mult?

– Nu.

– Se simte complexat în bărbăţia lui din cauză că dumneavoastră achitaţi notele de plată? Ce întrebare!

– Nu.

– Îl iubiţi foarte mult?

– Da.

– Îl protejaţi?

– Ce vreţi să spuneţi?

– Adică, îl feriţi de neplăceri?

– Bineînţeles, aş face orice pentru a-l feri de neplăceri. Sînt soţia lui.

Pe faţa Matildei Howard-Spencer apăru un zîmbet satisfăcut.

– Inclusiv să minţiţi la tribunal pentru a-l proteja?

– Nu!

– Martorul este liber.

Matilda Howard-Spencer se întoarse şi merse la locul ei, iar Jessica rămase cu gura căscată în boxă. Femeia asta ticăloasă cîştigase şi de această dată.

Capitolul 18

A doua zi dimineaţă, toţi îşi ocupară locurile pentru a asculta rechizitoriul celor doi avocaţi în faţa juriului. Ian şi Jessie fură mulţumiţi de pledoaria lui Martin şi de stilul cu care se adresă juriului. Avură impresia că el reuşise să creeze un val de simpatie în favoarea apărării. Părea că deţine întreaga situaţie sub control. Apoi se ridică Matilda Howard-Spencer şi ţinu un discurs diabolic. Zugrăvi imaginea unei femei nedreptăţite, care muncea din greu şi ducea o existenţă curată, Meggie Burton. Susţinu de asemenea cu fervoare că bărbaţi de genul lui Ian Clarke n-ar trebui lăsaţi să profite de cine poftesc, să se folosească de spatele bietelor femei şi să se întoarcă acasă, la soţiile lor care-i întreţin, care „ar face orice ca să-i protejeze", după cum se exprimase Jessie. Martin obiectă la auzul acestei formulări, iar obiecţia lui fu admisă. Explică mai tîrziu că i se întîmplă destul de rar să fie nevoit să se opună discursului de încheiere al unui procuror, dar că această femeie părea să scoată flăcări numai cînd îi pronunţa numele lui Ian. Jessie încă mai spumega de furie, cînd şedinţa se întrerupse pentru pauza de prînz.

– Ai auzit ce-a spus nemernica? Vorbi tare şi strident, iar Martin şi Ian îşi aţintiră amîndoi privirea asupra ei.

– Vorbeşte mai încet, Jess, o rugă Ian. Nu ajută la nimic dacă se lua la ceartă cu cineva tocmai acum, mai ales cu vreunul din membrii juriului care treceau pe

lîngă ei în acel moment, îndreptîndu-se spre masa de prînz. Ian văzuse pe doi dintre ei uitîndu-se la Jess cînd începuse să vorbească.

– Puţin îmi pasă. Femeia asta...

– Taci din gură. Îşi puse braţul în jurul ei şi o strînse uşor. Gură mare, îi şopti el. Dar oricum te iubesc. Ea oftă cu putere, iar apoi zîmbi.

– La naiba, m-a scos din sărite.

– Şi pe mine. Acum, hai s-o uităm cîteva clipe pe nenorocita asta şi să mergem să mîncăm undeva. Ne-am înţeles? Nu mai vorbim despre proces, bine?

– Bine. Dar răspunse îmbufnată, în timp ce mergeau de-a lungul holului.

– Nu „bine". Vreau să-mi promiţi solemn. Nu vreau să-mi stric prînzul din cauza asta. Încearcă să te gîndeşti că facem parte din juriu şi nu putem discuta despre asta.

– Chiar crezi că ţin cont de asta? El dădu indiferent din umeri şi o trase de-o şuviţă de păr.

– Nu-mi pasă ce fac. Spune-mi doar dacă îmi promiţi sau nu ce te- am rugat. Nu mai vorbim despre proces. Ai înţeles?

– Am înţeles. Îţi promit. Pisălogule!

– Asta sînt. Soţul tău, unic şi pisălog. Părea foarte nervos în timp ce coborau scările pentru a ieşi în stradă, totuşi, surprinzător de bine dispus.

Merseră acasă pentru a mînca de prînz, iar Jessie aruncă o privire prin corespondenţă, în timp ce Ian frunzări *Publishers Weekly*, iar apoi se apucă să citească ziarul peste sandvişurile pregătite de Jessie.

– Eşti o companie grozavă astăzi. Ea muşcă dintr-un sandviş turcesc şi împunse cu degetul în mijlocul foii de ziar pe care-o citea el.

– Hm?

– Am spus că ţi s-a deschis fermoarul.

– Ce? Ian privi în jos, apoi se strîmbă. Oh, pentru numele lui Dumnezeu!

– Vorbeşte cu mine, la naiba! Mă simt singură!

– Citesc ziarul cinci minute şi tu te simţi singură?

– Da. Vrei nişte vin?

– Nu. Avem Coca-Cola?

– Mă duc să văd. Merse să vadă, iar el continuă să citească ziarul cînd ea se întoarse cu doza rece de Cola. Uite ce-i...

– Ssst... Îi făcu nervos semn cu mîna să tacă şi continuă să citească. Era ceva ciudat în expresia feţei, în privirea din ochi, în timp ce citea. Părea şocat.

– Ce s-a întîmplat? El nu-i răspunse, termină de citit articolul şi în cele din urmă îşi ridică privirea, avînd o expresie de om înfrînt.

– Citeşte asta. Îi arătă primele patru coloane de pe pagina a doua, iar inima lui Jessie se strînse cînd citi titlul: *Violul... e timpul să fim duri*. În articol era vorba despre o şedinţă a departamentului de criminalistică al Ministerului de Justiţie care avusese loc cu o zi în urmă şi la care se discutase despre pedepsele care se dădeau în mod normal pentru cazurile de viol. Articolul spunea că ar fi bine să se dea pedepse mai dure, să nu se mai practice condamnarea cu suspendarea pedepsei. Articolul părea să sugereze că oricine ar fi acuzat de viol să fie condamnat fără să mai fie prea mult cercetat. Jessie lăsă ziarul jos şi-l privi pe Ian. Era un adevărat ghinion ca aşa ceva să apară în ziar exact în ziua în care juriul urma să delibereze.

– Crezi că va avea vreun efect, Ian? Judecătorul le-a spus să nu fie influenţaţi de...

– Oh, Jessica, astea sînt prostii! Dacă eu îţi spun ceva şi altcineva îţi spune să nu mă asculţi, tu vei auzi ce-ţi spun eu sau nu? Îţi vei aminti sau nu? Sînt şi ei doar nişte simpli oameni, pentru numele lui Dumnezeu. Sigur că sînt influenţaţi de ceea ce aud. Şi tu eşti la fel, şi eu, şi judecătorul. Îşi trecu o mînă prin păr şi dădu farfuria cu mîncare la o parte. Jessica împături ziarul şi-l aruncă pe dulap.

– Bine. Poate că vor citi ziarul azi, poate nu. Noi nu putem face absolut nimic. Aşa că, de ce să nu ne prefacem că n-am citit, dragul meu? Să uităm. Putem încerca să facem asta? Tu ai fost cel care m-ai pus să-ţi promit că nu discutăm despre proces, ai uitat? Îi zîmbi uşor. Ochii lui aveau culoarea safirului, întunecaţi şi neliniştiţi.

– Da, dar Jessie... pentru numele lui Dumnezeu... bine. Ai dreptate. Îmi pare rău. Dar masa decurse în stare de tensiune şi nici unul nu-şi termină de mîncat sandvişurile.

Făcură drumul înapoi spre Primărie fără să vorbească, iar Jessica auzi ecoul zgomotului făcut de tocurile ei ce loveau podeaua de marmură de pe holuri în timp ce mergeau. Inima ei părea să bată cu aceeaşi putere şi în acelaşi ritm, ca dangătul unui clopot.

Judecătorul se adresă juriului mai puţin de jumătate de oră, apoi aceştia ieşiră din sală pentru a delibera în linişte într-o încăpere situată de cealaltă parte a holului, în timp ce un gardian rămase să păzească la uşă.

– Şi acum, domnilor? Martin şi Ian veniră lîngă Jessie.

– Acum aşteptăm. Judecătorul va amîna şedinţa dacă juriul nu ajunge la o decizie pînă la ora cinci. Şi totul se va relua mîine.

– Asta-i tot? întrebă Jessie surprinsă.

– Da, asta-i tot. Ce ciudat! Totul se terminase. Aproape. Toată acea plictiseală, amestecată cu încordare şi cu tensiune, care devenise de fapt o dramă. Şi deodată, totul se terminase. Cele două tabere îşi expuseseră punctele de vedere, judecătorul ţinuse un mic discurs juriului, juraţii plecaseră şi se încuiaseră într-o cameră unde discutau, stabileau un verdict, după care toată lumea pleca acasă şi procesul se termina. Era oarecum ciudat. Ca un joc. Sau un dans. Totul era extrem de bine organizat. Precum un ritual. Ritualul unui trib. Gîndul acesta o făcu să-i vină să rîdă, dar Ian şi

Martin păreau atît de serioşi. Îi zîmbi soţului ei, iar avocatul lor o privi cu ochi îngrijoraţi. Ea pur şi simplu nu înţelegea. Şi era sigur că nici Ian nu înţelege. Poate că era mai bine aşa.

– Ce crezi, Martin? Ian se întoarse spre el, dar Martin avu senzaţia că întrebase mai mult de dragul lui Jessie, decît pentru el.

– Nu ştiu. Ai văzut ziarele de dimineaţă? Faţa lui Ian se posomorî imediat.

– Da. La prînz. Asta nu ne e de nici un ajutor, nu-i aşa?

Avocatul clătină din cap.

– Ei bine, cel puţin ne-am prezentat onorabil.

– Ne-am fi prezentat şi mai onorabil dacă Green descoperea nişte dovezi concrete despre Burton şi Jed Knowles. Sînt convins că ăsta a fost de fapt mobilul ei. Martin scutură furios din cap, iar Ian îl bătu pe umăr.

– Ea va veni cînd se va pronunţa verdictul? întrebă Jessie curioasă.

– Nu. Nu va mai apărea la tribunal.

– Tîrfa! Era un cuvînt urît, pe care însă îl spuse din adîncul sufletului.

– Jessie! Ian vru s-o facă să tacă, dar ea nu mai putea fi oprită.

– Ce-i? Ne-a distrus vieţile, ne-a adus practic în pragul falimentului, ca să nu mai vorbim de nervii noştri, iar acum pleacă şi dispare. Ce-ai vrea să simt faţă de ea? Recunoştinţă?

– Nu, dar n-are rost...

– De ce nu? Jessie începuse din nou să vorbească tare, iar Ian ştia cît era de nervoasă. Martin, n-o putem da în judecată după ce cîştigăm procesul?

– Da, cred că da, dar ce vei obţine de la ea? N-are nimic.

– Atunci, să dăm în judecată statul. Nu se gîndise pînă acum la asta.

– Uite ce-i, de ce nu v-aţi duce amîndoi să vă plim-

baţi puţin prin hol? Îl privi pe Ian cu subînţeles, iar Ian dădu din cap. S-ar putea să mai dureze pînă ce juriul să vină. Staţi numai pe-aproape. Nu părăsiţi clădirea. Jessie dădu din cap şi se ridică căutînd mîna lui Ian. Martin îi lăsă să plece şi se întoarse la masa lui. Era înspăimîntător felul în care Jessica nu voia să accepte posibilitatea că ar putea pierde.

– Aş vrea să putem merge să bem ceva. Jessie ieşi încet pe hol şi se sprijini de un perete, în timp ce Ian aprinse cîte o ţigară pentru amîndoi. Picioarele îi tremurau şi se întrebă cît timp va mai putea juca rolul lui Madame Cool. Ar fi vrut să se întindă pe jos şi să-i strîngă genunchii lui Ian. Trebuia ca totul să se termine cu bine. Trebuia... trebuia... ar fi vrut să bată la uşa camerei în care se afla juriul... să...

– Se va termina în curînd, Jessie. Încearcă să mai reziştî puţin.

– Da. Ea îi zîmbi cu jumătate de gură şi-l luă de braţ, în timp ce mergeau pe coridor.

Rămaseră mult timp tăcuţi, iar Jessie îşi lăsă mintea să rătăcească la întîmplare, în timp ce fuma şi mergea, ţinîndu-i braţul lui Ian. Dură aproape o oră, dar creierul ei încetă în cele din urmă să se mai frămînte, probabil din cauza oboselii. Se simţea singură, epuizată şi tristă, dar nu mai simţea că se îndreaptă spre o direcţie greşită. Era totuşi ceva.

Hotărî să sune la boutique pentru a vedea cum merg lucrurile acolo. Era un moment nepotrivit pentru a suna, dar simţi dintr-odată nevoia să vină în contact cu ceva ce-i era familiar, să ştie că lumea nu se rezuma doar la un coridor nesfîrşit, pe care ea şi Ian erau condamnaţi să meargă, să-şi trăiască viaţa, într-o linişte înspăimîntătoare. Îi lipseau feţele oamenilor.

Fetele îi spuseră ce se întîmplase în ultimul timp, iar ea se simţi mai bine. Era ca atunci cînd merseseră la film cu Astrid. Normalitate. Atenua proporţiile a ceea ce li se întîmpla, făcînd-o să suporte mai uşor.

Pînă la ora patru Ian reuşi şi el să se relaxeze. Începură să joace jocuri de cuvinte. La patru şi jumătate începură să spună glume vechi.

Apoi îl văzură pe Martin făcîndu-le nerăbdător semn să vină la capătul celălalt al coridorului. Glumele încetară dintr-odată. Ian se ridică primul şi privi faţa Jessicăi. Ea era palidă şi se simţi cuprinsă de disperare. Sosise momentul. Se terminase cu jocurile care îi făceau să creadă că nu se va întîmpla niciodată... se întîmpla acum. Oh, Doamne... nu!

– Jessie, nu intra în panică! Vedea asta după expresia feţei ei. O luă în braţe şi o ţinu cît putu de strîns. Te iubesc. Asta-i tot ce contează. Te iubesc. Trebuie să ştii asta şi să mai ştii că nimic nu va schimba acest lucru. Trebuie să ştii că te simţi bine şi că aşa te vei simţi întotdeauna. Ai priceput? Ea dădu din cap, dar bărbia îi tremură. Te simţi bine. Şi eu te iubesc, adăugă el.

– Te simţi bine şi tu te iubeşti... adică pe mine... Rîse, un rîs amestecat cu plîns, iar el o strînse din nou.

– Te simţi bine, prostuţo. Nu eu mă simt bine.

– Tu nu te simţi bine? Acum îi era mai bine. Întotdeauna îi era cînd el o ţinea în braţe.

– Totul va fi bine, spuse el. Acum, hai să mergem.

– Te iubesc, dragul meu. Aş vrea să ştii cît de mult te iubesc. Ochii i se umplură de lacrimi în timp ce mergea repede alături de el, încercînd să-i spună atît de multe într-un timp atît de scurt.

– Eşti aici. Asta îmi spune totul. Acum încetează să te mai comporţi atît de dramatic şi şterge-ţi rimelul de pe faţă. Ea chicoti din nou şi-şi trecu mîna peste faţă. Cînd îşi privi mîna văzu că era plină de dungi negre.

– Trebuie să arăt îngrozitor.

– Arăţi minunat.

Şi atunci ajunseră acolo. La uşa sălii de judecată.

– O.K.? El o privi lung şi pătrunzător, în timp ce stăteau în uşă, faţă în faţă. Gardianul îi privi, apoi îşi întoarse capul.

– O.K. Ea dădu repede din cap, apoi îşi zîmbiră.

Intrară în sala de judecată, iar membrii juriului erau deja aşezaţi la locurile lor. Judecătorul era şi el la masa lui. Acuzatului i se ceru să se ridice, iar Jessica aproape că se ridică şi ea împreună cu el. Îşi repeta fără încetare în gînd: „O.K... O.K... O.K..." Degetele i se înfipseră în scaunul pe care stătea şi închise ochii, aşteptînd. Va fi O.K., numai că aşteptarea era cumplită. Se gîndi că e ca atunci cînd aşteptî să-ţi extragă un glonţ din braţ. Nu te va ucide, dar era îngrozitor de greu de suportat.

Preşedintelui juriului i se ceru să citească verdictul, iar ea îşi ţinu respiraţia, dorindu-şi să fi putut sta alături de Ian. Asta era.

– Ce verdict a hotărît juriul pentru acuzarea de sodomie şi crimă infamă împotriva naturii? Începuseră să citească ultimele acuzaţii pînă ajunseră la prima... iar ea aştepta.

– Vinovat, domnule judecător. Ochii ei se deschiseră şi-l văzu pe Ian tresărind, de parcă vîrful unui bici îl lovise peste faţă. Dar nu se întoarse s-o privească.

– Iar pentru acuzarea de contact sexual oral forţat?

– Vinovat, domnule judecător.

– Şi pentru acuzarea de viol?

– Vinovat, domnule judecător.

Jessica rămase acolo, împietrită. Ian nu se mişcă.

Martin o privi, iar ea simţi lacrimile începînd să-i curgă pe obraji, în timp ce juriul părăsea sala. Ian se aşezase acum, iar ea se îndreptă spre el. Cînd ajunse în faţa lui văzu că privea în gol. Nu găsi nimic să-i spună. Văzu doar două lacrimi curgîndu-i pe faţă spre bărbie.

Capitolul 19

– N-am făcut-o, Jessie. Puţin îmi pasă de rest, dar trebuie să ştii că n-am făcut-o. N-am violat-o.

– Ştiu. Răspunsul ei fu o şoaptă, iar ea se agăţă cu putere de mîna lui, în timp ce procurorul ceru tăios ca acuzatul să fie luat în custodie, pînă la stabilirea sentinţei.

Totul se termină în cinci minute. Veniră şi-l luară, iar Jessica rămase singură în sala de judecată, avîndu-l ca unic sprijin pe Martin. Era singură pe lume, sprijinindu-se doar pe un bărbat pe care de-abia îl cunoştea. Ian nu mai era. Ea nu mai era. Totul se terminase. Era ca şi cum cineva luase un ciocan şi izbise în viaţa ei, sfărîmînd-o în mii de bucăţi. Iar ea nu-şi putea da seama care erau bucăţile de oglindă şi care de sticlă, care era Ian şi care era Jessie.

Nu se putea mişca, nu putea vorbi, respira cu greu, iar Martin o conduse încet, cu grijă, afară din sala de judecată. Această femeie înaltă, cu un aspect atît de sănătos, devenise dintr-odată o neputincioasă. Era de parcă dintr-odată nu mai avea resurse interioare care s-o ajute să trăiască, de parcă întreaga ei fiinţă se dezintegrase. Ochii îi erau aţintiţi asupra uşii pe care Ian dispăruse, ca şi cum dacă se uita intens îl putea face să apară din nou. Martin n-avea nici cea mai mică idee cum să se poarte cu ea. Nu rămăsese niciodată singur cu un client aflat într-o astfel de stare. Se întreba dacă ar trebui să-şi cheme secretara sau soţia. Sala de

judecată se golise, cu excepţia gardianului care aştepta s-o încuie. Judecătorul o privise pe Jessie plin de regret cînd părăsise sala, dar ea nu observase. Nu-l văzuse nici pe Houghton plecînd, la puţin timp după Ian. Poate că fusese mai bine. Nu auzea decît ecoul unui singur cuvînt, care-i răsuna continuu în cap. Vinovat... vinovat... vinovat...

– Jessie, te duc acasă. O luă uşor de braţ şi o conduse afară din sală, recunoscător că ea îl urmează. Nu era pe deplin sigur că ea ştia cine este el sau unde mergeau, dar era bucuros că nu i se opunea. Dar deodată ea se opri şi-l privi absentă.

– Nu, eu... voi sta şi-l voi aştepta pe Ian aici. Eu... eu vreau... am nevoie de Ian. Rămase lîngă avocatul de vîrstă mijlocie şi începu să plîngă ca un copil, ascunzîndu-şi faţa în mîini. Martin Schwartz o aşeză pe un scaun din hol, îi întinse o batistă şi o bătu părinteşte pe umăr. Ea ţinea în mîini portmoneul, ceasul şi cheile de la maşină ale lui Ian, ca pe o comoară ce-i fusese lăsată în grijă. Ian plecase cu buzunarele goale şi cu ochii umezi. Cu căţuşe la mîini.

– Ce... ce... vor face... cu el acum? De-abia reuşea să vorbească, bîlbîindu-se printre lacrimi. Poate... poate veni acasă? Martin realiză că era prea aproape de o criză de isterie pentru a i se putea spune adevărul.

– Hai mai întîi să te duc acasă. Apoi, vreau să merg să-l văd pe Ian. Crezu că spunîndu-i acest lucru o va linişti, dar nu făcu decît s-o întărîte mai tare.

– Şi eu. Vreau să-l văd şi eu pe Ian.

– Nu în seara asta, Jessica. Acum mergem acasă. Ăsta era tonul pe care trebuia acum să-l adopte cu ea. Jessie se ridică în picioare, îl luă de braţ şi-l urmă afară din clădire. Mergea lîngă el de parcă era o păpuşă mecanică.

– Martin?

– Da? Erau acum afară, în aerul proaspăt, iar ea respiră adînc.

– Putem face re... recurs? Era mai calmă decît înăuntru. Părea să plutească în afara realităţii, pentru ca apoi să revină, dar ştia totuşi ce se întîmpla.

– Vom discuta despre asta.

– Acum. Vreau să vorbim acum. Acolo, pe treptele din faţa Primăriei, la ora şase după-amiază. În starea de disperare şi de isterie în care se afla. Era greu să-ţi închipui că această femeie distrusă fusese nu de mult atît de sofisticata şi eleganta Jessica Clarke.

– Nu, Jessica, nu acum. Vreau să vorbesc mai întîi cu Ian. Şi vreau să te duc pe tine acasă. Ian va fi foarte supărat dacă nu te duc acasă. Oh, Dumnezeule.

– Vreau să-l văd pe Ian. Stătea în vîrful scărilor, ca un copil încăpăţînat, care nu judeca. Am... am nevoie de Ian. Lacrimile începură din nou să-i curgă şi asta uşură puţin urcatul ei în maşină. Pînă cînd îşi aminti că trebuia să conducă *Volvo*-ul. Care era al lui Ian.

– Îţi aduc eu mîine maşina, Jessica. Acum dă-mi cheile garajului. Ea i le întinse, iar el porni motorul *Mercedes*-ului nou, de culoarea ciocolatei. O supraveghe permanent în timpul cît dură drumul spre casă. Părea înspăimîntător de absentă şi de răvăşită, încît el se întrebă dacă n-ar trebui să-l sune pe doctorul ei cînd ajungeau acasă. O întrebă dacă doreşte acest lucru, dar ea protestă vehement. Dar vreo prietenă? întrebă Martin. Nu e nimeni pe care ai vrea să chem? Nu-i plăcea s-o lase singură, dar ea scutură din cap, fără să spună nimic, cu o privire ciudată în ochi. Se gîndea la juriu... la Margaret Burton... la inspectorul Houghton... ar fi vrut să-i omoare pe toţi... i-l furaseră pe Ian...

– Jessica? Jessica? Se întoarse şi-l privi absentă. Ajunseseră în faţa casei de pe Vallejo.

– Oh! Ea dădu din cap şi deschise încet uşa de pe partea ei. Eu... te duci acum să-l vezi pe Ian?

– Da. Vrei să-i transmiţi ceva? Ea dădu repede din cap şi încercă să vorbească normal.

– Doar că... doar că... Dar nu reuşi să vorbească

printre lacrimi.

– Îi voi transmite toată dragostea ta. Ea dădu din cap recunoscătoare şi-l privi în ochi, părînd că este din nou ea însăşi. Aerul acela isteric părea să fi dispărut. Ceea ce rămăsese în schimb era şocul şi durerea. Jessica, îmi pare... îmi pare teribil de rău.

– Ştiu. Întoarse capul, închise uşa maşinii şi se îndreptă încet spre casă. Mergea ca o femeie foarte bătrînă. *Mercedes*-ul se puse uşor în mişcare. Îţi făcea rău s-o priveşti. Părea că e mai bine s-o laşi singură, cu durerea ei. Dar el nu va uita niciodată felul în care arăta ea, păşind încet pe aleea pietruită ce ducea spre casă, cu capul plecat, cu părul dezordonat, strîngînd în mînă lucrurile personale ale lui Ian. Era o imagine de nesuportat.

Jessica auzi maşina îndepărtîndu-se şi privi absentă spre straturile de flori din faţa casei. Era oare aceeaşi casă în care venise să mănînce la prînz împreună cu Ian? Era aceeaşi casă în care locuiseră amîndoi? Îş ridică privirea şi se uită la ea de parcă n-o mai văzuse niciodată pînă atunci. Se opri, părînd că nu poate merge mai departe. Ridică încet un picior şi urcă prima treaptă. Dar celălalt picior era prea greu pentru a-l mai ridica. Nu putea. Nu voia. Nu putea intra în această casă. Nu fără Ian. Nu singură... nu... aşa...

– Oh, Doamne, nu! Se prăbuşi în genunchi pe treptele din faţa casei şi începu să suspine, cu capul în jos şi ţinînd în mîini obiectele care fuseseră în buzunarele lui Ian. Auzi o voce rostindu-i numele, dar nu se întoarse. Nu era Ian. De ce să se mai obosească să răspundă... nu era Ian... el nu mai era acum cu ea. Nimeni nu mai era cu ea. Se simţea de parcă el murise în sala de judecată... sau poate ea murise. Nu era sigură. Vocea îi strigă iar numele, dar ea simţi că se prăbuşeşte pe trepte. Conţinutul poşetei se răspîndi pe jos, iar părul îi acoperi faţa precum vălul unei văduve.

– Jessie! Jessica?

Auzi niște pași repezi apropiindu-se de ea, dar nu se putu întoarce. Nu avea putere. Totul se terminase.

– Jessie... draga mea, ce s-a întîmplat?

Era Astrid. Jessica își întoarse capul și o privi, în timp ce lacrimile continuau să-i curgă pe obraji.

– Ce s-a întîmplat? Spune-mi! Totul va fi bine. Liniștește-te. Începu să-i mîngîie părul ca unui copil și-i șterse lacrimile ce continuau să-i curgă la nesfîrșit pe față. S-a întîmplat ceva cu Ian? Spune-mi, draga mea, e vorba de Ian?

Jessie dădu din cap cu o privire distrusă, iar Astrid simți inima oprindu-i-se în loc... oh, nu, nu Ian... nu ca Tom. Nu!

– A fost condamnat pentru viol. Cuvintele se auziră de parcă fuseseră rostite de gura altcuiva, iar Astrid o privi ca și cum primise o palmă. E la închisoare, adăugă ea.

– Sfinte Dumnezeule, Jessie, nu! Dar era adevărat. Știa că este adevărat cînd Jessica dădu din cap și o lăsă să o conducă în casă și să o culce în pat. Tabletele pe care Astrid i le dădu o adormiră aproape instantaneu. Astrid încă le mai purta la ea... de la moartea lui Tom.

Era ora trei și jumătate dimineață cînd Jessie se trezi. Casa era cufundată în liniște. Auzi ticăitul ceasului. În dormitor era întuneric, dar luminile erau aprinse în living. Ascultă, încercînd să audă zgomotele făcute de Ian... sunetul mașinii de scris, scîrțîitul scaunului lui pe podeaua din birou. Se ridică în pat ascultînd, fără să audă nimic, apoi își simți capul învîrtindu-se. Și atunci își aduse aminte de tablete. Și de Astrid. Și de cum

începuse totul. Întinse o mînă tremurătoare spre ţigări. Era încă îmbrăcată în tricou, ciorapi şi chiloţi. Jacheta şi fusta erau aşezate ordonat pe un scaun. Nu-şi amintea cum ajunsese în pat. Tot ce-şi putea aminti era sunetul vocii lui Astrid, blînd, spunîndu-i lucruri pe care nu le înţelegea pe măsură ce adormea. Dar mai fusese cineva acolo... cineva... acum însă nu mai era nimeni. Era singură.

Stătu întinsă în întunericul dormitorului, fumînd, cu ochii uscaţi, simţind o uşoară senzaţie de vomă şi fiind încă adormită din cauza tabletelor. Apoi, deodată, întinse mîna după telefon. Obţinu numărul de la informaţii şi sună.

– Închisoarea municipală. Langdorf la telefon.

– Aş dori să vorbesc cu Ian Clarke, vă rog.

– Lucrează aici? Sergentul de la informaţii păru surprins.

– Nu. A fost reţinut în custodie ieri. După un proces. Nu spuse sub ce acuzaţie. Fu surprinsă de cît de calmă îi suna vocea. Nu se simţea calmă, dar ştia că dacă nu reuşea să pară aşa nu va obţine ceea ce voia. Trebuia să pară foarte liniştită şi să vorbească destul de autoritar şi...

– Probabil că se află la închisoarea districtuală, doamnă. Dar oricum nu puteţi vorbi cu el.

– Înţeleg. Aveţi numărul de acolo? Se gîndi să le spună că este o urgenţă, dar în cele din urmă renunţă. Îi era teamă să-i mintă. Sergentul de la informaţii îi dădu numărul închisorii districtuale de la Palatul de Justiţie iar ea îl formă imediat. Dar nu reuşi. I se spuse că-şi poate vizita soţul abia poimîine şi că el n-avea voie să sune la telefon. Apoi îi închiseră telefonul.

Ea aprinse o veioză. În cameră era frig. Îmbrăcă un halat de baie peste tricou şi se îndreptă în ciorapi spre living. Rămase în mijlocul încăperii şi privi în jur. Camera era uşor dezordonată, nu foarte tare, suficient doar pentru a-i aminti... erau urme în canapea, urma unui cap

care stătuse pe pernă, cartea pe care el citise în ultimul weekend... papucii lui sub un scaun... simţi un suspin care i se opri în gît şi se întoarse şi merse la bucătărie pentru a-şi lua ceva de băut... ceai... cafea, Cola... orice... îşi simţea gura uscată şi capul ameţit, deşi totul îi era acum foarte limpede. Găsi farfuriile de la masa de prînz în chiuvetă şi ziarele pe dulap, unde le aruncase ea, împăturite astfel încît articolul despre viol era la suprafaţă. Totul era de parcă el tocmai ieşise din cameră să facă o plimbare în jurul casei, de parcă... se aşeză la masa din bucătărie, îşi puse capul pe braţe şi începu să plîngă.

În birou era la fel de rău. Chiar mai rău. Încăperea era întunecoasă, goală şi pustie. Arăta de parcă îl aştepta să întoarcă. De parcă avea nevoie ca el să revină la viaţa acestei încăperi. Avea nevoie de el mai mult decît avea biroul lui. Se pomeni clătinîndu-se de pe un picior pe altul, ca un copil neliniştit, stînd în uşă, mîngîindu-i cu mîna cărţile, cămăşile, ţinîndu-i papucii în mînă şi tresărind cînd lumina arunca o umbră ciudată. Era singură. În casă, în noapte, în lume. Fără nimeni care s- o ajute, care să aibă grijă de ea, căruia să-i pese de ea sau... deschise gura pentru a ţipa, dar nu ieşi nici un sunet. Se lăsă încet pe podea, ţinîndu-i papucii în mîini şi aşteptă. Dar nimeni nu veni. Era singură.

Capitolul 20

Era ora nouă şi jumătate dimineaţa iar ea stătea în cadă încercînd să lupte cu o criză de isterie, cînd auzi soneria de la uşă sunînd. Era bine. Bine. Totul va fi bine. Va sta în cadă puţin, apoi va bea o ceaşcă de ceai, va mînca micul dejun, se va îmbrăca şi va merge la boutique. Sau poate va sta în pat toată ziua. Sau... dar totul va fi bine. Mai întîi o baie fierbinte şi apoi... dar nu-l putea suna pe Ian. Nu putea vorbi cu el. Avea nevoie să vorbească cu el. Respiră adînc şi apoi ascultă. Părea că se aude sunetul soneriei sau poate era doar zgomotul făcut de apa care curgea şi care-i juca feste. Soneria continuă să sune. Dar nu era obligată să răspundă. Tot ce avea de făcut era să respire regulat şi să rămnă calmă, relaxîndu-se în apa caldă. Ian o învăţase cum să-şi păstreze calmul în felul acesta, cum să nu devină isterică, atunci cînd mama ei... şi Jake... dar soneria continua să sune. Sări din cadă dintr-odată, luă un prosop şi alergă la uşă. Dacă era Ian? Cheile lui erau la ea. Dacă... alergă la uşa din faţă, cu apa curgîndu-i pe corp, cu o jumătate de zîmbet pe buze, cu ochii deveniţi dintr-odată strălucitori şi mari. Prosopul îi acoperea doar parţial bustul. Deschise uşa cu o smucitură, fără să mai întrebe cine era, apoi se dădu un pas înapoi, speriată. Dar prea surprinsă să închidă uşa la loc. Rămase acolo, în prag, simţindu-şi inima zvîcnindu-i de frică.

– Bună dimineaţa. Nu mi-aş face un obicei de a

deschide uşa în felul acesta dacă aş fi în locul dumneavoastră. Ea privi repede în jos şi-şi strînse prosopul în jurul ei. Vizitatorul era inspectorul Houghton.

– Eu... bună ziua. Ce doriţi? Îşi îndreptă imediat spatele şi luă o poziţie impunătoare în uşă, în ciuda faptului că nu era acoperită decît de un prosop.

– Nimic. Am trecut doar să văd ce mai faceţi. Avea o privire ironică şi victorioasă, privirea cu care se uitase la ea şi cu o zi în urmă, dar pe care ea n-o văzuse. O făcea să dorească să-i scoată ochii cu degetele.

– Fac bine. Ticălos nenorocit! îşi spuse ea în gînd. Altceva mai doriţi?

– Aţi făcut cumva cafeaua, doamnă Clarke? Pentru el, orice formalităţi erau de prisos.

– Nu, inspectore Houghton. N-am făcut-o. Şi trebuie să plec imediat la serviciu. Dacă aveţi de discutat treburi profesionale cu mine vă sugerez să vă luaţi o cafea de pe Union Street şi să veniţi la mine la birou peste o oră.

– Amabilă, nu-i aşa? Trebuie să fi avut un şoc cumplit ieri.

Ea închise ochii, luptîndu-se cu valul de greaţă care i se ridică din stomac. Bărbatul ăsta era sadic. Dar nu putea voma acum. Nu putea. Auzi vocea lui Ian spunîndu-i: „O.K.?", în acel fel în care numai el ştia, iar ea dădu din cap imperceptibil şi se gîndi: „O.K".

– Da a fost un şoc. Vă face plăcere; inspectore? Vreau să spun, să-i vedeţi pe alţii nefericiţi?

– Eu nu văd lucrurile în felul acesta. Îşi scoase un pachet de ţigări şi-i oferi una. Ea scuturâ din cap. Era clar că-i făcea plăcere.

– Cred că nu. Domnişoara Burton trebuie să fi fost încîntată.

– Foarte. Îi zîmbi prin fumul ţigării şi ea trebui să se abţină să nu-l plesnească sau să nu-l scuipe. Asta fu chiar mai greu decît să nu vomeze.

– Ce se va întîmpla acum cu dumneavoastră? Deci

asta voia să ştie.

– Ce vreţi să spuneţi?

– Ce planuri aveţi?

– Să muncesc. Şi să-mi văd soţul mîine. Şi să cinez cu nişte prieteni săptămîna viitoare, şi...

El zîmbi din nou, dar nu păru amuzat.

– Dacă ajunge la închisoare, s-a terminat cu căsnicia dumneavoastră, doamnă Clarke. Vocea lui era aproape blîndă.

– Posibil. Aproape orice poate termina o căsnicie dacă laşi să se întîmple acest lucru. Depinde de cît de bună e căsnicia şi de cît de mult doreşti s-o salvezi.

– Şi cît de bună e căsnicia dumneavoastră?

– Excelentă. Şi vreau să vă mulţumesc din adîncul sufletului pentru grija ce mi-o purtaţi, inspectore. Voi avea grijă să-i spun asta atît soţului meu, cît şi avocatului meu. Sînt convinsă că domnul Clarke va fi mişcat profund. Ştiţi, cred că sînteţi un om foarte simţitor, inspectoare... sau vă preocupă în mod special sfaturile conjugale?

Ochii lui priviră drept în ai ei, trimiţînd flăcări. Dar era prea tîrziu. Venise la uşa ei, sunase la sonerie şi plătea acum pentru propriile-i greşeli.

– De fapt, cred că s-ar putea chiar, să-i sun pe superiorul dumneavoastră să-i spun ce om minunat şi atent sînteţi, inspectoare. Să vă pese de căsnicia mea!

El îşi băgă pachetul de ţigări din nou în buzunar, iar zîmbetul îi dispăru.

– Bine. Am priceput aluzia.

– Chiar aşa? Vai, ce isteţ sînteţi, inspectore.

– Tîrfă! Rosti cuvîntul printre dinţii încleştaţi.

– Poftim?

– Am spus „tîrfă" şi-i poţi spune şi asta superiorului meu. Dar dacă aş fi în locul tău, iubito, nu m-aş obosi să sun. Ai şi-aşa destule probleme şi nu-ţi vei mai vedea bărbatul pe-acasă mult timp de-acum încolo. Ai face mai bine să te obişnuieşti cu ideea asta, surioară. S-a

terminat cu tine şi cu scriitoraşul tău de doi bani! Aşa că, atunci cînd te plictiseşti să stai de una singură pe întuneric, priveşte în jurul tău. Sînt lucruri mai bune decît ce-ai avut tu pînă acum.

– Oh, serios? Şi presupun că tu eşti un prim exemplu? Tremura acum de furie, iar tonul vocii i se ridicase la fel de mult ca al lui.

– Alege pe cine vrei, dar vei ajunge să cauţi în jur. Îţi dau două luni.

– Pleacă de-aici, inspectore. Şi dacă te mai apropii vreodată de casa asta, cu sau fără un mandat de percheziţie, îl voi suna pe judecător, pe primar şi pe pompieri. Sau s-ar putea să nu sun pe absolut nimeni. S-ar putea doar, să îndrept ţeava unei arme spre tine pe fereastră.

– Ai o armă, nu-i aşa? Ridică dintr-o sprînceană cu interes.

– Nu încă, dar voi avea. Se pare că am nevoie.

El deschise gura să spună ceva, dar ea făcu un pas înapoi şi-i trînti uşa în nas. Din punct de vedere tactic, era o mişcare greşită, dar o făcu să se simtă mult mai bine. Pentru o clipă. Cînd se întoarse înapoi în casă, începu să vomeze în bucătărie. Îi trebuiră două ore ca să se oprească din tremurat.

Astrid sosi la unsprezece. Aduse cu ea flori, un pui fript şi o pungă plină cu fructe. Şi un flacon mic de tablete galbene. Dar după ce sună insistent douăzeci de minute nu primi nici un răspuns. Ştia că Jessie era acasă pentru că sunase înainte la boutique. În cele din urmă începu să-şi facă griji şi bătu în geamul bucătăriei cu inelele. Jessie se uită cu grijă printre perdele, apoi

sări în picioare cînd văzu că era Astrid. Crezuse că era Houghton din nou.

– Sfinte Doamne, copilule, credeam că ţi s-a întîmplat ceva. De ce n-ai deschis uşa? Eşti speriată din cauza presei?

– Nu, nu e vorba de asta. E... oh, nu ştiu. Apoi ochii i se umplură de lacrimi şi-i povesti lui Astrid despre vizita inspectorului Houghton. Nu mai pot suporta, spuse ea. E atît de... diabolic, şi atît de fericit de ce s-a întîmplat. Şi a spus despre căsnicia noastră că... Plîngea prea tare pentru a mai putea continua, iar Astrid o făcu să se aşeze.

– De ce nu vii să stai la mine o perioadă, Jessica? Ai putea locui în camera de oaspeţi şi ai pleca o vreme de-aici.

– Nu! Jessica sări în picioare şi începu să se plimbe prin cameră, atingînd scaunele pe lîngă care trecea sau ridicînd cîte un obiect şi apoi lăsîndu-l jos. Erau nişte gesturi mici şi sacadate, dar care lui Astrid îi erau familiare. Făcuse la fel după moartea lui Tom.

– Nu. Mulţumesc, Astrid, dar vreau să stau aici. Cu... cu... Nu mai continuă, nefiind sigură exact ce voia să spună.

– Cu lucrurile lui Ian. Ştiu. Dar poate că nu este o idee foarte bună. Şi crezi că merită să fii hărţuită de oameni, ca poliţistul ăsta? Dacă mai apar şi alţii ca el, pe neaşteptate? Vrei să ai de-a face cu ei?

– Nu voi deschide uşa.

– Nu poţi trăi în felul ăsta, Jessica. Ian n-ar vrea să trăieşti aşa.

– Ba da, ar vrea. Sincer. Cu adevărat... eu... oh, Doamne, Astrid, voi înnebuni. Nu pot... nu ştiu cum să trăiesc fără Ian.

– Dar nu eşti fără Ian. Îl vei vedea. Încă nu înţeleg ce s-a întîmplat dar poate că lucrurile se vor putea rezolva. Nu a plecat, Jessica. Nu a murit, pentru numele lui Dumnezeu. Încetează să te comporţi de parcă ar fi

murit.

– Dar nu e aici. Vocea ei îţi inspira milă. Am nevoie de el aici. Voi înnebuni fără el. Voi... voi...

– Nu, nu vei înnebuni. Nu dacă nu vrei să înnebuneşti sau dacă nu te faci singură să înnebuneşti. Ia-ţi viaţa în mîini, Jessica. Stai jos. În clipa asta. Hai, stai jos. Jessica se plimba de la un scaun la altul. Ai mîncat ceva la micul dejun? o întrebă Astrid. Ea clătină din cap şi începu să spună că nu vrea să mănînce nimic, dar Astrid ridică o mînă şi dispăru la bucătărie. Se întoarse după cinci minute cu pîine prăjită, miere de albine, fructele proaspete cumpărate de ea şi o ceaşcă cu ceai fierbinte. Preferi cafea? o întrebă ea. Jessie clătină din cap şi închise pentru o clipă ochii.

– Nu-mi vine să cred că asta se întîmplă cu adevărat, Astrid.

– Nu te gîndi acum la asta. Nu poţi pricepe acum, aşa că nu încerca. Cînd îl poţi vedea pe Ian? Jessie deschise ochii şi oftă la auzul întrebării.

– Mîine.

– Bine. Atunci, tot ce ai de făcut este să încerci să stai calmă pînă mîine. Poţi face asta, nu-i aşa?

Jessica dădu din cap, deşi nu era sigură. Asta însemna o zi, o noapte şi o dimineaţă. Iar noaptea va fi cel mai greu. Plină de fantome, de voci, de ecouri şi de spaime. Avea de supravieţuit douăzeci şi patru de ore pînă îl va vedea pe Ian.

Dar era un singur lucru pe care voia să-l facă. Acum. Înainte de a-l vedea pe Ian. Iar acesta era să vorbească cu Martin despre recurs. Îl găsi la birou cînd sună. Părea extrem de preocupat de starea ei.

– Te simţi bine, Jessica?

– Sînt bine. Ce face Ian? Vocea ei se stinse cînd pronunţă aceste cuvinte, iar el se încruntă. Îşi aminti de seara trecută cînd o dusese acasă.

– Suportă bine. A fost extrem de şocat, totuşi.

– Îmi pot închipui. Spuse asta încet, zîmbind slab

Şocat. Amîndoi erau şocaţi. Martin, te-am sunat pentru că vreau să te întreb ceva acum, înainte de a-l vedea pe Ian.

– Ce?

– Vreau să ştiu ce putem face în legătură cu un recurs, cum trebuie să procedăm, dacă tu te ocupi de asta în întregime. Şi cum vom plăti pentru asta? adăugă ea în gînd. Asta era o altă problemă.

– Putem vorbi despre asta după ce se pronunţă sentinţa, Jessica. Dacă obţine o condamnare cu suspendarea executării pedepsei, atunci nu mai are rost să facem recurs, decît pentru a-l scăpa pe Ian de acuzarea de felonie. S-ar putea ca el să vrea asta. Dar cred că ar trebui să aşteptăm pînă cînd va fi condamnat. E adevărat, există o perioadă limitată în care se poate face recurs, dar avem încă suficient timp.

– Cît de curînd se va pronunţa condamnarea?

– De mîine în patru săptămîni.

– Dar de ce să aşteptăm pînă după aceea?

– Pentru că, Jessie, nu ştii ce se va întîmpla. Dacă îl condamnă cu suspendarea executării pedepsei şi-l trimit acasă, Ian s-ar putea să nu vrea să-şi cheltuiască ultimul ban sau ultimul tău ban, pentru un recurs. Nu e ca atunci cînd ar avea o poziţie profesională delicată care să-i fie afectată de condamnare. Ştiu, îl poate afecta în viitor, dar nu atît de mult, ţinînd cont de profesia lui. Şi, dacă-i liber, ce mai contează?

– Cum adică, dacă-i liber? Jessie se simţi din nou derutată.

– Pentru că există două alternative. Dacă nu-l condamnă cu suspendarea executării pedepsei, îl trimit la închisoare. În acest caz, e normal să vrei să faci recurs. Dar tot ce-ţi va aduce un recurs, Jessica, va fi un nou proces. Va trebui să trecem din nou prin toată această încercare. Nu există nici o dovadă pe care să n-o fi adus în discuţie. Nimic nu se va schimba. Deci, vei trece din nou prin toată tensiunea unui proces, poate

fără nici un rezultat. Cred că în momentul de faţă principala noastră grijă trebuie să fie dacă va fi condamnat cu suspendare sau nu. Ne putem preocupa de recurs după aceea. Bine?

Jessica dădu gînditoare din cap, apoi închise telefonul. Ce voise să spună prin „dacă" îl vor lăsa liber? De ce depindea acest „dacă"?

Capitolul 21

– O.K.?

– O.K. Ea zîmbi, duse instinctiv mîna la medalionul de aur de la gît şi se jucă cu el cîteva clipe. Supravieţuise celor douăzeci şi patru de ore, iar Houghton nu mai revenise. Te iubesc, Ian.

– Draga mea, şi eu te iubesc. Te simţi cu adevărat bine? Părea atît de îngrijorat din cauza ei.

– Sînt bine. Dar tu?

Ochii lui vorbeau singuri. De data aceasta se afla la închisoarea districtuală şi era îmbrăcat într-o salopetă murdară pe care i-o dăduseră acolo. Îi îngrămădiseră hainele într-o plasă şi i le trimiseseră lui Martin. El i le înapoiase lui Jessie cu o seară înainte, odată cu *Volvo*-ul. După asta ea luase cele două tablete pe care i le lăsase Astrid.

– Martin spune că te-ar putea condamna cu suspendarea executării pedepsei. Dar amîndoi îşi aminteau articolul pe care-l citiseră în ultima zi a procesului. Articolul era pentru abolirea suspendării executării pedepsei în cazurile de viol. Opinia publică nu le era favorabilă în momentul de faţă.

– Vom vedea, Jessie, dar nu te baza pe asta. Vom încerca. Zîmbi, iar Jessie lupta să-şi stăpînească lacrimile. Te-ai purtat cum trebuie? O întrebă el. Fără să intri în panică, fără să faci crize? O cunoştea prea bine.

– M-am comportat bine. Iar Astrid a avut grijă de mine ca de un copil. Nu-i spuse nimic despre Hough-

ton. Sau despre noaptea de seminebunie în care înghiţise un pumn de tablete pentru a putea supravieţui. Trecuse peste acea noapte ca peste un teren minat.

– Acum, e aici cu tine? El privi în jur, dar n-o văzu.

– Da, dar mă aşteaptă jos. I-a fost teamă că te vei simţi stînjenit. Şi a presupus că vom vrea să vorbim singuri.

– Spune-i că o iubesc. Şi că mă bucur că n-ai venit aici singură. Jessie, am fost bolnav de îngrijorare din cauza ta. Promite-mi că nu vei face nici o nebunie.

– Îţi promit. Sincer, dragul meu. Mă simt bine. Dar nu arăta aşa. Amîndoi arătau îngrozitor. Răvăşiţi, şocaţi, epuizaţi, iar în cazul lui Ian barba crescută de două zile nu-l ajuta să arate mai bine.

Timp de încă jumătate de oră vorbiră banalităţi, aşa cum vorbesc oamenii aflaţi în stare de şoc. Jessie era preocupată să nu înceapă să plîngă şi reuşi pînă ajunse jos, la Astrid. Erau lacrimi de durere şi de furie.

– Îl ţin închis în cuşca aia blestemată ca pe un animal! Iar femeia aia nenorocită stă probabil la ea în birou, văzîndu-şi de treburile ei, trăindu-şi viaţa. Reuşise să se răzbune şi acum putea fi fericită. În timp ce Ian va putrezi în închisoare, iar Jessie va înnebuni de una singură acasă.

Astrid o duse acasă, îi pregăti cina şi aşteptă pînă ce fu pe jumătate adormită. Pentru Jessie noaptea trecu mai uşor, mai ales datorită faptului că era prea epuizată. Adormi imediat. Iar Astrid veni înapoi a doua zi dimineaţă, aducîndu-i căpşuni proaspete, un exemplar din *New York Times* şi din *Women's Wear Daily,* de parcă astea mai aveau vreo importanţă.

– Ce m-aş face fără tine?

– Ai dormi pînă mai tîrziu, probabil. Dar eu m-am trezit, aşa că m-am gîndit să vin aici. Jessie clătină din cap şi-şi îmbrăţişă prietena, în timp ce turnă două ceşti de ceai. Urma o perioadă grea, iar Astrid era ca o mană cerească. Mai erau douăzeci şi şapte de zile pînă la

pronunţarea sentinţei. Şi numai Dumnezeu ştia ce se va întîmpla după asta.

Jessie trebuia să se gîndească la magazin, dar nu era încă pregătită să dea ochii cu cei de-acolo. Reuşi să ţină situaţia sub control, dînd telefoane extrem de rare şi avînd o încredere foarte mare în Katsuko. Astrid o luă cu ea la coafor, mai mult pentru a o ţine sub supraveghere, decît pentru altceva. Jessie îl putea vedea pe Ian de două ori pe săptămînă, iar în restul timpului n-avea nici un ţel. Începea să spună cîte ceva şi apoi uita ce, scotea obiecte din poşetă şi nu ştia pentru ce le scosese. O asculta pe Astrid în timp ce vorbea, dar privea prin ea, de parcă n-o vedea şi n-o auzea. Nu se putea concentra la absolut nimic. Arăta exact aşa cum se simţea, ca un copil pierdut, aflat departe de casă, care se agăţa cu disperare de o nouă mamă. Astrid. Dar fără Ian nimic nu mai conta. Viaţa nu mai avea rost. Şi cînd nu-l vedea îi era greu să creadă că el încă exista. Astrid încerca s-o ţină pe linia de plutire pînă la următoarea întîlnire cu el.

În ziua ce urmă pronunţării verdictului apăru un mic articol pe ultima pagină a unui ziar. Dar nimeni nu sună, cu excepţia celor doi prieteni care depuseseră mărturie pentru Ian la proces. Amîndoi fură şocaţi la aflarea veştii. Astrid răspunse la telefon, iar Jessica le transmise amîndurora cîte un mesaj. Nu voia să vorbească cu nimeni.

Luni se duse la boutique, iar Zina şi Katsuko fură extrem de atente cu ea. Kat văzuse articolul în ziar, dar nu-i pomenise nimic la telefon despre el. Aşteptase pînă va putea vorbi personal cu Jessie. Şi-şi dăduse seama

din tonul ei de la telefon că nu voia ca ele să ştie. Fu un moment dureros cînd ea împreună cu Astrid intrară în magazin. Citi pe faţa lor că aflaseră, iar ochii Zinei se umplură imediat de lacrimi. Jessie le îmbrăţişă pe amîndouă.

Acum, cele două fete înţeleseră de ce venise Houghton la magazin, de ce fusese Jessie atît de disperată, de ce dispăruse *Morgan*-ul. De-abia acum înţeleseră.

– Jessie, putem face ceva? Katsuko vorbi în numele amîndurora.

– Doar un singur lucru. Să nu vorbiţi despre asta în prezenţa mea. Nu vă pot spune nimic în clipa de faţă. Vorbitul nu ajută la nimic.

– Ce face Ian?

– Supravieţuieşte. E cel mai bun lucru pe care-l pot spune.

– Ai vreo idee ce se va întîmpla? Ea clătină din cap şi se aşeză tăcută în scaunul ei obişnuit.

– Nu. N-am nici cea mai vagă idee. Răspunsul ăsta e valabil pentru toate întrebările? Privi feţele celor două femei şi se simţi deja obosită.

– Ai nevoie de ajutor acasă, Jessie? Zina reuşi în sfîrşit să vorbească. Trebuie să te simţi singură. Iar eu nu stau foarte departe.

– Mulţumesc, draga mea. Îţi voi spune dacă am nevoie de ceva. O strînse uşor de mînă şi se îndreptă spre biroul ei, cu Astrid urmînd-o îndeaproape. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să-şi petreacă serile cu Zina, compătimind-o. Ar fi fost mai rău decît să stea de una singură. Cînd ajunse în uşa biroului se întoarse cu o privire serioasă. Vreau să vă spun un lucru, totuşi. Nu voi veni mult pe aici în săptămînile următoare. Am de aranjat o serie de lucruri pentru Ian. Trebuie să mă întîlnesc cu diverse persoane în legătură cu sentinţa lui şi am foarte multe pe cap. Voi veni aici cît voi putea de des, dar contez pe voi două să aveţi grijă de magazin în

locul meu. Aşa cum aţi făcut şi pînă acum. Bine? Katsuko salută milităreşte, iar Jessie zîmbi. Sînteţi două nebune, le spuse ea. E atît de plăcut să fiu din nou aici!

– Ce-ar fi dacă aş veni şi eu să le ajut? Astrid o privi cu interes cînd se aşeză la birou.

– Ca să-ţi spun adevărul, am nevoie de tine mai mult în alte părţi decît la magazin. Kat are totul sub control. Adevărata problemă o reprezint eu. Dimineţile, serile, nopţile... ştii tu. Astrid ştia. Îi văzuse faţa lui Jessie la opt şi jumătate dimineaţa şi-i auzise vocea la două. Asta îi spunea exact cum decurgeau nopţile ei. Teroarea că lumina zilei nu va mai veni niciodată, că Ian nu se va mai întoarce acasă niciodată, că lumea o va înghiţi şi că nu va reuşi să scape, că Houghton îi va sparge uşa şi o va viola. Erau frici reale şi ireale, demoni pe care şi-i construia de una singură şi bărbaţi care nu meritau să le fie pronunţat numele... toate împletindu-se în mintea ei.

– Ai idee cînd termini lucrul? Vin să te iau. Putem cina la mine în seara asta, dacă te simţi în stare.

– Eşti prea bună cu mine. Şi era uimitor, dacă te gîndeai de cît de puţin timp se cunoşteau. Dar Astrid ştia cum e. Avea un adevărat respect pentru situaţia prin care trecea Jessie.

Majoritatea eforturilor Jessicăi se îndreptară spre influenţarea sentinţei lui Ian. Se întîlni de două ori cu cel care se ocupa de caz şi îl vînă pe Martin zi şi noapte. Ce făcea? La ce se gîndea? Vorbise şi el cu cel care se ocupa de asta? Care erau părerile acestuia? Ar trebui Martin să vorbească cu superiorii lui? Într-o zi, la prînz,

Jessica merse chiar să vorbească cu judecătorul. Acesta fu înţelegător, dar nu acceptă să fie presat în legătură cu pronunţarea sentinţei. Jessie avu impresia clară că dacă ea n-ar fi arătat ca o „doamnă", judecătorul n-ar fi fost atît de amabil. Însă şi aşa nu fu din cale-afară de binevoitor. Jessie adună apoi o serie întreagă de scrisori de la prieteni apropiaţi de-ai lui Ian, care atestau caracterul lui impecabil. Primi o scrisoare chiar şi de la agentul lui, în care acesta îşi exprima speranţa că Ian va fi liber pentru a-şi putea termina noua carte şi afirma că mersul la închisoare ar însemna distrugerea carierei lui.

Ziua Recunoştinţei veni şi trecu ca o zi obişnuită. Sau cel puţin Jessica aşa avu grijă să o facă să treacă. O tratã ca pe o zi oarecare, în care nu lucra. Nu-şi îngădui să se gîndească la Zilele Recunoştinţei din anii trecuţi. Refuză ca anul acesta să o facă să fie festivă în vreun fel. O petrecu împreună cu Astrid, iar Ian rămase la închisoare. Nu erau permise vizitele la închisoarea districtuală de Ziua Recunoştinţei. El mîncă sandvişuri cu friptură rece de pui şi citi o scrisoare de la Jessica. Ea mîncă friptură cu Astrid, care renunţase la un weekend la fermă împreună cu mama ei. Dar sacrificiul merita din plin. Era îngrijorată din cauza lui Jessie, care părea acum că merge ca prin ceaţă, trecînd dintr-o extremă în alta. Era fie ameţită şi îndopată cu tablete, fie într-o stare de supraexcitaţie din cauza prea multor cafele.

Muncea zi şi noapte. Făcea tot ce-i stătea în putinţă pentru influenţarea sentinţei, apoi îşi îndrepta toate energiile asupra treburilor de la magazin, aşa cum n-o făcuse de ani de zile. Lucrau din nou sîmbetele. Acasă făcea tot ce putea... curăţă subsolul, făcu ordine în garaj, rearanjă dulapurile, făcu curăţenie în birou... orice, numai pentru a se împiedica să gîndească. De-abia mînca, de-abia dormea. Nu-şi permitea să simtă. Nu îndrăznea să aibă ceva omenesc. Oamenii cădeau. Şi

de asta se temea cel mai mult. Să nu se prăbuşească. Ian ştia, dar nu mai avea ce face acum. N-o putea atinge, n-o putea ţine în braţe, n-o putea simţi, n-o putea face să simtă. Nu putea face nimic, decît s-o privească prin geamul de sticlă şi să-i vorbească la telefon cînd venea să-l vadă la închisoare, în timp ce ea se juca nervoasă cu firul telefonului şi-şi desfăcea absentă cercelul.

Iar el continua să arate din ce în ce mai rău... nebărbierit, nespălat, slab, cu cearcăne adînci şi negre sub ochi, ce păreau tot mai pronunţate de fiecare dată cînd îl vedea.

– Nu dormi niciodată aici? Vocea ei devenise puţin mai aspră acum. Avea un ton mai înalt, era mai stridentă, mai speriată. Îi era milă de ea, dar n-avea cum s-o ajute acum. Amîndoi ştiau asta, iar el se întreba cît timp îi va lua ei pînă să ajungă să-l urască. Pentru faptul că a greşit. Era înspăimîntat că va veni ziua cînd el nu va mai putea răspunde tuturor cerinţelor ei şi că ea îi va reproşa atunci acest lucru. Jessie se aştepta la foarte mult. Pentru că avea nevoie de foarte mult.

– Dorm pe apucate. Încercă să zîmbească. Încercă să nu se gîndească. Dar tu? Am impresia că ai foarte mult fond de ten sub ochi, iubita mea. Am dreptate?

– Se întîmplă vreodată să n-ai dreptate? Slăbise cîteva kilograme, dar începuse să doarmă un pic mai bine. Numai că asta încă nu se observa. Noile tablete roşii o ajutau. Erau mai bune decît cele galbene şi chiar decît cele albastre, micuţe, pe care Astrid i le dăduse după aceea. Erau de acelaşi fel, dar mai puternice. Nu discuta cu Ian despre asta. N-ar fi înţeles. Iar ea era foarte grijulie. Numai că luarea acestor tablete era partea cea mai frumoasă a zilei. Cele două zile din săptămînă cînd îl vedea pe Ian erau momentele dătătoare de viaţă, iar între ele trebuia să supravieţuiască într-un fel. Tabletele o ajutau să facă acest lucru. Astrid îi lăsa una cîte una, refuzînd să i dea întreg flaconul.

Ian ar fi înnebunit dacă ar fi ştiut. Îi promisese solemn, după moartea lui Jake, că nu va mai lua sedative şi somnifere, de nici un fel. Stătuse lîngă ea o noapte întreagă cînd îi fusese rău după o supradoză, iar ea îi promisese atunci că nu va mai lua niciodată. Uneori, cînd lua acum tabletele se gîndea la asta. Dar avea nevoie de ele. Avea cu adevărat nevoie de ele. Altfel ar fi murit. Într-un fel sau altul. Îi era teamă să nu se arunce pe fereastră, fără să vrea de fapt s-o facă. Oricum, nu mai putea să stea de vorbă cu clienţii care veneau în magazin. Stătea în biroul din spate, pentru că se temea de ce-ar putea spune. Nu mai era stăpînă pe ea. Pe nimic. Jessica pierduse cîrma propriei sale vieţi.

Cele patru săptămîni de la pronunţarea verdictului şi pînă la stabilirea sentinţei fură un permanent coşmar, dar clipa de care se temeau sosi în cele din urmă. Cînd fu rostită pledoaria pentru condamnare cu suspendarea executării pedepsei, Jessica stătu lîngă Ian. Era mai puţin înspăimîntător, acum cînd îi putea atinge mîna, faţa. Era prima oară într-o lună cînd îl putea atinge. Mirosea cumplit şi avea unghiile lungi. La închisoare îi dăduseră un aparat electric de ras care îi zgîria faţa. Dar era Ian. Era, cel puţin, ceva familiar într-o lume care devenise complet nefamiliară pentru ea. Acum putea sta alături de el. Putea fi a lui. Aproape că uita gravitatea momentului. Dar formalităţile juridice o aduseră la realitate. Era aceeaşi sală de judecată, acelaşi judecător. Şi totul era acum extrem de real.

Ian nu primi condamnare cu suspendarea executării pedepsei. Judecătorul fu de părere că acuzaţiile erau

mult prea grave. Iar Martin le explică mai tîrziu, că dată fiind conjunctura politică din acel moment, judecătorul n-ar fi putut proceda altfel. Ian fu condamnat la patru ani închisoare, din care era obligat să facă cel puţin o pătrime, adică un an.

Gardianul îl luă, dar de această dată, Jessica nu mai plînse.

Capitolul 22

Trei zile mai tîrziu Ian fu mutat de la închisoarea districtuală la închisoarea federală. Merse, ca toţi deţinuţii de sex masculin din nordul Californiei la *California Medical Facility* din Vacaville pentru vizita medicală.

Jessica veni acolo, două zile mai tîrziu, împreună cu Astrid, în *Jaguar*-ul ei negru, după ce avu grijă să înghită două tablete galbene. Astrid îi spuse că erau ultimele pe care i le dădea, dar întotdeuna spunea aşa. Jessica ştia că îi este milă de ea.

Cu excepţia ţevilor de tun care străjuiau intrarea principală şi a detectorului de arme cu care fură controlate la intrare, închisoarea de la Vacaville părea inofensivă. Înăuntrul ei se afla un magazin la care se vindeau lucruri urîte făcute în închisoare. Intrarea principală semăna foarte bine cu intrarea într-un spital. Totul era din sticlă şi crom, iar pe jos era linoleum. De afară arăta ca un garaj modern. Pentru oameni.

Cerură să-l vadă pe Ian, completară numeroase formulare şi fură invitate să ia loc în camera de aşteptare sau să se plimbe prin hol. Zece minute mai tîrziu apăru un paznic care descuie o uşă ce dădea spre curtea interioară. Le spuse să traverseze curtea şi să intre pe o altă uşă, pe care o vor găsi descuiată.

Prizonierii din curtea interioară erau îmbrăcaţi în blugi, tricouri, iar în picoare aveau toate felurile de încălţăminte posibile, de la cizme la tenişi. Astrid îşi ridică o sprînceană spre Jessica. Nu arăta deloc ca o

închisoare. Unii se jucau cu automatele de sifon, alţii stăteau de vorbă cu prietenele lor. Părea că se află în curtea unui liceu, în timpul pauzei. Doar din loc în loc se zărea o faţă posomorîtă sau nişte ochi de mamă înlăcrimaţi.

Ceea ce văzu îi dădu lui Jessie mai multă speranţă. Îl putea vizita pe Ian undeva în curte, îl putea atinge şi ţine de mînă, puteau rîde amîndoi. Era cumplit să te mulţumeşti doar cu atît după şapte ani de căsnicie, dar oricum era mai bine decît vorbitul prin telefon, separaţi de un perete de sticlă, de la închisoarea districtuală.

Dar se dovedi că nu era aşa. Ian mai avea de aşteptat multe luni pînă să poată primi vizitele în curte, dacă rămînea pînă la sfîrşit în acea închisoare. Mai exista şi pericolul de a putea fi transferat la *Folsom* sau *San Quentin.* Orice era posibil. Iar în momentul de faţă, vizitele constau tot în statul faţă în faţă, cu un perete de sticlă între ei şi vorbitul la telefon. Jessica simţi o dorinţă nebună de a arunca receptorul în geam, în timp ce încerca să-i zîmbească lui Ian. Tînjea să-i atingă faţa, să fie cuprinsă în braţele lui, să-i simtă mirosul părului. Şi, în schimb, tot ce ţinea în mînă era un receptor albastru din plastic. Lîngă ea era unul roz, iar mai departe unul galben. Cineva cu simţul umorului montase aceste receptoare în culori pastelate de-a lungul peretelui de sticlă care-ţi amintea de o maternitate. Ea avea nevoie de soţul ei, nu de cineva cu care să vorbească la telefon.

Dar el arăta mai bine... mai slab, dar cel puţin curat. Se bărbierise chiar, în speranţa că va primi o vizită. Începură să facă vechile lor glume, iar din cînd în cînd Astrid lua telefonul din mîna Jessicăi şi asculta. Totul era atît de ciudat, felul în care stăteau acolo făcînd conversaţie cu un perete de sticlă între ei. Expresia tensionată din ochii lui şi încercarea de a glumi, care avea întotdeauna un gust amar.

– Ăsta e un adevărat harem. Pentru un violator. Rînji

nervos de gluma lui proastă.

– Poate cred că eşti un proxenet. Rîsul lor sună forţat.

Realitatea era că el se afla acolo. Pentru cel puţin un an. Jessie se întrebă cît timp va rezista. Dar poate că nu va fi nevoită să reziste. Poate că nici unul din ei nu va fi. Voia să vorbească cu el în legătură cu un recurs.

– Ai vorbit cu Martin despre asta?

– Da. Şi nu va fi nici un recurs. Îi răspunse extrem de serios, cu o anumită siguranţă în voce.

– Ce? Vocea Jessică deveni dintr-odată stridentă.

– M-ai auzit bine. Ştiu ce fac, Jessie. Nimic nu s-ar schimba după recurs. Martin e de aceeaşi părere. Vom plăti alte cinci sau zece mii de dolari, ne vom afunda şi mai mult în datorii şi cînd al doilea proces se va termina nimic nu se va schimba. Bănuielile pe care le avem în legătură cu soţul ei nu pot fi prezentate la proces, pentru că nu avem nici un fel de dovezi. Tot ce avem e o fotografie veche şi o groază de presupuneri. Nimeni nu poate depune mărturie. Nu avem nimic concret pe care să ne bazăm. Am mai făcut asta o dată, dar atunci n-am avut de ales. Dar acum nu avem de ce să mai trecem încă o dată prin tot coşmarul unui proces. Martin e de părere că trebuie să rezist aici, să mă port cum trebuie şi probabil mă vor elibera mai devreme pentru bună purtare. Oricum, am luat această hotărîre şi ştiu că am dreptate.

– Cine dracu' ţi-a spus că ai dreptate şi de ce nu m-ai întrebat şi pe mine?

– Pentru că e vorba de timpul pe care eu îl voi petrece aici, nu tu. E hotărîrea mea.

– Dar îmi afectează şi viaţa mea. Ochii i se umplură de lacrimi. Voia un recurs, încă o şansă, ceva, orice. Nu putea să aştepte pînă ce el va fi eliberat pentru bună purtare. Era vorba ca legile din California să se schimbe, să se adopte condamnarea pe termen nedefinit. Cine putea aştepta aşa ceva? Iar Martin spusese odată

că Ian va avea de stat cîţiva ani. Doi ani? Dumnezeule. Cum va supravieţui?

– Jessie, ai încredere în mine. Aşa e cel mai bine. N-ar avea nici un rost.

– Am putea vinde ceva. Casa. Orice.

– Şi am putea pierde din nou. Şi atunci? Hai mai bine să strîngem din dinţi şi să trecem prin asta. Te rog, Jessie... te rog, încearcă. Nu pot face nimic pentru tine în momentul de faţă, decît să te iubesc. Trebuie să fii tare. Nu va dura mult timp. Probabil că nu va fi mai mult de un an. Încercă să spună asta pe un ton vesel, de dragul ei.

– Şi dacă e mai mult de un an?

– Vom vedea atunci. Lacrimile începură să-i curgă pe obraji în loc de răspuns. Cum putuseră să ia o astfel de hotărîre fără să vorbească şi cu ea? Şi de ce nu voiau să mai încerce o dată? Poate puteau cîştiga... poate... Îşi ridică privirea şi-l văzu pe Ian schimbînd o privire plină de înţeles cu Astrid şi clătinînd din cap. Iubito, spuse el, va trebui să găseşti în tine putere.

– Pentru ce?

– Pentru mine.

– Sînt bine.

El clătină din cap şi o privi.

– Aş vrea al naibii de mult să fii. Slavă Domnului că o avea pe Astrid.

El îi privi faţa o clipă lungă şi-şi dori la fel de mult să o poată atinge. Chiar dacă nu mai avea suficiente cuvinte şi de prea multe ori rămîneau tăcuţi.

– Cum merge magazinul?

– O.K. De fapt, foarte bine. Afacerea e înfloritoare. Dar era o minciună. Afacerea era departe de a fi înfloritoare. Mergea mai rău decît fusese vreodată de la deschiderea lui *Lady J.* Dar ce-i putea spune, ce putea spune fără să sune a acuzare, a strigăt de disperare? Ce-i mai rămăsese? Adevărul era că afacerile mergeau prost, iar el ar fi trebuit să vină acasă şi să muncească

s-o ajute să achite notele de plată... adevărul era că el n-ar fi trebuit să fie la închisoare... adevărul era că el arăta cumplit, iar părul tuns scurt îl îmbătrînea şi-l făcea să arate obosit... adevărul era că ei îi era frică să nu devină în închisoare homosexual, sau mai rău, să nu-l omoare cineva... Adevărul era că ea nu mai ştia cum să achite notele de plată şi-i era teamă că nu va supravieţui nopţilor de singurătate... Adevărul era că voia să moară... adevărul era că el n-ar fi trebuit să se culce cu Margaret Burton, adevărul era că el era un ticălos şi că ea începea să-l urască pentru că nu mai era lîngă ea... că plecase. Dar nu putea spune adevărul. Era prea mult de spus şi ştia că asta l-ar distruge.

El vorbi din nou. Ea trebui să-şi ridice privirea şi să-şi concentreze atenţia asupra lui.

– Jess, vreau să faci ceva pentru mine cînd ajungi azi acasă. Fotocopiază manuscrisul cărţii, pune copia în bancă şi trimite-mi originalul. Voi primi aprobare specială să lucrez la ea, iar cînd va sosi manuscrisul mă voi putea apuca de scris. Nu uita, te rog. Încearcă să faci ce te-am rugat chiar azi. Ochii lui se luminară în timp ce vorbea, dar Astrid văzu expresia de pe faţa Jessicăi. Jessie era împietrită. De-abia fusese condamnat la închisoare, iar el era îngrijorat pentru cartea lui?

Vizita se termină după aproximativ o oră. Urmă un rămas bun, disperat, rostit la telefon, cîteva cuvinte de drăgăstoase din partea lui Ian şi cîteva clipe de panică încît Jessie nu mai fu în stare să spună nimic.

Îl privi îndepărtîndu-se încet, nedornic să plece, dar zîmbindu-i ca un copil, în timp ce ea încerca la rîndul ei să schiţeze un zîmbet. Dar în sinea ei se bucura că vizita se sfîrşise. O costa din ce în ce mai mult de fiecare dată cînd venea să-l vadă. Aici era mai greu chiar decît fusese la închisoarea districtuală. Ar fi vrut să lovească cu pumnul în geam, să ţipe, să... orice, dar îi zîmbi pentru ultima oară şi o urmă ameţită pe Astrid la maşină.

– Mai ai vreuna din pastilele alea magice, zînă fermecată?

– Nu, nu mai am. Nu le-am luat cu mine. Astrid nu spuse nimic mai mult, dar o atinse uşor pe braţ şi o îmbrăţişă înainte de a descuia maşina. Nu mai avea ce să-i spună.

– Vrei să te las acasă ca să te poţi odihni puţin? Zîmbi cînd opriră la un stop de pe Broadway, unde autostrada intra în traficul de oraş. Puţin mai tîrziu trecură prin faţa restaurantului *Enrico.*

– Aici a început totul.

– Ce? Astrid nu observase. Se întoarse şi o văzu pe Jessie privind mesele de pe trotuar. Acum era frig, dar cîţiva singuratici mai erau aşezaţi la mesele de-afară.

– *Enrico.* Aici a cunoscut-o. Mă întreb ce face ea acum. Avea o privire rănită şi vorbea de parcă visa.

– Jessie, nu te gîndi la asta.

– De ce nu?

– Pentru că nu are rost acum. S-a terminat. Acum trebuie să priveşti înainte. Trebuie să treci prin tunel şi înainte să-ţi dai seama...

– Oh, prostii! Vorbeşti de parcă ar fi o poveste, pentru numele lui Dumnezeu. Cum crezi că te simţi să-ţi vezi soţul printr-un perete de sticlă, fără să poţi să-l atingi sau... oh, Doamne! Îmi pare rău. Numai că nu mai pot suporta, Astrid. Nu pot accepta că aşa ceva se întîmplă vieţii mele. Nu vreau să fiu singură. Am nevoie de el. Rosti ultimele cuvinte încet, simţind un nod în gît.

– Dar încă îl ai. În toate felurile în care contează. Bine, e după un perete de sticlă, dar nu va sta acolo pentru totdeauna. Tu ce crezi că simt eu cînd ştiu că

Tom e în cutia aia nenorocită? Că nu va mai vorbi cu mine niciodată, că nu mă va mai ţine în braţe niciodată, că nu va mai avea nevoie de mine, că nu mă va mai iubi niciodată? Niciodată, Jessie. Niciodată. Tu şi Ian sînteţi despărţiţi doar pentru o vreme. Singurul lucru care îţi lipseşte e prezenţa lui în casă, noapte de noapte. În rest ai totul.

Dar ea de asta avea nevoie. De prezenţa lui. Ce „rest" mai avea? Nu-şi amintea nimic. Mai rămînea ceva? Mai fusese vreodată altceva?

– Va trebui să încetezi să mai iei tabletele astea, Jessie. Vocea lui Astrid o aduse la realitate. Erau la cîteva case de locuinţa ei.

– De ce? Nu-mi fac nici un rău. Doar... doar mă ajută, asta-i tot.

– Nu te vor mai ajuta la un moment dat. Te vor deprima şi mai mult, dacă n-au început s-o facă deja. Şi dacă n-ai grijă vei deveni atît de dependentă de ele încît vei avea o mare problemă. Eu am păţit asta şi mi-a fost cumplit de greu să scap de ele. Am petrecut săptămîni întregi la ferma mamei, încercînd să renunţ. Aşa că, fă-ţi ţie un bine şi renunţă la ele acum. Jessie nu luă în seamă sugestia şi scoase un pieptăn din geantă.

– Da. Poate că voi merge direct la magazin.

– De ce nu te duci acasă pentru cinci minute să te odihneşti? Cum ar fi?

Îngrozitor. Dureros.

– Bine. Dacă vii şi tu să bem o cafea. Nu voia să stea singură în casă. Trebuie să iau cartea lui Ian şi s-o fotocopiez. Vrea să se apuce din nou de scris. Astrid observă încordarea din vocea ei. Putea oare să fie geloasă? Părea ceva imposibil. Dar în aceste momente orice era posibil la Jessie.

– Cel puţin îl vor lăsa să lucreze la carte.

– Aşa se pare. Jessie ridică din umeri, iar Astrid intră pe alee.

– Îi va face bine.

Jessie ridică din nou din umeri.

În holul de la intrare era puţin dezordine, haine care fusese probate şi aruncate apoi la întîmplare înainte de plecarea la Ian, din acea dimineaţă. Astrid observă hainele lui Ian strînse într-o parte a dulapului. Cea mai mare parte din lucrurile împrăştiate erau haine de damă. Ian lipsea doar de cinci săptămîni, dar casa începuse să semene cu locuinţa unei femei singure. Se întrebă dacă şi Jessie observase acest lucru.

– Cafea sau ceai?

– Cafea, mulţumesc. Astrid zîmbi şi se aşeză pe un scaun. Vrei să te ajut? Jessica scuturâ din cap şi Astrid încercă să se relaxeze. Era destul de dificil să te afli în compania lui Jessie în aceste clipe. Suferea evident foarte mult şi nimeni n-o putea ajuta. Cu excepţia faptului de a sta cu ea. Ce faci de Crăciun? o întrebă ea.

Jessica apăru cu două ceşti înflorate şi rîse amar.

– Cine ştie? Poate mă agăţ pe mine anul ăsta în cui, în locul ciorapului.

– Jessica, nu e amuzant.

– Mai e ceva amuzant?

Astrid oftă adînc şi luă ceaşca pe care i-o întinse Jessie.

– Jessie, trebuie să încetezi să-ţi plîngi singură de milă. Cumva, undeva, dar trebuie să găseşti ceva de care să te agăţi. De dragul tău, nu doar pentru el. Găseşte ceva, magazinul, un grup de prieteni, pe mine, o biserică, orice îţi este de ajutor, dar trebuie să te agăţi de ceva. Nu poţi trăi în felul acesta. Nu numai căsnicia ta nu va supravieţui, dar nu vei supravieţui nici tu. Asta era ceea ce-l înspăimînta pe Ian. Astrid ştia. O privise o dată sau de două ori, iar ea înţelesese. Nu va dura o veşnicie, continuă ea. Te vei întoarce la viaţa pe care ai dus-o înainte.

– Nu-i aşa? De unde ştii asta? Eu nici măcar asta nu mai ştiu. În clipa de faţă nu ştiu dacă am avut într-adevăr ceva sau dacă merită să vreau să ne întoarcem la

ce-am avut. Era şocată de propriile ei cuvinte, dar nu se putuse abţine să nu le spună. Ce-am avut? continuă ea. Eu l-am întreţinut pe Ian, iar el mă ura din cauza asta. Mă ura atît de mult încît a trebuit să se culce cu alte femei, ca să se simtă bărbat. Frumoasă căsnicie, nu-i aşa, Astrid? Exact genul de căsnicie la care visează orice fată.

– Aşa gîndeşti acum despre ea? Astrid văzu durerea de pe faţa Jessicăi şi simţi că i se frînge inima. Din cîte am văzut eu, spuse ea, căsnicia ta consta din mult mai mult de-atît. Cînd îi cunoscuse prima oară păruseră atît de tineri şi de fericiţi, dar de-abia acum realiza că erau multe lucruri pe care nu le ştia. Întîlni privirea Jessicăi şi simţi că o doare sufletul pentru ea. Jessica trebuia să-şi dea foarte multe răspunsuri în lunile care urmau.

– Nu ştiu, Astrid. Am senzaţia că tot ce-am făcut a fost greşit şi vreau acum să îndrept lucrurile. Dar e prea tîrziu. El a plecat. Şi, indiferent ce mi-ai spune tu, am senzaţia că n-o să se mai întoarcă niciodată. Mă amăgesc singură, stau şi ascult să-i aud zgomotul paşilor, mă plimb prin biroul lui... şi apoi mergem şi-l vedem acolo, închis ca o pasăre în colivie. Astrid, e soţul meu şi l- au închis acolo ca pe-un animal! Lacrimile şi confuzia îi umplură ochii.

– Asta e ceea ce te deranjează cu adevărat, Jessie?

Ea privi derutată de întrebare.

– Sigur că mă deranjează! Ce credeai?

– Cred că asta te deranjează, dar cred că te mai deranjează şi alte lucruri la fel de mult. Cred că ţi-e teamă că totul se va schimba. Că el se va schimba. Vrea acum să-şi termine cartea şi asta te înspăimîntă.

– Nu mă înspăimîntă. Mă enervează. Cel puţin ăsta era un lucru sincer. Îl recunoscuse cu glas tare.

– Ce te enervează?

– Faptul că stau aici singură, înnebunind, încercînd să mă împac cumva cu realitatea, iar el ce vrea? Să se prostească cu cartea lui, de parcă nimic nu s-a întîm-

plat. Şi... oh... nu ştiu, Astrid. E foarte complicat. Nu mai înţeleg nimic din ce se întîmplă. Totul mă înnebuneşte. Nu mai suport. Pur şi simplu nu mai pot suporta.

– Ba poţi, iar Ian poate şi el. Ai trecut deja prin partea cea mai grea. Procesul trebuie să fi fost cumplit. Jessie aprobă din cap.

– Da, dar asta e şi mai rău. Asta va dura la nesfîrşit.

– Sigur că nu. Şi, Jessie, poţi suporta mult mai mult decît crezi. La fel şi Ian. În timp ce rostea aceste cuvinte, spera să aibă dreptate.

– De unde poţi fi aşa de sigură? Îţi aminteşti cum arăta astăzi, Astrid? Cît timp crezi că poate rezista aşa? E răsfăţat, a fost obişnuit să ducă o viaţă civilizată şi să trăiască printre oameni civilizaţi. Iar acum e acolo. Noi nu ştim cum e, dar dacă cineva îl înjunghie cu un cuţit sau altul vrea să facă dragoste cu el? Ce se va întîmpla atunci? Eşti sigură că va putea face faţă la aşa ceva, Astrid? Vocea ei căpătase deja un ton isteric. Şi ştii care-i partea cea mai comică? continuă ea. Că el se află acolo din cauza mea. Nu din cauza lui Margaret Burton. Ci din cauza mea. Pentru că eu l-am acaparat atît de mult, încît el a simţit nevoia să-i demonstreze ei ceva. Eu i-am făcut-o. Puteam foarte bine să-i pun chiar eu cătuşele la mîini.

Astrid era convinsă că ea credea cu adevărat acest lucru, iar asta era partea cea mai tragică. Merse lîngă ea şi o cuprinse cu braţul, în timp ce Jessica suspină.

– Jessica, nu... nu, iubito. Ştii...

– Ştiu. E adevărat! Ştiu asta. Şi el ştie. Şi chiar şi blestemata aia de femeie ştie. Ar fi trebuit să vezi cum s-a uitat la mine la tribunal. Dumnezeu ştie ce i-a spus el. Dar eu am privit-o cu ură, iar ea m-a privit cu... milă. La naiba, Astrid, dă-mi te rog una din pastilele alea. Îşi ridică privirea spre Astrid, dar aceasta scutură din cap.

– Nu pot.

– De ce nu? Am nevoie de ele.

– Ai nevoie să gîndeşti în clipa asta. Clar. Nu ame-

ţită. Ceea ce mi-ai spus e curată nebunie şi probabil că foarte mult din ceea ce gîndeşti e la fel. Ai face bine să-ţi pui ordine în cap şi asta începînd chiar de-acum. Tabletele nu te vor ajuta.

– Mă ajută să trec prin situaţia asta. Acum o imploră.

– Nu, nu te ajută. Nu eşti în stare să vezi clar ce s-a întîmplat, iar ele îţi vor face şi mai rău. Şi îţi pot spune un lucru cu certitudine. Dacă nu îţi faci ordine chiar acum în minte, vei agrava tot mai mult lucrurile, iar căsnicia asta va fi terminată cînd Ian va ieşi din închisoare. Vei sfîrşi prin a-l urî, poate la fel de mult cum te urăşti pe tine acum. Trebuie să te gîndeşti serios, Jessica. Ţi-o datorezi ţie în primul rînd.

– Deci, vei avea grijă s-o fac, nu-i aşa? Vocea lui Jessie era amară acum.

– Nu, nu pot face asta. Nu te pot forţa să te gîndeşti. Dar nu-ţi voi mai da nimic care să-ţi tulbure mintea. Nu pot face asta, Jessica. Nu pot. Jessica simţi o dorinţă imensă de a se ridica şi a o lovi, iar atunci ştiu sigur că era în pragul nebuniei. Faptul că voia s-o lovească pe Astrid era o nebunie. Dar era ceva foarte real. Avea nevoie de tabletele alea blestemate.

– Mai devreme sau mai tîrziu tot va trebui s-o faci. Apoi, deodată, ochii lui Jessie se umplură de lacrimi.

– Dar dacă înnebunesc? Adică, dacă înnebunesc cu adevărat?

– De ce să înnebuneşti?

– Pentru că nu pot face faţă situaţiei. Pur şi simplu nu pot.

Astrid se simţi la capătul puterilor şi se întrebă cum reuşise mama ei cînd ea se aflase într-o stare similară, după moartea lui Tom. Asta îi dădu o idee.

– Jessie, ce-ar fi să vii împreună cu mine la fermă de Crăciun? Mamei i-ar face plăcere şi ţie ţi-ar prinde bine.

Jessie clătină din cap înainte ca Astrid să-şi termine propoziţia.

– Nu pot.

– De ce nu?

– Trebuie să petrec Crăciunul cu Ian. Păru îndurerată la acest gînd.

– Nu „trebuie".

– Bine, atunci vreau. Crăciunul fără Ian? În nici un caz.

– Chiar şi cu peretele de sticlă între voi? Jessica dădu din cap. De ce, pentru numele lui Dumnezeu? Vrei să te pedepseşti de una singură? Jessica, nu fi ridicolă. Ian ar fi bucuros să ştie că petreci Crăciunul într-un loc plăcut, cum ar fi la fermă. Jessica nu răspunse şi după o pauză Astrid îi spuse ce gîndea cu adevărat: Sau vrei de fapt să-l chinui, arătîndu-i cît de mult suferi de Crăciun?

Ochii Jessicăi se deschiseră mari imediat.

– Dumnezeule, vorbeşti de parcă încerc să-l fac să sufere.

– Poare că da. Cred că în momentul de faţă nu te poţi hotărî pe cine urăşti mai mult... pe el sau pe tine. Şi cred că amîndoi aţi fost suficient de pedepsiţi... Ian în închisoare, iar tu ţi-ai făcut-o cu mîna ta. Nu vrei să încerci să fii mai bună cu tine, Jessica? Şi poate că astfel vei putea să fii bună şi cu el. Cuvintele lui Astrid erau mai adevărate decît era dispusă Jessica să recunoască. Îţi poţi purta singură de grijă, Jessie, continuă Astrid. Şi Ian va avea grijă de tine, chiar de la distanţă. Prietenii te vor ajuta. Dar, cel mai mult, trebuie să te ajuţi tu singură.

– De unde ştii?

– Ştiu. Eşti speriată şi ai dreptate să fii. Dar dacă te-ai linişti un pic şi ai începe să te analizezi cu blîndeţe, n-ai mai fi atît de speriată. Dar trebuie să încetezi să mai faci asta.

– Şi să nu mai iau tablete?

Astrid dădu din cap, iar Jessie rămase tăcută. Nu era pregătită încă să facă asta.

Dar încerca. Astrid plecă fără să-i dea vreuna, iar

Jessica merse la bancă cu manuscrisul lui Ian, simţindu-şi mîinile şi picioarele tremurîndu-i, dar fără să ia altă tabletă. De acolo merse la poştă şi apoi la magazin. Stătu la *Lady J* mai puţin de oră, apoi veni acasă unde începu să se plimbe de una singură. Petrecu noaptea ghemuită într-un scaun din living, fiindu-i greaţă, tremurînd, cu ochii mari şi îmbrăcată cu un tricou al lui Ian. Tricoul mai păstra încă mirosul coloniei lui şi astfel îl simţea lîngă ea. Îl simţea privind-o în timp ce stătea în faţa căminului. Vedea tot felul de chipuri în foc... al lui Ian, la mamei ei, al lui Jake, al tatălui ei. Veniră toţi la ea tîrziu, în noapte. Apoi i se păru că aude zgomote ciudate în garaj. Vru să strige, dar nu putu. Avea nevoie de tablete, dar nu avea nici una. Nu se duse în pat toată noaptea şi la şapte dimineaţa îşi chemă doctorul. Iar acesta îi dădu tot ce dori.

Capitolul 23

De Crăciun Astrid petrecu trei săptămîni la ferma mamei ei. Jessica rămase să se ocupe de boutique. Vizitele la Ian deveniseră deja o rutină. Mergea să-l viziteze de două ori în timpul săptămînii şi duminicile. Făcea patru sute de mile săptămînal cu maşina lui, iar *Volvo*-ul nu părea să mai reziste mult timp. Uneori se întreba dacă ea şi maşina nu vor muri împreună, la marginea drumului. *Volvo*-ul din cauza vîrstei înaintate, iar Jessie din cauza tensiunii şi epuizării, la care se adăugau prea multele tablete pe care le înghiţea. Dar cu ajutorul lor se comporta acum mai bine. Majoritatea oamenilor nu-şi dădea seama că se află sub sedative. Iar Ian n-o întrebase încă dacă se afla sub un tratament antidepresiv. Ea presupunea că el pur şi simplu nu voia să recunoască ceea ce se întîmplă. Iar asta îi convenea de minune.

Anul acesta nu-i putu trimite un cadou de Crăciun. Avea voie să primească doar bani, aşa că îi trimise un cec. Uită să cumere cadouri de Crăciun pentru cele două fete de la magazin. Singura ei grijă era să pună benzină în maşină, să supravieţuiască vizitelor la Ian de o parte a peretelui de sticlă şi să-şi reînnoiască reţeta. Nimic altceva nu părea să conteze. Iar energia care-i rămăsese o folosea găsind o cale de a achita notele de plată. Acestea îi dădeau mare bătaie de cap şi se trezea dimineaţa gîndindu-se cum le va acoperi pe toate, de

unde să se mai împrumute, dacă va reuşi să plătească pînă la... spera doar că profiturile de Crăciun să o readucă pe linia de plutire. Dar *Lady J* avea şi ea probleme. Jessie nu se mai preocupa de magazin aşa cum o făcuse înainte. *Lady J* era acum doar un magazin, nu mai era o bucurie. Era un mijloc prin care îşi achita notele de plată şi un loc unde îşi petrecea ziua. Se ascundea în micul ei birou din spate şi jongla cu chitanţele. Rareori venea în magazin să discute cu clienţii. După cîteva minute simţea apărînd valul de panică devenit familiar şi trebuia să se scuze... să ia o tabletă galbenă... sau una albastră... o înghiţitură de whisky... ceva care să-i alunge panica. Aşa că era mai uşor să stea în spate şi să le lase pe fete să se ocupe de cumpărători. Era şi-aşa prea ocupată. Cu notele de plată. Şi cu încercarea de a nu se gîndi. Depunea un efort foarte mare încercînd să nu se gîndească, mai ales noaptea tîrziu şi dimineaţa devreme. Dintr-odată, pentru prima oară de ani de zile, îşi amintea perfect vocea mamei şi rîsul tatălui ei. Nu se mai gîndise de mult timp la ei, dar acum erau din nou cu ea. Spuneau lucruri... unul despre altul... despre ea... despre Ian... şi se simţeau bine. Voiau ca ea să se gîndească. Jake îi spuse chiar ceva o dată. Dar ea nu voia să se gîndească. Nu era încă timpul. Nu trebuia... nu voia... nu putea... n-o puteau convinge să se gîndească... nu...

Crăciunul nu căzu într-una din zilele de vizită, aşa că nu îl putu petrece împreună cu Ian. Făcu Crăciunul de una singură, cu trei pilule roşii şi două galbene. Nu se trezi pînă a doua zi la ora patru după-amiază şi atunci

merse la magazin. Voia să aleagă lucruri pentru a le vinde cu preţ redus. De Crăciun magazinul pierduse bani şi ea voia acum să-i recupereze. O ieftinire i-ar prinde bine. Va trimite mici anunţuri clienţilor ei celor mai buni. Asta îi va face să vină să cumpere neîntîrziat... sau cel puţin aşa spera.

Lucră în registre pînă în apropierea Anului Nou şi în cele din urmă îşi aminti să le dea Zinei şi lui Katsuko nişte cecuri în loc de cadourile pe care uitase să le cumpre. Jessie primise trei cadouri şi o poezie de la Ian. Astrid îi dăruise o brăţară simplă de aur, iar Zina şi Kat mici atenţii. Un aranjament de flori într-un vas de ceramică din partea Zinei şi un mic tablou într-o ramă de argint din partea lui Katsuko. În noaptea de Crăciun citi poezia de la Ian de nenumărate ori, pînă cînd colţurile hîrtiei se îndoiră.

Apoi, o luă cu ea la birou, ţinînd-o în poşetă şi scoţînd-o de acolo de mai multe ori pe zi pentru a o citi. O ştia deja pe dinafară din a doua zi după ce-o primise.

Katsuko şi Zina se întrebau deja ce făcea la ea în birou toată ziua. Ieşea doar pentru a-şi lua cafea sau pentru a căuta ceva în depozit, dar rareori le vorbea şi nu mai glumea niciodată. Zilele în care toate trei stăteau la bîrfă erau de domeniul trecutului. De parcă Jessie dispăruse şi ea odată cu Ian. Se enerva repede şi îşi pierdea răbdarea cu oamenii pentru cele mai neînsemnate probleme. Şi întotdeauna avea acea expresie lipsită de viaţă în ochi. Acea privire care spunea clar că rămînea trează în timpul nopţii. Acea privire absentă pe care ţi-o dădeau numai sedativele.

Doar zilele în care îl vizita pe Ian erau puţin diferite. Atunci revenea la viaţă. Ceva scînteia parcă în spatele zidului înălţat între ea şi restul oamenilor. Ceva diferit se întîmpla atunci cu ochii ei, dar nu împărtăşea nimănui ceea ce simţea. Nici măcar lui Astrid, care petrecea din

ce în ce mai mult timp la magazin şi ajunsese să le cunoască mai bine pe Zina şi pe Katsuko. Într-un fel, Astrid o înlocui pe Jessie. Avea exact felul plăcut de a fi pe care-l avusese Jessie înainte. Îi făcea plăcere să stea la magazin, să aibă de-a face cu cumpărătorii, cu hainele, cu fetele. Avea timp pentru a rîde şi a sta de vorbă. Avea idei noi. Iubea acest loc şi asta se vedea. Fetele începură să ţină la ea. Venea chiar şi în zilele cînd Jessie se ducea să-l vadă pe Ian.

– Ştiţi, uneori am impresia că stau aici doar ca să ştiu că se întoarce cu bine înapoi. Sînt îngrijorată de fiecare dată cînd face drumul singură.

– Şi noi la fel. Katsuko clătină din cap.

– Zilele trecute mi-a spus că maşina merge de parcă ar fi condusă de un pilot automat. Cuvintele Zinei nu aveau darul de a fi prea liniştitoare. Mi-a spus că uneori nici măcar nu-şi aminteşte unde e sau ce face pînă cînd nu vede acel semn.

– Trist, nu-i aşa? Mă întreb cît timp va rezista. Nu o poate duce aşa la infinit. Trebuie să meargă undeva, să întîlnească oameni, să zîmbească din cînd în cînd, să doarmă. Şi să-şi limpezească mintea. Katsuko nu spuse ultima propoziţie cu glas tare, dar toate trei se gîndiră. Nici nu mai arată ca femeia care era înainte, adăugă ea. Mă întreb el cum o duce.

– Oricum, puţin mai bine decît ea. Dar nu l-am mai văzut în ultimul timp. Cred că e mai puţin înspăimîntat.

Jessie intră în magazin, iar conversaţia se opri. Era trasă la faţă şi slăbită, dar în ochii ei era ceva nou, greu de definit, acea strălucire pe care Ian i-o dădea de fiecare dată cînd venea de la el. Viaţă.

– Ei bine, doamnelor, cum a fost ziua de azi? Îţi cheltuieşti iar toţi banii aici, Astrid? Jessie se aşeză şi luă o gură din cafeaua rece a uneia dintre ele. Mica tabletă galbenă pe care o strecură în gură în acelaşi timp de-abia fu remarcată. Dar lui Astrid nu-i

scăpă.

– Nu. Nu cheltuiesc nici un bani azi. Am venit doar pentru o cafea şi puţină companie. Ce face Ian?

– Bine, cred. E foarte ocupat cu cartea lui. Cum au mers azi afacerile? Părea să nu vrea să vorbească despre Ian. Rareori mai vorbea despre lucrurile care erau cu adevărat importante pentru ea. Nici măcar cu Astrid.

– A fost o zi destul de liniştită. Katsuko începu să-i povestească, în timp ce Zina îi urmări tremurul mîinilor.

– Nemaipomenit! O afacere moartă şi o maşină moartă! *Volvo*-ul şi-a dat ultima suflare. Părea că puţin îi păsa de asta, de parcă ar mai fi avut încă douăsprezece maşini acasă.

– Pe drumul spre casă?

– Bineînţeles. Am venit împreună cu doi puşti din Berkeley. Într-un camion *Studebaker,* din anul 1952. Era vopsit în roz, cu dungi verzi, iar ei îi spuneau „Pepenele". Aşa şi mergea. Încercă să pară veselă, în timp ce era privită de cele trei femei.

– Şi unde-i maşina?

– La o benzinărie din Berkeley. Proprietarul mi-a oferit şaptezeci şi cinci de dolari pe ea şi a fost de acord să renunţe la plata remorcării.

– Ai vîndut-o? Katsuko păru şocată.

– Nu. N-am putut. E a lui Ian. Dar cred c-o voi vinde. Maşina asta şi-a trăit viaţa. Şi eu la fel, adăugă ea în gînd. Deşi n-o spuse cu voce tare, cele trei femei o deduseseră din tonul vocii ei. Voi cumpăra ceva mai ieftin pentru drumurile mele la Ian. Dar cu ce? De unde va lua bani pentru aşa ceva?

– Te voi duce eu. Vocea lui Astrid era ciudat de liniştită. Jessicaîşi ridică privirea spre ea şi dădu din cap. Nu avea nici un rost să protesteze. Avea nevoie de ajutor şi ştia acest lucru. Şi nu numai în ceea ce privea maşina.

Astrid o ducea pe Jessica să-l vadă pe Ian de trei ori pe săptămînă. Asta o scutea pe Jessica să mai ia cele două tablete galbene cînd ajungea acolo. Lua astfel două dimineaţa şi alte două după ce îl vedea. Uneori lua şi una verde cu negru. Fiecare o ajuta cîte puţin.

Iar Astrid nu mai putea discuta cu ea. Nu mai avea nici un rost să încerce. Tot ce putea face era să stea lîngă ea şi să fie prezentă cînd nimic n-o va mai ajuta. Cînd se va întîmpla, unde se va întîmpla, dacă se va întîmpla. Jessica se îndrepta cu capul înainte spre prăpastie. Nimic n-o mai putea opri. Iar Ian nu mai putea nici el să facă ceva. Astrid vedea clar asta acum. Nu voia să recunoască ce i se întîmpla lui Jessie, pentru că n-o putea ajuta cu nimic. Şi, dacă n-o putea ajuta, prefera să se şi facă că nu observă. De fiecare dată cînd Jessie venea, arătînd şi mai chinuită, mai epuizată, mai tristă, mai măcinată de durere, dar încercînd să braveze şi eşuînd lamentabil, Ian nu făcea decît să sufere şi mai tare. Se simţea mai vinovat, mai îndatorat, iar durerea lui era şi mai mare. Ochii lor se întîlneau rareori acum. Stăteau doar de vorbă. El povestea despre cartea lui, ea despre magazin. Niciodată nu vorbeau despre trecut sau despre realităţile prezentului. Nu-şi împărtăşeau sentimentele, ci îşi spuneau doar cu regularitate un „te iubesc", ca nişte semne de punctuaţie. Însă ei mureau încet de o parte şi de alta a peretelui de sticlă, fiecare în iadul lui, Ian măcinat de vinovăţia lui, iar Jessie de a ei, amîndoi fiind orbi faţă de ei înşişi şi unul faţă de celălalt. Iar Astrid privea, mută şi îngrozită.

Dacă s-ar fi putut ajuta unul pe altul, atunci poate că ar fi putut trăi realitatea. Dar nu puteau şi nu voiau. Vedea asta acum în ochii lui Jessie. Tabletele o făceau

să trăiască izolată într-o lumea care era doar a ei, o lume confuză de unde rareori mai venea la suprafaţă. Era foarte aproape să se înece, iar Astrid nu era sigură dacă Ian nu se înecase deja. Astrid s-ar fi lipsit bucuroasă de aceste vizite. Dar de-acum toţi trei îşi intraseră bine în roluri. Soţ, soţie şi prietenă.

Luna ianuarie fu urmată de februarie şi apoi de martie. Boutique-ul avu o perioadă de două săptămîni de ieftiniri, care însă nu aduse încasări prea mari. Lumea era ocupată, era plecată sau n-avea bani. Ultima colecţie de iarnă nu se vînduse deloc bine. *Lady J* nu era un boutique pentru oamenii de rînd. Avea o clientelă selectă, din lumea bună. Iar soţii clientelor ei le spuseseră nevestelor lor să nu mai cumpere de acolo. Marfa era proastă. Iar ei nu mai erau dispuşi să plătească pentru un tricou şi o fustă ce arătau absolut banal două sute de dolari.

– Dumnezeule, ce-o să ne facem? Jessie se plimba cu paşi mari prin cameră şi îşi deschise un alt pachet de ţigări. Îl văzuse pe Ian în acea dimineaţă. Din nou printr-un perete de sticlă. Tot printr-un perete de sticlă. Începuse să-şi închipuie că va ajunge în sfîrşit să-l atingă cînd vor avea amîndoi nouăzeci şi şapte de ani. Nici nu mai visa că el va mai veni vreodată acasă. Nu voia decît să-l poată atinge.

– Vom avea o adevărată problemă, Jessie, cînd va sosi colecţia de primăvară. Katsuko o privi gînditoare.

– Da. Ticăloşii! Trebuia să sosească deja şi a întîrziat. Se duse în depozit pentru a vedea ce mai era acolo. În ultimul timp era foarte nervoasă. Durerea se manifesta diferit. Nu mai era suficient s-o ascundă.

Trebuia să fie în stare să stăpînească şi vocile din interiorul ei.

– Ştii, m-am gîndit. Katsuko o urmase în depozit şi acum o privea.

– A fost dureros? Jessie rîşi idică privirea, zîmbi stînjenită, apoi ridică din umeri. Îmi pare rău. La ce te-ai gîndit, Kat? Cînd rosti ultimele cuvinte păru Jessie de altă dată. Dar asta se întîmpla foarte rar acum.

– La colecţia din toamna următoare. Pleci zilele astea la New York? Cu ce? Cu mîna în gură? se întrebă ea în gînd.

– Nu ştiu încă.

– Ce ne vom face în toamnă dacă nu te duci la New York? Katsuko era îngrijorată. Nu mai aveau aproape deloc bani pentru o nouă colecţie şi pe biroul lui Jessie mai erau încă note de plată de achitat.

– Nu ştiu, Kat. Voi vedea.

Merse la ea în birou şi trînti uşa, cu gura crispată. Zina şi Kat schimbară o scurtă privire. Telefonul sună şi Zina răspunse. Era pentru Jessie. De la un magazin de discuri. Sună în biroul lui Jessie şi aşteptă ca ea să răspundă.

Stînd la ea în birou mîinile lui Jessie tremurau în timp ce învîrtea între degete un creion. Fusese încă unul din acele telefoane. Îi spuseseră că erau convinşi că ea uitase să le trimită cecul pentru suma pe care le-o datora... cel puţin ăştia fuseseră politicoşi. Ieri primise un telefon de la cabinetul doctorului şi fusese ameninţată că o vor da în judecată. Pentru cincizeci de dolari? Un doctor o va da în judecată pentru cincizeci de dolari?... Şi un stomatolog pentru nouăzeci şi opt... mai exista o notă de plată de la un magazin de băuturi, de unde Ian cumpărase vin în valoare de o sută patruzeci şi cinci... mai datora curăţătoriei douăzeci şi şase de dolari şi farmaciei treizeci şi trei. Nota de plată a telefonului era de patruzeci şi unu... şi *I. Magnin...* şi clubul de tenis al lui Ian... şi noile plante pentru magazinul ei... şi nota ce

trebuia achitată electricianului cînd săriseră siguranţele... şi cea a instalatorului... şi tot aşa. Iar încasările magazinului erau din ce în ce mai mici, Ian era la închisoare şi totul mergea din ce în ce mai rău. Iar acum trebuia să se mai gîndească şi la colecţia de toamnă. Trei sute de dolari ar fi costat biletul de avion, apoi hotelul, fără să mai ia în calcul ceea ce urma să cumpere. Asta ar îngloda-o şi mai mult în datorii, dar nu avea de ales. Fără o colecţie de toamnă putea foarte bine să închidă magazinul de Ziua Muncii. Dar aşa, ajungea la ceea ce se temuse cel mai mult. Trebuia să meargă la bancă să încaseze banii de pe un cec. Era convinsă că va fi reţinută şi condusă la directorul băncii. Cît timp vor mai accepta ei împrumuturile fără acoperire? Cît timp va mai suporta ea?

În timp ce calcula cît de scumpă ar fi călătoria la New York, interfonul bîzîi, anunţînd-o că are un telefon. Ridică receptorul absentă, fără s-o mai întrebe pe Zina cine o căuta.

– Bună, frumoaso, ce zici de o partidă de tenis? Vocea era jovială şi sună deja un pic drăgăstoasă.

– Cine e acolo? Bănui că este vorba de un telefon obscen şi se gîndi să închidă, în timp ce bărbatul de la celălalt capăt al firului luă o înghiţitură dintr-o băutură, probabil bere.

– Barry. Ce mai faci?

– Barry şi mai cum? Se depărtă de receptor de parcă era un şarpe. Nu era cineva pe care cunoştea.

– Barry York. Ştii tu, de la Yorktowne Bonding.

– Cum? Sări în picioare de parcă o pălmuise cineva.

– Am spus...

– Ştiu ce-ai spus. Mă suni să mă întrebi dacă vreau să joc tenis?

– Da. Nu joci? Păru surprins, ca un copil care tocmai a fost foarte dezamăgit de ceva.

– Domnule York, am înţeles eu bine? Vrei să joci tenis cu mine?

– Da. Ce-i cu asta? Rîgîi uşor în telefon.

– Eşti beat?

– Sigur că nu. Dar tu?

– Nu, nu sînt. Şi nu înţeleg de ce m-ai sunat. Vocea ei părea că vine direct de la Cercul Polar.

– Păi, eşti o femeie frumoasă şi pentru că voiam să mă duc să joc tenis m-am gîndit că poate vrei să vii cu mine. E foarte simplu. Dacă nu-ţi place tenisul, putem merge să cinăm undeva.

– Ţi-ai ieşti din minţi? Ce naiba te face să crezi că aş putea avea cea mai mică dorinţă să joc tenis, şotron, să cinez sau să fac orice altceva împreună cu tine?

– Ei, ia te uită ce s-a supărat! Spune-mi, iubito. De ce te-ai înfuriat aşa tare?

– Întîmplător sînt o femeie căsătorită. Rosti aceste cuvinte srigînd cu putere, iar Zina şi Kat îi auziră tonul ridicat din celalată încăpere. Se întrebară mirate cine putea fi la telefon. Kat îşi ridică o sprînceană, iar Zina merse să servească un client. În birou, conversaţia continuă.

– Da, întîmplător eşti o femeie măritată. Iar bărbatul tău se află întîmplător după gratii. Ceea ce e mare păcat, dar asta te face pe tine să rămîi aici, în lumea de afară, unde noi toţi ceilalţi jucăm tenis, şotron, luăm cina şi facem sex împreună. Jessie simţi că-i vine să verse. Îşi aminti părul lui des şi negru, felul în care mirosea, inelul respingător cu acea piatră roz. Era incredibil. Bărbatul ăsta, porcul ăsta hidos; o suna pe ea şi-i vorbea despre sex. Rămase ţintuită locului, palidă şi tremurînd, iar lacrimile începură să i se adune în spatele genelor. Era de-a dreptul amuzant. Ştia că de fapt toată această întîmplare ar trebui să fie amuzantă. Dar nu-i venea să rîdă. Îi venea să plîngă, să vrea să meargă acasă, să vrea să... asta era ce-i lăsase Ian. O lume formată din oameni ca Barry York, din cei care o sunau pentru cecurile pe care ea „uitase" să le trimită şi pe care probabil va uita încă multe săptămîni sau luni

de acum încolo. Era atît de înspăimîntată încît îi era teamă să meargă şi pînă la florărie pentru un buchet de margarete, temîndu-se să nu datoreze şi acolo nişte bani. Datora bani tuturor. Iar acum, animalul ăsta de la telefon vroia să facă sex cu ea.

– Eu... domnule... sînt... Luptă împotriva lacrimilor din voce şi înghiţi în sec.

– Ce s-a întîmplat, iubito, femeile măritate din Pacific Heights nu se excită sau ţi-ai găsit deja un iubit?

Jessica privi receptorul, simţindu-şi mîinile tremurîndu-i, iar şuvoaie de lacrimi începură să-i curgă pe faţă, în timp ce buza inferioară i se răsfrînse ca unui copil a cărui păpuşă fusese sfărîmată în bucăţi. Asta era lovitura finală. Asta se întîmpla acum cu viaţa ei. Clătină din cap şi puse uşor receptorul în furcă.

Capitolul 24

– Ne vedem mai tîrziu, doamnelor. Îşi luă geanta şi se pregăti să iasă din magazin. Era o dimineaţă de vineri frumoasă şi caldă, de la începutul lunii aprilie. Primăvara părea să fie peste tot în jur.

– Unde te duci, Jessie? Zina şi Kat o priviră surprinse.

– Să-l văd pe Ian. Mîine am alte treburi de rezolvat, aşa că m- am gîndit să mă duc să-l văd azi.

– Transmite-i dragostea noastră. Ea le zîmbi celor două fete şi ieşi din magazin. Fusese foarte tăcută în ultimul timp. Era destul de ciudat. Starea de nervozitate părea să fi dispărut de la telefonul lui Barry York. Asta fusese în urmă cu trei săptămîni. Nu-i spusese lui Ian, dar umilirea i se citea pe faţă.

York, Houghton, oamenii care sunau pentru bani, nimic nu părea să mai conteze. Era doar vina ei. Şi-o făcuse cu mîna ei. Mare Jessica Clarke. Atotputernica, atotştiutoarea, cea care plătea totul, doamna Jessica Clarke. Acum vedea totul clar. Nopţile de insomnii începeau să-şi spună cuvîntul. Nu mai putea fugi de adevăr. Începea să se gîndească, să-şi amintească, să înţeleagă. Auzea totul acum ca nişte benzi ce vorbeau în întuneric. Nu avea încotro decît să-şi amitnească... incidente, momente, lucruri banale, voci. Acum nu mai auzea vocea mamei ei. Nici pe a lui Jake. Ci pe-a ei şi pe-a lui Ian. „Fabule, dragul meu? Se vînd bine?" De parcă ăsta era singurl lucru care conta. El îi găsise o

mie de explicaţii şi motive... de parcă îi datora aşa ceva... iar fabulele fuseseră foarte frumoase. Dar nu asta conta; pentru că ea le ucisese înainte de a se naşte. cu o singură întrebare: „Se vînd bine?" Cui îi păsa dacă se vînd? Probabil că de aceea el îi cumpărase *Morgan*-ul din avansul luat pe publicarea cărţii de fabule. Era singurul mod în care-i putea răspunde la întrebare.

Şi fuseseră atîtea alte dăţi.

– La Operă, iubitule? De ce la Operă? E atît de scump.

– Dar ne place la amîndoi. Nu-ţi place, Jessie? Credeam că da.

– Da, dar... oh, la naiba. Voi lua din economiile de casă.

– Oh, asta era? Urmase o pauză lungă. Am cumpărat deja biletele, Jess. Din banii „mei". Dar el hotărîse să nu meargă în cele din urmă. Hotărîse să rămînă acasă să lucreze.

Erau momente scurte, frînturi de fraze care-i răsunau în urechi, care lăsau amprente asupra unei vieţi, asupra unei căsnicii, asupra unui om. De ce? Cînd avea atîta nevoie de el? Sau poate tocmai de asta se întîmplase? Pentru că ea avea nevoie de el şi ştia că el nu are nevoie de ea în acelaşi fel?

– Dar şi el avea nevoie de mine. Vocea ei răsună în singurătatea dinăuntrul maşinii. Nu putea accepta ca Astrid s-o ducă de trei ori pe săptămînă, aşa că îşi închiriase o maşină cu care mergea să-l vadă. Încă o cheltuială pe care cu greu şi-o permitea. Dar în timp ce conducea, începu să-şi pună întrebări. De ce îl legase de ea? De ce îl făcuse dependent de ea? Pentru a-i tăia aripile ca el să nu-şi poată lua zborul? Pentru că, dacă ar fi zburat, ea n-ar fi putut supravieţui. Şi partea cea mai amuzantă era că el îşi luase zborul. Într-o singură după-amiază, sau poate în sute de după-amieze înainte de asta. Dar acea singură după-amiază îi costase tot ce

aveau. Avusese nevoie de o femeie care să nu-i închidă gura, care să nu i-o reteze. De cineva care nu avea nevoie de el, care nu-l iubea, care nu-l făcea să sufere.

Fusese o adevărată nebunie, totuşi. Indiferent ce făcuse ea, fusese de teamă să nu-l piardă. Şi acum uite unde ajunseseră. Era atît de adîncită în gînduri încît aproape că uită s-o ia pe drumul care ducea spre închisoare şi era încă foarte gînditoare în timp ce-l aştepta să apară la geam.

Chiar şi atunci cînd Ian sosi, ea părea să fie cu mintea mai mult în trecut decît în prezent. Iar el părea de asemenea adîncit în propriile-i gînduri. Ea îşi ridică privirea spre el şi încercă să zîmbească. Avea o puternică durere de cap şi era obosită. Îşi vedea propria imagine reflectată în geamul care era între ei. O făcea să aibă impresia că vorbea cu ea însăşi.

– Nu eşti foarte vorbăreţ azi, domnule Clarke. S-a întîmplat ceva?

– Nu, mă gîndeam doar la carte, cred. Am ajuns la un punct în care m-am împotmolit. Observă o expresie ciudată în ochii ei şi începu să-i povestească despre carte. Ea îl lăsă să trăncănească cîteva minute, apoi îl întrerupse.

– Ştii ceva? Eşti uimitor! Eu fac tot drumul pînă aici ca să văd cum o duci şi să vorbesc cu tine despre ce se întîmplă în viaţa mea, iar tu îmi povesteşti despre carte.

– Ce-i rău cu asta? Păru derutat în timp ce-o privea de cealaltă parte a geamului. Şi tu îmi spui mie despre *Lady J.*

– Asta-i altceva, Ian. Asta e ceva real, pentru numele lui Dumnezeu. Vorbea tăios şi asta îl enervă.

– Ei bine, şi cartea e ceva real pentru mine.

– Atît de real încît nu-ţi poţi răpi o oră din preţiosul tău timp ca să stai de vorbă cu mine? La naiba, stai aici de o oră ca un nebun, povestindu-mi de cartea ta blestemată. Şi de fiecare dată cînd încep să-ţi spun cîte

ceva despre mine, nu eşti atent.

– Nu-i adevărat, Jess. O privi necăjit şi-şi aprinse o ţigară. Cartea merge foarte bine şi voiam să-ţi spun asta. Nu cred c-am fost niciodată într-o stare mai potrivită pentru scris ca acum. Ştiu că spusese ceva greşit de îndată ce cuvintele îi ieşiseră pe gură. Expresia de pe faţa ei era incredibilă. Jessie, ce naiba se întîmplă cu tine?

– Sfinte Dumnezeule, stai şi-mi spui ce strălucitoare e cartea ta, ce „stare potrivită pentru scris" ai, de parcă eşti venit aici în vacanţă. Ştii cumva ce se întîmplă cu viaţa mea? Respiră adînc, iar el simţi de parcă cineva îi turna otravă prin receptor, în ureche. Ea îşi pierduse controlul şi nu mai avea de gînd să se oprească acum. Vrei să ştii ce se întîmplă cu mine, în timp ce tu ai o atît de „potrivită stare pentru scris"? continuă ea. Ei bine, îţi voi spune, dragul meu. *Lady J* e în pragul falimentului, oamenii mă sună la telefon zi şi noapte spunîndu-mi să le plătesc banii pe care îi datorez şi ameninţîndu-mă că mă dau în judecată. Maşina ta s-a stricat, nervii mei au ajuns la limită, am coşmaruri în fiecare noapte din cauza inspectorului Houghton, iar bărbatul căruia i-am plătit cauţiunea m-a sunat să mă întîlnesc cu el acum trei săptămîni. Şi-a închipuit că am nevoie de sex. Şi poate că ticălosul are dreptate, dar nu cu el. De atîtea luni nu ţi-am atins măcar mîna şi simt că înnebunesc. Toată viaţa mea se duce de rîpă, iar tu ai o „stare potrivită pentru scris"! Şi ştii ce-i cel mai minunat, dragul meu... Ţipă în urechea lui, iar ceilalţi din încăpere priveau, în timp ce lui nu-i venea să creadă ce auzea. Ceea ce-i absolut minunat, lan dragostea mea, continuă ea, e că tot drumul pînă aici m-am învinuit pe mine pentru absolut tot ce s-a întîmplat. Pentru tot ce nu merge bine în căsnicia noastră, pentru presiunea pe care am exercitat-o asupra ta, pentru lucrurile urîte pe care ţi le-am spus. Îţi dai seama că pînă acum am retrăit fiecare moment neplăcut al vieţii noastre, fiecare lucru

pe care l-am făcut greşit şi care te-ar fi putut face să ajungi să doreşti să te culci cu o femeie ca Margaret Burton? M-am învinuit pentru că te-am întreţinut ca să-ţi poţi realiza cariera de scriitor, mi-am spus că ţi-am furat bărbăţia. Şi în timp ce mă răstigneam pe mine însămi, tu ce făceai? Aveai „cea mai potrivtă stare pentru scris" din viaţa ta. Ei bine, ştii ce? Mă faci să-mi vină să vărs. În timp ce tu stai aici, în această minunată casă de creaţie care se numeşte închisoare, viaţa mea se duce de rîpă, iar tu nu faci nimic ca să împiedici acest lucru, iubitule. Nimic. Şi vreau să-ţi mai spun ceva. M-am săturat pînă peste cap de geamul ăsta blestemat, de faptul că trebuie să mă sucesc mereu ca să te văd pe tine, în loc să-mi văd propria reflecţie. M-am săturat să-mi transpire urechea, mîinile şi creierul în timp ce ţin în mînă receptorul ăsta blesemat... m-am săturat pînă peste cap de toată porcăria asta! Striga atît de tare încît lumea din întreaga încăpere o privea, dar nici unul din ei nu observa. Erau lucruri care se acumulaseră de luni de zile.

– Presupun că tu crezi că mie-mi face plăcere să stau aici?

– Da, cred că-ţi face plăcere. E o casă pentru scriitoraşi de doi bani.

– Aşa e, iubito. Ai dreptate. Asta-i tot ce fac aici. Scriu. Nu mă gîndesc niciodată la soţia mea, la cum am ajuns aici, şi de ce, la femeia aia blestemată sau la proces. Eu nu trebuie să găsesc o cale să scap de cei care vor să facă sex cu mine. Ascultă, doamnă, dacă ai impresia că ăsta-i genul de viaţă pe care mi-l doresc, poţi să-l iei şi să ţi-l bagi în fund. Dar vreau să-ţi mai spun ceva. Dacă ai impresia că asta-i căsnicia pe care mi-o doresc, poţi să ţi-o bagi în acelaşi loc. Credeam că avem o căsnicie. Credeam că avem ceva. Ei bine, ştii ceva, doamnă Clarke? Nu avem nimic. Nimic. Nu avem copii, nu avem sinceritate şi avem două profesii de rahat. Sîntem doi oameni de rahat din cîte îmi dau

seama acum. Ţi-ai petrecut ultimii şase ani încercînd din greu să nu te maturizezi şi făcînd pe orfana după ce ţi-au murit părinţii. Nu numai asta, dar m-ai făcut pe mine să mă simt vinovat Dumnezeu ştie pentru ce, aşa că eu am stat lîngă tine şi te-am ţinut de mînă. Şi am fost suficient de prost să înghit toate astea pentru că te-am iubit şi pentru că voiam să-mi fac o carieră de scriitor. Ei bine, s-a dovedit că acest mod de viaţă a fost greşit, Lady Bountiful[1]. Îl poţi avea, dacă îl doreşti. Eu am nevoie de o soţie, nu de un bancher sau un copil isteric. Poate de aia sînt fericit aici, indiferent dacă îţi vine să crezi sau nu, indiferent de cît de împuţit e locul ăsta. Aici pot să scriu şi nu sînt întreţinut de tine. Ce zici de asta, iubito? Nu trebuie să plăteşti pentru întreţinrea mea şi nu-ţi datorez nimic, cu excepţia faptului că m-ai ţinut de mînă în timpul procesului şi că te-ai comportat minunat atunci. Dar îţi voi da înapoi banii pe care i-ai cheltuit pentru mine. Iar dacă tu ţi-ai pus acum în cap să mă faci să sufăr cît poţi de mult, să mă faci să mă simt cît se poate de vinovat de ce ţi se întîmplă ţie, de cît de multe chitanţe ai de achitat, de cît de repede s-a stricat maşina mea, atunci poţi să te duci dracului. Nu pot face absolut nimic de aici. Tot ce pot fac e să-mi pese de tine, să fiu recunoscător că vii să mă vezi şi să-mi termin nenorocita asta de carte. Şi dacă nu ai chef să mă mai vezi, fă-mi un serviciu şi nu mai veni. Pot trăi şi fără asta.

Jessica simţi ridicîndu-i-se în piept bine-cunoscutul sentiment de panică, în tip ce-i privea expresia feţei. Dar de data asta era mai rău. Nu-şi spuseseră niciodată astfel de lucruri unul altuia. Iar acum nu se mai putea opri. Simţea amărăciunea umplîndu-i sufletul.

– De ce nu vrei să mai vin să te văd, iubitule? Ţi-ai

1. Bountiful = generos (în limba engleză în text).

găsit altă iubită aici? Asta e, îngeraşule? Marele mascul şi-a găsit un mascul pe potrivă? Ian se ridică şi o privi de parcă ar fi vrut s-o lovească direct prin peretele de sticlă, spre fascinaţia mulţimii care privea acum de ambele părţi ale geamului. Asta e, dragul meu? continuă ea. Ai devenit homosexual?

– Mă faci să-mi fie greaţă.

– Oh, aşa e, am uitat. Nu-ţi plac „crimele infame împotriva naturii". Sau îţi plac? Îl privi cu o infinită dulceaţă în timp ce-şi ridică o sprînceană şi inima îi bătea violent în piept. Poate că într-adevăr ai violat-o pe femeia aia, la urma urmei.

– Dacă n-aş fi aici ţi-aş expedia un pumn direct în faţă. Se aplecă spre ea, spre peretele de sticlă care-i despărţea, ţinînd încă receptorul în mînă, iar Jessica se ridică încet pentru a-l privi în faţă. Ştia că sosise momentul şi nu-i venea să creadă. Dar tot nu se putea opri.

– Mi-ai expedia un pumn în faţă? Vocile lor erau liniştite acum. El îi vorbea cu tonul ponderat al unui bărbat care e deja terminat, iar ea îi şoptea precum o viperă care se pregătea să muşte pentru ultima oară. Mi-ai expedia un pumn în faţă? repetă ea zîmbind. Dar de ce acum, dragul meu? N-ai avut niciodată curajul s-o faci pînă acum. Nu-i aşa, iubitule?

El îi răspunse şoptit, iar inima ei aproape se opri să mai bată cînd îi văzu privirea din ochi.

– Nu, Jess, n-am avut. Dar acum nu mai am nimic de pierdut. Am pierdut deja. Şi asta face ca totul să fie mult mai uşor. Îi zîmbi cu un zîmbet ciudat care îi produse fiori reci, o privi gînditor pentru o clipă, puse apoi jos receptorul şi plecă. Nu privi înapoi nici o dată, iar ea rămase cu gura deschisă de uimire. Ce spusese el? Voia să vină înapoi, pentru a-l întreba din nou, pentru... ce voise să spună prin „asta face totul mai uşor"? Ce făcea... ticălosul... o părăsise, n-avea dreptul să facă asta, nu putea, nu... şi ea ce făcuse? Ce spusese? Se

prăbuşi în scaunul ei, şocată. Curînd murmurul vocilor din jur reveni la normal. Ian dispăruse de mult pe uşa aceea îndepărtată. Ea se înşelase. El avusese curaj. Iar acum făcuse exact lucrul de care se temuse ea întotdeauna. O părăsise.

Bara maşinii închiriate se frecă de tufişurile din faţa casei cînd opri pe alee. Îşi lăsă capul pe volan şi simţi un nod în gît. Undeva, în adînc, era un suspin care îşi căuta drumul spre în afară, dar era blocat de ceva, nu putea ieşi. Îşi sprijini capul cu toată greutatea pe claxonul de pe volan, iar sunetul strident păru să-i explodeze în cap. Era bine. Nu şi-l va ridica. Stătu aşa pînă ce doi bărbaţi care treceau pe-acolo veniră şi-i bătură în geam. Ea întoarse încet capul spre ei, îi privi, apoi izbucni într-un hohot de rîs isteric. Bărbaţii se priviră unul pe altul miraţi, deschiseră uşa maşinii, apoi o traseră uşor pe Jessie de pe volan. Ea privi de la unul la altul, rîse din nou isteric, apoi rîsul se transformă într-un suspin. Veni de undeva din adîncul gîtului şi răsună ca un vaiet lung, trist şi singuratic. Clătina uşor din cap şi repeta printre suspine un singur cuvînt: „Ian".

– Doamnă, eşti beată? Bărbatul mai în vîrstă părea stînjenit. Crezuse că e rănită sau că i s-a făcut rău, cînd o văzuse stînd cu capul pe volan şi făcînd gălăgie cu claxonul. Dar ea era fie beată, fie nebună sau drogată. Nu se aşteptase la asta. Bărbatul mai tînăr o privi, ridică din umeri şi rînji.

Jessie clătina uşor din cap şi repeta acelaşi cuvînt: „Ian".

– Surioară, eşti drogată? Ea nu răspunse şi tînărul dădu din nou din umeri şi rînji.

– Trebuie să fie marfă de calitate.

– Ian.

– Cine-i Ian? Iubitul tău?

O nouă clătinare din cap.

Cei doi bărbaţi se priviră unul pe altul şi închiseră uşa maşinii. Cel puţin claxonul nu mai suna acum, iar ea nu se va trezi încă multe ore. Cei doi se îndepărtară, tînărul părînd amuzat, celălalt mai puţin.

– Eşti sigur că era drogată? Mie mi s-a părut mai degrabă nebună.

– Era drogată şi nebună. Tînărul rîse, îşi pocni mîinile de burtă şi apoi îşi petrecu braţul în jurul umerilor prietenului său. Chiar în acea clipă Astrid trecu pe-acolo şi-i văzu pe cei doi bărbaţi mergînd pe alee, rîzînd şi părînd încîntaţi de ei. Opri maşina şi se încruntă, în timp ce fu străbătută de un sentiment de teamă. Nu păreau a fi poliţişti, dar... o observară, iar tînărul îi făcu semn cu mîna, în timp ce cel mai în vîrstă zîmbi. Astrid nu putea înţelege ce se întîmplase, iar cei doi se îndreptară spre o maşină roşie. Nu era nimic ascuns sau grăbit în mişcărilor lor, iar Astrid o observă acum pe Jessie în maşina închiriată. Totul era în ordine. Astrid claxonă. Dar Jessie nu se întoarse. Claxonă din nou, iar cei doi bărbaţi izbucniră într-un rîs răguşit.

– Nu începe şi tu, surioară. Femeia din maşină e făcută pulbere. A trebuit să tragem de ea ca să-i luăm capul de pe claxon. Făcură un semn vag către Jessica, porniră maşina şi ieşiră din parcare. Astrid se dădu jos din maşina ei şi alergă pe alee.

Jessie stătea tot acolo, plîngînd şi suspinînd, rostind un singur cuvînt: „Ian". Astrid nu fu atît de sigură că era drogată. Poate doar puţin, dar nu atît de mult pe cît părea. Era în stare de şoc. Se întîmplase ceva.

– Jessica? Îşi petrecu un braţ în jurul ei şi-i vorbi blînd. Bună, Jessie, sînt eu, Astrid. Jessica o privi şi dădu din cap. Cei doi bărbaţi plecaseră. Toată lumea plecase. Chiar şi Ian.

– Ian. Rosti cuvîntul mai clar acum.

– Ce-i cu Ian?

– Ian.

Astrid îi şterse uşor faţa cu o batistă.

– Spune-mi ce-i cu Ian. Inima lui Astrid bătea cu putere, dar ea încerca să-şi păstreze mintea limpede şi să-i privească ochii Jessicăi. Nu credea că era vorba de o supradoză de sedative. Părea mai degrabă o supradoză de necazuri. Jessie ajunsese la limita puterilor.

– Ce-i cu Ian, iubita mea? Spune-mi. S-a simţit rău azi?

Jessica clătină din cap. Cel puţin nu păţise nimic. Astrid se temuse de asta la început, ţinînd cont de toate ororile despre care povesteau ziarele că se petrec în închisori. Dar Jessica negase din cap.

– S-a întîmplat ceva?

Jessica respiră adînc şi aprobă din cap. Mai respiră o dată şi se lăsă pe spătarul scaunului.

– Ne-am... ne-am... certat. Cuvintele de-abia se înţelegeau, dar Astrid dădu din cap.

– În legătură cu ce?

Jessica ridică din umeri, părînd derutată din nou.

– Ian.

– De ce v-aţi certat, Jessie?

– Nu... nu ştiu.

– Nu-ţi aminteşti?

Jessica ridică din nou din umeri şi închise ochii.

– Despre... totul... cred. Amîndoi... am spus... lucruri îngrozitoare. S-a terminat.

– Ce s-a terminat? Dar ştia la ce se referise.

– S-a terminat. Totul s-a terminat.

– Ce s-a terminat, Jessie? Vocea ei era atît de blîndă, iar lacrimile începură să curgă şi mai puternic pe faţa lui Jessie.

– Căsnicia noastră s-a... terminat... Clătină din cap şi închise din nou ochii. Ian...

– Nu s-a terminat, Jessie. Liniştеşte-te acum. Aţi avut probabil amîndoi foarte multe pe suflet. Aţi trecut prin clipe grele în ultimul timp. Prin multe şocuri. Trebuia să izbucnească o dată. Dar Jessica scutură din cap.

– Nu, s-a terminat. Am... m-am purtat îngrozitor cu el. Am fost întotdeauna... întotdeauna m-am purtat cumplit cu el. Am... dar nu mai reuşi să vorbească.

– Hai să mergem înăuntru ca să te poţi întinde puţin. Jessica clătină din cap, dar nu se mişcă, iar Astrid încercă să-i atragă cumva atenţia. Jessie, ascultă-mă puţin. Vreau să te duc undeva. Ochii ei se deschiseră înspăimîntaţi. Într-un loc foarte frumos, adăugă ea, unde îţi place. Vom merge împreună.

– La un spital?

Astrid îi zîmbi pentru prima oară în cinci minute.

– Nu, prostuţo. La ferma mamei mele. Cred că-ţi va face foarte bine şi....

Jessica scutură încăpăţînată din cap.

– Nu... eu....

– De ce nu?

– Ian.

– Prostii. Te voi duce acolo şi te vei odihni. Ai trecut prin prea multe în ultimul timp. Nu crezi?

Jessica dădu din cap şi închise ochii din nou.

– Jessie, ai luat multe tablete azi? Ea vru să nege cu capul, apoi se opri şi ridică din umeri. Cîte? Spune-mi.

– Nu ştiu... sigur.

– Dă-mi o idee. Două? Patru? Şase? Zece? Se rugă să nu fie mai mult de atît.

– Opt... nu ştiu... şapte... nouă... Dumnezeule!

– Le ai în geantă? Jessica dădu din cap. Iar Astrid îi luă uşor poşeta de pe scaun. Ţi le voi lua, Jessie. Bine? o întrebă ea. Jessica zîmbi pentru prima oară şi respiră adînc. Aproape că părea din nou ea însăşi.

– Am... de ales? Cele două femei rîseră, iar Jessie îşi lăsă prietena să o ajute să meargă în casă. Se aşeză

într-un fotoliu în living-room din care nu se mişcă, ci ascultă doar sunetele făcute de Astrid în timp ce se învîrtea prin baie şi prin dormitor. Va fi atît de bine să stea departe de toate, chiar şi de vizitele făcute lui Ian după peretele de sticlă. Atunci realiză că nu-l va mai vedea niciodată. Restul îl va lămuri mai tîrziu, dar asta ştia deja. Suspină adînc şi adormi în fotoliu pînă cînd Astrid veni şi o trezi pentru a o duce în *Jaguar*-ul ei.

Bagajele ei fuseseră făcute, casa fusese încuiată, iar Jessie se simţi din nou ca un copil foarte mic, bine îngrijit şi iubit.

– Ce se întîmplă cu maşina?

– Cea pe care ai închiriat-o? Jessica dădu din cap. Voi trimite pe cineva s-o ia mai tîrziu. Nu-ţi face griji despre asta. Jessica nu-şi făcea. Făcea parte din binecuvîntarea de a avea bani. Cineva „o va lua mai tîrziu". Chipuri şi mîini necunoscute care îndeplinesc sarcinile pentru care sînt plătiţi. Am sunat fetele la magazin, continuă Astrid, şi le-am spus că pleci cu mine. Le poţi suna mîine pentru a le da instrucţiuni.

– Cine va... cine va... ştii tu, cine va conduce magazinul? Totul se învîrtea încă în capul Jessicăi, iar Astrid zîmbi şi o bătu uşor pe obraz.

– Eu. De-abia aştept. Nu e prea drept, tu să pleci în vacanţă, iar eu să muncesc. Jessica zîmbi şi păru din nou ea însăşi.

– Iar colecţia de toamnă?

Astrid îşi ridică o sprînceană, surprinsă şi porni motorul maşinii.

– Trebuie să te fi trezit. O voi trimite pe Katsuko, cu permisiunea ta. Voi avea eu grijă de partea financiară, iar tu îmi vei da banii mai tîrziu. Jessica clătină din cap şi-şi privi prietena. Scurtul somn părea s-o fi refăcut.

– Nu-ţi pot plăti mai tîrziu, Astrid. *Lady J* se luptă pentru supravieţuire. Ăsta-i unul din motivele pentru care nimeni nu s-a dus încă la New York.

– *Lady J* ar accepta un împrumut din partea mea?

Jessica zîmbi.

– Nu ştiu, dar mama ei s-ar putea să accepte. Pot să mă gîndesc puţin?

– Sigur. După ce se întoarce Katsuko. Am veşti noi pentru tine. Nu ai voie să iei vreo hotărîre în următoarele două săptămîni. Nici una. Nici măcar în legătură cu ce mănînci la micul dejun. Face parte din regulile de bază ale acestei scurte vacanţe. Voi da eu banii pentru colecţia de toamnă şi vom vedea cum ne vom descurca mai tîrziu.

– Eu... dar...

– Taci din gură.

– Ştii ceva? Jessie o privi cu un zîmbet slab şi obosit şi cu ochii umflaţi. Poate voi accepta. Am nevoie de colecţia de toamnă sau magazinul va da faliment. La naiba! Katsuko a fost bucuroasă să plece?

– Tu ce crezi? Cele două femei îşi zîmbiră din nou, iar Astrid opri în faţa casei ei. Poţi urca scările? o întrebă ea. Jessica dădu din cap şi o urmă încet pe Astrid în casă. Am nevoie doar de cîteva lucruri, continuă ea. Lipsesc doar o noapte. Mîine vreau să fiu la lucru. Străluci de bucurie cînd pronunţă aceste cuvinte. Cincisprezece minute mai tîrziu erau din nou în maşină şi se îndreptau spre autostradă. Jessie simţea de parcă o bombă îi lovise viaţa, acum cînd toate lucrurile se petreceau cu o atît de mare viteză.

Schimbul de cuvinte avut cu Ian îi reveni în minte, în timp ce mergeau cu maşina. Închise ochii, iar Astrid crezu că dormea. Dar era perfect trează. Prea trează. Mult mai trează decît fusese în ultimul timp. Avea nevoie de încă o tabletă, dar Astrid le aruncase pe toate în toaletă. Pe toate. Cele roşii, cele albastre, cel galbene, cele negru cu verde. Nu mai rămăsese nici una. Cu excepţia capului ei, în care răsunau cuvintele lui Ian... şi faţa lui... şi... de ce îşi făcuseră aşa ceva unul altuia? De ce atîta ură, de ce atîta furie? Nu putea să înţeleagă. Nu putea să înţeleagă nimic. Poate că se urîseră întot-

deauna. Poate chiar şi vremurile bune fuseseră o minciună. Era atît de greu să-şi dea seama acum. Şi oricum era prea tîrziu. Căutarea răspusnurilor arsese pînă la temelii. Împreună, ea şi cu Ian, dăduseră foc căsniciei lor şi, de o parte şi de alta a unui perete de sticlă, o priviseră în timp ce ardea, înteţind flăcările, refuzînd să plece pînă ce ultima bucăţică dispăruse.

Capitolul 25

Astrid o atinse uşor pe umăr, iar ea se trezi speriată şi derutată, neştiind unde se află. Excesul de tablete îşi făcea simţit efectul, iar mintea ei era confuză.

– Linişteşte-te, Jessie. Sîntem la fermă. E aproape miezul nopţii şi totul e în regulă. Jessica se întinse şi privi în jur. Era întuneric, iar stelele străluceau deasupra capului. Aerul mirosea a proaspăt şi auzea caii nechezînd undeva la distanţă. În dreapta lor se afla o casă mare, cu jaluzele de un galben strălucitor. Casa era luminată şi avea o uşă deschisă.

Astrid fusese o clipă înăuntru şi vorbise cu mama ei, înainte de a o trezi pe Jessie. Mama ei nu fu şocată, nici măcar surprinsă. Mai trecuse prin asemnea crize cu Astrid, cu diverse prietene, cu membri ai familiei, în urmă cu mulţi ani. Asemenea lucruri li se întîmplau oamenilor, erau zdruncinaţi o vreme, dar majoritatea supravieţuiau. Puţini erau cei care nu rezistau, dar majoritatea îşi reveneau. Iar ferma era un loc potrivit pentru refacere.

– Hai înăuntru, somnoroaso, mama a făcut ciocolată fierbinte şi sandvişuri. Nu ştiu tu ce părere ai, dar eu mor de foame. Astrid stătea lîngă uşa deschisă a maşinii, iar Jessica îşi trecu un pieptăn prin păr, zîmbind trist.

– A pregătit şi tabletele?

– Nu. Astrid îi aruncă o privire cercetătoare. E chiar atît de rău?

Jessica dădu din cap, apoi ridică din umeri.

– Dar voi supraviețui. Ciocolată fierbinte, hm? Cum se poate compara asta cu Seconal? Astrid se strîmbă la ea și îi scoase valiza din portbagaj.

– Am trecut prin aceeași stare după moartea lui Tom. Am venit aici și mama mi-a aruncat totul. Toate tabletele. Și ermn într-o stare mai rea decît ai fost tu azi după-amiază.

– Eram prea uimită pentru a putea reacționa. Ai avut noroc. Lasă-mă pe mine să duc valiza. Întinse mîna după ea, iar Astrid i-o dădu. Ian spunea întotdeauna că o amazoană ca mine... Dar atunci se opri și vocea i se pierdu. Astrid o văzu plecîndu-și capul și mergînd repede spre casă. Era bucuroasă că o adusese aici. Îi părea rău doar că n-o făcuse mai devreme. Se întreba cît de serioasă fusese cearta cu Ian. Ceva îi spunea că fusese ceva extrem de grav, dar nu putea ști sigur.

– Ai grijă la cap! Astrid o atenționă aproape în clipa cînd ea se lovi de partea de sus a tocului ușii. Cele două femei intrară în holul principal una lîngă alta. În hol se afla un pian de un roșu strălucitor, o oglindă lungă și un perete plin cu pălării viu colorate. Podeaua era din lemn de brad. Se mai afla o canapea confortabilă și un balansoar lîngă foc. Pe perete erau agățate tablouri în ulei și o bibliotecă plină cu cărți. Era o combinație ciudată de stil modern și stil victorian, dar care mergeau bine împreună. Perdelele erau din dantelă veche, iar într-un colț se afla o sobă mare din cărămidă. Camera era veselă și călduroasă, cu o surprinzătoare notă de eleganță.

– Bună seara.

Jessica se întoarse la auzul vocii și văzu o femeie micuță stînd în ușa bucătăriei. Avea același păr blond cenușiu ca al fiicei ei și ochi albaștri, scînteietori și veseli. Acele cuvinte simple pe care le rostise păruseră s-o amuze. Veni încet spre Jessica și întinse mîna.

– E foarte plăcut să te avem aici, draga mea. Cred

că Astrid te-a avertizat că sînt o bătrînică sucită, iar ferma e într-o dezordine cumplită. Dar sînt încîntată că ai venit aici. Luminiţele din ochii ei jucau ca nişte flăcări.

– N-am avertizat-o despre aşa ceva, mamă. Am lăudat acest loc, aşa că ai face bine să te comporţi cum trebuie.

– Sfinte Doamne, ce îngrozitor! Atunci va trebui să-mi ascund toate cărţile pornografice şi să-mi anulez toate întîlnirile cu băieţi, nu-i aşa? Ce trist! Îşi pocni mîinile una de alta de parcă ar fi fost extrem de supărată, apoi începu să chicotească vesel. Făcu un semn cu mîna spre canapea, iar cele două femei se aşezară lîngă foc. Ciocolata fierbinte aştepta în ceşti din porţelan *Limoges,* pictat cu flori delicate.

– Ce frumos e, mamă! E nou? Astrid îşi turnă o ceaşcă şi privi porţelanul.

– Nu, draga mea. E foarte vechi... din 1880, cred. Cele două femei se priviră şi schimbară o privire complice. Oricine putea vedea clar că nu erau doar mamă şi fiică, ci şi foarte bune prietene. Jessica simţi o împunsătură de invidie pentru căldura pe care cele două femei o degajau.

– Am vrut să zic, este nou la tine? Astrid luă o înghiţitură din ciocolata fierbinte.

– Oh, asta ai vrut să spui! Da, este nou.

– Eşti o rea, ştiai că-l voi observa şi de aceea l-ai scos în seara asta. Dar păru încîntată, iar mama ei rîse.

– Ai perfectă dreptate! E drăguţ, nu-i aşa?

– Foarte. Ochii celor două femei sclipiră veseli, iar Jessica zîmbi, savurînd scena. Era surprinsă de aerul tînăr pe care-l degaja mama lui Astrid. Şi de eleganţa ei care rămăsese intactă în ciuda vîrstei şi a vieţii trăite la fermă. Era îmbrăcată cu nişte pantaloni din gabardină gri, bine croiţi şi o foarte frumoasă bluză de mătase, de care Jessie era sigură că provenea de la Paris. Era de un albastru care-i scotea în evidenţă culoarea ochilor. La gît avea perle, iar pe degete cîteva inele din aur,

dintre care unul cu un diamant apreciabil. Arăta mai degrabă ca trăind în New York sau Connecticut, decît la o fermă. Lui Jessie aproape că-i veni să rîdă cînd îşi aminti imaginea descrisă de Astrid cu privire la mama ei, echipată în ţinută de cowboy. Era greu să şi-o închipuie aşa.

– Ai venit la momentul potrivit, Jessica. Peisajul de ţară e atît de frumos şi vegetaţia aşa luxuriantă în acest moment al anului; totul e verde şi proaspăt.

Jessica rîse.

– Nu pot spune că am plănuit această vacanţă, doamnă Williams. Dar soţul meu a fost condamnat la închisoare, iar eu am devenit dependentă de sedative şi tranchilizante şi am ajuns în pragul unei depresii nervoase. Iar azi dimineaţă am avut o ceartă puternică şi... Rîse din nou şi clătină din cap. N-am plănuit deloc această vacanţă, repetă ea. Sînteţi foarte drăguţă că m-aţi primit aici, deşi aţi fost anunţată cu atît de puţin timp înainte.

– Nici o problemă. Îi zîmbi, dar ochii ei vedeau absolut totul. Observase că Jessica nu mîncase nimic, ci doar băuse din ciocolata fierbinte. Fuma deja a doua ţigară de cînd sosise acolo. Bănuia că Jessica avea aceeaşi problemă pe care o avusese Astrid la moartea lui Tom. Tabletele. Simte-te ca acasă, draga mea, îi spuse ea, şi stai cît vrei de mult.

– S-ar putea să stau pentru totdeauna.

– Sigur nu. Te vei plictisi într-o săptămînă. Ochii femeii în vîrstă sclipiră din nou, iar Astrid rîse.

– Tu nu te-ai plictisit aici, mamă.

– Oh, ba da, dar cînd mă plictisesc mă duc la Paris, New York sau Los Angeles, sau vin să te vizitez pe tine în mausoleul acela îngrozitor în care locuieşti...

– Mamă!

– Asta e şi tu ştii foarte bine. Un mausoleu foarte frumos, dar oricum... ştii care e părerea mea. Ţi-am spus anul trecut că ai face mai bine să-l vinzi şi să-ţi

cumperi o casă nouă. Ceva mai mic şi mai tineresc. Ceva mult mai vesel. Eu nu sînt suficient de bătrînă să locuiesc acolo. I-am spus asta lui Tom cînd trăia şi nu văd de ce nu ţi-aş spune-o şi ţie acum.

– Jessica are genul de locuinţă care ţi-ar plăcea.

– Oh? O căsuţă în Tahiti, fără îndoială. Toate cele trei femei rîseră, iar Jessica făcu o tentativă de a mînca un sandviş. Stomacul ei chiorăia de foame şi spera că dacă va mînca ceva mîinile nu-i vor mai tremura atît de tare. Bănuia că se va simţi cumplit cîteva zile de-acum încolo, dar cel puţin se va afla într-o companie bună. Era deja îndrăgostită de mama vorbăreaţă a lui Astrid.

– Locuieşte în căsuţa aceea minunată, vopsită cu alb şi albastru, aproape de casa mea. Cea cu multe flori în faţă.

– Îmi amintesc parcă. Drăguţă, dar puţin cam mică, nu-i aşa?

– Foarte, spuse Jessica în timp ce mînca. Sandivşul era cu brînză topită şi şuncă, peste care erau puse salată proaspătă şi felii subţiri de roşii.

– Eu nu mai pot suporta oraşul decît pentru o vizită scurtă. Dar după un timp bucuroasă să mă întorc acasă. Concertele mă plictisesc, oamenii îmbrăcaţi elegant, restaurantele sînt proaste, traficul e obositor. Aici, călăresc dimineaţa, mă plimb prin pădure şi viaţa pare o aventură în fiecare zi. Sînt prea bătrînă pentru oraş. Călăreşti? Avea un stil atît de iute încît îţi era greu să crezi că are mai mult de cincizeci şi cinci de ani. Jessica ştia că are de fapt şaptezeci şi doi. Zîmbi cînd auzi întrebarea.

– N-am mai călărit de ani de zile, dar mi-ar face plăcere.

– Atunci poţi călări. Fă exact ce vrei, oricînd vrei. Eu pregătesc micul dejun la ora şapte, dar nu trebuie să te scoli atunci, Prînzul îl ia fiecare cînd vrea, iar cina e la ora opt. Nu-mi plac orele obişnuite la ţară. E neplăcut să mănînci cina la ora cinci sau şase. Nu mi se face

foame atît de devreme. Şi, apropo, fiica mea m-a prezentat ca doamna Williams, dar numele meu este Bethanie. Prefer să mi se spună aşa. Era o femeie extrem de iute, dar ochii ei albaştri erau blînzi şi gura părea mereu gata să rîdă.

– E un nume frumos!

– Merge. Şi acum, doamnelor, vă urez noapte bună. Vreau să călăresc mîine dimineaţă devreme. Le zîmbi cald, îşi sărută fiica pe creştetul capului şi urcă repede scările spre dormitor, spunîndu-le că le lasă să-şi aleagă singure camerele. Erau trei camere din care puteau alege şi toate erau pregătite pentru oaspeţi. Oamenii veneau deseori s-o viziteze pe Bethanie, îi spuse Astrid Jessicăi. Rareori se întîmpla ca la fermă să nu se afle nimeni în vizită. Prieteni din Europa includeau ferma în itinerariul lor, alţi prieteni care veneau de pe Coasta de Vest spre New York închiriau maşini pentru a veni s-o viziteze şi mai avea şi cîţiva prieteni în Los Angeles. Şi, bineînţeles, mai era şi Astrid.

– Astrid, e absolut minunat. Jessica era copleştită de tot. De casă, de mamă, de ospitalitate, de libertatea de a face orice şi de căldura plină de viaţă degajată de gazdă. Mama ta e o femeie deosebită, adăugă ea. Astrid zîmbi mulţumită.

– Cred că Tom s-a căsătorit cu mine ca să fie în preajma ei. O adora, la fel şi ea pe el. Astrid zîmbi din nou, mulţumită de expresia de pe faţa Jessicăi.

– Îmi pot da seama de ce a iubit-o. Ian s-ar îndrăgosti de îndată de ea. Tonul ei se schimbă cînd spuse asta, de parcă începu să plutească pe alte meleaguri.

– Îţi va face bine să stai aici, Jessie.

Jessica dădu încet din cap.

– Poate pare o prostie, dar deja am senzaţia că mă simt mai bine. Puţin zdruncinată... ridică o mînă pentru a-i arăta degetele ce tremurau şi zîmbi... dar oricum, mai bine. E o adevărată uşurare să ştiu că nu trebuie să mai petrec de una singură, o noapte în casa aceea. Nu

ştiu de ce îmi face atît de rău, dar e îngrozitor, Astrid. Aproape că-mi doresc ca acel loc să ardă pînă la temelii cît timp sînt plecată.

– Nu spune asta.

– Vorbesc serios. Am ajuns să urăsc casa aceea. Pe cît am fost de fericită odată acolo, cred că acum o detest de două ori mai mult. Şi biroul... e ceva ce-mi aminteşte de toate greşelile mele.

– Chiar crezi sincer că ai greşit, Jessica? Jessica dădu uşor, dar ferm, din cap. Şi eşti doar tu vinovată de ele?

– Aproape.

– Sper că vei realiza ce lucru absurd spui.

– Ştii ce mă doare cel mai tare? Faptul că am crezut că avem o căsnicie nemaipomenită. Cea mai bună. Iar acum... totul pare atît de diferit. El îşi înăbuşea resentimentele, eu făceam ceea ce voiam. El mă înşela şi nu-mi spunea. Eu presupuneam, dar nu voiam să ştiu. Totul e atît de încurcat. Îmi va trebui mult timp pînă să-mi fac ordine în gînduri.

– Poţi sta aici oricît de mult vrei. Mama nu se va sătura niciodată de tine.

– Poate că nu, dar n-aş vrea să abuzez de ospitalitatea ei. Cred că dacă voi sta o săptămînă nu voi fi doar norocoasă, ci îi voi fi pe veci recunoscătoare.

Astrid îi arătă Jessicăi camerele disponibile, iar Jessie alese o cameră mică, plăcută, vopsită în roz, cu o cuvertură veche ce acoperea patul şi suporturi din alamă pentru ghivece ce atîrnau deasupra căminului. Era o cameră destul de înaltă, încît nu se lovea cu capul de plafon cînd se ridica din pat.

– Ştii, Astrid, s-ar putea să nu mă mai întorc acasă niciodată. Spuse asta zîmbind, apoi îşi înăbuşi un căscat.

– Noapte bună, draga mea. Odihneşte-te puţin. Ne vedem mîine dimineaţă la micul dejun. Jessica dădu din cap şi căscă din nou. Îi făcu semn cu mîna lui Astrid,

cînd închise uşa şi şopti un „mulţumesc" somnoros...

Va trebui să-i scrie lui Ian a doua zi dimineaţă pentru a-i spune unde era. Pentru a-i spune ceva. Dar se va gîndi la asta mîine. În momentul de faţă se afla departe de toate problemele ei. Boutique-ul, Ian, notele de plată, peretele insuportabail de sticlă din Vacaville. Nimic din toate astea nu mai părea reale. Acum era acasă. Aşa se simţea şi zîmbi cînd puse un buştean pe foc, înainte de a-şi trage pe ea cămaşa de noapte. Zece minute mai tîrziu dormea deja. Pentru prima dată de patru luni de zile, fără nici o tabletă.

Se auzi o bătaie la uşa lui Jessie, cîteva minute după ce închisese ochii. Dar cînd îi deschise văzu lumina soarelui pătrunzînd prin perdeaua albă de organdi şi o pisică grasă şi albă căscă somnoroasă sub o rază de soare ce cădea lîngă pat. Ceasul arăta ora zece şi cincisprezece minute.

– Jessie? Te-ai sculat? Astrid băgă capul pe uşă. Avea o tavă enormă plină de bunătăţi.

– Oh, nu! Micul dejun la pat! Astrid, mă răsfeţi! Cele două femei rîseră, iar Jessie se ridică în pat, cu părul ei blond căzîndu-i liber pe spate, într-o cascadă de cîrlionţi. Arăta ca o tînără fată şi surprinzător de odihnită.

– Arăţi teribil de sănătoasă în dimineaţa asta, doamnă.

– Şi tot atît de înfometată. Am dormit buştean. Pe tava din faţa ei se aflau chifle, şuncă, două ouă prăjite şi o ceaşcă de cafea aburindă, toate servite în vase dintr-un porţelan fin, înflorat. În colţul tăvii se afla o vază cu un trandafir galben. Mă simt de parcă ar fi ziua mea sau aşa ceva, spuse ea.

– Şi eu la fel! De-abia aştept să mă duc la magazin! Astrid chicoti şi se aşeză în balansoar, în timp ce Jessie începu să mănînce. Ar fi trebuit să te las să dormi puţin mai mult, dar vreau să mă întorc în oraş. Iar mama a hotărît că în prima zi trebuie să-ţi mănînci micul dejun în pat.

– Mă simt jenată. Dar nu într-atît încît să nu mănînc tot ce am aici. Chicoti şi muşcă dintr-o chiflă pufoasă. Mor de foame, spuse ea.

– E normal. N-ai mîncat nimic aseară la cină.

– Ce face mama ta în dimineaţa asta?

– Dumnezeu ştie. A fost să călărească la ora opt, a venit să se schimbe şi a plecat cu maşina acum cîteva minute. Face ce vrea şi nu admite să fie chestionată.

Jessie zîmbi şi vorbi cu gura plină.

– Ştii, ar trebui să mă simt foarte vinovată. Eu stau aici, iar Ian e acolo unde e. Dar pentru prima dată de luni de zile nu mă simt. Mă simt bine. De fapt, mă simt minunat. Şi uşurată, adăugă ea în gînd. Era o uşurare să nu ai nimic de făcut. Să nu trebuiească să fii la magazin, să nu trebuiască să-l vezi pe Ian sau să deschizi corespondenţa şi să citeşti notele de plată sau să răspunzi la telefoane. Era într-o altă lume acum. Era liberă. Mă simt grozav, Astrid, spuse ea. zîmbi, se întinse şi căscă, cu burta plină, în timp ce razele soarelui căzeau peste pat.

– Atunci, bucură-te de această vacanţă. Aveai nevoie de aşa ceva. Am vrut să te aduc aici încă de la Crăciun. Îţi aminteşti? Jessica dădu din cap cu regret, amintindu-şi ce făcuse atunci în loc să vină cu Astrid la fermă. Făcuse Crăciunul cu un pumn de tablete.

– Dacă aş fi ştiut.

Mîngîie pisica, iar ea îi linse degetul, în timp ce Astrid se legăna în balansoar, privindu-şi prietena. După o singură noapte de somn şi arăta deja mai bine. Dar încă mai avea multe de rezolvat. N-o invidia pe Jessica

pentru sarcina ce-i revenea.

– De ce nu stai şi tu cîteva zile aici, Astrid?

Astrid clătină din cap.

– Şi să pierd toată distracţia în care constă conducerea unui boutique? Eşti nebună. N-ai putea să mă ţii nici legată aici. Va fi cea mai mare distracţie pe care am avut-o în ultimul timp!

– Astrid, eşti nebună, dar te iubesc. Dacă nu erai tu n-aş fi stat acum aici ca o prinţesă! Aşa că, du-te şi bucură-te de timpul petrecut la *Lady J.* E a ta! Jessie privi cu regret. Aproape că mi-aş dori să nu mai treburiască să mă întorc niciodată.

– Vrei să-mi vinzi mie *Lady J?* Ceva în vocea lui Astrid o făcu pe Jessica să-şi ridice privirea.

– Vorbeşti serios?

– Foarte. Poate să devin asociată, dacă nu vrei să-l vinzi de tot. Dar m-am gîndit foarte mult la asta. Numai că n-am ştiut cum să-ţi propun.

– Aşa cum ai făcut-o acum. Dar eu nu m-am gîndit niciodată. S-ar putea să fie o idee bună. Lasă-mă s-o rumeg. Şi să vezi cum îţi place cît timp eu lipsesc. S-ar putea să ajungi să urăşti acel loc pînă la următorul weekend.

Dar Astrid îşi dădu seama din tonul vocii ei că Jessica n-avea de gînd să renunţe la *Lady J.* Se simţea acea mîndrie de proprietar în vocea ei. *Lady J* era al ei, indiferent de problemele pe care le avea acum.

– Ai vorbit serios în legătură cu trimiterea lui Katsuko la New York? Jessie era încă uimită de tot ceea ce se întîmplase în mai puţin de douăzeci şi patru de ore.

– Da. I-am spus să se pregătească să plece mîine. În felul ăsta îi poţi da ce instrucţiuni vrei. Putem rezolva problema finanţelor mai tîrziu. Mult mai tîrziu. Aşa că nu mai adăuga şi asta grijilor pe care le ai deja. Ce părere ai despre colecţia de toamnă? Ai ceva dorinţe, cerinţe, idei, păreri?

– Nici una. Am încredere în alegerile ei. Are un

simţ al alegerii mai bun chiar decît al meu. Iar după acest sezon nu sînt convinsă că eu aş şti exact ce să cumpăr.

– Oricine poate avea un sezon mai prost.

– Mda. Unul. Jessica zîmbi şi-şi lăsă capul pe spate, izbucnind apoi în rîs. La revedere.

– Ticăloaso! Să te distrezi bine aici. Locul ăsta îmi reface întotdeauna forţele.

– După părerea mea arăţi foarte bine. Jessie se dădu jos leneşă din pat, se întinse din nou şi o îmbrăţişă pe Astrid. Călătorie plăcută şi transmite-le fetelor toată dragostea mea.

O urmări plecînd şi-i făcu semn cu mîna de la fereastra dormitorului. Jessie rămase acum singură în casă, cu excepţia pisicii, care se plimba încet pe pervazul ferestrei. De afară se auzeau zgomotele specifice vieţii de ţară, dar atmosfera era liniştită şi însorită. Se plimbă descultă prin holul de la etaj, se uită prin camere, deschise cărţi, făcu din cînd în cînd cîte o piruetă, admiră tablourile, vorbi cu pisica, apoi coborî la parter pentru a face aceleaşi lucruri. Era liberă! Liberă! Pentru prima oară în şapte ani, zece ani, cincizeci de ani, cincizeci de ani, pentru prima oară, era liberă! Liberă de responsabilităţi, de îndatoriri, de spaime. Cu o zi înainte fusese la pămînt. Ultimul punct de sprijin al existenţei ei şubrede căzuse rostogolindu-se... şi ea căzuse cu el. Astrid o prinsese în timp ce cădea şi o dusese departe.

Dar partea cea mai bună era că nu se sfărîmase. Îşi va aminti toată viaţa acel moment cînd doi străini o trăseseră de pe volan, în timp ce ea stătea cu capul lăsat pe claxon. Atunci dorise să înnebunească, să nu se mai întoarcă niciodată în lumea răului, a urîtului şi a morţii, în lumea celor care „trăiesc". Dar nu înnebunise deloc. Suferise. Mai mult decît suferise vreodată în toată viaţa ei. Dar nu înnebunise. Şi acum iat-o, plimbîndu-se prin această casă frumoasă de ţară, în picioarele goale,

în cămaşă de noapte, după un mic dejun copios şi cu zîmbetul pe faţă.

Iar lucrul cel mai uimitor era că nu avea nevoie de Ian. Fără el, lumea nu se prăbuşise. Era ceva nou pentru Jessie şi nu ştia încă ce să facă cu această nouă stare de spirit. Asta schimba totul.

Capitolul 26

Abia după-amiază tîrziu, în prima ei zi petrecută la fermă, Jessica se hotărî să se aşeze şi să-i scrie lui Ian. Voia să-i spună unde este. Încă mai simţea că trebuie să-l înştiinţeze. Dar îi era greu să-i explice ce căuta acolo. Atîta timp dăduse impresia că deţine controlul asupra nervilor ei, iar acum îi era greu să-i spună ce se află în spatele faţadei. Izbucnise cu o zi înaitne, dar acum trebuia să stea jos şi să-i explice totul în linişte. Îi spuse că de fiecare dată cînd îi răspunsese că face „bine" fusese o minciună. Nu dorise să recunoască cît de departe era de a face bine, iar acum trebuia să recunoască atît în faţa ei, cît şi în faţa lui. Nu îl mai învinuia de nimic, dar nu voia nici să-i de vreo explicaţie.

Cuvintele nu-i veneau uşor. Ce-ar putea să-i spună? Te iubesc, dragul meu, dar te şi urăsc... Întotdeauna mi-a fost teamă să nu te pierd, dar acum nu mai sînt atît de sigură... Zîmbi la acest gînd, dar apoi redeveni serioasă. De unde să începapă? Erau atîtea întrebări. Atît de multe întrebări. Deodată, se întrebă cîte femei mai fuseseră în afara ei. Şi de ce? Pentru că ea era nepotrivită, sau pentru că el era avid de femei, sau pentru că avea nevoie să demonstreze ceva, sau... de ce? Părinţii ei nu-şi puseseră niciodată unul altuia întrebări, dar greşiseră. Cel puţin din punctul ei de vedere. Era le urmase exemplul, dar acum voia răspunsuri, sau credea că vrea. Dar recunoscu că exista prosibilitatea să-şi

poată da singură răspunsurile pe care le căuta. Îl iubea pe Ian? Sau doar avea nevoie de el? Avea nevoie de el sau de altcineva? Cum să întrebi despre şapte ani de căsnicie într-o singură pagină de hîrtie... Mă respecţi? De ce? Cum poţi? Nu era sigură în momentul de faţă dacă îl iubeşte sau îl respectă, dacă se iubeşte sau se respectă pe ea însăşi.

Voia să-i spună direct despre ferma doamnei Williams, dar asta părea ceva necinstit. Aşa că îi luă două ore să scrie scrisoarea. Era doar de o pagină. Îi spuse că ieri îşi dăduse seama că are nevoie de odihnă. Astrid venise cu o propunere minunată, ferma mamei ei.

„Este exact genul de loc unde, în fine, pot să mă odihnesc, să-mi revin, să respir din nou, să fiu eu însămi. Existenţa mea în zilele astea este un ciudat amestec între ce-am fost silită să fiu în ultimele şase luni şi ceea ce încerc să devin. Totul mă sperie destul de tare. Dar chiar şi asta vreau să se schimbe, Ian. M-am săturat să fiu mereu atît de înspăimîntată. Spaimele mele trebuie să fi fost o mare povară pentru tine în toţi aceşti ani. Dar acum m-am maturizat. Sper că am făcut-o Nu ştiu încă. În legătură cu cartea, ai avut dreptate şi îmi cer scuze pentru ce-am spus ieri. Voi regreta toată viaţa că am trecut prin toată această poveste cu atîta demnitate şi autocontrol. Poate dacă am fi ţipat, am fi urlat, ne-am fi lovit şi ne-am fi smuls părul din cap la tribunal... poate că amîndoi am fi fost într-o formă mai bună acum. Dar aşa, mai devreme sau mai tîrziu, trebuia ca totul să izbucnească. Acum încerc să mă refac. Bine? Cam atît, dragul meu. Te iubesc. J."

Ezită mult timp cu scrisoarea în mînă, apoi o împături cu grijă şi o puse într-un plic. Erau multe pe care nu le scrisese. Nu voia încă să vorbească despre ele. Scrise numele lui pe plic, dar nu şi adresa expeditorului. Se întrebă dacă el va crede că lipsa adresei ex-

peditorului se datora uitării. Nu era aşa.

Jessica se duse apoi în living şi se alătură mamei lui Astrid la o băutură după cină.

– Nici n-ai idee cît de fericită ai făcut-o pe Astrid, draga mea. Avea nevoie să facă ceva. În ultimul timp n-a făcut decît să cheltuiască bani. Nu e un mod de viaţă sănătos. Constanta achiziţionare de obiecte fără valoare pentru a face să treacă timpul. Nu-i face plăcere, face asta doar ca să umple un gol. Dar boutique-ul tău va reuşi să umple acel gol într-un mod mult mai bun.

– La boutique ne-am şi cunoscut. A intrat într-o bună zi în magazin şi ne-am plăcut una pe alta. Iar ea a fost atît de bună cu mine. Sper că îi va place cu adevărat timpul pe care-l va petrece săptămîna asta la boutique.

– Astrid mi-a spus că ai trecut prin momente grele în ultimul timp.

Jessie dădu din cap.

– Vei depăşi această perioadă. Cît de neplăcută poate fi viaţa odată ce creştem mari. Rîse peste paharul cu Campari, iar Jessie zîmbi. Întotdeauna mi-au displăcut situaţiile tensionate. Dar se dovedesc a fi pînă la urmă utile, cred.

– Nu sînt sigură că situaţia mea a fost atît de utilă. Cred că va fi sfîrşitul căsniciei mele. În ochii Jessicăi se citi o imensă tristeţe, dar era aproape sigură că acum luase o hotărîre. Nu voise să recunoască pînă acum acest lucru faţă de ea însăşi.

– Asta îţi doreşti acum, copilule? Să te eliberezi de căsnicia ta? Mama lui Astrid stătea liniştită lîngă foc, privindu-i intens faţa Jessicăi.

– Nu, nu-mi doresc libertatea. N-am avut niciodată probleme cu „libertatea" mea. Îmi place să fiu căsătorită. Dar cred că am ajuns la un punct unde nu facem decît să ne distrugem unul pe altul, iar lucrurile vor merge din ce în ce mai rău. Dar acum e altceva. Pentru că acum văd ce se întîmplă. Şi nu există nici o scuză

pentru a continua aşa mai departe.

– Presupun că trebuie să iei problema în mîini. Ce părere are soţul tău despre asta? Jessie rămase tăcută pentru o clipă.

– Nu ştiu. El... el e la închisoare în momentul de faţă. Nu ştia că Astrid îi spusese deja mamei sale, iar Bethanie nu păru deloc surprinsă de acest lucru. Şi trebuie să ne vedem în condiţii extrem de încordate, continuă ea, în care e greu să stăm de vorbă. Te simţi obligat să fii curajos şi nobil şi nu îndrăzneşti să recunoşti nici măcar faţă de tine că ai ajuns la capătul puterilor.

– Ai ajuns? Îi zîmbi blînd, dar Jessie nu-i întoarse zîmbetul cînd dădu din cap. Trebuie să fi fost foarte greu pentru tine, Jessica, adăugă ea. Ţinînd cont de sentimentul de vină pe care îl simţi cînd părăseşti pe cineva, care se află într-o situaţie dificilă.

– Cred că de aceea nu mi-am permis să mă gîndesc. Nu am depăşit o anumită limită. Pentru că n-am îndrăznit să-l „trădez", nici măcar în gîndurile mele. Şi pentru că voiam să mă văd pe mine într-o postură nobilă, de martiră. Şi pentru că... îmi era teamă. Îmi era teamă că, dacă recunosc, nu voi mai putea niciodată să găsesc drumul înapoi.

– Partea cea mai amuzantă e că întotdeauna îl găsim. Sîntem mult mai puternici decît ne închipuim.

– Cred că abia acum încep să înţeleg asta. Mi-a luat enorm de mult timp. Dar ieri totul s-a prăbuşit. Ian şi cu mine ne-am certat îngrozitor, ne-am spus tot ce aveam pe suflet, iar eu am crezut după aceea că viaţa mea a luat sfîrşit. Aproape am vrut să mă sfărîm în mii de bucăţi. Şi... Iată-mă aici. Într-o singură bucată.

– Asta te surprinde? Femeia în vîrstă era amuzată.

– Foarte tare.

– N-ai mai trecut niciodată prin astfel de crize?

– Ba da. La moartea părinţilor mei. Fratele meu a fost ucis în Vietnam. Dar... îl aveam pe Ian. Ian era

tamponul care amortiza orice durere. Ian juca o mie de roluri şi reprezenta tot atîtea personaje pentru mine.

– E greu să-i ceri cuiva atît de mult.

– E prea mult. De aceea se află probabil acum în închisoare.

– Înţeleg. Te învinovăţeşti?

– Într-un fel.

– Jessica, de ce nu-i laşi lui Ian dreptul să-şi asume propriile- i greşeli? Indiferent din ce cauză a ajuns în închisoare, indiferent, dacă are sau nu de-a face cu tine... nu are şi el dreptul să fie autorul unei greşeli?

– E vorba de un viol.

– Înţeleg. Iar tu ai comis violul pentru el. Jessica chicoti nervoasă.

– Nu, sigur că nu. Eu...

– Ce-ai făcut?

– L-am făcut nefericit. Am exercitat enorm de mult presiune asupra lui, am achitat notele de plată, l-am privat de bărbăţia lui...

– Ai făcut toate astea? Femeia în vîrstă zîmbi, iar Jessica zîmbi la rîndul ei. Nu crezi că ar fi putut să se opună? Jessie se gîndi o clipă, apoi dădu din cap.

– Poate că n-a putut să se opună. Poate i-a fost frică.

– Ah, dar atunci nu mai e responsabilitatea ta, nu-i aşa? De ce trebuie să porţi o vină atît de mare? Îţi face plăcere?

– Nu. Iar lucrul cel mai absurd e că n-a comis violul. Ştiu asta. Dar problema e că s-a pus în situaţia de a fi acuzat de viol. Şi nu pot să nu mă învinovăţesc pentru asta.

– Poţi să o ierţi pe femeie, indiferent cine este?

– Sigur, eu... Apoi Jessica îşi ridică privirea, uimită. O iertase pe Margaret Burton. La un moment dat, de-a lungul acestei nebunii, o iertase. Războiul cu Margaret Burton se terminase. Avea o greutate mai puţin pe suflet. Nu m-am gîndit la asta pînă acum, nu în ultimul

timp.

– Înţeleg. Sînt curioasă să aflu cum l-ai privat de bărbăţia lui.

– L-am întreţinut.

– El n-a muncit? În vocea lui Bethanie nu era nici urmă de a-l judeca pentru asta, ci doar o întrebare.

– A muncit din greu. Este scriitor.

– A publicat?

– De cîteva ori. Un roman, o carte de fabule, cîteva articole, cîteva poezii.

– Este considerat bun?

– Foarte... numai că n-a prea avut succes din punct de vedere financiar. Încă. Dar va avea. Mîndria din vocea ei o surprinse, dar nu şi pe Bethanie.

– Atunci, ce urît din partea ta să-l încurajezi în carieră! Ce lucru şocant ai făcut! Bethanie îi zîmbi şi sorbi din Campari.

– N-a fost un lucru urît, ştiu asta. Numai că... cred că mă urăşte pentru că l-am „ţinut" cu bani.

– Probabil. Dar probabil, că te şi iubeşte pentru asta. Există două feţe pentru fiecare medalie, Jessica, ştii doar. Sînt convinsă că şi el ştie asta foarte bine. Dar încă nu înţeleg de ce vrei să pui capăt acestei căsnicii.

– N-am spus asta. A spus doar că am impresia că se va sfîrşi.

– De la sine? Fără nici un alt ajutor? Draga mea, ce lucru extraordinar! Cele două femei rîseră şi apoi Bethanie aşteptă. Nu renunţa niciodată la întrebările ei.

Jessica îşi ridică ochii după o clipă lungă şi văzu privirea pătrunzătoare a Bethaniei. O privi drept în ochi şi-i răspunse:

– Căsnicia noastră cred că s-a terminat deja. De la sine. Nimeni n-a ucis-o. Noi am lăsat-o să moară. Nici unul din nou n-a fost suficient de curajos s-o omoare sau s-o salveze. Am folosit-o pentru scopurile noastre, apoi am lăsat-o să se consume. Ca atunci cînd ai un permis la o bibliotecă dintr-un oraş în care nu mai

locuieşti.

– A fost o bibliotecă bună?

– Excelentă. La momentul respectiv.

– Atunci nu arunca permisul. S-ar putea să vrei să te întorci şi să reînnoieşti permisul.

– Nu cred că aş vrea.

– Te face, deci, nefericită?

– Mai rău. Eu l-am distrus pe el.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu, copilule. Cît poţi fi de plictisitoare... şi de nobilă. Încetează să te mai gîndeşti la el şi gîndeşte-te la tine. Sînt convinsă că el aşa face. Sau cel puţin aşa sper.

– Dar dacă eu nu sînt potrivită pentru el şi n-am fost niciodată... şi dacă detest viaţa pe care o duc acum, aşteptîndu-l? Acum ajunseserăla partea cea mai adîncă a problemei. Dacă mi-e teamă că m-am folosit numai de el şi nu sînt sigură dacă îl mai iubesc? Poate că am doar nevoie de cineva, nu neapărat de Ian.

– Atunci ai nişte lucruri pe care trebuie să ţi le lămureşti. Te-ai întîlnit cu alţi bărbaţi de cînd el a plecat?

– Nu, sigur că nu.

– De ce nu? Jessica păru şocată, dar Bethanie rîse. Nu mă privi în felul ăsta, draga mea. Oi fi eu bătrînă, dar nu sînt încă moartă. Acelaşi lucru i l-am spus şi lui Astrid. Nu ştiu ce se întîmplă cu generaţia voastră. Toţi ar trebui să fiţi atît de libertini, dar de fapt sînteţi îngrozitor de corecţi. Poate că ai nevoie să fii iubită. Nu trebuie să faci trotuarul, dar poate că-ţi vei găsi un prieten plăcut.

– Nu cred c-aş putea face asta, fiind în acelaşi timp şi cu Ian.

– Atunci, poate că ar trebui să te desparţi pentru un timp de el şi să vezi ce vrei. Poate că el aparţine trecutului. Principalul e să nu-ţi iroseşti prezentul. Eu n-am făcut asta niciodată şi de aceea sînt o femeie bătrînă, dar fericită.

– Nu eşti o femeie bătrînă.

Bethanie se strîmbă la auzul complimentului.

– Nu-mi foloseşte la nimic să mă flatezi. Eu mă văd foarte bătrînă de fiecare dată cînd mă privesc în oglindă, dar cel puţin mă plac aşa cum sînt. Şi nu vreau să spun că am fost o libertină. N-am fost. Dar nici nu m-am încuiat într-un dulap, pentru ca apoi să dau vina pe altcineva pentru ceea ce mi-am făcut de una singură. Asta este ceea ce faci tu acum. Îţi pedepseşti soţul pentru ceva ce nu e de vină. Trebuie să te gîndeşti, cu foarte multă seriozitate, dacă poţi sau nu să accepţi ceea ce se întîmplă. Dacă poţi, atunci probabil că totul se va rezolva de la sine. Dar dacă ai de gînd să-i ceri să plătească pentru asta tot restul vieţii, atunci mai bine ai renunţa de acum. Nu poţi face pe cineva să se simtă vinovat tot restul vieţii. Un bărbat nu va suporta mult timp acest lucru, iar felul în care va reacţiona poate fi destul de neplăcut.

– Deja a fost. Jessica îşi aminti de cearta de la Vacaville, în timp ce privea visătoare în foc.

– Nici un bărbat nu acceptă mult timp aşa ceva. Şi nici o femeie. Cui i-ar plăcea să se simtă mereu vinovat? Faci greşeli, spui că-ţi pare rău, plăteşti un preţ, şi cu asta basta. Nu-i poţi cere să plătească la infinit pentru o greşeală. Va ajunge să te urască pentru asta, Jessica. Poate că nu vrei să-l faci să sufere doar pentru prezent. Poate că te foloseşti de această ocazie pentru a-l face să plătească datorii mai vechi. S-ar putea să mă înşel, dar toţi facem asta odată.

Jessica dădu din cap serioasă. Era exact ceea ce făcuse. Îl făcuse să plătească pentru trecut, pentru slăbiciunile lui şi ale ei. Pentru incertitudinile şi nesiguranţele ei. Se gîndi la toate aceste lucruri cînd vocea lui Bethanie o aduse din nou la realitate.

– Poate că ar trebui să-mi spui să-mi văd de treaba mea.

Jessica zîmbi şi se lăsă pe spate în scaun.

– Nu, probabil ai dreptate. Nu m-am gîndit niciodată

la toate lucrurile astea. Iar tu ai mare dreptate în ceea ce spui. Mai mult chiar decît aş vrea să recunosc, totuşi...

– Eşti o bună ascultătoare, copila mea. Cele două femei îşi zîmbiră, apoi cea mai în vîrstă se ridică în picioare şi se întinse discret. Dacă mă ierţi, Jessica, spuse ea, cred că mă voi duce la culcare. Vreau să călăresc mîine dimineaţă, dar nu-ţi cer să vii cu mine. Obişnuiesc să mă trezesc la ore atît de puţin civilizate. Ochii ei sclipiră veseli în timp ce se aplecă şi o sărută pe frunte, iar Jessica se ridică repede şi o îmbrăţişă.

– Doamnă Williams, te iubesc. Eşti prima persoană, de foarte mult timp, care mi-a făcut puţină ordine în cap.

– În cazul ăsta, draga mea, fă-mi plăcerea de a nu-mi spune doamnă Williams. Detest să mi se spună aşa. Nu-mi poţi spune Bethanie sau mătuşă Beth? Copiii prietenilor mei aşa îmi spun şi chiar şi unele din prietenele lui Astrid.

– Mătuşă Beth. Sună minunat. Deodată, Jessica se simţi de parcă avea o nouă mamă. O familie. Trecuse atîta timp de cînd nu mai avuse una, cu excepţia lui Ian. Mătuşă Beth. Zîmbi şi îşi simţi sufletul umplîndu-i-se de căldură.

– Noapte bună, draga mea. Somn uşor. Ne vedem mîine dimineaţă.

A doua zi dimineaţă cînd coborî, micul dejun o aştepta. Un bileţel vesel semnat *mătuşa Beth* o informa că în cuptor sînt brioşe calde, felii de slăninuţă prăjită şi un castron cu căpşuni proaspete. Bileţelul îi mai propunea să facă împreună o plimbare cu jeep-ul pe dealurile din jur, în acea după-amiază.

Făcură plimbarea şi se simţiră minunat. Mătuşa Beth îi povesti despre „fantomele" care locuiseră la fermă înainte şi care lăsaseră casa în condiţii „barbare".

– Aş spune chiar că bărbatul era văr primar cu hunul Attila, iar copiii lor erau pur şi simplu înspăimîntători!

Jessica nu mai rîsese atît de mult de ani de zile. În timp ce mergeau cu jeep-ul se gîndi ce bine se sităea fără tablete. Fără tranchilizante, fără sedative, fără somnifere, fără nimic. Supravieţuise doar cu compania mătuşii Beth, cu mult soare şi multă veselie. Pregătiră împreună cina în acea seară, arseră sosul olandez pentru sparanghel, prăjiră prea tare friptura şi rîseră de fiecare greşeală.

– Ştii, primul meu soţ spunea întotdeauna că într-o zi îl voi otrăvi dacă nu este atent. Atunci găteam îngrozitor... nu că aş găti mai bine acum. Nu sînt deloc sigură dacă sparanghelul ăsta e fiert. Muşcă cu grijă dintr-unul, dar păru mulţumită de rezultat.

– Ai fost căsătorită de două ori?

– Nu. De trei ori. Primul meu soţ a murit cînd aveam doar douăzeci şi ceva de ani, ceea ce a fost foarte trist. Era un băiat minunat. A murit într-un accident de vînătoare, la doi ani după ce ne- am căsătorit. Apoi am avut o perioadă foarte frumoasă... ochii îi sclipiră cînd spuse asta... după care m-am căsătorit cu tatăl lui Astrid, cînd aveam treizeci de ani. Pe Astrid am avut-o la treizeci şi doi de ani. Iar tatăl ei a murit cînd ea avea paisprezece ani. Al treilea soţ a fost şi el drăguţ, dar cumplit de plictisitor. Am divorţat de el acum cinci ani, iar viaţa e mult mai interesantă de atunci. Examină un alt sparanghel şi-l mîncă în timp ce Jessica rîdea.

– Mătuşă Beth, eşti o revoluţionară! Cum a fost ultimul?

– Mort, numai că nimeni nu i-a spus asta. Bătrînii pot fi foarte plictisitori. A fost de-a dreptul jenant să divorţez de el. Bietul băiat era extrem de şocat! Dar şi-a revenit.

Îl vizitez de fiecare dată cînd mă duc la New York. E la fel de plictisitor şi acum, săracul de el. Zîmbi angelic, iar Jessie izbucni în alt hohot de rîs. Mătuşa Beth nu era atît de uşuratică după cum lăsa să se înţeleagă, dar, cu siguranţă, nu dusese nici o viaţă de călugăriţă.

– Şi acum? Nu mai vrei nici un soţ? Erau deja prietene. O putea întreba.

– La vîrsta mea? Nu fi ridicolă. Cine ar putea dori o femeie bătrînă? Sînt perfect mulţumită aşa cum trăiesc, pentru că m-am bucurat de viaţă cînd am fost tînără. Nu e nimic mai rău decît o femeie bătrînă care pretinde că nu e bătrînă. Sau una tînără care pretinde că e bătrînă. Tu şi Astrid vă pricepeţi foarte bine la aşa ceva.

– Nu făceam asta înainte.

– Nici ea, cînd Tom era în viaţă. E timpul să-şi găsească pe altcineva şi să renunţe la mausoleul ăla. Mi se pare oribil.

– Dar e o casă drăguţă, mătuşă Beth. Mai mult decît drăguţă.

– Şi cimitirele sînt drăguţe, dar nu-mi doresc să locuiesc într- unul... pînă cînd nu voi mai avea încotro. Atîta timp cît poţi să alegi, trebuie să te foloseşti de şansa asta. Dar îşi va reveni. Magazinul tău s-ar putea să-i facă bine. De ce nu i-l vinzi?

– Şi atunci, eu ce-aş face?

– Altceva. De cît timp ai magazinul?

– În vara asta se împlinesc şase ani.

– E destul de mult. De ce să nu încerci altceva?

Destul şi pentru o căsnicie? se întrebă Jessica în gînd.

– Ian vrea să stau acasă şi să cresc copii. Cel puţin aşa mi-a spus în ultimul timp. Acum cîţiva ani era fericit aşa cum erau lucrurile atunci.

– Poate că ai găsit unul din răspunsurile pe care le căutai.

– Care? Jessica nu înţelese.

– Că acum cîţiva ani era fericit „cu ceea ce avea

atunci". Cît de multe ş-au schimbat în aceşti cîţiva ani? Poate ai uitat să faci unele schimbări, Jessica. Poate ai uitat să creşti.

– Am crescut amîndoi... Dar cum? Nu era încă sigură că aşa era.

– Am înţeles că nu vrei copii.

– Nu, nu e vorba că nu vreau, numai că nu era încă momentul. Era prea devreme şi eram fericiţi singuri.

– Nu e nimic rău în a nu avea copii. Mătuşa Beth o privi direct în ochi. Un pic prea direct. Nici Astrid n-a vrut niciodată. A spus că nu sînt pentru ea şi cred că a avut dreptate. Nu cred că a regretat vreodată. În afară de asta, Tom era puţin cam trecut cînd s-au căsătorit. Soţul tău e un bărbat tînăr, nu-i aşa, Jessica?

Ea dădu din cap.

– Şi vrea copii. Ei bine, draga mea, poţi lua anticoncepţionale, dar lui îi poţi spune că încerci să rămîi însărcinată, nu-i aşa? Ochii ei îi căutară pe ai lui Jessie. Jessica îşi feri privirea şi rămase gînditoare.

– N-aş face aşa ceva.

– Oh, n-ai face, nu-i aşa? Asta-i bine. Atunci ochii Jessicăi se întîlniră cu ai mătuşii Beth.

– Dar m-am gîndit la asta.

– Sigur că te-ai gîndit. Ştii, nici eu n-am fost sigură că vreau copii. Iar Astrid a fost o surpriză. Mătuşa Beth aproape roşi. Dar am ajuns să ţin foarte mult la ea, continuă ea. Era foarte dulce cînd era mică. Şi îngrozitoare peste cîţiva ani. Dar tot dulce în felul ei insuportabil de a fi. Îmi plăcea de fapt foarte mult. Vorbea despre Astrid mai degrabă ca despre o aventură, decît ca despre o persoană, iar Jessica zîmbi, privindu-i faţa. Mi-a fost un mare sprijin cînd tatăl ei a murit, continuă mătuşa Beth. Am crezut că lumea se va prăbuşi, numai că o aveam pe Astrid. Jessie aproape că o invidia în timp ce-o asculta. Vorbea de parcă viaţa era mai puţin singuratică datorită existenţei lui Astrid.

– Întotdeauna mi-a fost... teamă, cred. Mi-a fost

teamă să am copii pentru că, m-am gîndit, că ar reprezenta un obstacol între mine şi Ian. Am crezut că m-ar face să mă simt singură. Bethanie zîmbi şi clătină din cap.

– Nu, Jessica. Nu dacă soţul tău te iubeşte. Te va iubi şi mai mult dacă îi vei face un copil. E o legătură în plus între voi, o prelungire a fiinţelor voastre, un amestec între ceea ce iubiţi şi ceea ce urîţi mai mult, între ceea ce aveţi mai multă nevoie, între ceea ce vă aduce mai multă bucurie la amîndoi. E ceva foarte frumos. Îţi pot enumera multe motive pentru a nu avea copii, dar ăsta nu se numără printre ele. Nu poţi iubi mai mult de o singură persoană?

Era o întrebare bună, iar Jessica hotărî să fie sinceră.

– Nu cred, mătuşă Beth. Nu cred că mai pot. N-am iubit pe nimeni în afară de Ian atîta vreme, încît nu-mi pot imagina ca el să iubească pe altcineva în afară de mine... nici măcar un copil. Ştiu că sună egoist, dar asta simt.

– Nu sună egoist. Sună înspăimîntător, dar nu egoist.

– Poate într-o zi îmi voi schimba punctul de vedere.

– De ce? Pentru că aşa crezi c-ar trebui? Sau pentru că aşa vrei? Sau pentru a-ţi pedepsi şi mai mult soţul? Mătuşa Beth nu umbla cu menajamente. Ascultă-mi sfatul, Jessica. Dacă nu-ţi doreşti un copil, nu-ţi face probleme. A avea copii este hotărîrea fiecăruia. Indiferent ce faci, nu te lăsa influenţată de presiunile celorlalţi sau de părerile lor... cu excepţia soţului tău. Şi, vai, vai, nu-i aşa că eşti norocoasă că mă ai pe mine să-ţi spun asemnea lucruri?

Izbucniră amîndouă în rîs şi trecură la alte subiecte. Dar Jessica fu uimită de profunzimea lucrurilor despre care discutaseră. Se pomeni destăinuindu-i mătuşii Beth secrete şi sentimente despre care nu discutase cu

nimeni în afară de Ian. Părea că în permanenţă îi dezvăluie mătuşii Beth cîte o parte a sufletului ei, pe care o scoate şi o expune, o şterge de praf şi o supune întrebărilor. Dar începea să se simtă din nou întreagă.

Zilele petrecute la fermă erau încîntătoare şi relaxante, în aer proaspăt, cu dimineţi plăcute în care călărea de una singură peste dealurile din jur. Iar serile treceau pe nesimţite împreună cu mătuşa Beth. Jessica se pomeni dormind după-amiezele, citind pentru prima dată de la terminarea liceului romane de Jane Austen şi desenînd cîteva schiţe într-o agendă. Unele dintre ele puteau fi folosite pentru realizarea unui portret al mătuşii Beth. Îi era ruşine s-o roage pe noua ei prietenă să-i pozeze pentru un portret. Dar era pentru prima oară cînd dorea să realizeze portretul cuiva, în afară de cel făcut lui Ian cu mulţi ani în urmă. Faţa mătuşii Beth era potrivită pentru a-i face portretul şi ar fi fost un cadou frumos pentru Astrid... care îşi făcu apariţia, spre tristeţea lui Jessie, peste două săptămîni.

– Vrei să spui că trebuie să mă întorc acasă? Astrid arăta obosită, dar fericită, iar Jessica avu sentimentul pe care-l are un copil cînd mama lui vine să-l ia prea devreme de la o petrecere.

– Nici să nu îndrăzneşti să te întorci acasă, Jessica Clarke! Am venit doar să văd ce mai face mama.

– Ne simţim minunat împreună.

– Bine. Atunci continuaţi să vă simţiţi. Voi fi foarte nefericită cînd te vei întoarce în oraş şi-mi vei lua jucăria. Îi povesti lui Jessie despre excursia făcută de Katsuko la New York, despre colecţia de primăvară care se vindea mai bine decît îndrăznise Jessie să spere. Părea că trecuseră ani de cînd cumpărase colecţia în culori pastelate, de cînd se întorsese acasă iar Ian fusese arestat, părea că trecuseră secole de la proces. Şocul tuturor acestor întîmplări părea să se fi atenuat. Cicatricile de-abia se mai vedeau. Se îngrăşase cîteva

kilograme şi arăta odihnită. Astrid îi aduse o scrisoare de la Ian, pe care n-o deschise pînă seara tîrziu.

„...Nu-mi vine să cred, Jess. Nu pot să cred că ţi-am spus lucrurile acelea. Poate că acest dezastru îşi cere în sfîrşit tributul. Te simţi bine? Tăcerea ta mi se pare ciudată acum, absenţa ta îmi e complet străină. Şi descopăr că nu ştiu ce vreau cu adevărat: ca tu să reapari sau ca geamul ăsta blestemat dintre noi să dispară. Ştiu cît îl urăşti, draga mea. Şi eu îl urăsc la fel de mult. Dar îi putem supravieţui. Cum e vacanţa? Face minuni, sînt sigur. O meritai din plin. Presupun că de aceea n-am veşti de la tine. Eşti „ocupată să te odihneşti". Foarte bine. Ca de obicei, sînt cu totul adîncit în cartea mea. Merge incredibil de bine şi sper că..."

Restul era în întregime referitor la carte. Rupse scrisoarea şi o aruncă în foc.

Mătuşa Beth o întrebă mai tîrziu despre scrisoare, după ce Astrid se dusese la culcare. Între ele două se crease un fel de complicitate, care o excludea chiar şi pe Astrid.

– Oh, spune că mă iubeşte şi că scrisul cărţii merge foarte bine, amîndouă în acelaşi timp. Încerca să vorbească nepăsătoare, dar cuvintele ei sunară amar.

– Aha! Eşti geloasă pe munca lui! Ochii mătuşii Beth scînteiară. Acum vedea ceva ce nu văzuse înainte, nu atît de clar, oricum. Totul începea să iasă la iveală.

– Nu sînt geloasă pe munca lui. E ridicol!

– Sînt întrutotul de acord. Atunci de ce mormăi nemulţumită cînd vorbeşti despre scrisul lui? Ce s-ar întîmpla, Jessica, dacă n-ar mai trebui să-l întreţii? N-ai mai avea atunci control asupra lui, nu-i aşa? Dacă va reuşi în sfîrşit să aibă succes? Ce-ai face atunci?

– Aş fi încîntată pentru el. Dar nu păru deloc convingătoare, nici măcar pentru ea.

– Ai fi? Crezi că ai putea să suporţi asta? Sau eşti

prea geloasă chiar şi pentru ca să încerci?

– E absurd! Nu-i plăcea cum suna teoria lui Beth.

– Da, e absurd. Dar nu cred că realizezi încă asta, Jessica. La tine problema se pune astfel: sau te iubeşte numai pe tine, sau nu. Dacă nu, înseamnă că nu-l poţi păstra. Şi dacă o face, înseamnă că n-ai cum să-l pierzi. Dacă vei insista să-l întreţii la infinit, draga mea, va sfîrşi prin a-şi găsi pe cineva pe care să întreţină la rîndul lui, care-i va permite să se simtă bărbat. Cineva care poate îi va dărui şi copii. Ia seama la cuvintele mele.

Jessica nu spuse nimic şi amîndouă merseră la culcare. Dar cuvintele mătuşii Beth îşi atinseră scopul. Ian îi spusese acelaşi lucru, în felul lui. Cînd fuseseră la Carmel îi spusese că lucrurile trebuiau să se schimbe. Ei bine, se vor schimba, dar nu în felul în care se gîndise Ian.

Capitolul 27

– Bună dimineaţa, mătuşă Beth... Astrid. Pe faţa Jessicăi era o expresie hotărîtă cînd se aşeză la masă pentru a mînca micul dejun. Pentru prietenele ei era o expresie nouă.

– Sfinte Doamne, copilule, ce faci la ora asta? De cînd se afla la fermă se sculase rareori înainte de zece, iar acum mătuşa Beth era surprinsă.

– Bine. O privi cu grijă pe Astrid, ştiind cît va fi de dezamăgită. Vreau să-mi savurez din plin ultima mea zi petrecută aici. Am hotărît să mă întorc acasă diseară, împreună cu tine, Astrid. Faţa prietenei ei se schimbă.

– Oh, nu, Jessie! De ce?

– Pentru că am o serie de lucruri de rezolvat în oraş şi am fost îngrozitor de leneşă în ultimul timp, draga mea. În afară de asta, dacă nu mă întorc acum, probabil că nu mă voi mai întoarce niciodată. Încercă să-şi facă tonul să sune lejer, dar ştia că aceste cuvinte erau foarte triste pentru Astrid. Şi îi părea rău să plece de la fermă. Dar mătuşa Beth păru netulburată de veste.

– I-ai spus mamei înainte de a-mi spune mie, Jessie? Astrid observase privirea din ochii mamei ei.

– Nu mi-a spus. Mătuşa Beth răspunse repede, înaintea Jessicăi. Dar am presimţit aseară că acest lucru se va întîmpla în curînd. Nu te uita aşa, Astrid, că ai să faci riduri. Ce-ai crezut? Că nu se va mai întoarce niciodată la magazinul ei? Nu fi prostuţă! Vine vreuna din voi să călărească cu mine în dimineaţa asta? Îşi

unse cu unt felia de pîine, părînd total neafectată, iar Astrid îşi descreţi încruntătura dintre sprîncene, la fel cum un copil şterge cuvintele scrise în nisip. Mama ei avea dreptate în legătură cu întoarcerea lui Jessie în oraş. Dar timpul petrecut la *Lady J* îi făcuse mai multă plăcere decît crezuse la început.

Jessie îi urmări expresia feţei, iar acum se simţea vinovată.

– Îmi pare cu adevărat rău, draga mea. Nu-mi place că-ţi fac una ca asta. Cele două femei tinere rămaseră tăcute, iar mătuşa Beth clătină din cap.

– Ce plictisitoare sînteţi amîndouă. Mă duc să călăresc. Sînteţi binevenite să moţăiţi aici. Una, simţindu-se ridicol de vinovată, iar cealaltă frustrată precum un copil, dar amîndouă fiind absolut caraghioase. Mă miră că amîndouă aveţi timp de pierdut cu asemenea prostii. Jessica şi Astrid rîseră şi hotărîră să meargă să călărească cu atît de înţeleapta femeie.

Călăritul fu extrem de plăcut, iar ziua fu minunată. Jessica se despărţi plină de regret de mătuşa Beth. Îi promise să revină cît de curînd şi se chinui să găsească cuvintele cele mai potrivite care să exprime exact cît de mult însemnaseră pentru ea aceste două săptămîni petrecute la fermă.

– M-au refăcut.

– Te-ai refăcut singură. Acum nu strica totul întorcîndu-te la oraş şi făcînd ceva prostesc.

Deci ştia. Jessie era uimită. Nu exista nimic ce-i puteai ascunde.

– Nu te voi aproba dacă faci vreo prostie, copila mea. Şi nu sînt deloc convinsă că-mi place privirea din ochii tăi.

– Hai, mamă. Astrid văzu stînjeneala Jessicăi, iar Bethanie nu-şi mai continuă ideea. Le dădu o pungă cu mere, o cutie cu prăjituri de casă şi cîteva sandvişuri.

– Asta trebuie să vă ţină de foame pînă ajungeţi acasă. Expresia ei se îmblînzi din nou şi-şi puse un braţ

în jurul mijlocului Jessicăi. Întoarce-te cît de curînd. Îmi va fi dor de tine, ştii doar.

– Mă voi întoarce curînd.

Le făcu semn cu mîna din uşă pînă ce *Jaguar*-ul negru dădu colţul şi dispăru din vedere.

– Ştii, îmi pare cu adevărat rău că am plecat. Ultimele două săptămîni au fost cele mai frumoase din ultimii ani.

– Şi eu simt întotdeauna la fel cînd plec.

– De ce nu te muţi aici, Astrid? Eu m-aş muta dacă ar fi mama mea. E un ţinut atît de frumos. Jessie se lăsă pe spate în scaun, gîndindu-se la cele două săptămîni minunate petrecute la fermă şi la ultimele minute de conversaţie cu mătuşa Beth.

– Sfinte Doamne, Jessica, aş muri de plictiseală aici. Tu nu, după un timp?

Jessica clătină uşor din cap, iar între ochi îi apăru o uşoară încruntătură.

– Nu, nu cred că m-aş plictisi. Nu m-am gîndit niciodată la asta.

– Ei bine, eu da. În ciuda faptului că aş sta cu mama. Nu e nimic de făcut aici în afară de a călări, a citi, a sta de vorbă, a te plimba. Eu am încă nevoie de nebunia unui oraş.

– Eu nu. Aproape că detest să mă întorc.

– Atunci ar fi trebuit să mai stai.

– Nu puteam să mai stau, Astrid. Trebuia să mă întorc. Dar mă simt ca un animal în cuşcă gîndindu-mă că trebuie să mă întorc înapoi la magazin. Astrid zîmbi la cuvintele lui Jessie.

– Nu te simţi prost. Cele două săptămîni au fost un dar minunat şi pentru mine. Astrid oftă uşor şi urmă drumul lin de ţară.

– Ştii ceva, doamnă Bonner?

Astrid zîmbi, în loc de răspuns.

– Ce, doamnă Clarke?

– O ador pe mama ta.

– Şi eu. Cele două femei zîmbiră, iar Astrid îi aruncă o privire lui Jessie. A fost bună cu tine? Sau ţi-a făcut viaţa imposibilă? Poate fi foarte dură şi mi-a fost un pic teamă că-şi va permite mai mult decît are dreptul. A făcut-o?

– Nu tocmai. A fost sinceră, dar nu dură. Şi n-a fost nici o clipă rea. Doar foarte directă. Uneori dureros de directă. Dar, în general, a avut dreptate. Şi m-a făcut să mă gîndesc foarte mult. Mi-a salvat viaţa. La naiba, nu mai sînt o epavă! Jessica rîse şi muşcă dintr-un măr. Vrei unul?

– Nu, mulţumesc. Mă bucură că ţi-ai revenit. Cum ţi s-a părut Ian în scrisoarea pe care ţi-am adus-o? Am vrut să te întreb, dar am uitat. Faţa Jessicăi deveni serioasă, dar Astrid avea ochii aţintiţi asupra drumului şi nu observă.

– De aceea mă întorc.

– S-a întîmplat ceva? Astrid îi aruncă o privire rapidă.

– Nu. E bine. Dar vocea ei sună ciudat de rece.

– Te duci să-l vezi, Jessie? Astrid era puţin derutată.

– Nu. Mă duc să-l văd pe Martin.

– Martin? Avocatul lui Ian? Atunci înseamnă că s-a întîmplat ceva!

– Nu... nu în sensul ăsta. Apoi îşi întoarse faţa spre geam şi privi dealurile ce se perindau prin faţa ochilor. Mă întorc ca să cer divorţul.

– Ce să faci? Astrid încetini maşina şi se întoarse uimită spre Jessie. Jessica, nu! Nu vrei asta! Nu-i aşa?

Jessica dădu din cap, ţinînd cotorul mărului în mîinile ce-i tremurau.

– Ba da. Nu mai vorbiră nimic pe următoarele sute de mile. Astrid nu găsi nimic de spus.

Cînd Jessie îl sună în dimineaţa următoare, Martin era liber s-o primească. Merse direct la el la birou şi

străbătu coridorul ce-i trezea amintiri atît de dureroase.

Ca de obicei el stătea la biroul lui, cu ochelarii ridicaţi pe frunte şi cu obişnuita încruntătură pe faţă. Nu-l mai văzuse din decembrie.

– Jessica, ce-ai mai făcut? O privi atent în timp ce se ridică în picioare şi-i întinse mîna. Vederea lui îi stîrnea un sentiment neplăcut. Într-un fel, era la fel de neplăcut ca şi inspectorul Houghton. Făcea parte dintr-o anumită perioadă. Dar acea perioadă urma în sfîrşit să se termine.

– Bine, mulţumesc.

– Arăţi foarte bine. Atît de bine, încît el fu surprins. la loc. Şi spune-mi ce te aduce aici. Am primit o scrisoare de la Ian săptămîna trecută. Pare că reuşeşte să reziste. O expresie trecătoare îi apăru în ochi. Regret? Tristeţe? Vinovăţie? Sau poate doar Jessie îşi dorea să fie una din ele? De ce nu reuşise să-l facă pe Ian să rămînă liber? De ce nu-l convinsese să facă recurs şi apoi să cîştige? Dacă ar fi reuşit, ea nu s-ar fi aflat acum la el în birou. Sau poate că da.

– Da, cred că supravieţuieşte.

– Crede că noua lui carte se va vinde. Aşteaptă să aibă mai multe veşti de la agentul lui.

– Oh! Asta era ceva nou. Sper să o vîndă. I-ar face foarte bine. Mai ales acum, adăugă în gînd. Dar asta era tot ce îşi dorea Ian. O altă carte, de data asta una mai mare, care să se vîndă mai bine.Nu va mai avea nevoie de ea dacă va avea o carte. Nici măcar nu-i va fi dor de ea.

– Deci? Încă nu mi-ai spus ce te-a adus aici. Jessica respiră adînc şi-l privi în ochi.

– Ceea ce mă aduce aici, Martin, este un divorţ. Dar pe faţa lui nu se clinti nici un muşchi.

– Un divorţ?

– Da. Vreau să divorţez de Ian. Ceva în interiorul ei se cutremură cînd rosti cuvintele. Dar ea nu se lăsă impresionată de asta. Nu conta dacă undeva, în adîncul

ei, simţea puţină milă. Trebuia să facă asta. Acum ştia că va supravieţui acelui sentiment de milă din interiorul ei. Mai trecuse deja prin aşa ceva.

– Jessica, ai obosit să-l mai aştepţi? Sau e vorba de altcineva? Întrebarea părea indiscretă, dar el trebuia să ştie.

– Nu. Nici una, nici alta. Poate sînt puţin obosită de aşteptat. Dar vreau s-o fac pentru că nu cred că va mai rămîne ceva din căsnicia noastră cînd el va ieşi. Aşa că, pentru ce să mai aştept?

– Înainte ai avut o căsnicie? Se întrebase întotdeauna acest lucru, nu fusese niciodată absolut sigur de asta. Părea că între ei exista o legătură puternică, dar nu puteai şti niciodată privind doar din afară.

Jessica aprobă din cap la întrebarea lui, apoi îşi feri privirea, cu mîinile încleştate în poală.

– Am crezut că aveam o căsnicie. Dar... cred că m-am amăgit foarte mult la vremea aceea.

– De ce? Jessie se întrebă de ce trebuie să intre în toate aceste amănunte.

– Pentru că atunci credeam că sîntem fericiţi. Dar era o minciună, printre multe altele. Ian n-a fost niciodată cu adevărat fericit cu mine. Prea multe lucruri stăteau în calea fericirii. Magazinul meu, munca lui, multe altele. Nu s-ar fi dus niciodată cu femeia aia dacă ar fi fost fericit.

– Chiar crezi asta?

– Nu ştiu. N-am ştiut de la bun început. Dar acum încep să văd ce nu i-am dat. Nu i-am dat respectul de sine, pentru început. Şi timpul meu... încrederea mea, poate. Adică, încrederea că poate scrie o carte care să fie un mare succes.

– Nu l-ai respectat?

– Nu sînt absolut sigură. Aveam nevoie de el, dar nu ştiu dacă l- am respectat. Şi n-am vrut să ştie niciodată cît de multă nevoie aveam de el. Întotdeauna am vrut să creadă că el e cel care are nevoie de mine. Drăguţ, nu-i

aşa?

– Nu. Dar nu e ceva neobişnuit. Atunci, de ce vrei să divorţezi? De ce nu încerci să îndrepţi aceste lucruri şi să păstrezi ceea ce-ţi rămîne? E totuşi o căsnicie mult mai bună decît altele şi eşti norocoasă... tu vezi greşelile. Majoritatea nu le văd. Ian vede lucrurile la fel de clar ca tine?

– N-am idee.

– N-ai vorbit cu el despre asta? Păru şocat, iar ea clătină din cap. Nu ştie că vrei să divorţezi? Ea clătină din cap şi apoi îl privi.

– Nu, nu ştie. Şi... Martin, pur şi simplu vreau acest lucru. E prea tîrziu pentru a „îndrepta lucrurile". M-am gîndit foarte mult şi ştiu că aşa e cel mai bine. Nu avem copii, şi... ei bine... e un moment la fel de potrivit ca oricare altul.

– Îţi înţeleg modul de a gîndi, Jessica. Eşti o femeie tînără. S- ar putea să fie o povară să fii căsătorită cu un bărbat care a fost condamnat la închisoare pentru viol. Poate că ar trebui să fii liberă şi să începi o nouă viaţă.

– Cred că da. Dar atunci de ce simţea de parcă îl trădase pe Ian? De ce îi părea un lucru atît de urît... dar totuşi trebuia s-o facă. Trebuia. Voia asta pentru ea însăşi. Se hotărîse. Dar continua să audă cuvintele mătuşii Beth, dinaintea plecării de la fermă: „Nu voi aproba dacă faci vreo prostie". Dar asta nu era o prostie. Era o decizie bună. Dar ce va spune Ian?... Şi de ce îi mai păsa? Numai că îi păsa. La naiba. Îi păsa.

– Decizia ta ar fi în vreun fel afectată dacă el va reuşi să-şi vîndă noua carte, Jessica? Ea se gîndi o clipă, apoi clătină din cap.

– Nu, n-ar fi. Pentru că nimic nu se va schimba. Se va întoarce acasă, marcat de timpul petrecut la închisoare, va deveni mai pornit împotriva mea pentru că, poate, voi începe din nou să-l întreţin şi nimic nu se

va schimba. Avansurile pentru cărţi nu durează mult, cu excepţia cazurilor cînd cartea e un succes.

– Nu-l crezi capabil să scrie ceva care să aibă succes? Tonul vocii lui Martin o umplu de ruşine şi-şi coborî din nou privirea.

– N-am vrut să spun asta. Nu asta-i problema. Totul va rămîne la fel. Eu voi continua să am magazinul, contul din bancă... nu, Martin. Asta e ceea ce doresc. Sînt absolut sigură.

– Jessica, eşti suficient de matură să hotărăşti de una singură. Cînd ai de gînd să-i spui lui Ian?

– M-am gîndit să-i scriu în seara asta. Şi... ezită, dar trebuia să-l întrebe... speram că tu te vei duce să-l vezi?

– Pentru a-i spune vestea? Părea foarte obosit cînd spuse acest lucru. Ea aprobă încet din cap. Sincer, draga mea, nu mă ocup de treburi domestice. După cum ştii, problemele legale familiale nu sînt specialitatea mea. Va fi deci foarte greu. Dar Ian era clientul lui. Iar soţia clientului lui stătea vizavi de el, privindu-l de parcă era vina lui că ea ajunsese la divorţ, ca şi cum ăsta fusese preţul pretins de el. Şi de ce dracu' se simţea întotdeauna vinovat dacă lucrurile nu ieşeau bine? Oh, bine, presupun că voi putea face asta pentru tine. Va fi ceva complicat?

– Nu. Va fi foarte simplu. Magazinul este al meu. Casa ne aparţine la amîndoi. O voi vinde dacă vrea asta şi voi pune partea lui de bani într-un cont pe numele lui. Asta e tot. Eu păstrez plantele, iar el dosarele din birou. Sfîrşitul căsniciei. Singurul lucru de care nu pomenise era mobila, pentru că n-o interesa, cu excepţia pieselor care fuseseră ale părinţilor ei şi care, evident, îi reveneau ei. Era atît de simplu. Atît de cumplit de simplu după şapte ani.

– Faci să pară totul foarte rapid şi uşor. Dar lui îi părea rău pentru amîndoi.

– Poate rapid, dar nu şi uşor. Nu, nu e deloc uşor. Te duci să-l vezi curînd?

– La sfîrşitul săptămînii. Te duci şi tu să-l vezi? Ea clătină uşor din cap. Îl văzuse pe Ian pentru ultima oară... în acea zi îngrozitoare cînd el se ridicase şi plecase, iar ea îl privise din spatele geamului, ţinînd în mînă receptorul. Ochii i se umplură de lacrimi amintindu-şi acea zi, iar Martin Schwartz îşi feri privirea. Detesta genul ăsta de situaţii. Păreau lipsite de rost.

Jessica îşi ridică privirea, reţinîndu-şi lacrimile. Vocea ei era o şopată de-abia auzită.

– Nu, Martin, nu-l voi mai vedea niciodată.

El îi spuse că divorţul va dura şase luni. Pînă în septembrie. La un an de cînd fusese arestat, la un an de cînd începuse sfîrşitul căsniciei lor.

O scrisoare de la Ian o aştepta cînd opri acasă pentru a-şi lua corespondenţa în drum spre boutique. Era un bilet scurt. Şi o poezie. Ea citi cu ochi mari şi trişti, apoi o rupse în două şi o aruncă. Dar conţinutul ei îi rămase undeva în minte. Ca un ghimpe de satin. Era ultima scrisoare de la Ian pe care o citea. Poezia fu cea care o făcu să ia această hotărîre.

„Tu eşti sărbătoarea explozivă
a ivirii soarelui
din fiecare dimineaţă,
Tu eşti şoapta
din nopţile mele
tîrzii,
Tu eşti simfonia apusurilor.
Tu eşti splendoarea şi gloria
începuturilor
din viaţa mea."

Începuturile din viaţa lui împreună cu ea erau de domeniul trecutului. Dar se simţea de parcă ucisese cu mîna ei răsăritul soarelui. De parcă îl oprise. De parcă îl trimisese în altă parte. Îl făcuse să plîngă. Distrusese ceva sacru. Pe el, pe ea însăşi şi ceea ce însemnase căsnicia lor. Acel lucru pe care ea acum nu credea că existase vreodată. Dar ştia că trebuia să facă ceea ce hotărîse.

Capitolul 28

Boutique-ul arăta frumos. În încăperea principală apăruseră rafturi noi, iar vitrina părea o întruchipare a primăverii. Astrid o decorase singură. Iar hainele în culori pastelate pe care Jessie le cumpărase în urmă cu şase luni la New York arătau bine în vitrină. La ea în birou erau două plante noi, cu flori de un galben strălucitor, iar magazinul avea un aer curat şi proaspăt pe care ea aproape îl uitase. Fusese plecată numai pentru două săptămîni, dar *Lady J* renăscuse, la fel ca şi ea. Arăta aşa cum arătase prima dată cînd Jessie deschisese magazinul, în acele zile cînd fusese îndrăgostită nebuneşte de el şi cînd pusese tot sufletul în naşterea lui. Acum purta semnele entuziasmului şi dragostei lui Astrid. Ea nu făcuse nici o schimbare radicală, ci doar reinsuflase acel elan nou care-i lipsea. Chiar şi Zina şi Katsuko păreau mai fericite.

– Cum a fost vacanţa? Katsuko îşi ridică privirea, încîntată s-o vadă, dar nu avu nevoie s-o întrebe. Jessie arăta din nou ca Jessie, numai că mai bine.

– A fost exact ce aveam nevoie. Dar priviţi locul acesta! Arată de parcă e proaspăt zugrăvit sau ceva în genul ăsta. Atît de vesel şi de drăguţ!

– E doar din cauza noii colecţii. Arată al naibii de bine.

– Cum se vinde?

– Ca pîinea caldă. Şi aşteaptă numai să vezi ce-am ales pentru toamnă. Totul e în portocaliu şi roşu. Mult

negru şi cîteva minunate tricotaje argintii pentru Operă. Maronurile din iarna trecută erau deja date uitării. Anul următor se va purta roşu. Strălucitor, viu, poate era un semn bun şi pentru noua ei viaţă... noua ei viaţă! Dumnezeule! Nu voia să se gîndească încă la asta. Va avea de spus la atît de mulţi oameni... de explicat... de...

Jessica se aşează la ea în birou şi privi în jur cu plăcere, savurînd sentimentul reîntoarcerii acasă. Îndulcea puţin gustul amar lăsat de cele petrecute dimineaţă, întîlnirea cu Martin. Încercă să şi-o gonească din minte. Îi va scrie lui Ian în seara asta. Pentru ultima oară. Nu voia să înceapă un lung şi nesfîrşit schimb de scrisori cu el. El se pricepea foarte bine la asta. Scrisorile ar fi... prea mult. Vor rezolva totul prin intermediul avocatului. Cu cît îşi spuneau mai puţin, chiar şi prin scrisori, cu atît mai bine. Se hotărîse. Trebuia s-o facă, spre binele ei. Trebuia să privească înainte şi să aibă puterea să nu se mai uite înapoi, la anii petrecuţi împreună cu Ian. Această perioadă se terminase. Făcea parte din trecutul ei, ca un lucru demodat. Jessica şi Ian erau ceva „învechit".

– Jessie? Ai un minut? Capul cu păr cîrlionţat al Zinei apăru pe uşă, iar Jessie îşi ridică privirea şi zîmbi. Se simţea mai bătrînă, mai liniştită, dar nu mai era obosită. Şi se simţea mai puternică. Pentru prima oară de luni de zile, nopţile petrecute de una singură n-o mai înspăimîntau. Casa nu mai era înfricoşătoare. Viaţa ei nu mai era invadată de fantome. Prima ei noapte petrecută de una singură în casă fusese liniştită. În sfîrşit.

Îşi concentră atenţia asupra Zinei, care era încă în uşă.

– Sigur, Zina. Am tot timpul din lume. Ritmul liniştit al vieţii de ţară îşi păstra încă amprenta asupra ei. Nu se simţea încă grăbită de ceva sau cineva şi asta îi plăcea.

– Arăţi bine. Zina se aşează în scaunul de lîngă biroul lui Jessie şi păru uşor jenată. Îi puse cîteva întrebări despre vacanţă şi păru să ezite de fiecare dată cînd

intervenea cîte o pauză.

– Hai, doamnă, spune-mi ce ai pe suflet.

– Nu ştiu cum să spun, Jessie, dar... Îşi ridică privirea şi deodată Jessie îşi dădu seama. Lunile grele îşi lăsaseră amprenta asupra tuturor, nu numai asupra ei. Şi fu surprinsă că nici una din ele n-o făcuse pînă atunci. Probabil pentru că erau foarte loiale. Respiră adînc şi privi în ochii Zinei.

– Vrei să pleci?

Zina dădu din cap.

– Mă mărit. O spuse de parcă îşi cerea iertare.

– Da? Jessie nici măcar nu ştia că Zina are un prieten. Nu avea unul, ultima dată cînd stătuseră de vorbă... dar cînd fusese asta? Luna trecută? Acum două luni? Mai degrabă acum şase luni. De atunci fusese mult prea preocupată cu propriile ei probleme pentru a-i mai păsa de ale celorlalţi.

– Mă mărit peste trei săptămîni.

– Zina, dar e o veste minunată! De ce arăţi atît de tristă, prostuţo? Jessie zîmbi larg, iar Zina păru extrem de uşurată.

– Îmi pare doar rău că te părăsesc. Ne mutăm la Memphis.

Jessica rîse. Părea un lucru oribil, dar ştia că Zina nu gîndeşte aşa, şi acum, după ce-i spusese vestea cea nouă era în culmea fericirii.

– L-am cunoscut la o petrecere dată în seara de Crăciun şi... oh, Jessica! E cel mai frumos bărbat, din toate punctele de vedere! Îl iubesc! Şi voi avea o droaie de copii! Îi zîmbi fericită, iar Jessica sări în picioare şi o îmbrăţişă. Priveşte-mi inelul! adăugă ea. Arăta exact ca o frumuseţe a Sudului cînd îi întinse mîna pe care sclipea un inel cu mici diamante.

– Îl aveai şi înainte de a pleca în vacanţă? Jessica începea să se întrebe cît de multe îi scăpaseră neobservate.

– Nu. Mi l-a dat săptămîna trecută. Dar n-am vrut

să-ţi scriu şi să-ţi spun, aşa că am aşteptat să te întorci. Iar Astrid le interzisese orice posibilitate de a comunica cu Jessie. E un inel atît de frumos, nu-i aşa? întrebă ea.

– E grozav. Şi eşti o nebună, dar te iubesc şi mă bucur pentru tine! Atunci, un junghi de durere îi străbătu inima. Zina se căsătorea, iar ea divorţa. Vii, pleci, începi, sfîrşeşti, încerci, pierzi şi poate, mai tîrziu încerci din nou, un nou început şi de data asta cîştigi. Poate. Sau poate nu contează cu adevărat. Spera ca Zina să cîştige de prima dată.

– Mă simt atît de prost că te anunţ cu atît de puţin timp înainte, Jessie. Dar acum ne-am hotărît. Sincer. Era aproape gata să plîngă, dar în acelaşi timp zîmbea cu gura pînă la urechi.

– Încetează să-ţi mai ceri scuze, pentru numele lui Dumnezeu! Mă bucur că am venit acasă. Unde are loc nunta?

– La New Orleans. Altfel mama mă va ucide. Plec acasă peste două săptămîni, dar ea e deja înnebunită cu privire la nuntă. Nu am anunţat-o nici pe ea mai devreme. M-a sunat de patru ori noaptea trecută şi ar fi trebuit să-l auzi pe tata! Amîndouă chicotiră, iar Jessica începu să se gîndească.

– Ai nevoie de o rochie?

– O voi purta pe a bunicii.

– Dar ai nevoie de un trusou. Nu-i aşa? Şi o rochie cu care să pleci apoi...

– Oh, Jessie, da, dar... nu... nu te pot lăsa să faci asta...

– Vezi-ţi de treaba ta, sau te concediez! Ridică un deget spre Zina şi amîndouă începură din nou să rîdă. Jessie deschise larg uşa biroului ei şi o împinse pe Zina în mijlocul încăperii principale, în faţa lui Katsuko care privea uimită.

– Kat, avea o nouă clientă. VIP. Aceasta este domnişoara Nelson şi are nevoie de un trusou. Katsuko îşi ridică privirea şocată, apoi înţelese şi se alătură

hohotelor de rîs.

– Va fi perfect cu toate culorile astea de primăvară. Kat, dă-i tot ce doreşte cu zece la sută sub preţul de magazin, iar costumul cu care pleacă în luna de miere i-l fac cadou de nuntă. De fapt... cred că ştiu dinainte ce! Ochii îi sclipiră şi merse în depozit de unde apăru cu un costum de mătase de culare bej, adus de la Paris. Era format dintr-o fustă pînă la jumătatea gambei şi o jachetă a cărei croială masca pieptul supradimensionat al Zinei. Alese o bluză de un verde ca menta care se asorta la costum, iar Zina rămase practic cu gura căscată.

– Cu sandale bej şi o pălărie... Zina, vei arăta nemaipomenit! Chiar şi ochii lui Katsuko străluciră la gîndul acestei combinaţii. Zina părea şocată.

– Jessie, nu! Nu se poate! Nu acela! Vorbea în şoaptă. Costumul valora în jur de patru sute de dolari.

– Ba da, acela. Vocea ei era blîndă acum. Numai dacă nu e altul care să-ţi placă mai mult. Zina clătină din cap solemn şi Jessica o îmbrăţişă cu căldură, apoi, după ce-i mai făcu o dată cu ochiul şi-i zîmbi, se întoarse la ea în birou. Fusese o dimineaţă uimitoare, iar acum îi veni o altă idee nemaipomenită.

O găsi pe Astrid la coafor.

– S-a întîmplat ceva? Poate că lui Jessie nu-i plăcuse felul în care aranjase vitrina sau ce făcuse cu marfa. Se simţi cuprinsă de îngrijorare în timp ce stătea în scaunul de la coafor, cu loţiunea pentru aranjat părul, picurîndu-i pe noii ei pantofi *Gucci*.

– Nu, prostuţo, nu s-a întîmplat nimic. Vrei o slujbă?

– Glumeşti?

– Nu. Zina tocmai m-a anunţat că pleacă. Se mărită. Şi, s-ar putea să fiu nebună, pentru că dacă vii şi tu la magazin sîntem trei care am putea conduce această afacere, dar dacă nu te deranjează să lucrezi un timp pe un post ce nu necesită calificarea înaltă pe care o ai, atunci e al tău.

– Jessie! Accept! Zîmbi cu gura pînă la urechi şi uită ce era cu pantofii ei.

– Atunci eşti angajată. Vrei să luăm prînzul împreună?

– Termin aici imediat. Nu, nu pot, la naiba, părul meu e încă ud şi... rahat. Rîseră amîndouă, iar zîmbetul lui Astrid părea să devină din ce în ce mai larg cu fiecare minut care trecea. Sînt acolo într-o oră. Şi Jessie... mulţumesc. Te iubesc.

Toate patru închiseră uşa magazinului fix la ora cinci în loc de cinci şi jumătate, iar Jessica scoase o sticlă de şampanie pe care o comandase în acea după-amiază. Zina se hotărîse să plece cu o săptămînă mai devreme decît plănuise, acum cînd Astrid fusese angajată în locul ei. Terminară sticla în jumătate de oră, iar Astrid o duse pe Jessica acasă cu maşina.

– Vrei să vii cu mine acasă, să bem ceva? Nu mi-am sărbătorit încă noua slujbă.

Jessie zîmbi, dar clătină din cap. Începea să simtă efectul întîmplărilor din acea zi... care începuse cu întîlnirea cu Martin în legătură cu divorţul. Era ciudat cum putuse să uite asta. Dimineaţa părea undeva, în urmă. Îşi dori ca şi divorţul să fie la fel de mult în spatele ei.

– Nu, mulţumesc, draga mea. Nu în seara asta.

– Ţi-e frică să fraternizezi cu ajutorul? Jessie rîse la acest gînd.

– Nu, prostuţo. Sînt obosită şi pe jumătate beată din cauza şampaniei şi... am de scris o scrisoare. Faţa lui Astrid deveni serioasă.

– Lui Ian? Jessica dădu gravă din cap, iar rîsul dispăru total din ochii ei.

– Da. Lui Ian.

Astrid o bătu uşor pe mînă, iar Jessie coborî din maşină fără să spună nimic. Descuie uşa de la intrare şi rămase un moment în lumina soarelui care pătrundea în hol. Era atît de linişte. O linişte de nesuportat. Dar care

nu mai era înspăimîntătoare. Doar pustie. Cine va avea grijă de ea de-acum înainte? Era ciudat să realizeze că nimeni nu va mai şti la ce oră venea şi pleca de-acasă sau unde se ducea. Nimeni nu va şti şi nimănui nu-i va păsa. Era Astrid, dar nu avea pe nimeni cui să- i dea raportul, să-i explice, pentru care să se grăbească acasă, pentru care să facă cumpărături, să se trezească devreme, să pună alarma, să cumpere de mîncare, să... fu cuprinsă de o copleştioare senzaţie de pustietate. Lacrimile începură să-i curgă pe faţă în timp ce privea prin casa care fusese odată căminul lor. Acum era precum o scoică. Plină de amintiri. Un loc în care să te întorci seara după serviciu. Ca toate celelalte şi casa aparţinea dintr-odată trecutului. Oamenii plecau, se schimbau, se mutau, noi oameni le luau locul... Zina se căsătorea... Astrid va lucra în magazin... Ian plecase... iar peste şase luni va fi divorţată. Jessica se aşează pe scaunul din holul principal, cu haina încă pe ea, cu geanta atîrnîndu-i pe umăr şi pronunţă cuvîntul cu voce tare. „Divorţată".

Era aproape miezul nopţii cînd lipi timbrul pe scrisoare. Se simţea de o sută de ani. Îl gonise pe Ian din viaţa ei şi-şi va menţine hotărîrea. Numai că acum nu mai avea pe nimeni în afara ei.

Capitolul 29

– Ia te uită! Ce ai de gînd să faci în seara asta?

Astrid păru stînjenită în timp ce-şi încheia haina din blană de nurcă. Era luna mai, dar serile erau răcoroase, iar haina de blană îi venea bine.

Jessie încuie uşile magazinului. Noua combinaţie funcţiona extrem de bine. Ea, Katsuko şi Astrid se înţelegeau ca nişte surori. Formau o echipă puternică, aproape prea puternică, dar le plăcea să fie aşa, iar boutique-ul mergea mult mai bine. Telefoanele de la creditori erau din ce în ce mai rare. Uşurarea putea fi citită pe faţa Jessicăi.

– Foarte bine, curioasă... Astrid se uită la Jessie care o privea amuzată... întîmplător am o întîlnire. O spuse ca o fată de şaisprezece ani, roşind uşor în obraji, iar Jessica izbucni în rîs.

– Şi arăţi deja foarte vinovată. Cine e tipul?

– Un idiot pe care l-am cunoscut prin intermediul unei prietene.

– Cîţi ani are? Jessie era suspicioasă în legătură cu atracţia lui Astrid faţă de bărbaţi ce aveau în jur de şaizeci de ani. Încă mai căuta un înlocuitor pentru Tom.

– Patruzeci şi cinci. Cu o expresie feciorelnică termină de încheiat haina.

– Cel puţin are o vîrstă decentă. Pentru o variaţie.

– Mulţumesc, mătuşă Jessie. Cele două femei izbucniră în rîs, iar Jessica scoase un pieptăn din poşetă.

– De fapt, şi eu am o întîlnire. Îşi ridică privirea şi

zîmbi slab.

– Oh? Cu cine? Rolurile se inversaseră acum, iar Astrid părea încîntată. Dar Jessie avusese numeroase întîlniri în ultimul timp. Cu bărbaţi tineri, cu bărbaţi mai în vîrstă, cu un fotograf, cu un bancher, o dată chiar şi cu un student la drept. Dar niciodată cu scriitori. Şi nu vorbea deloc despre Ian. Subiectul era interzis, iar pomenirea numelui lui Ian era urmată de tăcere sau de priviri urîte.

– Mă întîlnesc cu prietenul unui prieten din New York. Stă la San Francisco doar o săptămînă. Da, de ce nu? Părea drăguţ la telefon. Destul de inteligent. Părea că are un simţ al umorului destul de dezvoltat. Sper doar să se comporte cum trebuie. Jessica oftă uşor şi-şi puse pieptănul înapoi în poşetă. Părul îi cădea liber peste umeri, într-o cascadă mătăsoasă şi aurie.

– Tu îţi faci griji de cum se va comporta? Înaltă cum eşti, l-ai putea bate imediat.

– Am renunţat la asta de cînd aveam nouă ani.

– De ce?

– Am întîlnit un copil mai mare ca mine şi m-a durut. Zîmbi şi-şi ridică picioarele pe birou.

– Vrei să te duc acasă cu maşina, Jessie?

– Nu, draga mea. Vine să mă ia de-aici. M-am gîndit să-l duc la Jerry. Astrid dădu din cap, dar localul lui Jerry nu era stilul ei. Era un local plin de secretare şi de bărbaţi ce veneau la agăţat. Ea lua cina la *L'Etoile*. Era mult mai pe genul ei. Ar fi fost şi genul lui Jessie, dacă ea ar fi vrut. Dar ea încă era în căutarea stilului ei. A unui nou stil. A oricărui stil. Jessie ştia că localul lui Jerry nu era stilul ei, dar măcar acolo avea la ce să se uite.

– Ne vedem mîine.

Jessie îi făcu semn cu mîna, iar Astrid trecu pe lîngă un bărbat tînăr care tocmai urca scările. Era puţin mai înalt decît Jessie şi avea un păr des şi negru. Era îmbrăcat cu un tricou gri pe gît şi blugi. Arăta bine, dar

un pic prea „şters", îşi spuse Astrid trecînd pe lîngă el şi zîmbind. Se întrebă cum îi suporta Jessie. Toţi arătau la fel, indiferent ce culoare de păr aveau sau cum erau îmbrăcaţi, păreau înfometaţi, excitaţi şi plictisitori. Astrid fu deodată bucuroasă că nu mai are treizeci de ani. Bărbaţii de treizeci de ani erau greu de suportat. Oftînd, se urcă în *Jaguar* şi porni motorul. Se întrebă ce mai face Ian. De o lună voia să-i scrie, dar nu îndrăznea. Jessica ar fi putut considera asta ca un gest de trădare. Astrid văzuse scrisorile rupte în două înainte de a fi deschise şi citite, aruncate în coşul de gunoi din biroul pe care acum îl împărţeau amîndouă. Jessie era de neclintit cînd se hotăra să facă un lucru. Şi se hotărîse să facă acest lucru. Uşa magazinului se deschise şi Astrid îl văzu pe tînăr intrînd înăuntru.

– Bună, Mario. Eu sînt Jessie. Presupuse că acesta era tînărul pe care-l aştepta, aşa că-i întinse mîna. El o ignoră, zîmbind doar.

– Înţeleg că aici lucrezi. Fără nici un salut, fără vreo introducere, fără o strîngere de mînă, fără nimic. Privea în jur prin magazin. Şi la ea. Bine, dragule, dacă aşa vrei, îşi spuse ea în gînd.

– Da. Aici lucrez. Hotărî să nu-i spună că era proprietara magazinului.

– Mda. Cred că am trecut pe lîngă şefa ta pe scări. O puicuţă bătrînă într-o haină de blană. Eşti gata să mergem? Jessie simţea deja că fierbe. Astrid nu era o „puicuţă bătrînă". Era prietena ei.

El păru plictisit de localul lui Jerry, dar bău oricum patru pahare cu vin roşu. Îi spuse că scria piese de teatru, sau cel puţin încerca, şi că în acelaşi timp preda engleza, matematica şi italiana. Crescuse în New York, într-un cartier vecin cu West Side. Dar Jessie se îndoi de acest lucru. Arăta mai degrabă ca provenind din clasa de mijloc. Sau chiar din suburbii. Iar acum, ca adult, era nespălat, neprietenos şi grosolan. Îi ridică semne de întrebare, cu privire la prietenul care i-l

recomandase. Era o cunoştinţă pe care şi-o făcuse prin intermediul afacerilor, dar... cum îi putuse trimite un astfel de om?

– Cum mai e viaţa la New York? N-am mai fost pe-acolo de cîtăva vreme.

– Da? De cît timp?

– De aproape opt luni.

– Oraşul e încă acolo. Am fost săptămîna trecută la o petrecere grozavă la care s-a consumat cocainã, în St. Mark's Place. Cum e cu cocaina pe-aici?

– Cu cocaina? N-am de unde să ştiu. Sorbi puţin din vin.

– Nu-i genul tău? Continuă să pară plictisit. Băiatul de oraş venit în provincie. Jessie îşi dori să dispară instantaneu din faţa ei.

– Nu iei cocainã? îşi continuă ideea.

– Nu. Dar e un oraş plăcut. Un loc bun pentru a locui.

– Mie mi se pare al naibii de plictisitor. Ea îşi ridică privirea şi zîmbi, sperînd să-l dezamăgească. Mario, scriitorul de piese de teatru se dovedea a fi un mitocan clasa întîi.

– Ei bine, Mario, nu e la fel de palpitant ca în West Side din New York, dar avem şi noi distracţiile noastre.

– Am auzit că e un tărîm al intelectualilor rataţi. Şi tu eşti la fel, dragule, spuse Jessie în gînd.

– Depinde cu cine vorbeşti. Sînt cîţiva scriitori buni aici. Foarte buni. Se gîndea la Ian şi ar fi vrut să-i tragă una în falcă nemernicului ăstuia. Ian era un bărbat de calitate. Ian era fermecător. Ian era strălucitor. Ian era frumos. Ce căuta ea cu porcul ăsta? Cu bărbatul ăsta plictisitor? Cu...

– Da? Cine, de exemplu?

– Ce? Mintea ei se îndepărtase de la Mario la Ian.

– Ai spus că sînt cîţiva scriitori buni pe-aici. Iar eu am întrebat „cine"? Te referi la scriitori de literatură ştiinţifico-fantastică? Spuse asta cu un profund dispreţ şi cu

un zîmbet cinic, care o făcu pe Jessica să dorească să-i arunce paharul cu vin în faţă.

– Nu, nu doar scriitori de literatură ştiinţifico-fantastică. Mă refeream la scriitori de ficţiune, de pură ficţiune. Începu să-i enumere cîteva nume şi realiză că toţi erau prieteni de-ai lui Ian. Mario ascultă, dar nu comentă nimic. Jessica spumega.

– Ştii ce mă dă gata? Nu, răspuse ea în gînd, dar spune-mi repede ca să găsesc acel lucru.

– Ce?

– Faptul că o femeie deşteaptă ca tine vinde rochii într-un magazin. Nu ştiu, dar îmi închipuiam că faci ceva creativ.

– Ca, de exemplu?

– Scris, pictat, sculptat... ceva care să aibă sens. Ce fel de explicaţie e asta, să vinzi rochii pentru o bătrînică îmbrăcată în haină de blană?

– Păi ştii şi tu cum e. Fiecare face ce poate. Jessie încercă să-şi suprime un zîmbet. Ce fel de piese scrii?

– Teatru nou. Piesele mele au doar femei în distribuţie şi toate goale. Scriu acum o scenă grozavă, în actul doi al unei piese. O scenă de dragoste între homosexuali, după ce o femeie naşte.

– Pare interesant. Dar el nu păru să audă ce spunea ea. Ţi-e foame deja? Mai avea încă de suportat o cină în compania lui. Ar fi făcut orice ca să scape de el. Dar va supravieţui. Mai trecuse prin aşa ceva. Mult mai des chiar decît voia să recunoască.

– Da. Mi-ar prinde bine o masă bună. Ea îi făcu cîteva sugestii, iar el alese un local mexican, pentru că mîncarea mexicană bună era rară în New York. Cel puţin avu bunul simţ să recunoască asta. Ea îl dusese la un mic restaurant de pe strada Lombard. Compania era dezagreabilă, dar cel puţin mîncarea fu bună.

După cină ea căscă zgomotos de cîteva ori şi speră că el pricepuse aluzia, dar nu se întîmplă aşa. El îşi exprimă dorinţa de a vedea ceva din „viaţa de noapte",

dacă exista aşa ceva? Exista, dar ea n-avea de gînd să ia parte la ea. Nu în seara asta şi nu cu el. Îi sugeră o cafenea de pe Union Street, aproape de casă. Va bea repede un *cappucino,* apoi îi va da papucii. Avea oricum nevoie de o cafea. Băuse trei sau patru pahare cu vin la cină. Dar Mario băuse cel puţin de două ori mai mult, după consumaţia de la localul lui Jerry. Începea deja să înghită cuvintele.

Se aşezară într-o cafenea, el luă o *Irish coffee*, ea un *cappucino*, iar el o privi pe deasupra ceştii.

– N-arăţi deloc rău. O spuse de parcă făcea nişte analize. Grupa ta sanguină este 0, Rh pozitiv.

– Mulţumesc.

– Unde locuieşti?

– Sus pe deal, puţin mai departe de-aici. Bău puţin din frişca de deasupra şi încercă să pară evazivă. N-avea de gînd să-i spună lui Mario adresa ei. Suportase deja prea mult pînă acum.

– Dealurile sînt înalte?

– De înălţime medie. De ce?

– Pen' că nu am chef să urc un deal al dracului de înalt, surioară, de aia. Sînt al dracului de obosit. Şi puţin beat. Pocni din degete şi zîmbi ameţit. Lui Jessie i se făcea rău cînd îl privea.

– Nici o problemă, Mario. Putem lua un taxi şi te va duce acolo unde stai.

– Cum adică „mă va duce acolo unde stau"? În ochi îi apăru o uşoară scînteie de furie.

– Eşti un băiat deştept. Ce-ai înţeles din asta?

– Mi s-a părut pentru o clipă că n-am auzit bine. Credeam că stau la tine. Pentru o clipă ea dori să-i spună că e căsătorită, dar n-ar fi rezolvat oricum problema astfel. Atunci, cum i-ar fi explicat că a luat cina cu el?

– Mario... îi zîmbi dulce... ai crezut greşit. Nu procedăm în felul ăsta, aici, în provincie. Sau cel puţin eu nu procedez în felul ăsta.

– Ce vrea să însemne asta? Stătea răsturnat în scaun, cu o expresie dezagreabilă pe faţă.

– Înseamnă că-ţi mulţumesc pentru o seară plăcută. Începu să-şi încheie jacheta şi se ridică în picioare, cu o privire tristă în ochi. Dar el se aplecă peste masă şi o prinse de braţ. O strînse cu putere, iar ea simţi durerea.

– Ascultă, tîrfă, am cinat împreună, nu-i aşa? Ce dracu' ai crezut... ? Pe faţa lui apăru o expresie pe care ea îşi dori să n-o mai vadă vreodată şi deodată, conversaţia avută mai devreme cu Astrid îi reveni în minte... „Dacă nu se poartă cum trebuie îl poţi pocni..." Atunci, îşi smuci braţul din strînsoarea mîinii lui şi ceva pe faţa ei îi spuse să nu încerce s-o mai atingă.

– Nu ştiu ce-ai crezut, domnule. Dar ştiu ce cred eu. Cred că vei regreta foarte mult dacă mai pui încă o dată mîna pe mine. Noapte bună. Dispăru înainte ca el să poată reacţiona în vreun fel, iar chelnerul fu cel care avu de suportat efectul furiei lui. Întinse braţul peste masă şi mătură cu el toate ceştile şi paharele existente. Fu nevoie de doi chelneri care să-l convingă că are nevoie de puţin aer proaspăt.

Jessica ajunsese însă deja aproape de casă. În timp ce mergea pe deal, spre casă, aerul nopţii îi mîngîia uşor faţa şi ea se simţea surprinzător de liniştită. Fusese o seară cumplită, dar scăpase de el. Şi nu-l va mai vedea niciodată. Bărbaţi de genul ăsta o făceau să se cutremure, dar cel puţin ştia cum să se descurce cu ei. La început, asemenea seri o înspăimîntaseră. Dar pînă acum putea spune că se întîlnise cu toate genurile de bărbaţi. Cei buni erau fie căsătoriţi, fie se ascundeau pe undeva. Iar cei care rămîneau erau toţi la fel. Beau prea mult, rîdeau prea tare sau nu rîdeau deloc, erau fie prea pompoşi, fie prea nevrotici, fie homosexuali, fie se drogau, fie făceau sex în grup, sau voiau să povestească despre cum în patru ani nu avuseseră nici o erecţie din cauza fostelor soţii. Începea să se întrebe dacă n-ar fi

mai fericită stînd de una singură acasă. Viaţa de femeie liberă nu era foarte amuzantă.

– Cum a fost seara trecută? o întrebă Jessie mai întîi, pe Astrid, cînd intră în magazin a doua zi dimineaţă. Spera ca în felul ăsta să oprească aceeaşi întrebare din partea lui Astrid. Nu avea nici un chef să vorbească despre Mario.

– A fost o seară plăcută. M-am simţit bine. Părea fericită, relaxată şi aproape surprinsă. Spre desebire de Jessie, nu se aşteptase să se simtă bine la o întîlnire. Dar a ta? o întrebă ea. M- am întîlnit cu tînărul pe scări cînd plecam.

– Da, aşa cred. Păcat că nu l-ai trimis înapoi.

– Chiar aşa rău, hm? Astrid o privi compătimitor, ceea ce o duru şi mai mult.

– De fapt, a fost cel mai rău dintre toţi. După părerea lui Astrid, aşa şi arătase. Ei, înapoi la lucru.

Jessie reuşi să zîmbească slab şi începu să frunzărească repede corespondenţa, sortînd scrisorile de notele de plată. Se opri doar un moment pentru a privi un plic lung şi alb, înainte de a-l rupe în două şi a arunca bucăţile în coşul de gunoi. Încă o scrisare de la Ian. Pe Astrid o durea de fiecare dată cînd o vedea făcînd asta. Era atît de urît, atît de trist. Se întreba dacă Ian ştia sau bănuia că Jessie nu-i citea scrisorile. Era curioasă ce-i spunea în scrisori.

– Nu te uita aşa, Astrid. Vocea lui Jessie o trezi din visare.

– Cum aşa?

– De parcă ţi-aş sfîşia inima de fiecare dată cînd îi rup scrisorile. Continuă să sorteze corespondenţa,

părînd aproape indiferentă. Dar nu total. Astrid îi văzu mîinile tremurîndu-i puţin.

– Dar de ce faci asta?

– Pentru că nu mai avem să ne spunem nimic unul altuia. Nu vreau să aud, să citesc sau să deschid nici o uşă. Ar fi ceva lipsit de rost. Nu vreau să încep nici un fel de dialog cu el.

– Dar nu ar trebui să-i dai ocazia să spună ce are de spus? Mi se pare necinstit să procedezi aşa. Ochii lui Astrid erau aproape rugători, iar Jessie se uită la corespondenţă cînd răspunse:

– Nu contează. Nu-mi pasă ce crede. M-am hotărît într-un anume fel. El n-ar face decît să îngreuneze şi mai mult situaţia. N-ar putea schimba nimic.

– Eşti chiar atît de sigură că vrei să divorţezi?

Jessica îşi ridică privirea şi se uită fix în ochii lui Astrid înainte de a răspunde:

– Da. Sînt chiar atît de sigură. În ciuda bărbaţilor de genul lui Mario, în ciuda singurătăţii, încă era sigură că divorţul era cea mai bună soluţie. Dar asta nu înseamnă că n-o durea.

Ziua fu destul de ocupată, la fel şi săptămîna, şi luna. Magazinul era acum într-o formă bună iar oamenii cumpărau pentru vară.

Din cînd în cînd primeau ilustrate de la Zina, care era deja însărcinată. Katsuko hotărîse să-şi lase din nou părul lung. Viaţa îşi reintrase în normal. Începură să discute despre cine va pleca în Europa, despre care va fi lungimea ce se va purta în sezonul următor, dacă să vopsească sau nu faţada magazinului, dacă să planteze muşcate în mica grădină din apartamentul lui Katsuko. Jessie nu încetă să simtă recunoştinţă pentru lucrurile obişnuite, banale. Viaţa ei în ultimul timp fusese atît de tensionată. Acum era de parcă asculta din nou Mozart şi Vivaldi. Simplu, uşor şi plăcut. Şi după ce luase hotărîrea să divorţeze nu mai avea alte decizii importante de luat.

Era de parcă acea poveste de groază nu se întîmplase niciodată. Inelul cu smarald al mamei ei se afla din nou în siguranţă în seiful băncii. Proprietatea asupra casei şi a magazinului erau în afara oricărui pericol. Magazinul era din nou pe picioare. Dar avuseseră loc schimbări. Mai multe decît era ea dispusă să recunoască. Şi ea se schimbase. Era mult mai independentă, mai puţin înspăimîntată, mai matură. Viaţa îşi urma cursul ei.

Într-o dimineaţă toate trei îşi beau cafeaua în magazin, cînd Jessie sări deodată în picioare şi începu să caute ceva printre rafturi.

– Vrei să mai creşti cîţiva centimetri? Astrid zîmbi în timp ce Jessie căuta ceva cu măsura opt.

– Oh, taci din gură. Privi peste umăr zîmbind, apoi se încruntă. Kat, ce măsură poartă Zina?

– Greu de spus. Are măsura patru pentru şolduri şi cred că paisprezece în partea de sus.

– Grozav. Deci, la o rochie ce măsură ar avea?

– Cred că-opt.

– Aşa m-am gîndit şi eu. Îi aruncă apoi o privire victorioasă lui Astrid. M-am gîndit să-i trimitem un cadou. Copilul ăla cu care s-a măritat nu prea are mulţi bani şi acum, cînd e şi gravidă, cred că se descurcă greu. Ce părere aveţi de astea? Scoase trei rochii largi din colecţia de primăvară, în culori pastelate.

– Superbe! Kat aprobă imediat, iar Astrid păru impresionată.

– Ce gest frumos!

Jessie păru jenată şi zîmbi, întinzîndu-i rochiile lui Katsuko.

– Ahhh... prostii. Toate trei rîseră şi Jessie coborî şi veni la cafeaua ei. Trimite-i-le pe astea azi, bine, Kat? Crezi că ar trebui să-i trimitem ceva şi pentru copil? Nu ştia de ce, dar voia să sărbătorească cumva aflarea veştii că Zina era însărcinată.

– Nu încă. Mai sînt multe luni pînă să se nască. În

afară de asta, se zice că aduce ghinion să cumperi dinainte. Astrid păru uşor jenată. Ce-i cu interesul ăsta subit pentru maternitate?

– Am hotărît că dacă tot nu voi fi niciodată mamă, măcar să fiu o bună mătuşă. Şi m-am gîndit că dacă încep să-i fac cadouri din vreme, poate mă pune naşă. Astrid rîse, iar Katsuko ambală cu grijă rochiile într-o cutie. Îi aruncă repede o privire lui Jessie, dar Jessie se ridică şi se îndepărtă. Dintr-odată se simţea singură. Pentru prima dată în viaţă simţea că îi lipseşte un copil. De ce tocmai acum? Se gîndi că, din cauză că era probabil pregătită să iubească din nou pe cineva.

– Îi vor place la nebunie, Jessie. Şi cine spune că nu vei fi niciodată mamă? Katsuko era intrigată. Era prima dată cînd Jessie vorbea atît de deschis despre copii. Katsuko bănuia că probabil ea luase o hotărîre în ceea ce priveau copiii, dar rareori discuta despre subiecte personale. Nu făcea parte dintre femeile care-şi discutau la birou viaţa sexuală şi cele mai intime dorinţe. Dar Jessie părea să fie într-o dispoziţie neobişnuită, să aibă chef de vorbă. Nu-l mai avea pe lan căruia să-i încredinţeze toate secretele ei. În ultimul timp părea adesea că are nevoie de cineva cu care să stea de vorbă. Acum se aşeză înainte de a-i răspunde.

– Eu spun că nu voi fi niciodată mamă. Vreu să spun, nu vezi ce se întîmplă în ziele noastre? Nu vezi ce oferte pentru a face un copil există? Cele două femei izbucniră în rîs şi Jessie îşi termină cafeaua. Majoritatea bărbaţilor sînt semioligofreni, continuă ea. Ca să nu mai vorbesc de cei care îşi înşeală nevestele, de cei lipsiţi de simţul umorului. Mă vezi măritîndu-mă cu vreunul din ăştia şi făcînd un copil, draga mea? Apoi, faţa ei deveni serioasă. În afară de asta, sînt prea bătrînă.

– Nu fi caraghioasă. Astrid fu prima care vorbi.

– Nu sînt. Sînt doar sinceră. Cînd voi ajunge să fac un copil voi avea probabil treizeci şi patru, treizeci şi cinci de ani. E prea mult. Un copil trebuie făcut la vîrsta

Zinei. Cîţi ani are ea? Douăzeci şi şase? Douăzeci şi şapte? Katsuko dădu din cap gînditoare, apoi îi puse o întrebare care o marcă puternic.

– Jessie... acum nu-ţi pare rău că n-ai avut copii cu Ian? Urmă o pauză lungă înainte de a răspunde, iar Astrid se temu că se va enerva, dar nu se întîmplă aşa.

– Nu ştiu. Poate că-mi pare. Poate că spun asta pentru că nu m-am gîndit niciodată să fac un copil. Dar mi se pare trist... mai mult decît trist, mi se pare lipsit de sens să trăieşti atîţia ani cu un bărbat şi să nu ai nimic de la el. Doar nişte cărţi, nişte plante, cîteva piese de mobilier, o maşină stricată. Dar nimic real, nimic care să dureze, nimic are să spună „am fost doi" chiar dacă acum nu mai sîntem, care să spună că ne-am iubit, chiar dacă acum nu ne mai iubim. Ochii ei erau plini de lacrimi şi ridică uşor din umeri cînd se sculă în picioare. Le evită privirea şi se îndreptă grăbită spre biroul ei. Oricum, asta e, adăugă ea. Înapoi la lucru, doamnelor. Şi nu uita să-i trimiţi rochiile Zinei, Kat. N-o mai văzură pînă la ora prînzului şi nici una din ele nu îndrăzni să continue discuţia pe această temă.

Dar în mare erau toate trei fericite. Jessie era obosită şi sătulă de bărbaţii cu care se întîlnise, dar nu era nefericită. În viaţa ei nu mai existau traume, nu mai existau crize. Astrid continua să se întîlnească cu bărbatul pe care-l cunoscuse în acea primăvară. Şi-i făcea mai multă plăcere decît voia să recunoască. El o ducea deseori la teatru, colecţiona lucrările unor sculptori tineri şi necunoscuţi şi avea o casă mică în Mendocino, în care Astrid recunoscu în cele din urmă că fusese. Petrecea acolo weekend-urile, motiv pentru care Jessie n-o mai vedea de vineri pînă luni.

Jessica era şi ea ocupată. Lucra sîmbetele la *Lady J* şi mereu existau noi bărbaţi în viaţa ei. Problema era că nu erau niciodată bărbaţi „vechi", pe care să-i fi cunoscut mai mult şi în compania cărora să se simtă mai bine. Se plictisise deja de aceleaşi explicaţii. Da, schiez.

Da, joc tenis. Nu, nu-mi place să fac plimbări lungi la ţară. Da, ştiu să conduc. Nu, nu sînt alergică la fructe de mare. Prefer salatele tari, port măsura opt la pantofi, zece la rochii, îmi plac inelele, cerceii, detest rubinele, îmi plac smaraldele.... Era de parcă îşi dădea referinţele pentru o nouă slujbă.

Începuse să aibă din nou probleme cu dormitul, dar stătuse departe de somnifere de cînd se întorsese de la fermă. Ştia că nu ele reprezintă soluţia şi că într-o bună zi... într-o bună zi... cineva va veni, iar ea va dori ca acel cineva să rămînă. Poate. Sau poate nu. Luase în considerare chiar şi posibilitatea că nu va veni nimeni, niciodată. Nimeni pe care să-l poată iubi. Era un gînd oribil, dar îl admise ca pe una din posibilităţi. Asta fusese ceea ce o făcuse dintr- odată să regrete profund că n-avea copii. Întotdeauna se gîndise că avea o opţiune. Acum toate opţiunile ei dispăruseră.

Dar poate că nu conta dacă nu va avea niciodată copii sau dacă nu va iubi un alt bărbat, sau... poate că nu conta deloc. Se întreba dacă îşi urmase deja pînă la capăt destinul. Şapte ani cu Ian, care se terminaseră cu o explozie, un boutique şi cîţiva noi prieteni. Poate că asta era. În noua ei viaţă lipsea varietatea, totul era monoton, fără un scop anume. Tot ce avea de făcut era să se scoale dimineaţa, să meargă la serviciu, să stea toată ziua la magazin, apoi să-l închidă la ora cinci şi jumătate, să meargă acasă şi să se schimbe, să ia cina în oraş, să spună noapte bună şi să se întoarcă acasă în patul ei. Iar în ziua următoare lua totul de la cap. Era obosită, dar nu era deprimată. Nu era fericită, dar cel puţin nu mai era înspăimîntată sau singură. Nu mai era în nici un fel. Doar amorţită.

Ian îi trimisese un mesaj prin Martin să nu vîndă casa. Va cumpăra jumătate din ea dacă va fi necesar, dar nu voia ca ea să fie înstrăinată. Aşa că Jessica continua să locuiască acolo, dar acum nu era altceva decît o casă. O păstra curată, corespundea necesită-

ţilor, era confortabilă şi familiară. Dar pusese toate lucrurile lui Ian în birou şi-l încuiase. Iar casa îşi pierduse astfel pe jumătate personalitatea. Era doar o casă oarecare. *Lady J* era doar un magazin. Iar ea era doar o femeie ce în curînd va fi divorţată, disponibilă pe „piaţă".

– 'neaţa, doamnă. Vrei o întîlnire? Astrid intră în magazin aducînd crini din vale şi lăsă cîţiva dintre ei chiar lîngă ceaşca cu cafea a lui Jessie.

– Dumnezeule, nu eşti prea veselă în dimineaţa asta. Jessica schiţă un zîmbet şi-i făcu semn cu ochiul, regretînd jumătatea de sticlă de vin alb băută seara trecută. Dar îi făcea plăcere s-o vadă pe Astrid aşa, purtîndu-şi părul liber majoritatea timpului, cu o sclipire de fericire în ochi.

– Bine, Rază de Soare. Ce fel de întîlnire? Încercă să zîmbească din nou şi de data asta îi reuşi mai bine. Era imposibil să nu-i zîmbeşti lui Astrid.

– O întîlnire cu un bărbat.

– Aşa speram şi eu. Vrei să spui „o întîlnire oarbă"?

– Nu, nu cred că-i orb, Jessica. Are doar treizeci şi nouă de ani. Cele două femei rîseră, iar Jessica dădu din umeri.

– Bine, de ce nu? Cum arată?

– Foarte dulce şi un pic „nu foarte înalt". Astrid o privi cu prudenţă. Contează foarte mult?

– Trebuie să mă aplec ca să-i vorbesc?

Astrid chicoti şi clătină din cap.

– Nu. Şi e într-adevăr foarte drăguţ. E divorţat.

– Nu aşa e toată lumea? Jessie era în mod constant uluită de cîte căsătorii eşuau. Nu fusese conştientă de asta înainte de a divorţa ea însăşi. Întotdeauna i se

păruse că toţi cunoscuţii ei sînt căsătoriţi. Iar acum toţi păreau divorţaţi.

Luară cina în patru, într-o seară de joi, iar Jessie constată că prietenul lui Astrid era încîntător. Era elegant, amuzant şi arăta extrem de bine. De fapt, era primul bărbat din toţi pe care-i cunoscuse în ultimul timp, care i se părea atrăgător. Avea aceleaşi trăsături frumoase ca ale lui Ian, numai că era cărunt şi cu o barbă scurtă şi îngrijită. Călătorise extrem de mult, avea cunoştinţe în domeniul artei şi al muzicii, era nostim cînd povestea despre explorările lui şi se purta minunat cu Astrid. Jessica îl aprobă din toată inima, dar ceea ce-i incită cel mai mult în acea seară fu fericirea lui Astrid. Găsise cu adevărat bărbatul perfect pentru ea.

Celălalt bărbat, cel care venise pentru Jessie, era plăcut, amabil şi cumplit de plictisitor. Era divorţat şi avea trei copii, lucra în departamentul unei bănci. Jessie se încălţase cu tocuri, astfel că era aproape cu un cap mai înaltă decît el. Dar cînd Astrid propuse să danseze, Jessie nu avu puterea să protesteze. Cel puţin ăsta se comportă civilizat la despărţire. Îi strînse mîna, îi spuse c- o va suna, în timp ce Jessie îşi repetă în minte să nu se aştepte la aşa ceva, iar apoi plecă singur acasă. Ea era sigură că pînă a doua zi dimineaţă nu-şi va mai aminti nici măcar numele lui. De ce să se obosească?

Îşi dezbrăcă hainele şi merse în pat, dar abia după două ore reuşi să adoarmă. Avu impresia că de-abia închisese ochii cînd auzi telefonul sunînd a doua zi dimineaţă. Era Martin Schwartz.

– Jessie?

– Nu, Veronica Lake. Vocea ei era răguşită şi era pe jumătate adormită.

– Îmi pare rău. Te-am trezit.

– Nu-i nimic. Trebuie oricum să plec la serviciu.

– Am ceva pentru tine.

– Divorţul meu? Se ridică în fund şi-şi căută ţigările. Nu era sigură că e pregătită pentru astfel de veşti.

– Nu. Asta nu va fi gata decît peste patru luni. Am altceva. Un cec.

– Pentru ce naiba? Totul era extrem de confuz.

– Zece mii de dolari.

– Dumnezeule! Dar pentru ce? Şi de la cine?

– De la editorul soţului tău, Jessica. A vîndut cartea.

– Oh! Dădu afară fumul de ţigară şi se încruntă. Ei bine, trece-i în contul lui, Martin. Nu sînt banii mei, pentru numele lui Dumnezeu.

– Ba da, sînt. El ţi-i dă ţie.

– Nu, trece-i în contul lui. Nu-mi trebuie. Mîinile îi tremurau deja, la fel şi vocea.

– Spune că vrea să ţi-i înapoieze pentru onorariul pe care mi l-ai plătit mie pentru proces. Şi pentru cel plătit lui Green şi pentru toate celelalte.

– E ridicol. Spune-i că nu-i vreau. Am plătit acele taxe şi nu-mi datorează nimic.

– Jessica... a semnat că sînt pe numele tău.

– Nu-mi pasă. Rupe cecul. Fă ce vrei cu el, dar eu nu-i vreau! Vocea ei devenise nervoasă.

– Nu poţi face asta pentru el? Pare să însemne foarte mult pentru el. Cred că e o chestiune de integritate în viziunea lui. Simte că-ţi datorează aceşti bani.

– Ei bine, se înşeală.

– Poate că eu mă înşel. Martin simţi o picătură de transpiraţie curgîndu-i pe frunte. Poate că vrea să ţi-i dea ca un cadou.

– Poate. Dar oricum ar fi, Martin, nu voi accepta cecul. Vocea lui Martin fusese rugătoare, iar ea scuturã vehement din cap şi-şi stinse ţigara. Uite, continã ea. E foarte simplu. Nu-mi datorează nimic. Nu vreau nimic. Nu voi accepta nimic. Mă bucur că a vîndut cartea şi cred că e minunat pentru el. Să-şi păstreze banii şi să mă lase în pace. Va avea nevoie de bani cînd va ieşi din închisoare. Asta e, Martin. Nu-i vreau. Punct. Bine?

– Bine. Părul învins şi închise telefonul. La celălalt capăt Jessie tremura. Martin rămase şi privi afară pe

geam, întrebîndu-se cum să-i spună lui Ian. Ochii lui se umpluseră de viaţă cînd îi spusese că-i va înapoia banii lui Jessie. Iar acum Martin trebuia să-i spună asta.

Ziua lui Jessie începuse prost. Arse cafeaua, iar duşul nu avu decît apă rece. Se împiedică cu piciorul de pat, iar băiatul care aducea ziarele uită să-i lase ziarul de dimineaţă. Cînd ajunse la magazin era deja nervoasă. Astrid o privi şocată.

– Bine, bine. Ştiu. Îl urăşti.

– Pe cine urăsc? Jessica păli dintr-odată.

– Pe tipul pe care ţi l-am prezentat aseară la cină. N-am realizat că-i atît de prost.

– Este într-adevăr, dar nu ăsta e motivul pentru care sînt furioasă, aşa că las-o baltă. Apoi îşi ridică privirea şi-i văzu faţa lui Astrid, rănită şi derutată ca a unui copil. Oh, la naiba, Astrid, spuse ea, îmi pare rău. Sînt doar foarte prost dispusă. Totul mi-a mers azi pe dos. Schwartz m-a sunat de dimineaţă.

– În legătură cu ce? Faţa lui Astrid deveni dintr-odată îngrijorată.

– Ian şi-a vîndut cartea.

– Ce-i rău în asta? Grija se transformă din nou în confuzie.

– Nimic. Cu excepţia faptului că încearcă să-mi dea banii înapoi şi eu nu-i vreau. Iar totul e o mare porcărie, asta e. Îşi turnă o ceaşcă de cafea şi se aşează. Dar faţa lui Astrid deveni gravă.

– Acum îţi poţi da seama cum s-a simţit. Luînd banii tăi.

– Cum adică?

– Exact cum ai auzit. Uneori e mai uşor să dai decît să primeşti.

– Vorbeşti ca mama ta.

– Aş putea vorbi şi mai rău.

Jessie dădu din cap şi se duse la ea în birou. Rămase acolo pînă la ora prînzului.

Astrid îi bătu la uşă la ora douăsprezece şi jumătate, încercînd să-şi ascundă un zîmbet... aşteaptă pînă ce

Jessie va vedea asta! Se forţa să adopte un aer oficial şi privi serioasă cînd Jessie deschise uşa.

– Ce s-a întîmplat?

– Avem o problemă, Jessica.

– Nu te poţi ocupa tu de ea? Tocmai verificam nişte facturi.

– Îmi pare rău, Jessica, dar nu mă pot ocupa eu.

– Grozav. Jessie aruncă pixul pe biroul din spatele ei şi veni în încăperea principală. Astrid o urmări cu încordare. Semnase pentru ea. Poate Jessie o va omorî pentru asta, dar nu-i păsa. Îi datora măcar atîta lui Ian.

Jessie privi în jur. Nu era nimeni în magazin cu excepţia lui Katsuko, care vorbea la telefon.

– Ce-i? Cine a venit? Care-i problema? Începuse să pară extrem de enervată.

– E vorba de o livrare, Jessie. Afară. N-au vrut s-o descarce înăuntru. Au spus ceva cum că nu descarcă marfa decît pe trotuar, m-au rugat să semnez de primire şi au plecat.

– Să-i ia naiba! Luna trecută am avut aceeaşi problemă cu ei şi le-am spus că dacă... Smuci uşa de la intrare şi ieşi afară, cu ochii mari, uitîndu-se pe trotuar pentru a vedea marfa livrată. Şi atunci o văzu. Parcată pe alee, unde fusese puţin mai devreme *Jaguar*-ul lui Astrid.

Era un *Morgan* verde, cu margini negre şi scaune tapiţate cu piele roşie. Acoperişul era coborît. Era o splendoare, în stare mai bună decît fusese vechiul ei *Morgan.* Jessica privi uimită, pentru o clipă, apoi întoarse capul spre Astrid şi începu să plîngă. Ştia că era de la Ian.

Capitolul 30

Din cauza lui Astrid care o bătu la cap zi şi noapte se hotărî să păstreze maşina. „Ca o favoare pentru el". Nu vru să recunoască cît de mult îi plăcea şi încă nu voia să-i deschidă scrisorile.

În iunie se hotărî să-şi ia o vacanţă de cinci zile şi să meargă s-o viziteze pe mătuşa Beth la fermă.

– La naiba, Astrid. O merit din plin. Îmi va face bine. Îi era puţin jenă că pleca, dar nu ştia exact de ce.

– Nu-ţi cere scuze faţă de mine. Eu plec trei săptămîni în iulie. Astrid pleca în Europa cu iubitul ei, dar nu voia să discute despre asta. Păstra un secret foarte mare în legătură cu viaţa ei intimă, pe care n-o discuta nici măcar cu Jessie. Jessie se întreba dacă asta era pentru că se temea, că legătura nu va dura.

Jessica plecă devreme, într-o după-amiază de miercuri, cu *Morgan*-ul. Era bine dispusă, părul îi flutura în bătaia vîntului. Mătuşa Beth fusese încîntată aflînd de sosirea ei.

– Măi, măi, măi, văd că ai o nouă maşină! Foarte frumoasă! Auzise maşina pe pietrişul din faţa casei şi-i ieşise în întîmpinare.

– E un cadou de la Ian. Şi-a vîndut cartea.

– Un cadou foarte frumos. Cum te mai simţi, draga mea? O îmbrăţişă pe Jessica cu căldură, iar ea se aplecă şi-o sărută pe obraz. Mîini le lor se întîlniră şi se ţinură strîns pentru cîteva clipe. Erau amîndouă la fel de încîntate să se revadă.

– Nici că se poate mai bine, mătuşă Beth. Iar tu arăţi minunat!

– Mai bătrînă cu fiecare oră. Şi mai rea, după cum mi s-a spus. Chicotiră veselе şi intrară împreună în casă, ţinîndu-se de braţ.

Casa părea neschimbată, iar Jessica lăsă să-i scape un oftat slab cînd privi în jur.

– Mă simt de parcă sînt acasă. O privi pe mătuşa Beth din partea cealaltă a camerei şi văzu că ochii albaştri ai bătrînei femei o privesc cu atenţie.

– Cum te simţi cu adevărat, Jessica? Astrid mi-a spus foarte puţin, iar scrisorile tale la fel. M-am tot întrebat cum s-au rezovlat lucrurile. Vrei o ceaşcă cu ceai? Jessica dădu din cap şi mătuşa Beth îi turna o ceaşcă cu ceai *Earl Grey.*

– M-am simţit bine. Am cerut divorţul cînd m-am întors, dar ţi-am spus asta în prima mea scrisoare.

Mătuşa Beth dădu din cap, aşteptînd mai mult.

– Îţi pare rău?

Jessica ezită doar o clipă înainte de a răspunde, apoi clătină din cap.

– Nu, nu-mi pare. Dar regret trecutul foarte des, mai mult decît aş vrea să recunosc. Mă pomenesc gîndindu-mă înapoi, întrebîndu-mă ce s-ar fi întîmplat „dacă" era aşa şi „dacă" făceam pe dincolo. Pare total fără rost.

– Este fără rost, draga mea. Nu e nimic mai dureros decît să priveşti înapoi la vremurile fericite din trecut. Sau chiar să te gîndeşti la trecut. Ai veşti de la el?

– Da, într-un fel. Jessica încercă să dea un răspuns vag.

– Cum adică?

– Adică, îmi scrie, iar eu îi rup scrisorile şi le arunc. Mătuşa Beth îşi ridică o sprînceană.

– Înainte sau după ce le citeşti?

– Înainte. Nu le deschid. Se simţi caraghioasă şi-şi feri privirea de femeia bătrînă.

– Ţi-e frică de scrisorile lui, Jessica?

Mătuşii Beth îi putea spune adevărul. Dădu uşor din cap.

– Da. Mi-e frică de acuzaţii şi de rugăminţi, de poezii şi de cuvinte pe care el le face să sune exact aşa cum aş dori eu să sune. E prea tîrziu acum pentru asta. S-a terminat. Am făcut ceea ce trebuia să fac şi nu vreau să mai discut cu el. I-am văzut pe alţii făcînd aşa şi e lipsit de sens. N-ar face decît să mă simt vinovată.

– Faci asta de una singură. Dar ştii, sînt curioasă. Dacă n-ar fi fost în închisoare, ai mai fi insistat pentru divorţ?

– Nu ştiu. Poate că în cele din urmă s-ar fi ajuns oricum la asta.

– Dar nu crezi că profiţi de situaţia în care se află el, Jessica? Dacă ar fi fost liber, te-ar fi obligat să stai de vorbă cu el. Dar aşa, tot ce poate face e să-ţi scrie, iar tu nici măcar nu ai amabilitatea de a-i citi scrisorile. Nu sînt sigură dacă e o dovadă de impolitețe, de lașitate sau pur şi simplu de rea voinţă. Erau cuvinte aspre, iar ochii ei spuneau că vorbeşte serios. Şi de asemenea nu înțeleg ce-i cu maşina cea nouă. Ai acceptat-o.... dar nu şi scrisorile lui? Jessica protestă la această concluzie.

– E vina lui Astrid c-am acceptat maşina. Mi-a spus că-i datorez măcar atîta lucru. A vrut să-mi dea înapoi banii pe care i-am cheltuit pentru proces şi n-am acceptat cecul pe care mi l-a trimis prin avocat. Aşa că Ian l-a pus să-mi cumpere maşina. Şi presupun că a păstrat restul banilor.

– Şi nu i-ai mulţumit pentru maşină? Vorbea exact ca o mamă. Cum? Nu i-ai trimis un bilet prin care să-i

mulţumeşti? Jessica aproape că izbucni în rîs.

– Nu, nu i-am mulţumit.

– Înţeleg. Şi acum?

– Nimic. Divorţul se va termina în trei luni. Şi cu asta basta.

– Şi nu-l vei mai vedea niciodată? Mătuşa Beth o privi sceptică, dar Jessica scuturã fermă din cap. Cred că vei regreta, Jessica, spuse ea. Trebuie să-ţi iei la revedere. Dacă n-o faci nu-ţi vei elibera niciodată cu adevărat sufletul. S-ar putea să nu-ţi găseşti liniştea din cauza asta. Nu poţi şterge şapte ani din viaţă fără să-ţi iei la revedere. Sau poţi? Se pare că te-ai hotărît totuşi. Mătuşa Beth o privi pe Jessie care se juca acum cu pisica. Te-ai hotărît, nu-i aşa? o întrebă ea din nou. Era decisă să afle adevărul, de dragul Jessicăi.

– Eu.... păi, da...oh, la naiba. Nu ştiu, mătuşă Beth. Uneori pur şi simplu nu ştiu. M-am hotărît şi vreau acest lucru, dar uneori... oh... cred că uneori îmi pare rău.

– Poate că nu, copilule. Poate că nu eşti sigură. Poate că nu vrei să divorţezi cu adevărat de el.

– Vreau... dar... dar îmi e atît de dor de el! Îmi e dor de felul în care ne cunoaştem unul pe altul. E singura persoană din lume care mă cunoaşte cu adevărat. Şi eu îl cunosc la fel de bine pe el. Îmi lipseşte asta. Şi îmi lipsesc lucrurile la care visam împreună, ceea ce credeam odată că formam împreună, ceea ce doream ca el să fie. Poate că totuşi nu l-am cunoscut cu adevărat. Poate doar am crezut că-l cunosc. Poate că m-a înşelat încontinuu. Poate că femeia aceea era iubita lui şi l-a acuzat de viol pentru că era furioasă de altceva. Poate că mă ura pentru că achitam notele de plată sau poate ăsta e motivul pentru care a rămas căsătorit cu mine. Am impresia că nu mai înţeleg nimic. Decît că îmi este dor de el. Dar s-ar putea ca acela de care mi-e dor să nu fi existat niciodată cu adevărat.

– De ce nu-l întrebi? Nu crezi că ţi-ar spune adevărul? Sau îţi este teamă că ţi-ar putea spune adevărul?

– Poate că da. Poate că adevărul e ceva ce nu vreau să aud.

– Deci vei continua să rupi scrisorile ca să fii sigură că nu vei afla adevărul. Şi ce vei face cînd va ieşi din închisoare? Te vei muta în alt oraş şi îţi vei schimba numele? Jessica rîse de această idee.

– Poate că pînă atunci nu va mai vrea să vorbească cu mine. Dar nu păru să creadă acest lucru.

– Nu te baza pe asta. Dar mai important este altceva. Jessica, realizezi ce spui? Spui că acest bărbat probabil nu te-a iubit niciodată, că n-a iubit nimic la tine decît capacitatea ta de a achita notele de plată. Nu-i aşa?

– Poate. Dar ochii ei deveniră întunecaţi. Se săturase deja de discuţia asta dureroasă. Ce mai contează acum?

– Contează foarte mult. Contează să ştii dacă te-a iubit sau dacă te-a folosit. Dacă te-a iubit şi te-a şi folosit? Tu nu l-ai folosit, Jessica? Majoritatea oamenilor care se iubesc fac asta, nu neapărat în sensul rău al cuvîntului. Face parte din „aranjamentul" căsătoriei, din satisfacerea nevoilor celuilalt... financiare, emoţionale, a tuturor nevoilor.

– Nu m-am gîndit niciodată în felul acesta. Iar lucrul cel mai amuzant e că întotdeauna am crezut că eu sînt cea care îl folosesc pe el. Lui Ian nu-i era frică să rămînă singur. Mie mi-a fost întotdeauna. M-am simţit atît de pierdută după ce mi-a murit familia. N-aveam pe nimeni în afară de Ian. Puteam face orice, puteam lua orice decizie, puteam face tot ce voiam, puteam fi mîndră de mine... atîta vreme cît îl aveam pe Ian. El era cel care mă susţinea, care mă ajuta să fiu eu însămi. L-am folosit în acest scop, dar n-am crezut vreodată că ştie asta. Păru aproape ruşinată să recunoască.

– Şi dacă a ştiut? Ce-i cu asta? Nu e un păcat să ai slăbiciuni sau să te foloseşti de puterea fiinţei pe care o iubeşti. Atîta vreme cît n-o faci într-un mod urît. Dar

acum? Acum eşti mai puternică?

– Sînt mai puternică decît credeam.

– Şi mai fericită? Ăsta era punctul esenţial.

Ea ezită, apoi clătină din cap.

– Nu. Nu sînt. Viaţa mea e atît de... goală, mătuşă Beth. Atît de moartă. Uneori simt că n-am pentru ce să trăiesc. Pentru ce? Pentru mine? Ca să mă îmbrac în fiecare dimineaţă şi să mă schimb la şase seara? Ca să mă întîlnesc cu un idiot, cu un necunoscut căruia îi miroase gura urît şi care n-are pic de suflet? Ca să-mi ud florile? Pentru ce trăiesc? Pentru un boutique de care nu-mi mai pasă?... Pentru ce? Mătuşa Beth ridică o mînă şi-o opri.

– Nu mai pot suporta, Jessica. Vorbeşti exact aşa cum vorbea Astrid. Şi toate sînt numai prostii. Ai toate motivele pentru care să trăieşti, cu sau fără bărbaţi cărora le miroase gura urît. Dar la vîrsta ta, mai presus de orice, trebuie să trăieşti pentru tine. Ai toată viaţa înaintea ta. Ai tinereţea. Priveşte-mă pe mine, eu încă mai găsesc lucruri pentru care să trăiesc, multe lucruri. Mă bucur din plin de viaţă, chiar şi la vîrsta mea.

– Atunci te invidez. Eu mă scol dimineaţa şi mă întreb uneori sincer pentru ce trăiesc. Restul timpului nu fac decît să mă mişc ca un robot. Ce naiba am eu?

– Ai ceea ce eşti.

– Şi ce sînt? O femeie de treizeci şi unu de ani, divorţată, care e proprietara unui boutique, a unei jumătăţi dintr-o casă, a cîtorva plante şi a unei maşini sport. N-am copii, n-am soţ, n-am familie, n-am pe nimeni care să mă iubească sau pe care să iubesc. Dumnezeule, de ce să-mi pese? Lacrimi fierbinţi îi umplură ochii în timp ce vorbea.

– Atunci găseşte pe cineva pe care să-l iubeşti, Jessica. Ai încercat? În afară de bărbaţii lipsiţi de suflet şi cu gura urît mirositoare. Ochii mătuşii Beth sclipiră, iar Jessica începu să rîdă printre lacrimi şi ridică din umeri.

– Ar trebui să vezi cam ce se găseşte în jurul tău. Toţi sînt îngrozitori. Lacrimile începură din nou să-i curgă pe obraji. Sînt pur şi simplu îngrozitori. Şi... nimeni nu mă cunoaşte. Închise ochii cînd pronunţă ultimele cuvinte şi-şi lăsă capul în jos.

– Aşa spunea şi Astrid. Şi acum, uită-te la ea. Mătuşa Beth veni în spatele scaunului Jessicăi şi o mîngîie uşor pe păr. E îndrăgostită precum o şcolăriţă, pretinde că e „discretă" şi se distrează de minune. E tot atît de discretă, ca răsăritul soarelui. Dar mă bucur pentru ea. E în sfîrşit fericită. Şi-a găsit pe cineva şi la fel se va întîmpla şi cu tine, draga mea. Numai că asta necesită timp.

– Cît de mult timp? Jessie se simţea de parcă avea din nou doisprezece ani, cerînd imposibilul unui părinte atotştiutor.

– Asta depinde de tine.

– Dar cum? Cum? Se răsuci în scaun pentru a o privi pe mătuşa Beth. Sînt atît de îngrozitori. Bărbaţi tineri care se cred grozavi şi care vor să se culce cu tine şi cu fiecare femeie pe care-o văd pe stradă, care îşi pun picioarele încălţate în bocanci pe masa din sufragerie. Te fac să te simţi ca un aparat în care introduci banii ca să plăteşti parcarea. Bagă o monedă şi revin mai tîrziu... poate... dacă îşi amintesc unde te-au parcat. Mă fac să mă simt ca un nimic, ca o fiinţă lipsită de identinate. Iar cei mai bătrîni nu sînt nici ei mai buni. Toţi trebuie să dovedească cît sînt de „macho"... Ian nu făcea asta niciodată...oh, la naiba. Toţi mă plictisesc de moarte. Totul mă plictiseşte. Oamenii pe care îi cunosc, cei pe care nu-i cunosc.

– Jessie dragă, mă plictiseşti cu prostii de genul ăsta. Bine, ai nevoie de o schimbare. Hai să fim de acord măcar cu asta. Atunci, de ce n-ai pleca o vreme din San Francisco? Te gîndeşti să te întorci înapoi la New York? o întrebă ea.

– Nu... nu ştiu. Asta ar fi şi mai rău. Poate ar fi mai

bine să plec undeva la munte, la mare, sau poate la ţară. Ceva de genul ăsta. Mătuşă Beth, sînt aşa sătulă de oameni. Se lăsă pe spate oftînd, îşi şterse faţa şi-şi întinse picioarele. Mătuşa Beth o privea enervată.

– Oh, taci din gură. Ştii care e problema ta, Jessica? Eşti cumplit de răsfăţată. Ai avut un soţ care te adora şi te făcea să te simţi femeie, şi încă o femeie foarte iubită; ai avut un boutique de care îţi făcea plăcere să te ocupi şi o casă frumoasă pe care o împărţeaţi amîndoi. Ei bine, tu, de una singură, ai ales să nu mai ai un soţ, din magazin ai stors cît ai putut, iar casa ţi-a devenit indiferentă şi nefolositoare. Aşa că, scapă de ele. De toate. Începe ceva nou. Aşa am făcut şi eu cînd am divorţat, şi aveam atunci şaizeci şi şapte de ani, Jessica. Dacă eu am putut, atunci poţi şi tu. Am venit aici de pe Coasta de Est, mi-am cumpărat ferma asta, am cunoscut oameni noi şi de atunci mă simt minunat. Şi dacă peste cinci ani voi simţi că încep să mă plictisesc, atunci voi închide totul, voi vinde şi voi face altceva, dacă pînă atunci voi mai fi încă în viaţă. Dar dacă voi mai fi încă în viaţă, atunci voi trăi. Nu voi zace pe jumătate moartă, fără să mai intereseze ceea ce fac. Deci, ce ai de gînd să faci acum? E timpul să faci ceva! Ochii bătrînei femei păreau că trimit flăcări.

– M-am gîndit să renunţ la magazin, dar nu pot vinde casa. Jumătate e a lui Ian.

– Atunci de ce n-o închiriezi?

Era o idee. Care ei nu-i trecuse niciodată prin cap. Era puţin şocată de ceea ce tocmai spusese. Să vîndă magazinul? Cînd îi venise această idee? Sau se gîndise mereu la asta fără să-şi dea seama? Cuvintele îi ieşiseră pur şi simplu din gură.

– Trebuie să mă mai gîndesc.

– Asta e un loc bun pentru a te gîndi, Jessica. Mă bucur că ai venit.

– Şi eu. Aş fi pierdută fără tine. Merse lîngă ea şi o îmbrăţişă. Mătuşa Beth devenise principalul ei punct de

sprijin.

– Ţi-e foame deja?

– Cred că începe să-mi fie.

– Bine. Putem atunci să ardem cina împreună.

Făcură hamburgeri şi anghinare cu sos olandez, o mîncare preferată, de-a mătuşii Beth şi de această dată nu arseră sosul. Cina fu delicioasă şi rămaseră treze pînă aproape de miezul nopţii, vorbind despre subiecte mai uşoare decît cele pe care le discutaseră înainte de cină.

Jessica se întinse apoi în patul din camera devenită de-acum familiară şi privi focul ce strălucea în cămin, iar pisica veni şi se aşeză lîngă ea. Era plăcut să fie înapoi la fermă. Se simţea într- adevăr ca acasă. Era unul din locurile de care nu se săturase.

Mătuşa Beth era plecată să călărească, cînd Jessie se trezi a doua zi dimineaţă. Găsi un bilet în bucătărie în care îi explica ce cal să-şi aleagă dacă se hotăra să călărească. Cunoştea deja terenul din jur de data trecută, aşa încît putea să călărească acum de una singură peste dealurile din vecinătate.

Puţin după ora unsprezece alese o iapă cu părul de culoarea castanei. Îşi puse o pălărie cu boruri mari şi-şi îndesă o carte şi un măr într-un săculeţ agăţat de şa. Avea chef să fie singură un timp şi ăsta era modul cel mai potrivit de-a o face. După ce călări jumătate de oră găsi un mic pîrîu şi legă calul de creanga unui copac. Iapa nu păru să protesteze, iar Jessie îşi scoase cizmele şi se întinse. Rîse şi începu să-şi cînte de una singură cîntece, apoi îşi desfăcu nasturii de la manşete şi-şi suflecă mînecile. De mult nu-şi mai amintea să se fi simţit atît de liberă. Atunci îl văzu pe bărbatul care o privea.

Tresări speriată, iar el îi zîmbi în chip de scuză. Era înspăimîntător să vezi dintr-odată pe cineva într-un loc pe care-l credeai sanctuarul tău intim, dar el era înalt şi foarte bine îmbrăcat, într-un costum de călărie de un

bej-deschis. Vorbi blînd, cu un puternic accent britanic.

– Îmi pare rău. Am vrut să spun ceva puţin mai devreme, dar păreaţi atît de fericită, încît n-am vrut să vă stric buna-dispoziţie. Ea se bucură în sinea e că nu-şi scosese cămaşa, aşa cum intenţionase de fapt.

– Am încălecat proprietatea cuiva? Stătea cu picioarele goale în apa pîrîului, cu mînecile suflecate, iar părul era legat într-o coadă în vîrful capului. Lui îi părea că e coborîtă dintr-un vis, o zeitate grecească, cu părul de aur, într-un costum modern de călărie. Nu vedeai deseori asemenea femei... nu aici, în „provincie". Pierdută pe culmea unui deal, cu picioarele goale într-un pîrîu. Era ca o scenă dintr-un tablou din secolul al optsprezecelea şi îl făcea să dorească să se aplece şi s-o atingă. Poate chiar s-o sărute. Gîndul acesta îl făcu să zîmbească din nou în timp ce-o privea.

– Nu, mă tem că eu sînt intrusul. Am plecat să călăresc de dimineaţă şi nu cunosc prea bine zona, limitele proprietăţilor. Îndrăznesc să spun că eu am încălcat un teritoriu străin. Accentul era pur al şcolilor publice din Anglia. Cuvîntul „intrus" dovedea că era un adevărat gentleman. Şi, în timp ce-l privea, fu izbită de asemănarea lui cu Ian. Era mai înalt, avea umerii puţin mai laţi, dar faţa... ochii... forma capului... părul lui era foarte blond, mai blond decît a lui Jessie. Totuşi avea ceva din Ian, ceva suficient ca s-o tulbure. Îşi luă privirea de la el şi se aşeză pentru a-şi încălţa cizmele, întinzîndu-şi la loc mînecile cămăşii. În timp ce bărbatul necunoscut continua s-o privească cu un zîmbet slab.

– Nu trebuie să plecaţi din cauza mea. Eu oricum trebuie să mă întorc acasă. Dar spuneţi-mi, locuiţi aici? Ea clătină uşor din cap, îşi desfăcu părul şi ridică privirea spre el. Arăta foarte bine.

– Nu, sînt un oaspete.

– Adevărat? Şi eu la fel. Spuse numele persoanelor la care locuia, dar ea nu-şi aminti s-o fi auzit pe mătuşa Beth pomenind de ei. Veţi sta aici mai mult timp?

– Cîteva zile. Apoi va trebui să mă întorc.

– La? Era foarte curios. Aproape enervant de curios, numai că arăta atît de bine!

– San Francisco. Acolo locuiesc. Evitase a doua întrebare şi acum era rîndul ei. De ce nu? Şi dumneavoastră? îl întrebă ea. Ideea de a-i pune întrebări o amuza.

– Eu locuiesc la Los Angeles. Dar mă voi muta la San Francisco peste o lună. Ei aproape că-i veni să chicotească în timp ce-l asculta. Vorbea exact precum comicii care-i imitau pe englezii scorţoşi. Era atît de britanic, aşa cum stătea acolo pe vîrful dealului, îmbrăcat în costumul lui impecabil de călărie şi lovindu-şi biciuşca de palmă. Era o adevărată apariţie!

– Am spus ceva amuzant?

– Nu, domnule. Pe jumătate zîmbind ea începu să urce panta dealului spre el. Calul ei era legat în apropierea locului unde se afla el.

– Firma la care lucrez mă transferă la San Francisco. Am venit de la Londra în urmă cu trei ani şi m-am cam săturat de Los Angeles.

– Vă va place San Francisco. E un oraş minunat. Era o conversaţie absolut caraghioasă, între doi străini, aflaţi pe un vîrf de deal. Se comportau de parcă erau pe Fifth Avenue, pe Union Street sau pe Faubourg St. Honoré. Jessie izbucni în rîs cînd ajunse lîngă el.

– Se pare că reuşesc să vă amuz fără să am această intenţie.

Ea îi zîmbi din nou şi ridică uşor din umeri.

– Multe lucruri o fac.

– Înţeleg. Îi întinse mîna cu un aer destul de solemn, deşi ochii continuau s-o privească amuzaţi. Îmi pare bine, spuse el. Numele meu este Geoffrey Bates.

– Bună. Eu sînt Jessica Clarke. Îşi strînseră mîinile, iar ea îi zîmbi din nou. De aproape, nu mai semăna atît de mult cu Ian. Dar, în felul lui, domnul Geoffrey Bates de la Londra era foarte drăguţ. Iar el se gîndea cît de

mult îi place cum îi stă ei cînd zîmbeşte. Şi părea să facă asta destul de des.

Ezită o clipă înainte de a-i pune următoarea întrebare, dar în cele din urmă cedă. Voia să ştie.

– Unde staţi, apropo? „Apropo?" O făcu pe Jessica să zîmbească din nou, pentru ca apoi să izbucnească în rîs.

– La mama unei prietene. Dădu un răspuns vag, iar el zîmbi şi-şi ridică o sprînceană.

– Şi nu vreţi să-mi spuneţi cine e? Promit să nu vă fac de ruşine şi să apar neinvitat la cină.

Ea rîse din nou şi se simţi caraghioasă, dar faţa englezului deveni serioasă. De-abia atunci el realiză că ea putea să fie însoţită în călătorie de un bărbat. Dar ar fi totuşi ciudat. El îi privise mîna stîngă aproape instantaneu şi răsuflase uşurat văzînd că nu purta nici un inel. Dar nu privise suficient de atent pentru a vedea urma decolorată şi mai subţiată de pe deget, unde purtase timp de şase ani verighetă, înainte de a o scoate în urmă cu cîteva luni.

– Stau la doamna Bethanie Williams.

– Cred că am auzit pe cineva pomenind acest nume. Păru extrem de uşurat. Să vă ajut? Ea stătea lîngă calul ei şi se întoarse spre el cu o privire amuzată.

– Nu cred că-i cazul. Ar trebuie să spun „da"? I se păru că-l vede roşind în timp ce ea încăleca. Era o întrebare prostească pentru cineva cu înălţimea ei, dar de-abia atunci remarcă cît era el de înalt. Era mai înalt chiar şi decît Ian... nici măcar Ian nu avea înălţimea lui... „nici măcar".... de ce se mai gîndea încă la el în felul acesta? De parcă era bărbatul etalon. Întruchiparea perfecţiunii, cu care toţi ceilalţi bărbaţi trebuiau comparaţi în mintea ei.

– Pot să vă sun la doamna Williams? Jessica dădu din cap, destul de prudentă. Era un mod total neobişnuit de a cunoaşte un bărbat şi n- avea nici cea mai vagă idee cine era sau ce făcea el.

– Nu voi mai sta mult timp pe-aici.

– Atunci trebuie să vă sun curînd, nu-i aşa? Insistent ticălosul, nu-i aşa? îşi spuse ea în gînd. Dar nu părea deloc ticălos. Părea un bărbat drăguţ. În jur de treizeci şi cinci de ani cu ochi blînzi, cenuşii şi păr mătăsos. Iar hainele cu care era îmbrăcat păreau scumpe. Avea un inel foarte subţire din aur pe degetul mic al mîinii drepte, iar ei i se păru că vede încrustată o monogramă, dar nu vru să privească prea insistent. Totul la el părea elegant şi foarte sofisticat. Era încălţat cu cizme negre de lac şi o cămaşă bleu cu o eşarfă la gît. Jacheta lui din tweed atîrna de o creangă, iar el arăta extrem de frumos. Din ce în ce mai frumos, pe măsură ce-l privea. Ceea ce era exact ce gîndea şi el despre ea, deşi Jessica începu să se întrebe cît de ciufulit îi este părul.

– Îmi pare bine de cunoştinţă. Se pregăti să plece, zîmbindu-i şi făcîndu-i semn cu mîna.

– Nu mi-aţi răspuns la întrebare. Prinse hăţurile calului şi o privi pe Jessica în ochi. Ea ştia ce înseamnă asta. Şi îi plăcea stilul lui.

– Da. Mă puteţi căuta. El se dădu atunci la o parte fără să spună nimic şi, zîmbindu-i amenţitor, făcu o plecăciune adîncă. Ei îi plăcu şi acest lucru. Zîmbetul lui. Rîse în sinea ei în timp ce începu să călărească înapoi spre fermă.

Capitolul 31

– Ai făcut o plimbare plăcută, draga mea?

– Foarte. Şi am cunoscut un bărbat extrem de ciudat.

– Adevărat? Cine? Mătuşa Beth o privi intrigată. Nu existau mulţi bărbaţi în vecinătatea fermei, cu excepţia cîte unui administrator pe ici pe colo.

– E oaspetele cuiva şi e cumplit de britanic. Dar arată foarte bine.

Mătuşa Beth zîmbi cînd îi văzu expresia.

– Măi, măi. Un străin înalt şi brunet la ferma mea? Sfint Doamne! Unde e? Şi cîţi ani are?

Jessica chicoti.

– Eu l-am văzut prima. Şi, în afară de asta, nu e brunet. E blond şi mult mai înalt decît mine.

– Atunci e al tău, draga mea. Nu mi-au plăcut niciodată bărbaţii înalţi.

– Mie îmi plac la nebunie.

Mătuşa Beth o privi peste ochelarii de citit cu o expresie solemnă.

– Nu prea ei de ales. Amîndouă rîseră şi admirară soarele ce apunea peste dealuri.

Fu încă o seară liniştită, iar Jessica se trezi a doua zi dimineaţă la ora şapte. Avea chef să hoinărească, dar de această dată nu în compania iepei castanii. Îşi făcu o ceaşcă de cafea... pentru prima dată înaintea mătuşii Beth... şi plecă în linişte cu *Morgan*-ul. Nu se plimbase prea mult cu maşina în împrejurimile fermei şi era

dornică să le exploreze.

Soarele se afla deja sus pe cer cînd o găsi. Era într-o stare jalnică. Dar era o frumuseţe. Arăta de parcă cineva, cu ani în urmă, o pierduse în iarba înaltă şi apoi se plictisise s-o mai caute. Acum era acolo, singură şi părăsită, cu o tăbliţă pe care scria *„De închiriat"* prinsă deasupra treptelor de la intrare. Era mică, dar era o casă victoriană perfect proporţionată. Încercă uşa din faţă, dar era încuiată. Jessica se aşeză pe treptele din faţa casei, cu pălăria de pai în mînă, zîmbind. Nu ştia sigur de ce, dar se simţea bine. Şi incredibil de fericită.

Se întoarse la fermă pe drumul prăfuit de ţară şi intră în casă cu paşi mari şi un zîmbet pe buze. Mătuşa Beth îşi citea corespondenţa şi-şi ridcă privirea surprinsă.

– Ei bine, unde ai fost? Ai plecat îngrozitor de devreme. Bătrîna femeie o privi maliţioasă şi bănuitoare, dar încîntată în acelaşi timp.

– Aşteaptă pînă vei afla ce-am descoperit!

– Încă un bărbat pe pămîntul meu? Şi de data asta un francez! Fată dragă, ai halucinaţii din cauza soarelui! Mătuşa Beth clătină compătimitoare din cap, iar Jessica izbucni în rîs, aruncîndu-şi pălăria în aer.

– Nu, nu un bărbat! Mătuşă Beth, e vorba de o casă! O casă incredibilă, minunată, în stil victorian! M-am îndrăgostit nebuneşte de ea.

– Oh, Doamne, Jessie, sper că nu e cea la care mă gîndesc eu! Vechea moară de pe North Road? Ştia exact despre care era vorba.

– N-am nici cea mai vagă idee dacă despre aia e vorba, ştiu doar că-mi place la nebunie.

– Şi ai cumpărat-o, iar decoratorul tău va veni de la New York mîine dimineaţă la prima oră.

– Nu. Vorbesc serios. E frumoasă. Ai stat vreodată să o priveşti cu atenţie? Eu am stat aproape o oră în dimineaţa asta, pe treptele din faţă. Cum arată pe dinăuntru? Era încuiată, din păcate. Am încercat toate ferestrele.

– Dumnezeu ştie cum o fi arătînd pe dinăuntru. N-am mai fost locuită de aproape cincisprezece ani. Înainte era foarte frumoasă, dar pentru că n-are mult teren nimeni nu vrea s-o cumpere. Acum ai putea obţine mai mult pămînt pentru că familia Parker care locuieşte în vecinătate s-a hotărît să vîndă o bucată de pămînt destul de frumuşică. Aproape patruzeci de acri, dacă îmi amintesc bine. Dar, din cîte ştiu, casa e tot nelocuită. An după an. Locul mi-a fost arătat şi mie cînd am venit aici şi am cumpărat ferma, dar nu m-a interesat. Casa e prea mare şi pămîntul e prea puţin, iar eu voiam ceva mult mai modern. De ce să-ţi doreşti o casă victoriană în pustietatea asta?

– Dar mătuşă Beth, e atît de frumoasă! Jessica părea o fetiţă tînără şi romantică în timp ce îi zîmbi prietenei ei.

– Ah, nebuniile tinereţii! Poate că trebuie să fii tînără şi îndrăgostită ca să-ţi doreşti aşa o casă. Eu am vrut ceva care să arate mult mai practic. Dar înţeleg de ce îţi place. Observase strălucirea din ochii verzi ai tinerei ei prietene. Jessica, spune-mi exact, ce-i în mintea ta? Vocea ei devenise calmă şi serioasă acum.

– Nu ştiu încă. Dar mă gîndesc. La o groază de lucruri diferite. Poate toate sînt nişte idei nebuneşti, dar ceva mi-a încolţit totuşi în cap. Jessica părea extrem de mulţumită de sine. Fusese o dimineaţă minunată şi ceva se întîmplase în mintea şi în inima ei, ceva absolut ne maipomenit. Nu era sigură de unde, dar se simţea plină de viaţă, emoţionată şi proaspătă ca un nou-născut. Era o adevărat nebunie. În timp ce stătuse şi privise casa îi venise în minte un citat din *Biblie* pe care-l învăţase în şcoală: *„Ia aminte, lucrurile vechi au rămas în urmă. Nu te aşteaptă decît cele noi..."* Se gîndise neîncetat la asta şi ştia că era adevărat. Lucrurile vechi păreau că au ieşit din viaţa ei... chiar şi oroarea procesului... chiar şi Ian...

– Ei bine, Jessie, anunţă-mă ce-ai hotărît cînd toate

ideile tale vor „încolţi". Sau chiar înainte dacă-ţi pot fi de ajutor.

– Nu încă. Dar poate mai tîrziu.

– Cum aş putea să văd interiorul casei?

– Sună-i pe agenţii imobiliari. Vor fi încîntaţi. Nu cred că li se cere să arate acea casă mai des de o dată la cinci ani. Căută numărul în cartea de telefon. *Agenţia Imobiliară Hoover.* Un nume extrem de original. Mătuşa Beth începu să intre la idei... dar nu putea totuşi s-o ia în serios pe Jessie. Era un capriciu, nimic altceva. Dar asta măcar îi va da lui Jessie un subiect la care să se gîndească. Ceva care să-i abată mintea de la starea de plictiseală în care se afla. Un lucru era sigur... nu arătase deloc plictisită cînd se întorsese în această diminoaţă. Şi nici în seara trecută.

Geoffrey Bates telefonă în acea după-amiază cînd Jossie era plecată şi reveni în jurul orei cinci, cînd ea se întorsese. Întrebă politicos dacă „poate trece pe-acolo" să bea ceva sau dacă vrea ea să vină să-i cunoască pe coi la care locuia. Jessie optă pentru a veni el la mătuşa Both. Era extrem de bine dispusă.

El fu fermecător, foarte amuzant, foarte cu bun simţ şi cucerit pe loc de mătuşa Beth, ceea ce-i făcu o imensă plăcere Jessicăi. Dar mai cucerit fu de Jessica, lucru care-o bucură pe mătuşa Beth. Arăta chiar mai bine decît îl descrisese Jessie, îmbrăcat într-un sacou şi pantaloni de culoarea fildeşului, o cămaşă albastră *Wedgewood* şi o eşarfă bleumarin la gît. Era foarte elegant, dar în aceeaşi măsură şi foarte atrăgător. Făceau un cuplu frumos împreună, amîndoi înalţi şi blonzi, cu o graţie înnăscută. Oriunde ar fi mers capetele s-ar fi întors după ei.

– Am călărit peste dealuri azi în căutarea ta, Jessica, dar a fost degeaba. Unde te-ai ascuns?

– Într-o casă cu o cadă adîncă de patru picioare şi o bucătărie ce părea dintr-un muzeu.

– Jucîndu-te de-a v-aţi ascunselea, presupun. Cei

trei urşi au venit acasă înainte de plecarea ta? Şi, cum a fost porridge-ul?

– Delicios. Ea rîse şi roşi uşor cînd el îi apucă mîna. Dar nu i-o ţinu decît cîteva clipe.

– Am crezut că eşti o apariţie ireală cînd te-am văzut ieri pe deal. Arătai ca o zeitate.

– Mătuşa Beth m-a acuzat că am halucinaţii din cauza soarelui.

El se comportă foarte bine. Plecă la puţin timp înainte de cină şi le invită pe amîndouă la gazdele lui, pentru prînzul de a doua zi. Mătuşa Beth se scuză, motivînd că avea treburi de rezolvat la fermă, dar Jessica acceptă cu plăcere. El plecă cu un *Porsche* de culoarea ciocolatei, iar Jessica îl urmări cu ochii sclipindu-i ca unei adolescente.

– Ei bine, ce părere ai?

– E mult prea înalt. Mătuşa Beth încercă să pară serioasă, dar eşuă şi faţa îi fu luminată de un zîmbet. Dar altfel, îl aprob din toată inima. E minunat, Jessica! Pur şi simplu minunat. Mătuşa Beth părea aproape la fel de emoţionată ca Jessie. Încearcă să ascundă acest lucru, dar era dificil.

– E drăguţ, nu-i aşa? Rămase o clipă visătoare, apoi făcu o piruetă într-un picior. Dar nu e la fel de drăguţ precum casa mea.

– Jessica, mă derutezi! Sînt prea bătrînă pentru asemenea jocuri! Ce casă? Şi cum poţi compara aşa un bărbat cu o casă?

– Uşor, pentru că vorbesc serios. Şi vorbesc despre casa mea. Cea pe care am închiriat-o azi, pentru întreaga vară!

Faţa mătuşii Beth deveni serioasă la aflarea veştii.

– Ai închiriat acea casă pentru vară, Jessica?

– Da. Şi dacă îmi va place voi sta chiar mai mult. Mătuşă Beth, sînt fericită aici şi, ai avut drepate, e timpul pentru o schimbare.

– Da, copilule. Dar pentru o astfel de schimbare?

Asta e un mod de viaţă pentru o femeie bătrînă, nu pentru tine. Nu te poţi izola la ţară. Cu cine vei sta de vorbă? Ce ai să faci?

– Voi sta de vorbă cu tine şi voi începe din nou să pictez. N-am mai făcut asta de ani de zile şi îmi place foarte mult. S-ar putea chiar să te pictez şi pe tine.

– Jessica, Jessica! Atît de schimbătoare mereu! Uneori mă îngrijorezi. Data trecută ai plecat pe neaşteptate acasă pentru a divorţa. Iar acum ce faci? Te rog, draga mea, gîndeşte-te.

– M-am gîndit, mă gîndesc şi mă voi gîndi. Am închiriat-o doar pentru vară. Voi face o încercare. Singura decizie permanentă pe care am luat-o e să vînd magazinul.

– Bunule Dumnezeu, dar n-ai stat degeaba! Eşti sigură că vrei asta? Mătuşa Beth era luată prea repede. Îi sugerase să-şi vîndă magazinul, dar nu se gîndise că Jessica o va lua în serios. Ce făcuse?

– Sînt absolut sigură. Îi voi vinde *Lady J* lui Astrid, sau, oricum, îi voi face propunerea cînd mă voi întoarce.

– Iar ea îl va cumpăra. Poţi fi sigură de asta, Jessica. Nu pot spune că-mi pare rău. Îi va face foarte bine. Dar ţie nu-ţi va părea rău? Boutique-ul a însemnat foarte mult pentru tine, draga mea.

– A însemnat, dar acum face parte din trecut. Din ceva de care trebuie să mă eliberez. Nu cred că-l voi regreta.

– Sper că nu. În aer plutea schimbarea. Amîndouă simţeau asta. Dar pentru prima oară de foarte mult timp Jessie se simţea plină de viaţă şi deloc plictisită?

– Casa e locuibilă?

– Mai mult sau mai puţin. Are nevoie de o bună curăţenie. De o foarte bună curăţenie.

– Ce vei face în ceea ce priveşte mobila?

– Mă voi culca într-un sac de dormit. Nu părea deloc tulburată de acest lucru.

– Nu fi caraghioasă. Am eu nişte mobilă în plus, în

grajd şi în pod. Ia-ţi tot ce-ţi trebuie. Cel puţin să te simţi confortabil.

– Şi fericită.

– Jessie... sper din tot sufletul. Şi te rog, nu lua nici o hotărîre majoră foarte repede. Nu te grăbi. Gîndeşte-te. Cîntăreşte-ţi deciziile.

– Tu aşa faci?

Mătuşa Beth nu-şi putu ascunde amuzarea cînd auzi această întrebare.

– Nu. Dar ăsta e sfatul pe care trebuie să-l dea femeile bătrîne fetelor tinere. Eu întotdeauna fac pe loc tot ce-mi trece prin minte. Şi, ca să-ţi spun adevărul, sînt fericită să te am aici în timpul verii. Îi zîmbi uşor, iar Jessica deveni gînditoare.

– Şi dacă voi rămîne şi după ce trece vara?

– Oh, îţi voi închide toate uşile şi te voi ameninţa cu arma de la fereastra bucătăriei. Ce crezi că voi face? Voi fi încîntată, bineînţeles. Dar nu te voi încuraja să te muţi aici doar de dragul meu. Nu fac asta nici în cazul lui Astrid. Dar nu credea cu adevărat că Jessie se va muta aici. Pînă la sfîrşitul verii se va plictisi de monotonia vieţii de ţară... iar acel englez care se va muta la San Francisco arăta foarte promiţător.

Veni în ziua următoare s-o ia pe Jessie la masa de prînz, iar ea se întoarse la mătuşa Beth foarte bine-dispusă. Îi plăcuseră prietenii lui, iar ei fuseseră încîntaţi să-i viziteze de cîte ori dorea. Era o pereche în jur de cincizeci de ani care-i primeau adesea în vizită pe prietenii ce locuiau în Los Angeles. Geoffrey era unul din aceştia...

– Văd că voi petrece mult timp pe-aici în vara aceasta, spuse el.

– Oh?

– Da, şi e un drum al naibii de lung de la San Francisco. Ţi-ai fi putut alege un loc mai aproape pentru refugiul tău pe perioada verii, Jessica. Încă nu-i pomenise că intenţiona să se mute acolo definitiv. Rîse cînd îi

auzi, iar el o ajută să coboare din maşină în faţa casei mătuşii Beth. Dacă tot veni vorba, domnişoară Clarke, cînd de întorci în oraş?

– Mîine. Dar acel „domnişoară" o enervase... Domnişoară? Sunase atît de ciudat. Atît de ... gol.

– Şi eu mă întorc mîine la Los Angeles. Dar... o privi maliţios şi extrem de încîntat de sine... intenţionez să vin la San Francisco miercuri. Luăm cina împreună?

– Mi-ar face plăcere.

– Şi mie. El o privi surprinzător de serios în timp ce mergeau spre casă şi-şi strecură mîna în jurul mijlocului ei.

Capitolul 32

Astrid fu uimită de oferta Jessicăi, dar se bucură nespus. Dorise să cumpere magazinul de cînd intrase prima oară în el.

– Dar eşti sigură?

– Absolut. Ia-l. Îţi voi face o estimare asupra valorii inventarului, voi vorbi cu avocatul meu şi vom stabili un preţ. Vorbi cu Philip Wald şi două zile mai tîrziu stabiliră preţul. Astrid nu ezită nici o clipă.

Îl rugă pe avocatul ei să finalizeze cît mai curînd actele. *Lady J* va deveni al ei pentru suma de optzeci şi cinci de mii de dolari. Atît ea cît şi Jessica fură mulţumite de preţ. Singura nemulţumire pe care Jessie o simţi fu atunci cînd Astrid spuse că-i va schimba numele în *Lady A*. Cel puţin va suna destul de asemănător pentru clienţi. Dar nu va mai fi oricum acelaşi magazin. Va fi al lui Astrid. Era sfîrşitul unei perioade din viaţă.

Stăteau amîndouă în biroul din spate, discutînd despre vînzare, cînd Katsuko intră cu un zîmbet pe faţă.

– E cineva care vrea să te vadă, Jessie. Cineva care arată foarte bine, aş putea adăuga.

– Oh? Scoase capul afară pe uşă şi-l văzu pe Geoffrey. Oh! Bună. Îl pofti în birou şi-l prezentă lui Astrid, explicîndu-i că doamna Williams era mama ei.

– O cunoşti pe mama mea? Astrid fu surprinsă. Mama ei nu cunoştea pe nimeni cu numele de Geoffrey.

– Am avut plăcerea s-o cunosc în acest weekend, la fermă. Astrid îşi ridică sprîncenele, privind-o mirată pe

Jessica, iar Geoffrey adăugă repede: Mă aflam acolo în vizită la nişte prieteni. Deodată, expresia feţei lui Astrid arătă clar că înţelegea de ce Jessica plănuia să-şi petreacă vara acolo, în casa părăsită, construită în stil victorian. Astrid aproape că se întrebă dacă ăsta era motivul pentru care vindea magazinul. Dar avea impresia că oricum îi scăpase ceva din toată această poveste. Oare Jessica avea secrete faţă de ea? Îl văzu pe Geoffrey privind-o pe Jessica cu o infinită căldură. Iar Astrid îşi opri întrebările pe vîrful limbii. Cum? Cînd? Ce urma în viitor? Oare el... era el... va fi el... Însă el îi întrerupse gîndurile cu un alt zîmbet fermecător.

– Ce-aţi zice, frumoase doamne, dacă v-aş invita pe amîndouă la prînz? Îi aruncă o privire plină de regret lui Katsuko, dar ştia că trebuia să rămînă cineva pentru a avea grijă de magazin. Manierele lui erau impecabile. Iar lui Astrid îi plăcea asta. Era aproape tentată să accepte invitaţia la prînz, mai mult din curiozitate, dar nu-i putea face aşa ceva lui Jessie. Dar Jessica clătină repede din cap cînd auzi de invitaţie.

– Nici nu te gîndi să ne tentezi cu aşa ceva, Geoffrey. Discutam probleme de afaceri, în legătură cu vînzarea magazinului şi...

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu, Jessica! Astrid întrerupse protestele lui Jessie. Nu fi proastă... putem discuta asta mai tîrziu. Am oricum de făcut nişte cumpărături. Trebui să merg în centru... îl privi cu părere de rău pe Geoffrey... dar voi doi duceţi-vă şi simţiţi-vă bine. Ne întîlnim aici în jurul orei două, două şi jumătate.

– Mai bine două şi jumătate, doamnă Bonner. Geoffrey profită imediat de intervenţia lui Astrid. Iar Jessica privea. Îi plăcea felul lui de a fi, de a se comporta. Era obişnuit să-şi exercite puterea şi asta se vedea. O făcea să se simtă în siguranţă, dar nu ameninţată. Acum, cînd nu mai simţea nevoia să aibă cineva grijă de ea, atenţiile lui erau un lux, nu ceva dătător de viaţă. Îi plăcea diferenţa şi se întrebă cum ar fi fost dacă se purta aşa

cu Ian, dacă n-ar fi avut o nevoie aşa de disperată de el, dacă ar fi fost mai sigură de ea însăşi. Dar alungă acest gînd din minea ei.

Luară prînzul în apropiere, în grădina unui restaurant de pe Union Street, iar masa fu extrem de plăcută. Pasiunea lui erau caii, avea propriul lui avion şi plănuia să facă o excursie în Africa în iarna următoare. Urmase cursurile de la *Cambridge,* după cele de la *Eton.* Era evident că era cucerit de Jessica. Iar de fiecare dată cînd îi zîmbea cu zîmbetul lui seducător, ea se topea.

– Trebuie să-ţi spun, Jessica, că arăţi cu totul altfel aici, în oraş.

– E uimitor ce mult mă schimbă cînd îmi pieptăn părul. Amîndoi zîmbiră la amintirea primei lor întîlniri. Port chiar şi pantofi pe- aici.

– Da? Ce frumos. Lasă-mă să mă uit. Se aplecă sub masă şi văzu o pereche de pantofi *Gucci* de culoarea scorţişoarei. Erau aproape aceeaşi culoare cu a fustei pe care o purta împreună cu o bluză din mătase de culoarea somonului. Nuanţele în culoarea somonului erau preferate de Ian, iar ea se forţase dimineaţă să o îmbrace. Şi ce dacă era culoarea preferată a lui Ian? Nu era un motiv ca să n-o mai poarte. Nu mai pusese această bluză de cîteva luni, de parcă în felul acesta îi era mai uşor să se despartă de el. Era o prostie.

– Sînt de acord cu pantofii tăi. Şi, apropo, e o bluză foarte frumoasă. Ea roşi la auzul complimentului, mai ales din cauză că-i amintea de Ian. Ceva la Geoffrey...

– La ce te gîndeşti? Văzuse o umbră întunecîndu-i puţin privirea.

– La nimic.

– Să-ţi fie ruşine că minţi. Te-ai gîndit la ceva serios. Era ceva trist? Aşa i se păruse.

– Sigur că nu. Era stînjenită că el văzuse atît de mult din ceea ce se petrecea în interiorul ei. Prea mult. Era foarte prespicace.

– Ai fost căsătorită vreodată, Jessie? Mi se pare

nemaipomenit să am norocul de a da peste o femeie ca tine, liberă şi fără obligaţii? Sau fac presupuneri greşite? Dar dorise să ştie asta încă din clipa cînd o cunoscuse.

– Faci presupuneri corecte. Sînt liberă şi fără obligaţii. Şi, da, am fost căsătorită. El părea că-i citeşte gîndurile.

– Ai copii? Ridică dintr-o sprînceană, curios.

– Nu. Nici unul.

– Bine.

– Bine? Era un lucru ciudat să spună aşa ceva. Nu-ţi plac copiii, Geoffrey?

– Foarte mult. Ai altora. Zîmbi fără să pară jenat. De fapt, sînt un unchi absolut minunat. Dar cred că aş fi un tată îngrozitor.

– Ce te face să spui asta?

– Sînt prea egoist. Cînd iubesc o femeie, nu-mi place s-o împart cu cineva ce i-ar solicita o mare parte din timp şi afecţiune. Şi dacă vrei să fii o mamă bună trebuie să ştii să te împarţi între soţ şi îndatoririle faţă de copii. Poate că sînt eu însumi mult prea copil, dar îmi plac serile lungi şi romantice, excursiile neaşteptate la Paris, schiatul în Elveţia fără trei nasuri roşii care să plîngă în spate în maşină...Îţi pot da o mulţime de motive îngrozitoare, oribile şi egoiste. Dar toate extrem de sincere. Nu te şochează? Nu-şi cerea scuze pentru ceea ce spusese, dar era dispus să accepte că ea nu era de acord. Încetase cu mult timp în urmă să-şi mai ceară scuze. De fapt, văzuse că nu avea cum să greşească. Se hotărîse într-un fel şi nu avea de gînd să-şi schimbe părerea.

– Nu, nu mă şochează. Şi eu am gîndit întotdeauna la fel.

– Dar?

– Ce vrei să spui?

– A existat un „dar" în vocea ta. Spuse asta foarte încet, iar ea zîmbi.

– Chiar a existat? Nu sînt sigură. Aveam idei foarte

clare asupra acestui subiect. Dar acum nu mai ştiu... m-am schimbat foarte mult.

– E normal să te schimbi dacă ai trecut printr-un divorţ. Dar ai descoperit dintr-odată că vrei copii? Credeam că eşti genul care vrei libertate permanentă.

– Nu neapărat. Iar ceea ce gîndesc în privinţa copiilor nu s-a schimbat într-un mod capital. Am început doar să-mi pun foarte multe întrebări.

– De fapt, Jessie... îi luă mîna uşor cînd spuse acest lucru, cred că ai fi mult mai fericită fără copii. Semeni foarte mult cu mine. Hotărîtă, liberă. Îţi place ceea ce faci. Nu mi te pot imagina renunţînd la toate astea, în favoarea scutecelor.

– Dumnezeule!

– Exact. Rîseră amîndoi o clipă, apoi luară o înghiţitură din vin, în timp ce în restaurant venea a doua rundă de consumatori pentru masa de prînz. Erau acolo deja de două ore. Era ciudat să vorbească cu el despre copii, dintr-odată. Avea impresia că acest subiect e important pentru el şi că voia să-l lămurească de la început. El avea în mare parte aceleaşi idei pe care le avusese şi ea în ultimii zece ani.

Jessica îşi întinse picioarele şi-şi termină vinul, întrebîndu-se dacă ar trebui să se întoarcă la magazin. Apoi, deodată, se gîndi că, probabil, îl reţine şi pe el de la treburile de serviciu. Dar timpul petrecut împreună fusese atît de plăcut, încît îi era greu să-i pună capăt.

– Săptămîna viitoare plec la Paris, Jessica, cu afaceri. E ceva ce ai vrea să-ţi aduc?

– Drăguţ din partea ta că te-ai gîndit. Paris. Ochii ei sclipiră la această idee. Paris. Hai să vedem, spuse ea. Ai putea să-mi aduci... Luvrul... Sacre-Coeur-ul... cafeneaua *Flore*... braseria *Lipp*... Champs Elysées-ul... oh, şi întreg Faubourg St. Honoré. Chicoti la acest gînd.

– Asta-i ceea ce-mi place. O femeie care ştie ce vrea. De fapt, ce-ai zice dacă te-aş invita să vii cu mine?

– Glumeşti?

– Sigur că nu. Nu voi sta decît trei sau patru zile. Poţi lipsi atîta, nu-i aşa? Da, spuse ea în gînd, dar cu un om total străin?

– Intenţionam să merg la New York pentru magazin, dar acum nu mai e nevoie şi... Paris?... Nu ştia ce să spună. După toţi ticăloşii pe care-i cunoscuse în ultimul timp, el părea un bărbat coborît din Rai. Şi voia s-o ia cu el la Paris!

– Nu trebuie... O privi oarecum stînjenit, dar foarte dulce. Nu trebuie să împărţim aceeaşi cameră. Dacă asta te face să te simţi mai confortabil...

– Geoffrey! Eşti un înger! Încetează, altfel voi sfîrşi prin a accepta şi voi neglija celelalte lucruri pe care le am de făcut aici. Sînt foarte mişcată că m-ai invitat, dar nu pot.

– Hai să aşteptăm şi să vedem. S-ar putea să te răzgîndeşti.

Geoffrey era de-a dreptul uimitor. Paris? Aproape că ar fi vrut să spună da, dar... de ce nu? De ce naiba nu? Paris?... Doamne, ar fi nemaipomenit, dar... la naiba, de ce se simţea de parcă l-ar înşela pe Ian? Ce mai conta acum? Era liberă. El nici n-ar avea de unde să ştie. Oricum nu-l mai vizita. Dar... într-un fel... el era acolo... cu o privire plină de durere în ochi, ca şi cum n-ar fi vrut ca ea să plece. Încearcă să-i alunge chipul din mintea ei şi-i zîmbi lui Geoffrey.

– Mulţumesc pentru ofertă.

– Aş dori cu adevărat să vii. Vezi la ce mă refeream cînd vorbeam despre excursii neaşteptate? Îmi place genul ăsta de lucruri! Nu-i prea distractiv dacă trebuie să cari după tine o dădacă şi patru ţînci sau să-i laşi acasă şi să te simţi vinovat. Dar, ca unchi, e mult mai uşor. Ai nepoţi? Ea clătină din cap. Fraţi sau surori? Întrebă el din nou.

– Nu. Am avut un frate, dar a murit în război.

Geoffrey o privi derutat o clipă.

– În al doilea, cel din Coreea? În orice caz, trebuie

să fi fost mai mare ca ea.

– Nu. Vietnam.

– Bineînţeles. Ce prostie din partea mea să întreb! Ce cumplit! Eraţi foarte apropiaţi? Presiunea lui asupra mîinii ei deveni puţin mai mare, de parcă ar fi vrut să-i arate compasiunea lui. Atenţia manifestată de el îi făcea deosebită plăcere Jessicăi.

– Da. Eram foarte apropiaţi. Am suferit cumplit cînd el a murit. Era pentru prima oară cînd se simţi în stare să spună asta. Ultimele cîteva luni o eliberaseră mai mult decît crezuse.

– Îmi pare rău.

Ea dădu din cap şi zîmbi.

– Tu cîţi fraţi şi surori ai?

– Două surori şi un frate foarte ţîfnos. Surorile mele sînt cam nebune. Dar foarte amuzante.

– Petreci încă mult timp în Europa?

– Destul de mult. Cîteva zile aici, cîteva zile acolo Îmi place foarte mult genul ăsta de viaţă. Apropo, Jessica, n-ar trebui să te duc înapoi la magazin pentru întîlnirea cu Astrid?

– Dumnezeule! Am uitat complet. Ai dreptate! Îşi privi ceasul cu regret şi-i zîmbi din nou. Fuseseră nişte ore foarte plăcute.

– Te-am reţinut şi eu de la întîlnirile tale, presupun.

– Da, eu... Dar rîsul luă locul aerului serios şi o privi cu un zîmbet maliţios. Nu, n-aveam nici o întîlnire, spuse el. Am venit aici doar ca să te văd pe tine. Se lăsă pe spate şi rîse de el însuşi, părînd foarte încîntat de sine.

– Da? Jessica păru uimită.

– Sigur că da. Sper că nu te superi.

– Nu. Sînt doar surprinsă. Foarte surprinsă, adăugă în gînd, şi puţin luată pe nepregătite. Ce însemna asta? Venise aici ca s-o vadă pe ea... apoi propunerea călătoriei la Paris... la naiba. Era oare la fel ca toţi ceilalţi şi se aştepta ca în schimbul unei mese să obţină corpul ei?

– Oh, ce privire ai, Jessica!

– Ce privire? În vocea ei se simţeau rîsul şi stînjeneala. Dacă îşi dăduse seama la ce se gîndise ea? Părea că face asta foarte des.

– Vrei să ştii ce fel de privire?

– O.K. Să vedem dacă poţi ghici.

– Păi, dacă ţi-aş spune că am o cameră la *Huntington*, te-ai simţi mai bine?

– Oh! Tu! Îl lovi cu şervetul. Nu mă...!

– Ba da!

– Ba da!

Rîseră amîndoi, iar el puse o bancnotă pe tava chelnerului şi se ridică pentru a o ajuta să-şi îmbrace jacheta.

– Îmi cer scuze pentru gîndurile mele. Jessica îşi lăsă capul în jos şi zîmbi.

– Ar trebui. Dar o îmbrăţişă prietenos în timp ce se îndreptau spre ieşire şi continuară să rîdă şi să se tachineze tot drumul înapoi pînă la magazin. Astrid îi aştepta cînd intrară înăuntru, zîmbind mulţumită. Îi făcea plăcére să o vadă pe Jessie din nou fericită, împreună cu un bărbat.

– Vă las acum cu întîlnirile şi afacerile voastre. Jessica, la ce oră să vin să te iau?

– De aici? Păru surprinsă. Era ciudat ca din nou cineva să aibă grijă de tine, să fii însoţită şi condusă, să vină cineva să te ia. Îi lipsiseră atît de mult timp lucurile astea, iar acum nu ştia cum să reacţioneze.

– Preferi să ne întîlnim undeva după ce termini lucrul?

– Mi-e indiferent. Îl privi fericită şi pentru o clipă nici unul nu vorbi. Fusese aproape gata să-i ofere maşina ei, dar nu putea face asta. Nu... nu *Morgan*-ul. Se simţi prost pentru că nu i-l oferi, dar nu putea.

– Ar fi mai bine să te las să mergi acasă şi să te odihneşit. Pot să vin să te iau de-acolo? Iar, de vreme ce ştiau amîndoi că ea cocheta puţin, izbucniră în rîs.

– Va fi foarte bine.

– La şapte? Cina e la ora opt.

– Grozav! Şi apoi, dintr-odată, îi trecu prin minte un gînd. El ajunsese aproape la uşa magazinului şi ea veni repede spre el. Nu cunoşti prea bine San Francisco-ul, nu-i aşa?

– Nu prea. Dar cred că voi reuşi să mă descurc. Păru amuzat de grija ei.

– Ce-ai zice de un tur al oraşului la sfîrşitul zilei?

– Cu tine?

– Bineînţeles.

– E o idee minunată.

– Grozav. Unde vei fi în jurul orei cinci?

– Oriunde spui tu.

– Foarte bine. Te iau din faţa hotelului *St. Francis* la ora cinci. O.K?

– Foarte.

O salută scurt şi coborî repede scările din faţa magazinului, iar Jessica se întoarse la Astrid.

Îi fu destul de greu să se concentreze la discuţia privitoare la vînzarea magazinului.

– Bine, Jessie?

– Hm? Astrid îi zîmbi cînd îşi ridică privirea. Oh, rahat.

– Nu-mi spune că te-ai îndrăgostit.

– Nimic de genul ăsta. Dar e un bărbat foarte drăguţ. Nu-i aşa? Voia consimţămîntul lui Astrid.

– Aşa se pare, Jessie.

Jessica îşi privi prietena şi chicoti ca o şcolăriţă. I se păru că au trecut multe ore pînă ce lămuriră toate treburile de afaceri, deşi amîndouă fură mulţumite de rezultat. Jessica se ridică de la biroul ei jubilînd, făcu o piruetă pe călcîiul unui pantof *Gucci* şi-şi privi ceasul.

– Iar acum trebuie să plec. Îşi luă poşeta, îi trimise lui Astrid un sărut din vîrful degetelor şi se opri fericită pentru o clipă cînd ajunse la uşă. În cincisprezece minute trebuie să-l iau pe Ian, spuse ea. Îi făcu repede cu

mîna şi ieşi, coborînd treptele... fără să realizeze măcar ceea ce spusese. Astrid clătină din cap şi se întrebă dacă se va vindeca vreodată de el. Mai mult de atît, se întrebă ce-o mai fi făcînd Ian. Îi era dor de el. Iar gîndul la el aruncă o pată asupra noului prieten al lui Jessie.

Jessie însă se îndrepta deja spre locul unde urma să-l întîlnească pe Geoffrey.

Capitolul 33

– Am întîrziat? Arăta îngrijorată cînd opri maşina în faţa hotelului *St. Francis.* Rămăsese blocată în traficul neaşteptat de aglomerat din centru. Dar el arăta fericit şi relaxat, ca un bărbat care aşteptă pe cineva, nu ca unul care fusese făcut să aştepte.

– Oh, aştept aici de ore întregi.

– Mincinosule!

– Sfinte Doamne! Ce lucru neruşinat pentru a-l spune unui bărbat! Dar părea încîntat s-o vadă şi se aplecă şi-i dădu un sărut pe obraz. Jessicăi îi plăcu acest sărut prietenesc. Erau micile gesturi ce precedau pasiunea. Atingerile uşoare de mîini, sărutările scurte pe obraz. Făceau ca lucrurile să decurgă mai normal. Deveniseră prieteni.

– Unde mă duci?

– Peste tot. Îl privi încîntată în timp ce se îndrepta spre Nob Hill.

– Ce promisiune! Păi, ştiu unde ne aflăm acum, cel puţin. Ăsta-i hotelul meu. Ea nu-l băgă în seamă, iar el zîmbi.

– Ăsta-i Nob Hill. Arătă cu mîna spre *Grace Cathedral,* spre *Pacific Union Club* şi spre trei din cele mai elegante hoteluri din oraş. De acolo o luară în jos pe California Street spre *Embarcadero, Ferry Building* şi aruncară o privire rapidă spre docuri. Merseră pe urmă în Ghirardelli Square şi pe Cannery, iar ea îi arătă lanţul de boutique-uri; trecură apoi pe la *Fisherman's Wharf,*

unde Jessie opri şi-i cumpără un pahar plin cu creveţi.

– Ce tur! Draga mea, sînt copleşit! Iar ea se simţise tot atît de minunat.

De acolo merseră şi priviră oamenii ce se plimbau pe marginea golfului, bazinului de iaht şi *St. Francis Yacht Club*. Urmă un tur pe la reşedinţele elegante din vecinătate şi în cele din urmă ajunseră în *Golden Gat Park.* Momentul ales de ea fu perfect. Era tocmai apusul soarelui, iar florile şi pajiştile era scăldate la lumina roz aurie a asfinţitului. Era momentul zilei preferat de Jessica.

Se plimbară printre straturile infinite de flori, pe aleile şerpuitoare, trecură pe lîngă mici cascade şi pe lîngă un lac, pînă ce ajunseră în grădina japoneză de ceai.

– Jessica, mi-ai făcut un tur nemaipomenit de frumos.

– La dispoziţia dumneavoastră, domnule. Îi făcu o mică plecăciune, iar el îşi puse repede un braţ în jurul umerilor ei. Fusese o zi minunată, iar ea avea impresia că îl cunoaşte cu adevărat.

Îi plăceau reacţiile lui, modul de a gîndi, simţul umorului şi felul lui grijuliu de a ţine cont de sentimentele ei. Părea că seamănă atît de mult cu ea. Avea acelaşi comportament natural şi degajat, aceeaşi dorinţă de independenţă. Părea să-i placă munca lui şi nu părea să aibă probleme din punct de vedere financiar. Era tovarăşul perfect. Cel puţin, pentru o vreme. Şi se purta frumos cu ea. Iar ea îi era recunoscătoare pentru asta, fără să se sprijine pe el foarte mult.

– Ce-ţi place să faci cel mai mult pe lumea asta, Jessica? Amîndoi beau ceai verde şi mîncau prăjiturele japoneze în grădina de ceai.

– Mai mult decît orice? Să pictez, cred.

– Adevărat? El păru surprins. Pictezi bine? E o întrebare prostească, dar întotdeauna eşti tentat să întrebi asta, oricît ar suna de stupid. Oamenii care au cît de cît talent susţin că pictează îngrozitor. Şi, bineînţeles, cei

ce nu au, susţin că sînt cei mai buni.

– Acum, eu ce să spun? Rîseră amîndoi şi ea împărţi cu el ultima prăjiturică. Nu ştiu dacă pictez bine sau nu, dar ştiut că-mi place s- o fac.

– Ce anume pictezi?

– Depinde. Oameni. Peisaje. Orice. Pictez în acuarelă şi în ulei.

– Va trebui să-mi arăţi şi mie odată. Dar el nu păru s-o ia prea mult în serios. Uneori avea un fel de a se comporta aproape părintesc, care o făcea să se simtă ca o fetiţă. Era ciudat că tocmai acum, cînd se obişnuise cu ideea că se maturizase, întîlnise pe cineva care ar fi lăsat-o să se comporte ca un copil. Dar nu era sigură că ar mai fi vrut să fie un copil.Cînd grădina de ceai se închise, merseră încet înapoi la maşină, iar Geofrrey păru s-o observe atunci pentru prima oară.

– Jessica, e o adevărată frumuseţe. Aceste maşini sînt obiecte de colecţie acum. De unde o ai?

– Nu ştiu dacă e bine să mărturisesc aşa ceva, dar a fost un cadou. Păru mîndră cînd spuse asta.

– Sfinte Doamne, un cadou extrem de frumos! Ea aprobă din cap fără să spună nimic, iar el îi aruncă o privire fără s-o mai întrebe altceva. Indiferent cine fusese persoana care-i dăruise maşina, el ştia că trebuie să fie ocupat un loc important în viaţa ei. Cel mai probabil fusese soţul ei. Jessica nu era genul de femeie care să accepte asemenea cadouri de la oricine. Era o femeie educată, cu foarte mult stil.

– Ai zburat vreodată? Vreau să spun, ai pilotat vreun avion singură vreodată? Ea rîse la această idee şi clătină din cap. Vrei să încerci? o întrebă el.

– Vorbeşti serios?

– De ce nu? Vom merge cu avionul meu într-o zi. Nu e deloc greu. Poţi învăţa foarte repede.

– Ce idee nostimă!

Era plin de asemenea idei, dar ei îi plăceau. Şi îl plăcea şi pe el.

Petrecură o seară minunată împreună. Mîncarea la *L'Etoile* fu nemaipomenită, pianul din bar cînta în surdină, iar Geoffrey era o companie încîntătoare. Mîncară un *chateaubriand* cu trufe şi sos *bearnaise,* sparanghel alb, miez de palmier şi salată de andive cu dressing de muştar, o sticlă de vin *Mouton-Rothschild* din 1952, „un an foarte bun", după cum o asigură el în felul lui pur britanic, însoţit însă de un zîmbet cald destinat doar ei. Reuşea întotdeauna să creeze o atmosferă de intimitate fără să o facă să se simtă stînjenită.

După cină dansară la *Alexi's.* Seara fu total opusă celei petrecute acolo împreună cu bărbatul prezentat de Astrid. Geoffrey era un dansator minunat. De fapt, fu o seară complet diferită de oricare din ultimii ani. Plină de lux, romantism şi excitare. Nu voia să se întoarcă acasă şi să pună capăt acestei seri. Nici unul din ei nu voia.

Merseră pînă la ea acasă fără să vorbească nimic, iar el o sărută uşor în faţa uşii. Fu pentru prima oară cînd o sărută cu adevărat şi, deşi nu simţi că ameţeşte şi că i se învîrte capul, genunchii i se înmuiară. Geoffrey era un bărbat absolut magnetic. Se depărtă încet de ea, cu urma unui zîmbet slab la colţul gurii.

– Eşti o femeie deosebită, Jessica.

– Vrei să intri să bei ceva? Nu era sigură că dorea asta, iar felul în care îl invită îi spuse acest lucru. Aproape că spera ca el să refuze. Nu voia să... nu încă. Dar el era atît de atrăgător şi trecuse foarte mult timp.

– Eşti sigură că nu eşti prea obosită? E foarte tîrziu, doamnă. Era atît de blînd, atît de atent, atît de mult ca... ca Geoffrey. Îşi forţă gîndurile să se întoarcă în prezent şi-i zîmbi privindu-l în ochi.

– Nu sînt prea obosită. Dar deveni puţin rigidă, iar el simţi asta. Îi zîmbi la rîndul lui, iar ea descuie uşa. Nu avea de ce să se teamă de el. Geoffrey voia mult mai mult decît îi putea ea oferi într- o noapte. Nu voia s-o grăbească. Ştia deja ce voia, iar ceea ce voia era ceva ce presupunea timp.

Jessie deschise uşa şi aprinse cîteva lumini, iar în timp ce ea turnă coniacul în două păhărele el aprinse lumînările.

– Vrei coniac?

– Da. Priveliştea e minunată. La fel şi casa. Dar nu era deloc surprins. Se aşteptase la ceva în genul ăsta. Ce femeie frumoasă eşti... cu gust... cu stil... elegantă... frumoasă... inteligentă... o femeie plină de calităţi.

– Şi foarte încrezută, dacă nu încetezi cu laudele. Îi întinse paharul cu coniac şi se aşeză în scaunul ei preferat. De aici priveliştea e foarte frumoasă, spuse ea.

– Aşa e. Voi căuta şi eu aşa ceva peste cîteva săptămîni.

– Într-adevăr? Nu se putu abţine să nu izbucnească în rîs. Sau ai inventat povestea aia cu mutatul la San Francisco?

El zîmbi precum un copil.

– Nu, a fost adevărat. Asemenea case sînt greu de găsit?

– Adică, vrei să cumperi? Ea presupusese că el ar vrea să închirieze.

– Depinde. O privi în ochi, apoi îşi coborî privirea în paharul cu coniac.

– Poate îţi voi închiria casa pe perioada verii. Glumea, iar el îşi ridică o sprînceană.

– Vorbeşti serios?

– Nu. Ochii ei deveniră trişti. Privi în flacăra lumînării şi spuse: N-ai fi fericit aici, Geoffrey. Şi nu voia ca el să locuiască în casa „lor". S-ar fi simţit stînjenită.

– Tu eşti fericită aici, Jessica?

– Nu mă gîndesc la ea în felul ăsta. Privi din nou în ochii lui, iar el fu surprins cînd îi văzu expresia de durere. O făcea să pară dintr-odată mult mai bătrînă. Pentru mine, continuă ea, e acum doar o casă. Un acoperiş, o serie de camere, o adresă. Restul s-a dus.

– Atunci ar trebui să te muţi. Poate vom găsi o... poate eu voi găsi... o casă mai mare. Te-ai gîndit să o

vinzi?

– Nu, doar s-o închiriez. Nu e a mea ca s-o pot vinde.

– Înţeleg. Luă încă o înghiţitură de coniac şi îi zîmbi din nou. Trebuie să plec în curînd, Jessica, altfel vei fi extraordinar de obosită mîine. Eşti ocupată la micul dejun?

– De obicei nu. Rîse la acest gînd.

– Foarte bine. Atunci, hai să luăm micul dejun împreună, într-un local plăcut, înainte de a zbura înapoi la Los Angeles. Pot veni să te iau cu un taxi. Ei îi plăcu enorm ideea de a lua micul dejun împreună cu el. Ar fi preferat mai degrabă să i-l pregătească ea, să stea goală cu el la masa din bucătărie sau să mănînce frişcă şi căpşuni de pe o tavă servită la pat. Dar aproape că se întrebă dacă erau lucruri pe care să le facă împreună cu Geoffrey. Părea mai degrabă genul care ar purta halat şi pijamale din mătase. Dar degaja totuşi o senzualitate evidentă.

– Ce mănînci la micul dejun? Era o întrebare trăsnită, dar voia să ştie. Deodată, i se păru că are o importanţă foarte mare pentru ea. Totul părea să aibă.

– Ce mănînc? El părea amuzat. În general, ceva uşor. Ouă fierte, pîine de secară, ceai.

– Atît? Nu mănînci şuncă? Sau brioşe? Nu mănînci pîine franţuzească? Papaya? Doar ouă fierte şi pîine de secară? El izbucni în hohote de rîs la dezgustul manifestat de ea, începînd să-i placă acest joc.

– Iar tu, dragostea mea, ce altceva mult mai exotic mănînci la micul dejun?

– Unt de arahide, gem de caise pe prăjituri englezeşti. Brînză topită şi jeleu de guava pe felii de baghetă. Suc de portocale, şuncă, omletă, unt de mere, fulgi de banană... Îşi lăsă frîu liber imaginaţiei.

– În fiecare zi?

– Absolut. Încercă să pară serioasă, dar îi fu destul de greu.

– Nu te cred.

– Păi, ai dreptate... în mare parte. Dar untul de arahide şi brînza topită sînt adevărate. Îţi place untul de arahide?

– Nu prea. Are gust de ciment ud.

– Ai mîncat mult? Îl privi plină de interes.

– Ce anume?

– Ciment ud.

– Sigur că da. E minunat pe felii de pîine albă. Acum vrei să fii serioasă în legătură cu mîine dimineaţă? Iei micul dejun împreună cu mine? Sînt convins că putem găsi nişte unt de arahide şi croissant pentru tine. E suficient?

– E perfect. Începuse să fie din nou Jessie, iar pe el îl amuza. Îi plăcea totul la ea. O privi aruncîndu-şi pantofii din picioare şi strîngîndu-şi picioarele sub ea pe scaun. Geoffrey... încercă să pară iar serioasă... citeşti cărţi pentru copii?

– Regulat. Mai ales *Superman.*

– Cum? Nu citeşti *Batman?*

– Oh, desigur, dar *Superman* a fost întotdeauna preferata mea. El încetă o clipă jocul şi privi în pahar. Jessica... îmi placi. Îmi placi foarte mult, spuse el. O surprinse cu felul direct de a-i spune aceste cuvinte şi fu mişcată de modul în care le rostise. Avea un stil ciudat, un amestec de formalism şi căldură. Nu se gîndise niciodată că e posibilă această combinaţie, dar se dovedea că este.

– Şi tu îmi placi mie.

Stăteau vizavi unul de altul, iar el nu făcu nici o mişcare să se apropie de ea. Nu voia s-o grăbească. Era o femeie de care te apropiai în mod treptat, după ce stăteai mult şi te gîndeai.

– N-ai prea vorbit despre asta, de fapt n-ai spus nimic, dar am oarecum senzaţia că ai suferit mult. Foarte mult chiar.

– Ce te face să crezi asta?

– Lucrurile pe care nu le spui. Momentele cînd te închizi în tine. Zidul pe care l-ai ridicat între trecut şi prezent. Nu te voi face să suferi, Jessica. Îţi promit că voi încerca din răsputeri să n- o fac.

Ea nu spuse nimic, ci doar îl privi şi se gîndi cît de des promisiunile se dovedeau a fi minciuni. Dar ar fi vrut ca el să-i dovedească de data asta că se înşeală, iar el dorea să încerce.

Capitolul 34

– Ei, cum a fost seara trecută? Astrid sosise deja la magazin cînd Jessie ajunse a doua zi dimineaţă. Jessie nu mai venea în ultimul timp aşa devreme. Nu avea de ce. Sau nu voia să aibă de ce.

– Minunată. Radia de fericire, mai ales după micul dejun luat la *Top of the Mark* în acea dimineaţă, dar nu dorea să-i povestească lui Astrid despre asta. Foarte, foarte frumoasă. Părea extrem de mulţumită de sine.

– Aş adăuga că şi el e „foarte, foarte frumos".

– Nu, mamă. Nu fi curioasă. Cele două femei rîseră, iar Astrid ridică inocentă o mînă în semn de protest.

– Cine e curios? Citeşti în el ca într-o carte deschisă. Eşti îndrăgostită de el, Jessica? Astrid o privi serioasă, iar Jessica era la fel.

– Sincer? Nu. Dar îmi place. E cel mai drăguţ bărbat pe care l-am întîlnit în ultimul timp.

– Atunci, poate că restul va veni mai tîrziu. Acordă-i o şansă. Jessica dădu din cap şi-şi răsfoi corespondenţa. Nu-i plăcea să împartă magazinul. Era altceva acum. De parcă amîna la infinit sfîrşitul. Voia să-şi ia rămas bun de la *Lady J* şi să plece din oraş. Era ca un al doilea divorţ. În corespondenţă era încă o scrisoare de la Ian. O luă şi o puse deoparte. Astrid observă, dar nu spuse nimic. Era pentru prima oară cînd Jessie nu rupea una din scrisorile lui. Văzu privirea lui Astrid şi

ridică din umeri, turnîndu-şi încă o ceaşcă de cafea.

– Ştii, m-am gîndit că poate ar trebui să-i trimit un bilet în care să-i mulţumesc pentru maşină. E singurul lucru pe care-l pot face. Am vorbit cu mama ta despre asta săptămîna trecută.

– Şi ce-a spus?

– Nu prea mult. Ceea ce înseamnă că Jessie nu voia să discute.

În cele din urmă aruncă scrisoarea trimisă de el.

În următoarele două după-amieze se întîlniră cu avocaţii şi totul fu stabilit. Sîmbătă după-amaiză Jessie merse la agenţia de închirieri imobiliare şi îşi trecu locuinţa pe lista caselor de închiriat pe perioada de vară. Dar voia ca viitorii chiriaşi să fie aleşi cu grijă. Îşi lăsase toată mobila acolo. Iar biroul lui Ian rămînea încuiat. Simţea că-i datora asta.

De-abia duminică la miezul nopţii se aşeză şi-i scrise cîteva rînduri despre maşină. Îi spuse cît de multă plăcere îi făcuse, ce frumoasă era şi că nu trebuia să facă gestul acesta. Voia ca astfel să anuleze orice datorie existentă între ei. El nu-i datora nimic. Dar îi trebuiră aproape patru ore să conceapă acele cîteva rînduri.

Cinci zile mai tîrziu casa fu închiriată pe perioada cuprinsă între 15 iulie şi 1 septembrie, iar ea era aproape gata să plece din oraş. Spera să poată pleca într-o săptămînă. Geoffrey vru să vină s-o vadă şi o invită chiar la Los Angeles pentru un weekend, dar ea era prea ocupată. Îi găsise două case şi un apartament,

dar era mult prea prinsă cu treburile ei. Nu părea să aibă timp pentru Geoffrey şi dorea ca el să nu vină pînă nu închidea casa, nu rezolva cu magazinul şi nu se împăca cu trecutul. Voia să vină la el „curată" şi nouă, însă el trebuia să îi acorde timpul necesar. Era absolut necesar să procedeze aşa. Trebuia să fie singură pentru a tăia ultimele legături cu trecutul. Era mai greu în felul acesta, dar el nu făcea încă parte din viaţa ei. Îl va vedea la ţară, după ce se va stabili acolo.

Mergea rareori la magazin acum, cu excepţia zilelor cînd trebuia să-i lămurească unele întrebări lui Astrid. Dar Astrid cunoştea deja mersul lucrurilor, iar Katsuko era de mare ajutor. Rămînea în continuare să lucreze la *Lady J.* Iar Jessie simţea că nu mai are ce căuta acolo. Muncitorii erau ocupaţi cu schimbatul firmei, clienţilor le erau trimise noile cărţi de vizită, anunţîndu-le mica schimbare din numele magazinului. Încă o mai durea, dar Jessica îşi spuse că toate schimbările erau dureroase, mai ales cele în mai bine. Nu va mai regreta, odată ce va pleca din oraş. Dar atunci, ce va face? Da, va picta... dar pentru cît timp? Nu era pregătită să se retragă definitiv la ţară şi să devină o casnică. Dar va apărea ceva... ceva mai bun. Geoffrey? Poate el era răspunsul.

Jessica merse pentru ultima oară la magazin într-o vineri după-amiază. Pleca peste două zile, duminică. Pusese deoparte toate micile comori pe care nu voia să le împartă cu chiriaşii ei. Şi fotografiile lui Ian. Suferise atît de mult cînd împachetase. Totul o făcea să sufere acum. Părea că fiecare clipă era plină de amintiri dureroase din trecut.

Parcă maşina pe alee, lîngă maşina lui Astrid şi intră în magazin. Înăuntru arăta deja diferit. Astrid adăugase cîteva lucruri şi un tablou frumos în încăperea care

devenise acum biroul ei. Totul era acum al lui Astrid. Iar banii din urma vînzării erau ai lui Jessie. Era nostim ce puţin însemna asta acum pentru ea. În urmă cu nouă luni, cu şapte luni, cu şase... ar fi fost în stare să implore pentru o zecime din această sumă... iar acum... nu mai conta. Notele de plată fuseseră achitate, Ian plecase. De ce mai avea ea nevoie? De nimic. Nu ştia ce să facă cu banii şi nu-i păsa cu adevărat de ei. Nu realiza încă ce sumă mare de bani obţinuse de pe urma vînzării magazinului. Mai tîrziu, va fi poate mulţumită, dar nu acum. Încă se mai simţea de parcă îşi vînduse propriul copil. Unei prietene bune, dar... abandonase singurul lucru care o susţinuse şi o ajutase să se maturizeze.

– Corespondenţa pentru dumneavostră, doamnă. Astrid îi întinse plicurile zîmbind. Părea foarte fericită în ultimul timp, mai tînără decît atunci cînd o cunoscuse Jessie. Era greu de crezut că tocmai îşi serbase cea de-a patruzeci şi treia aniversare. Iar în iulie Jessie va împlini treizeci şi doi de ani. Timpul trecea repede.

– Mulţumesc. Jessie băgă scrisorile în buzunar. Se putea uita la ele mai tîrziu. Ei bine, am împachetat totul şi sînt gata de plecare.

– Dar deja ţi-e dor de casă. Astrid ghicise. O luă în oraş pentru masa de prînz şi băură prea mult vin alb, dar Jessie se simţi mai bine. O ajutase. Se duse acasă într-o dispoziţie mult mai bună.

Deschise ferestrele şi stătu sub razele de soare ce cădeau pe podea, privind prin living-ul în care stătuse de atîtea ori cu Ian. Îl vedea parcă întins pe canapea, ascultînd-o în timp ce-i povestea despre magazin sau spunîndu-i despe ceva absolut nemaipomenit despre care scrisese într-unul din capitole. Asta era ceea ce-i lipsea... emoţia de a împărţi lucurile pe care le iubeau împreună. Sau rîsul şi capacitatea de a se comporta ca

doi copii într-o zi călduroasă de vară sau într-o după-amiază rece de iarnă, în timp ce el aprinde focul. Un bărbat ca Geoffrey ar răsfăţa-o, ar duce-o la cele mai bune restaurante şi hoteluri, din întreaga lume, dar nu i-ar scoate un spin din călcîi, nici n-ar scărpina-o pe spate acolo unde o mînca.... n-ar rîgîi după o bere în timp ce-ar privi din pat un film de groază şi nici n-ar arăta ca un băieţel cînd s-ar trezi dimineaţa din somn. Ar arăta teribil de elegant, ar mirosi a colonie bună.... dar nu fusese lîngă ea atunci cînd Jake murise... sau părinţii ei.... dar Ian fusese. Astea nu se puteau înlocui. Poate că nici nu trebuia să încerce.

Privi afară spre golf şi-şi aminti de scrisorile pe care i le dăduse Astrid înainte de masa de prînz. Se duse, căută în buzunarul jachetei... spera... nu spera... ba spera... şi iată... era o scrisoare de la Ian. Ochii ei trecură repede peste rîndurile scrise. Primise biletul ei despre maşină.

„... scriu rîndurile astea pentru mine, întrebîndu-mă dacă le vei citi vreodată. Şi deodată, cîteva rînduri din partea ta, în care îmi spui că ai păstrat maşina. Asta e tot ce contează. Am dorit s-o ai mai mult decît ţi-ai imaginat vreodată, Jess. Îţi mulţumesc că ai păstrat-o.

Presupun că nu-mi deschizi scrisorile.... te cunosc. Le rupi şi le arunci.

Dar se pare că oricum simt nevoia să-ţi scriu, ca şi cum aş fluiera în vînt sau mi-aş vorbi mie însumi. Cu cine vorbeşti acum, Jessie? Cine îţi ţine mîna? Cine te face să rîzi? Cine te ţine în braţe cînd plîngi? Arăţi atît de cumplit cînd plîngi, şi, Dumnezeu, ce dor îmi este de asta. Mi te imaginez acum mergînd cu noul Morgan, iar scrisoarea ta de ieri... sună de parcă ai scris-o celei mai bune prietene a bunicii.

„Mulţumesc, dragă domnule Clarke, pentru atît de frumoasa maşină. Aveam nevoie de una chiar această culoare, pentru a se asorta cu fusta mea cea mai bună, cu mînuşile preferate şi cu pălăria". Iubito, te iubesc. Sper că vei fi mai fericită de acum încolo. Indiferent cu cine, indiferent cînd. Ai dreptul la asta. Şi ştiu că ai nevoie de cineva. Sau ai dreptul la asta? Inima mă doare cînd mă gîndesc, dar acum aş putea spune ceva după tot ce s-a întîmplat? Nu pot spune nimic în afară de noroc şi... te iubesc.

Mă întristează că acum cînd mi s-a vîndut cartea, iar eu am stat şi mi-am analizat viaţa, nu eşti lîngă mine să te bucuri de schimbările făcute. M-am maturizat aici. E o şcoală dură a vieţii, dar am învăţat foarte multe despre tine şi despre mine. Nu e de ajuns doar să cîştigi bani, Jessie. Puţin îmi pasă cine achită notele de plată. Vreau să fiu eu cel care le plătesc, dar nu cred că voi mai simţi că fac ulcer de fiecare dată cînd te-aş vedea semnînd un cec. Viaţa e mult mai simplă decît am crezut sau poate fi. Într-un fel ciudat, viaţa mea e plină acum, însă atît de goală fără tine. Dragă, imposibila mea Jessie, încă te mai iubesc. Du-te, pleacă din mintea mea, lasă-mă să trăiesc liniştit sau vino înapoi. Oh, Doamne, cît aş vrea să faci asta. Dar n-o vei face. Înţeleg. Nu sînt furios. Mă întreb doar dacă situaţia ar fi fost alta dacă nu plecam în ziua aceea, lăsîndu-te cu receptorul în mînă. Încă îţi mai văd faţa din acea zi... dar nu, nu e doar din cauza acelei zile nenorocite. Amîndoi plătim pentru păcate vechi... pentru că încă mai cred că suferim amîndoi de pe urma acestei pierderi. Sau tu te-ai vindecat deja? Poate nu-ţi mai pasă. Nu-ţi pot spune sentimentul de goliciune pe care-l simt, dar cred că e ceva ce va trece doar în timp. Nici unuia din noi nu-i va mai păsa. Vor fi nişte ani care s-au dus. Pentru totdeauna. Dar continui

încă să te văd, să te văd, să te văd. Îţi ating părul şi zîmbesc ochilor tăi. Poate că poţi simţi asta acum... zîmbetul meu în ochii tăi, în timp ce-ţi urmezi propriul drum. Mergi în pace, Jessie dragă, îţi promit, dar vecinii s-ar putea să cheme poliţia cînd vei ţipa. Ţine-ţi fixativul la îndemînă şi ai grijă de tine. Mereu, Ian."

Ea rîse printre lacrimi în timp ce citi.... şopîrle şi furnici. Cele două lucruri de care se temuse întotdeauna cel mai tare. În afară de singurătate. Dar se obişnuise cu ea acum, aşa că poate s-ar putea obişnui şi cu şopîrlele şi furnicile... dar cu viaţa fără Ian? Asta va fi mult mai greu. Nu-şi dăduse seama cît de mult îi lipsise glasul lui pînă ce nu citise această scrisoare. Era acolo. Cuvintele lui, tonul lui, rîsul lui, mîinile ciufulindu-i părul în timp ce vorbea. Privirea pe care i-o arunca şi care o făcea să se simtă în siguranţă.

Fără să se gîndească se ridică în picioare şi merse la birou. Mai avea puţină hîrtie acolo. Luă pixul şi se apucă să-i scrie, spunîndu-i că vînduse magazinul, despre casa închiriată în apropierea fermei mătuşii Bethanie. Îi descrisese casa pînă în cele mai mici amănunte aşa cum o învăţase el să facă atunci cînd se apucă de scris. Nu era talentată la asta, dar învăţase cum să facă o descriere, încît cititorul să-şi facă o impresie clară despre ce voise ea să-i spună. Voia ca el să vadă casa în stil victorian în toată splendoarea ei, deşi acum era adăpostită printre buruieni. Avea de gînd să facă curăţenie şi s-o facă să arate drăguţ. Asta îi va ocupa timpul o vreme. Îi dădu adresa şi-i spuse că închiriase casa lor unui cuplu simpatic, fără copii şi animale. O vor păstra în condiţii bune şi avu grijă să-i menţioneze că biroul lui era încuiat. Dosarele lui se aflau în siguranţă. Va încerca să se păzească de şopîrle şi de furnici. Îi scrise tot ce i

veni în minte în această scrisoare. Era de parcă scria unui foarte bun prieten pe care nu-l mai văzuse de foarte mult timp. El fusese întotdeauna asta pentru ea. Lipi un timbru pe plic şi merse la cutia poştală din colţ, dădu drumul scrisorii şi abia apoi observă că Astrid trecea pe lîngă ea în drum spre casă. Îi făcu semn cu mîna, iar Astrid se opri la colţ.

– Ce cauţi aici, seara, Jessie? Vrei să luăm cina împreună?

– Vrei să spui că nu eşti ocupată în seara asta, doamnă Bonne? Sînt uimită. Jessica rîse şi se simţi fericită, cum nu fusese de ani de zile. Acum era nerăbdătoare să plece. În ultimele săptămîni se întrebase chiar dacă nu făcea o greşeală. Totul se petrecuse atît de brusc, atît de rapid. Dar acum ştia că tot ceea ce făcea era bine şi se bucura pentru asta. Se simţea uşurată, de parcă făcuse pace cu sufletul ei. Ian încă exista acolo. În sufletul ei. Chiar şi acum. Jessica încercă să-şi ia gîndurile de la Ian în timp ce-i zîmbi lui Astrid.

– Nu, isteaţo, nu sînt ocupată. Şi am o poftă grozavă de spaghetti. Cum merge cu împachetatul?

– Totul e strîns. Sînt de acord cu spaghetti.

Cinară în zgomotosul haos de la *Vanessi* şi apoi se mutară într-o cafenea în aer liber, pe trotuar, pentru a bea un *cappucino*. Priviră turiştii ce începuseră să apară, primul val din acea vară. Aerul era surprinzător de cald.

– Ei, iubito, cum te simţi? Speriată, tristă, sau bucuroasă?

– În legătură cu plecarea? Toate trei. Seamănă puţin cu plecatul de-acasă pentru totdeauna...Ca şi cum l-aş părăsi pe Ian... din nou, adăugă ea în gînd. Împachetatul „comorilor" lor intime îi trezise atîtea amintiri. Amintiri care era mai bine să rămînă undeva, îngropate

pentru totdeauna. Nu va despacheta din nou acele cutii. Separase lucrurile ei de cele ale lui Ian. Va fi foarte uşor acum, dacă vor vinde casa. Bunurile fiecăruia nu mai făceau parte dintr-o singură grămadă.

– Casa aia pe care ai închiriat-o îţi va ocupa mult timp. Mama spune că-i într-un hal fără de hal.

– Este. Dar nu va mai rămîne aşa mult vreme. Jessie arăta mîndră cînd spuse aceste cuvinte. Iubea deja acel loc. Era ca un prieten nou.

– Voi încerca să trec pe-acolo să te văd înainte de a pleca în iulie.

– Mi-ar face plăcere. Jessica zîmbi, simţindu-se cu inima uşoară şi fericită. O povară pe care n-o putea defini cu exactitate părea să-i fi fost ridicată de pe umeri. Simţise asta pe toată durata serii. Era ca şi cum dintr-odată îţi trecuse o durere de dinţi sau o crampă cu care trăiai de luni de zile, de care nu erai perfect conştient, dar căreia îi simţeai totuşi prezenţa.

– Jessica, arăţi fericită acum. Ştii, m-am simţit îngrozitor de vinovată un timp, pentru că ţi-am luat magazinul. Mi-a fost teamă să nu mă urăşti pentru asta. Astrid părea tînără şi nesigură cînd privi spre Jessica. Dar Jessica zîmbi doar şi-şi clătină părul blond.

– Nu. Nu trebuie să te îngrijorezi din cauza asta. O bătu uşor pe mînă. Nu mi l-ai luat, Astrid. Eu ţi l-am vîndut. Trebuia s-o fac. Ţie sau altcuiva, chiar dacă m-a durut puţin. A fost mai bine că ţi l-am vîndut ţie. Mă bucur acum că e al tău. Cred că m-am maturizat. Şi m-am schimbat foarte mult.

Astrid dădu din cap mulţumită.

– Ştiu că te-ai schimbat. Sper că totul va fi bine.

– Da, şi eu. Zîmbetul ei fu trist, iar cele două femei îşi terminară cafeaua. Erau ca doi soldaţi care făcuseră războiul împreună şi acum nu le mai rămăsese altceva

de făcut decît să-şi dea cu presupusul despre cînd se va instaura pacea. Va fi bine? Jesse spera că da. Astrid se întreba. Parcurseseră amîndouă un drum lung în ultimele luni. Iar Astrid ştia că are acum ceea ce-şi dorea. Jessica nu era încă pe deplin sigură.

– Ai primit veşti de la Geoffrey săptămîna asta, Jessica?

– Da. A sunat şi a spus că va veni să mă vadă săptămîna viitoare la ţară. Fusese destul de subtil şi înţelesese că ea avea nevoie să fie lăsată singură în această perioadă.

– Îţi va face bine.

Jessica dădu din cap, dar nu spuse mai mult.

Soneria sună la ora nouă şi un sfert în dimineaţa următoare. Bagajele ei erau deja gata şi Jessica spăla vasele de la micul dejun, admirînd din cînd în cînd priveliştea. Voia să-şi amintească totul, se agăţa de ultima oră dinaintea plecării. Trebuia să plece repede. Se simţea aproape la fel ca în dimineaţa cînd plecase la colegiu. Trecutul rămînea în urmă şi o aştepta o nouă viaţă. Avea de gînd să se întoarcă înapoi, cel puţin aşa spusese, dar oare va face cu adevărat asta? Nu era pe deplin sigură. Avea o ciudată senzaţie că pleca pentru mai mult timp, nu doar pentru o vară. Poate pentru totdeauna.

Soneria sună din nou şi ea îşi şterse mîinile ude de blugi şi alergă spre uşa de la intrare, dîndu-şi la o parte părul de pe faţă, în picioarele goale, cu cămaşa încheiată doar pe jumătate. Arăta exact aşa cum îi plăcea

cel mai mult lui Ian. Adevărata Jessie.

– Cine e? Rămase în dosul uşii cu un zîmbet slab pe faţă. Ştia că trebuie să fie Astrid sau Katsuko, care voiau să-şi mai ia o dată la revedere. Dar de data aceasta va rîde, nu va plînge cum făcuseră toate trei la magazin.

– Inspectorul Houghton. Simţi cum totul în ea devine stană de piatră. Cu mîini tremurătoare descuie uşa şi o deschise. Buna dispoziţie dispăruse dintr-odată şi, pentru prima oară de luni de zile, simţi cum e din nou cuprinsă de teroare. Era uimitor cît de repede putea reveni totul. Luni întregi zidise acestă temelie, iar în intervalul de timp cît dură să sune o sonerie totul se putea prăbuşi. Sau cel puţin aşa simţea ea.

– Da? Ochii ei păreau de oţel, iar faţa îi era ca o mască.

– Bună dimineaţa. Eu... uh... nu e o vizită tocmai oficială. Am... am găsit pantalonii soţului dumneavoastră ieri în cameră unde se păstrează obiectele personale şi m-am gîndit să vi-i aduc şi să văd ce mai faceţi.

– Înţeleg. Mulţumesc. El îi întinse jenat o pungă maron din hîrtie. Jessie nu-i răspunse la zîmbet.

– Plecaţi într-o excursie? Ochii lui priviră spre cutiile din hol, iar ea privi peste umărul lui şi apoi repede în ochii lui. Ticălosul! Ce drept avea să vină acum, aici? Jessica dădu din cap în loc de răspuns şi privi la picioarele ei. Era un moment bun de a pune capăt războiului, de a-i întinde mîna în semn de pace, de a pleca în linişte. Dar nu putea. El o făcea să vrea să ţipe din nou, să-l lovească, să-i zgîrie faţa. Nu putea suporta să-l vadă. Teroarea şi ura o străbătură într-un singur val şi simţi dorinţa puternică de a se lăsa să alunece pe lîngă perete şi a plînge. Se simţea de parcă fusese luată de

un uragan şi apoi lăsată fără vlagă pe pămînt. Îşi ridică deodată privirea spre el, cu durere în ochi.

– De ce aţi venit azi aici? Era privirea unui copil care nu înţelegea, iar el îşi feri ochii de ai ei.

– Credeam că vreţi să aveţi pantalonii soţului.... Vocea lui se pierdu, iar faţa îi deveni aspră. Venirea sa aici, pentru a o vedea, fusese un lucru prostesc, iar acum era sigur de asta. Dar avusese această dorinţă în ultimele zile. Dorinţa de a o vedea. Pantalonii soţului dumneavoastră zăceau aruncaţi pe jos în cameră..., încercă el să explice. M-am gîndit....

– De ce? Ce v-aţi gîndit? Oare soţul meu trebuie să vină acasă în cîteva zile şi să aibă nevoie de ei? Sau nu se mai poartă uniforme în închisori? Nu prea sînt la curent. N-am mai fost pe acolo în ultimul timp. Regretă imediat cuvintele. Ochii lui maifestară interes şi se încălziră uşor.

– Oh?

– Am fost ocupată.

– Probleme? Vulturul. Apoi îi reîntîlni din nou privirea.

– Chiar vă pasă? Nu va fi ea prima care îşi va muta privirea. Ar fi vrut să-i scoată ochii cu degetele.

– Poate că-mi pasă. Poate... că îmi pare rău. Ştiţi, întotdeauna mi-a părut rău de dumneavoastră în timpul procesului. Păreaţi să credeţi atît de mult în el. V-aţi înşelat, totuşi. Ştiţi asta cum, nu-i aşa? Detesta tonul vocii lui.

– Nu. Nu m-am înşelat.

– Juriul spune că da. Arăta atît de încîntat, ticălosul, atît de sigur de „sistem". Atît de sigur de tot, inclusiv de vinovăţia lui Ian. Voia să-l lovească. Dorinţa era aproape imposibil de controlat.

– Juriul nu mi-a dovedit că m-am înşelat, inspectore

Houghton. Strînse cu putere punga de carton pe care i-o dăduse şi-şi încleştă pumnii.

– Sînteţi... sînteţi liberă acum, doamnă Clarke?

– Asta înseamnă, dacă mi-am părăsit soţul? El aprobă din cap şi scoase un pachet de ţigări din buzunarul hainei. De ce? întrebă ea.

– Din curiozitate. Nenorocitul!

– De aceea aţi venit aici? Din curiozitate? Să vedeţi dacă mi-am părăsit soţul? Asta v-ar face fericit? Simţea că fierbe deja. De ce nu mi-aţi adus asta la magazin? Îi întinse punga cu pantalonii lui Ian.

– I-am adus. Ieri, dar mi-au spus că nu mai lucraţi acolo. E adevărat? Ea dădu din cap.

– Nu mai lucrez. Şi ce-i cu asta? Îl privi din nou în ochi şi simţi dintr-odată cum un an întreg de spaimă dispare. Putea să încerce să facă orice voia. L-ar fi omorît. Cu plăcere. Era o uşurare să se confrunte cu el. Îl privi din nou şi cele şase luni de suferinţă trecură din ochii ei într-ai lui. Văzu imaginea unei fiinţe umane înspăimîntate şi trase adînc din ţigară, ferindu-şi privirea.

– La ce oră plecaţi în călătorie? Aveţi timp să luăm prînzul împreună? Oh, Doamne. Aproape că-i venea să rîdă, numai că nevoia de a plînge era mai mare.

Clătină uşor din cap, privi în jos şi apoi, încet, îşi ridică privirea, în timp ce ochii i se umplură de lacrimi care începură să-i curgă pe obraji. Se terminase. Ultima rămăşiţă a furiei, a groazei şi a terorii, ultima rămăşiţă a durerii curgea acum uşor pe obrajii ei. Procesul, juriul, sentinţa, arestul şi inspectorul Houghton se transformaseră în lacrimi ce-i curgeau încet pe faţă. Nu mai putea suporta s-o privească. Era mult mai rău decît dacă ar fi primit o palmă pe faţă. Îi părea rău că venise. Foarte rău.

Ea respiră adînc, dar nu încercă să-şi şteargă

lacrimile. Avea nevoie ca ele să înlăture ultimele urme ale durerii şi ale suferinţei.

– Plec din acest oraş ca să scap de un coşmar, inspectore. Nu pentru a sărbători. De ce am putea dori să luăm prînzul împreună? Ca să vorbim de vremurile de demult? Despre proces? Despre soţul meu? Despre... Un suspin i se opri în gît şi se sprijini de perete cu ochii închişi, ţinînd încă strîns în mînă punga maron din carton. Totul îi revenise din nou în minte. El adusese totul în aceă pungă maron. Îşi duse mîna la frunte, strînse tare din ochi, respiră încet şi apoi îşi deschise ochii. El plecase. Auzi uşa maşinii trîntindu-se şi o clipă mai tîrziu maşina verde se puse în mişcare. Inspectorul Houghton nu privi nici o clipă înapoi. Ea închise uşa de la intrare încet şi se aşeză în living.

Pantalonii pe care-i scosese din pungă aveau nişte găuri mari tăiate între picioare, unde poliţiştii de la laborator decupaseră din material pentru a testa dacă existau urme de spermă. În timp ce-i privea îşi aminti cum arăta prima oară Ian la închisoare, în pantaloni albi de pijama. Pantalonii erau un cadou grozav de rămas bun.

Dar acum ştia o dată în plus pentru ce pleca din oraş. Şi era bucuroasă. Atîta vreme cît rămînea aici, totul era prezent în ea. Într-o formă sau alta. Se va întreba mereu dacă Houghton va apărea din nou. Într-o zi. Undeva. Cumva. Acum plecase. Pentru totdeauna. La fel şi coşmarul. Şi procesul. Totul. Chiar şi Ian. Trebuia să lase totul în urmă. Nu avea cum să separe răul de bine. Totul era rău, corupt, plin de venin, canceros. Deodată nu mai simţi pic de furie împotriva lui Ian. Nici împotriva inspectorului Houghton. Îşi şterse faţa şi privi prin cameră, realizînd ceva. Nu mai era a ei. Nimic din ea. Nici pantalonii, nici problemele, nici in-

spectorul, nici chiar amintirile urîte. Nu-i mai aparţineau. Aparţineau coşului de gunoi, împreună cu pantalonii pe care-i ţinea în mînă. Plecă. Plecase.

Totul era acum în spatele ei. Hîrtiile lui din birou. Vechile ei cotoare de chitanţe adunate în lăzi şi duse la subsol. Lăsa totul aici, pentru totdeauna. Ceea ce lua cu ea erau clipele frumoase, amintirile dragi, portretul lui Ian pictat de ea la începutul căsătoriei lor... nu putea lăsa asta noilor chiriaşi... cărţi preferate, mici comori. Doar lucrurile bune. Hotărîse că n-avea loc decît pentru asta. La naiba cu inspectorul Houghton! Era aproape bucuroasă că venise. Acum ştia că este liberă. Nu voia să fie liberă, nu încerca să fie liberă, nu se chinuia să fie liberă. Era liberă.

Capitolul 35

Plecarea din San Francisco fu mai uşoară decît crezuse ea. Nu-şi permise să se gîndească. Porni pe autostradă şi merse drept înainte. Nimeni nu venise să fluture batiste sau să plîngă la despărţire, iar ea era bucuroasă pentru asta.

După vizita inspectorului Houghton băuse o ceaşcă de ceai, terminase de spălat vasele, se încălţase, verificase încă o dată ferestrele şi plecase.

Drumul spre Sud era frumos, iar ea se simţea tînără şi aventuroasă, cînd ajunse la casa ei de pe vechiul North Road. Fu profund mişcată cînd intră înăuntru şi văzu ce făcuse mătuşa Beth. Casa era curată, iar sacul de dormit pe care-l trimisese acolo mai devreme nu mai era necesar. În dormitor se afla un pat îngust, cu o pătură viu colorată, îndoită la un capăt al patului. Era cea din dormitorul ei de la mătuşa Beth. Într-un colţ se afla un birou în stil victorian, iar două lămpi luminau camera. Bucătăria era şi ea aranjată. Două balansoare şi o masă mare se aflau în living room, împreună cu un fotoliu aşezat lîngă foc. Peste tot erau lumînări, iar lîngă foc erau cîţiva buşteni. Avea tot ce-i trebuia.

Iar cina cu mătuşa Beth din ziua următoare fu extrem de plăcută. Petrecuse prima noapte singură, în

noua ei casă. Ea dorise acest lucru. Se plimbase dintr-o cameră în alta ca un copil, fără să se simtă singură, ci doar emoţionată. Era ca începutul unei aventuri. Se simţea de parcă renăscuse.

– Ei bine, cum îţi place? Vrei deja să te întorci acasă? Mătuşa Beth chicoti peste ceaşca de ceai.

– În nici un caz. Sînt gata să stau aici pentru totdeauna. Şi, mulţumesc, casa este cît se poate de confortabilă.

– Va fi nevoie de mai mult de atît pentru a o face confortabilă, draga mea.

Dar ceea ce Jessica trimisese dinainte în două cutii fusese de ajutor. Fotografii, plante, o mică bufniţă din marmură şi portretul lui Ian. Mai erau de asemenea pături şi candelabre din bronz, precum şi alte nimicuri pe care ea le iubea. Umplu casa cu plante şi flori viu colorate. La sfîrşitul săptămînii adăugă comorilor ei mai vechi alte cîteva noi pe care le cumpără de la o licitaţie. Două măsuţe joase încrustate manual şi o carpetă ovală de agăţat pe perete. Le aşeză în living şi se dădu apoi cîţiva paşi înapoi, încîntată. Cu fiecare zi ce trecea casa arăta şi mai mult ca un cămin. Îşi adusese cărţi şi cele necesare pentru pictat, dar nu avu deocamdată timp să picteze ceva. Era prea ocupată cu aranjatul casei.

Fiul administratorului fermei mătuşii Beth îşi petrecu weekend-ul la ea, smulgînd buruienile şi cosind pajiştea. Descoperiră chiar un foişor părăsit, departe, în spatele casei. Iar acum ea voia un leagăn. Două, de fapt. Unul, pe care să-l agaţe de un copac înalt de lîngă foişor, de unde putea privi apusul soarelui peste dealuri, iar celălalt pentru a sta în faţa casei, în genul acelora în care stau tinerele cupluri şi-şi şoptesc „Te iubesc" în nopţile calde de vară, legănîndu-se încet

înainte şi înapoi, convinşi că sînt unici în lume.

Scrisoarea de la Ian sosi sîmbătă dimineaţă. Ea se afla în noua casă de şase zile.

„Iată-te deci, fetiţă caraghioasă, cu părul plin de praf şi cu funingine pe vîrful nasului, privind cu mîndrie la ordinea pe care ai reuşit s-o faci în acel haos. Pot să mi te închipui foarte bine, desculţă şi fericită, cu un pai între dinţi. Sau încălţată cu pantofii tăi Gucci şi detestînd mizeria din casă? Cum e? Pot să-mi închipui perfect casa, deşi nu mi te pot imagina dormind fericită în sacul de dormit, pe podea. Dar pare minunat, Jessie şi îţi va face bine. Deşi am fost şocat să aflu despre magazin. Nu-ţi va fi dor de el? Se pare însă că ai luat un preţ bun pe el. Ce-ai să faci cu grămada aia de bani? La acest sfîrşit de săptămînă voi primi veşti în legătură cu realizarea unui film după cartea mea. Nu te bucura dinainte. Asemenea lucruri nu se întîmplă cu adevărat. Se vorbeşte doar despre ele. Deşi, pe de altă parte, nu m-am gîndit niciodată că vei vinde magazinul. Ce sentiment ai? Dureros, sînt convins, dar poate te simţi totuşi uşurată. A venit timpul să faci alte lucruri. Să călătoreşti, să pictezi, să faci curăţenie în acel palat în care te-ai izolat pe perioada verii.... sau pentru mai mult timp? Am simţit ceva din tonul ultimei tale scrisori. Se pare că iubeşti casa, viaţa la ţară şi pe mătuşa Beth. Trebuie să fie o femeie deosebită. Şi cum e cu şopîrlele şi cu furnicile pînă acum? Stau la distanţă? Sau ţi-au năpădit cel mai bun fixativ al tău, care le place la nebunie?

Ea chicoti în timp ce citea. Odată, încercase să omoare o şopîrlă în camera lor de hotel din Florida cu fixativul de păr. Se asfixiaseră amîndouă, ieşiseră din

cameră, dar şopîrlei îi plăcuse foarte mult.

Termină de citit scrisoarea şi merse şi se aşeză la masa mare pe care i-o pusese mătuşa Beth. Voia să-i spună despre lucrurile aduse de mătuşa Beth în casă şi despre cele pe care le cumpărase la licitaţie. Nu i se părea drept să-l lase să creadă că dormea pe podea.

Începură astfel să corespondeze, simplu, fără să pomenească de perioada cînd încetaseră să mai comunice unul cu altul. Ea nu se gîndi la asta, ci îi scrise doar pentru el în legătură cu posibilitatea realizării unui film. Poate că de data asta se va întîmpla. Spera să fie aşa, pentru el.

Fu surprinsă de lungimea scrisorii ei. Se întindea pe şase pagini scrise des şi se făcuse aproape întuneric cînd lipi plicul şi timbrele. Îşi pregăti cina pe aragazul vechi, se culcă devreme şi se sculă foarte devreme a doua zi dimineaţă. Se duse în oraş, expedie scrisoarea şi se opri apoi la mătuşa Beth pentru o ceaşcă de cafea. Dar mătuşa Beth era plecată să călărească.

După-amiaza trecu liniştită şi plăcută. Jessie făcu nişte schiţe în timp ce stătea cu picioarele atîrnîndu-i pe veranda din faţa casei. Se simţea ca sora lui Huck Finn, aşa cum era îmbrăcată într-o salopetă, un tricou roşu şi cu picioarele goale. Soarele îi lumina faţa, ziua era minunată, iar părul ei auriu era strîns în vîrful capului, de unde cîrlionţi liberi îi cădeau pe faţă.

– Bună ziua, *mademoiselle.* Jessica tresări şi desenul îi căzu din mînă. Crezuse că nu era nimeni în apropierea casei. Dar cînd îşi ridică privirea, izbucni în rîs. Era Geoffrey.

– Dumnezeule, ce m-ai speriat! Dar coborî repede de pe verandă, iar el îi ridică de jos schiţa şi o privi.

– Sfinte Doamne, ştii să desenezi! Dar, ceea ce e mult mai interesant, e felul în care arăţi, iar eu te ador! O îmbrăţişă, iar ea îi zîmbi, stînd cu picioarele goale în iarba înaltă din jurul casei. Nu smulseseră încă toate buruienile. Jessica, eşti atît de frumoasă!

– Aşa? Ea rîse, dar nu păru dornică să se elibereze din îmbrăţişarea lui. Începea să-şi dea seama ce mult îi lipsise.

– Da, te ador cînd arăţi aşa. Prima oară cînd te-am văzut erai desculţă şi cu părul ridicat exact în felul ăsta. Ţi-am spus, arătai ca o zeitate grecească.

– Cerule!

– Ei, n-ai de gînd să-mi faci turul casei, după ce m-ai ţinut la distanţă atîta timp?

– Bineînţeles, bineînţeles! Rîse încîntată şi arătă mîndră spre casă. Nu vrei să intri?

– Într-o clipă. Dar mai întîi o cuprinse în braţe pentru un sărut lung şi tandru. Acum sînt gata să văd casa, spuse el. Ea rîse din nou, apoi se opri şi-l privi îndelung.

– Nu, nu eşti.

– Nu sînt? El păru derutat. De ce nu?

– Mai întîi, scoate-ţi cravata.

– Acum?

– Sigur.

– Înainte de a intra înăuntru? Ea dădu din cap de mai multe ori, iar el zîmbindu-i, îşi scoase cravata bleumarin cu alb, care, după cum Jessie ghici corect, era de la *Dior.*

– E o cravată frumoasă, dar nu-ţi trebuie înăuntru. Şi, îţi promit, nu voi spune nimănui că ţi-ai scos-o.

– Promiţi?

– Solemn. Îi întinse o mînă, iar el i-o sărută. Senzaţia din mijlocul palmei fu delicioasă.

– Oh, ce bine a fost!

– Eşti un nesuferit. Bine, deci. Cu asta cum rămîne? Îl privi şi clătină din cap.

– Ce?

– Scoate-ţi şi jacheta.

– Eşti imposibilă. Dar şi-o scoase, o puse pe braţ şi-i făcu o plecăciune. Satisfăcută, milady?

– Aproape. Îi imită accentul, iar el rîse urmînd-o în sfîrşit înăuntru.

Ea îl duse prin fiecare cameră, temîndu-se că s-ar putea să nu-i placă. Voia atît de mult ca lui să-i placă. Era important. Casa însemna atît de mult pentru ea. Era un simbol, pentru cît de mult se schimbase. Deşi era încă destul de goală, ei îi plăcea în felul acesta. Avea spaţiu pe unde să se învîrtă şi putea colecţiona lucruri noi. Se simţea mult mai liberă decît la San Francisco. Aici, totul era nou şi proaspăt.

– Ei bine, ce părere ai?

– Nu e tocmai foarte decorată, nu-i aşa? Ea zîmbi, iar el chicoti, dar ea voia ca lui să-i placă, nu să glumească pe seama ei. Bine, Jessica, nu fi atît de sensibilă, spuse el. E frumoasă, şi e foarte potrivită pentru vară. Dar pentru o viaţă? întrebă ea în gînd. Nu-i spusese încă nimic despre intenţia ei de a sta permanent aici, dar nu era încă nici ea foarte sigură, aşa că nu avea nici un rost să discute acum despre asta. Era ceva ce oricum nu conta prea mult. Dacă se îndrăgostea de ea putea zbura cu avionul lui pînă aici pentru a o vedea. Asta îi va permite să stea singură în timpul săptămînii, să picteze, să se plimbe şi să-şi petreacă timpul împreună cu mătuşa Beth, iar weekend-urile cu el.

– La ce naiba te gîndeşti? Ea tresări cînd el, îi întrerupse gîndurile. Ai un zîmbet extrem de neruşinat

pe faţă.

– Da? Dar nu-i putea spune la ce se gîndise. Asta trebuia să se petreacă încet, nu-i putea spune dinainte cum îşi închipuia ea că va fi.

– Da, şi îmi place la nebunie căsuţa ta. E dulce. Dar el o spuse pe un ton care pe ea o dezamăgi. Intenţia lui fusese bună, dar nu reuşise s-o facă să sune astfel.

– Vrei o ceaşcă de ceai? Era o zi călduroasă, dar lui părea să-i placă ceaiul fierbinte indiferent de vreme. Sau whisky. Sau Martini. Jessie ştia deja.

– Mi-ar face plăcere. Şi apoi, Jessica, draga mea, am o surpriză pentru tine.

– Da? Ador surprizele! Dă-mi-o acum! Arăta din nou ca un copil, aşa cum se trînti pe canapea şi aşteptă.

– Nu acum. Dar mă gîndeam să facem ceva deosebit în seara asta.

– Ce? Şi ea ar fi vrut să facă ceva deosebit, iar asta se putea vedea în zîmbetul ei, dar el nu-l luă în seamă.

– Vreau să te duc la Los Angeles. E o petrecere la consulat. M-am gîndit că s-ar putea să-ţi facă plăcere.

– La Los Angeles? Dar de ce Los Angeles? se întrebă ea. Voia să stea la ţară.

– Va fi o petrecere foarte frumoasă. Bineînţeles, dacă nu vrei... Dar felul în care-o spuse nu-i dădea prea mult de ales.

– Nu, nu... mi-ar face plăcere.... dar m-am gîndit numai....

– Ce să facem aici? M-am gîndit că ar fi mult mai plăcut să dăm o fugă pînă în oraş. Şi vreau să te prezint unora din prietenii mei. O spuse pe un ton atît de drăguţ, încît ea se simţi prost de ezitarea de la început.

Numai că dorise să petreacă o seară liniştită împreună cu el în noua casă. Dar vor mai fi şi alte ocazii. Multe alte ocazii.

– Bine. Sună minunat. Începea să se bucure de invitaţia lui. Ce fel de petrecere e?

– Cravată albă. Cină tîrzie. Vor veni o serie de persoane importante.

– Cravată albă? Dar asta înseamnă costum!

– De regulă, da!

– Dar, Geoffrey, ce naiba pot îmbrăca eu? N-am nimic aici, în afară de lucruri de ţară.

– M-am gîndit la asta.

– Şi atunci, ce voi face? Părea îngrozită. Cravată albă? Dumnezeule! Nu mai văzuse o cravată albă de la balurile acelea ridicole la care mama ei o punea să meargă în urmă cu cincisprezece ani. Şi nu avea nimic ce putea fi îmbrăcat într-o astfel de ocazie. Toate hainele mai elegante se aflau la San Francisco.

– Jessica, dacă nu te vei supăra prea tare pe mine, mi-am permis să... Părea mai nervos decît îl văzuse ea vreodată. Ştia că ea are gusturi rafinate şi era îngrozit de ceea de făcuse. Sper că nu te vei înfuria, dar m-am gîndit că date fiind circumstanţele... eu...

– Ce naiba s-a întîmplat? Era pe jumătate amuzată, pe jumătate speriată.

– Ţi-am cumpărat o rochie.

– Ce-ai făcut? Îl privi uimită.

– Ştiu, a fost un lucru ridicol din partea mea, dar am presupus că probabil nu vei avea nimic aici şi.... Dar ea rîdea de el. Nu era supărată. Nu eşti furioasă? o întrebă el.

– Cum aş putea fi? Nimeni n-a mai făcut aşa ceva pentru mine vreodată. Cu siguranţă, nu un bărbat pe care îl cunoştea atît de puţin. Ce bărbat surprinzător

era! E foarte frumos din partea ta! adăugă ea. Îl îmbrăţişă şi rîse din nou. Pot s-o văd?

– Bineînţeles. Dispăru pe uşă şi reveni cinci minute mai tîrziu, deoarece parcase maşina la o mică distanţă de casă. Dorise să-i facă o surpriză cu sosirea lui, iar *Porsche*-ul nu permitea asemenea surprize. Se întoarse cu o cutie enormă în braţe şi o pungă mare, în care păreau să se afle mai multe cutii mici.

– Ce naiba ai făcut?

– Am făcut cumpărături. Părea încîntat de sine. Le trînti toate pe canapea şi se dădu un pas înapoi, privind mulţumit.

Jessica deschise uşor cutia mare şi scoase un mic strigăt de uimire. Rochia era din cel mai fin material pe care-l văzuse vreodată, un crêpe din mătase, cel mai subţire posibil. Părea să-ţi scape printre degerte. Era de culoarea fildeşului, care punea în evidenţă pielea ei bronzată. Cînd scoase rochia din cutie văzu că modelul acoperea un umăr, lăsîndu-l pe celălalt gol. Iar cînd văzu casa care o realizase nu se mai mira de fineţea materialului şi de modelul deosebit al rochiei. Geoffrey îi cumpărase o rochie de „haute-couture", care îl costase cel puţin două mii de dolari.

– Dumnezeule, Geoffrey! Cuvintele îi lipseau cu desăvîrşire.

– Nu-ţi place.

– Glumeşti? E minunată. Dar cum ai putut să-mi cumperi aşa ceva?

– Îţi place sau nu, la naiba? Nu putea deduce ceva clar din exclamaţiile ei şi asta îl enerva la culme.

– Sigur că-mi place. Îmi place la nebunie. Dar n-o pot accepta. E o rochie extrem de scumpă.

– Şi? Ai nevoie de ea pentru seara asta. Ea rîse de logica lui.

– Nu chiar. E ca şi cum mi-aş lua o nouă maşină. Şi încă un *Rolls,* adăugă în gînd.

– Dacă îţi place, vreau s-o îmbraci. Crezi că-ţi vine? Ea nu voia nici măcar s-o probeze, dar murea de curiozitate să vadă cum îi vine. Doar pentru o clipă.

– O voi proba, dar n-o voi păstra. În nici un caz.

– Prostii.

Dar merse s-o probeze şi cînd veni înapoi, zîmbea. Iar ceea ce el văzu îl făcu de asemenea să zîmbească.

– Sfinte Doamne, ce frumoasă eşti, Jessica! N-am văzut pe nimeni care să arate aşa de bine într-o astfel de rochie. Arăta de parcă fusese făcută special pentru ea. Aşteaptă, trebuie s-o probezi cu astea, adăugă el. Căută în pungă şi scoase o cutie de pantofi. O deschise şi Jessie văzu nişte sandale de aceeaşi culoare cu rochia, cu barete subţiri şi tocuri delicate. Din nou, îi veneau perfect. Geoffrey se pricepea cu siguranţă la cumpărături. Urmă apoi o geantă mică, argintiu cu alb. Toate la un loc creau o imagine ameţitoare. Amîndoi erau copleşiţi. El, privind-o cît e de frumoasă, ea de felul în care era îmbrăcată. Era obişnuită cu haine bune, dar asta erau extravagant de frumoase. Şi cumplit de scumpe.

– Ei, atunci am stabilit. El păru hotărît şi mulţumit. Unde-i ceaiul meu?

– Doar nu te aşteptai să servesc ceaiul îmbrăcată aşa?

– Nu. Scoate-le.

– Da, dragul meu, le voi scoate şi nu le voi mai pune. Sînt frumoase, dar nu le pot accepta.

– Poţi şi le vei accepta. Nu mai discut despre asta.

– Geoffrey, eu...

– Liniște. O făcu să tacă cu un sărut, iar ea simți că-i fuge pămîntul de sub picioare. Cînd voia, el putea să fie foarte hotărît. Acum adu-mi ceaiul, şopti el.

– Eşti imposibil. Îşi scoase rochia şi-i aduse ceaiul, dar în cele din urmă el cîştigă. La ora şase ea ieşi din cadă, se machie şi-şi aranjă părul, apoi îmbrăcă rochia. Se simţea puţin de parcă se prostitua. O rochie de două mii de dolari nu era un cadou obişnuit. El o făcuse să pară ceva banal, dar nu era aşa. Cînd îşi trecu rochia peste cap simţi că ameţeşte.

La fel simţi şi el cînd o văzu, douăzeci de minute mai tîrziu în uşa dormitorului. Casa nu era cu siguranţă obişnuită cu genul ăsta de grandoare. Geoffrey se dusese la casa prietenilor lui să se schimbe şi se întoarse arătînd impecabil. Pieptul cămăşii era perfect neted şi apretat. Nimic pe el nu părea să se clintească. Arăta ca un personaj dintr-un film al anului 1932. Jessica zîmbi cînd îl văzu.

– Arătaţi frumos, domnule.

– Doamnă, nici n-aveţi idee cît de extraordinară arătaţi.

– Trebuie să spun că mă simt nemaipomenit. Dar oarecum ca Cenuşăreasa. Eşti sigur că nu mă voi transforma într-un dovleac la miezul nopţii? Era încă foarte jenată de extravaganţa acestei seri, dar se lăsase convinsă de insistenţele lui. Trebuia să recunoască că era amuzant.

– Eşti gata să mergem, iubito? „Iubito" era ceva nou, dar n-o deranja. Se putea obişnui cu asta. Presupunea că se putea obişnui cu foarte multe lucruri dacă încerca.

– Da, domnule. Privi în jos spre mîinile ei şi-şi dori să aibă bijuterii şi mănuşi. La orice eveniment de genul acestuia, trebuia să porţi mînuşi lungi, din piele albă şi

fină de ied şi bijuterii... bijuterii... ceva îi trecu prin minte în timp ce se pregăteau de plecare. Aşteapă o clipă, Geoffrey, spuse ea. Îl adusese cu ea, dar uitase complet. Îl ascunsese din motive de securitate. Dar se va potrivi perfect.

– S-a întîmplat ceva?

– Nu, nu. Zîmbi maliţios şi alergă înapoi în dormitor, unde se aplecă cu grijă pentru a scoate un mic pachet de sub pat. Fusese singurul loc la care se putuse gîndi. Dar dorise să-l aducă aici cu ea. Scoase repede cutia din ascunzătoare şi o deschise, scoţînd din ea caseta de piele şi răsturîndu-i conţinutul în palmă. Era mai frumos ca niciodată, iar pentru o clipă inima i se opri cînd îl văzu. Îi trezea amintiri dureroase, dar şi frumoase în acelaşi timp. Îşi aminti de cîte ori îl văzuse pe mîna mamei ei... apoi scoţîndu-l din cutie pentru Ian... punîndu-l la loc cînd procesul se terminase. Era inelul cu smarald al mamei ei. Nu-l purtase niciodată. Dar seara asta era potrivită pentru a-l pune, ca pe un lucru frumos, cu care te mîndreşti, ca pe ceva deosebit care-ţi fusese dăruit. Seara asta semnifica un nou început în viaţa ei. Era perfect. Ochii i se umplură de lacrimi cînd şi-l puse pe deget. Simţi aprobarea mamei ei.

– Jessica, ce faci? Avem de mers destul pînă la Los Angeles, grăbeşte-te.

Ea zîmbi şi privi inelul pe deget. Era exact ce avea nevoie. Mai avea şi o pereche de cercei cu perle pe care Ian îi dăruise în urmă cu cîţiva ani. Erau singurele bijuterii pe care le adusese, cu excepţia inelului, la care nu se gîndise că-l va purta. Aruncă o ultimă privire în oglindă şi zîmbi pentru sine, grăbindu-se să se întoarcă la Geoffrey.

– Vin! strigă ea.

– Totul e-n ordine?
– E minunat.
– Gata?
– Da, domnule.
– Oh, şi apropo, am uitat să-ţi dau astea.
„Astea" erau încă două cutii, una lungă şi plată, cealaltă cubică.
– Încă? Geoffrey, eşti nebun! Ce faci? Părea că e Crăciunul. De ce făcea toate astea? Nu voia cadouri, dar el păru atît de jignit cînd ea începu să-l certe, încît începu să deschidă cutiile. Nici un bărbat nu mai făcuse aşa ceva pentru ea pînă acum.
În timp ce desfăcea cutia lungă, Geoffrey exclamă dintr-odată.
– Jessica, ce frumos! Ce bijuterie fină şi deosebită! Admiră inelul mamei ei. Ea întinse mîna ce-i tremura pentru ca el să-l vadă mai bine. Trebuie să aibă o mare valoare pentru tine, nu-i aşa? Ea dădu din cap şi apoi, după o pauză, el adăugă cu voce slabă: E inelul pe care l-ai primit la logodnă?
– Nu. Îl privi serioasă. A fost al mamei mele.
– A fost?...Ea a... Deci ăsta era motivul pentru care nu vorbea niciodată despre familia ei. Îi spusese despre frate, dar nu pomenise niciodată despre părinţi. Acum înţelegea de ce.
– Da, ea şi tatăl meu au murit la interval de cîteva luni unul după altul. A trecut mult timp de atunci, deşi uneori nu mi se pare aşa. Dar niciodată... n-am purtat niciodată inelul, ca în seara asta.
– Sînt onorat că l-ai pus cînd mergi împreună cu mine. Îi trase faţa spre el cu vîrful degetului şi o sărută cu o infinită tandreţe. Ea îşi simţi întreg corpul străbătut de fiori. Apoi el se dădu înapoi şi zîmbi. Haide, spuse el. Deschide cutiile. Ea uitase de cutii, dar continua să le deschidă.
În cutia lungă se aflau mînuşile la care se gîndise în timp ce se îmbrăca. Era de parcă el îi citise gîndurile.

Din nou.

– Te gîndeşti la toate! Rîse încîntată şi-şi trase una pe mînă. Cum de mi-ai ştiut toate mărimile?

– O doamnă n-ar trebui să întrebe nicidodată aşa ceva, Jessica. Asta presupune că am foarte multe cunoştinţe despre femei.

– Aha! Ideea o amuză. Deschise apoi cealaltă cutie. Era atît de mică încît o ţinea într-o palmă. Geoffrey o urmărea cu mare interes în timp ce rupse hîrtia şi scoase cutiuţa din piele bleumarin. Ea o deschise, apoi trînti repede capacul la loc. Dumnezeule, Geoffrey! exclamă ea. Nu! El nu-şi putu da seama dacă era furioasă sau încîntată, dar îi luă cutia din mînă, o deschise şi scoase cu grijă cele două diamante în formă de lacrimă punîndu-le în dreptul urechilor ei.

– Sînt exact ceea ce-ţi trebuie. Pune-i! Era un ordin, dar Jessica făcu un pas înapoi şi-l privi.

– Geoffrey, nu pot. Chiar nu pot. Diamante? De-abia îl cunoscuse. Iar cerceii nu erau foarte mici. Erau dumezeieşti, dar nu-i putea accepta. Geoffrey, îmi pare rău.

– Nu fi proastă. Încearcă-i doar pentru seara asta. Dacă nu-ţi plac mi-i poţi da înapoi.

– Dar imaginează-ţi că aş pierde unul.

– Jessica, sînt ai tăi. Dar ea clătină din cap, rămînînd fermă pe poziţie. Te rog, spuse el. Părea atît de dezamăgit, încît ei i se făcu milă de el. Dar nu putea accepta diamante de la acest bărbat... acceptase deja prea multe, care erau oricum mult prea scumpe. Dar diamante? Cine era acest bărbat? Nu conta cine era, ea ştia cine este ea, ce putea şi ce nu putea face. Iar asta nu putea face. Nu. Dar el o privea atît de trist, încît ea simţi pentru o clipă că cedează. Încearcă-i numai, o rugă el.

– Bine, Geoffrey, dar nu-i voi purta în seara asta şi nu-i voi păstra. Păstrează-i tu. Şi poate într-o zi... Încercă să-l facă să se simtă mai bine şi-şi duse mîna la

urechi pentru a-şi scoate unul din cercei. Atunci îşi aminti că avea în urechi cerceii cu perle de la Ian...

Perlele erau mult mai puţin grandioase ca diamantele, dar ei îi plăceau. Încercă unul din cerceii lui Geoffrey, care arăta nemaipomenit pe lobul urechii ei stîngi... dar pe lobul urechii drepte se afla mica perlă de la bărbatul care o iubise.... de la Ian...

– Nu-ţi plac. Păru zdrobit.

– Îmi plac. Dar nu pentru acum.

– Arătai de parcă ceva te-a întristat foarte tare.

– Nu fi caraghios. Îi zîmbi şi-i înapoie cerceii, apoi se aplecă şi-l sărută cast pe obraz. Nici un bărbat nu a fost atît de bun cu mine, Geoffrey. Nici nu ştiu ce să zic.

– Stai jos şi bucură-te. Acum. Plecăm. El nu mai insistă cu privire la cercei şi-i lăsară în sertarul biroului ei. Ea se simţea uşurată că nu-i purta. Geoffrey avusese dreptate. Cînd îşi scosese cercelul de la Ian se întristase. Nu era încă pregătită pentru asta. Va veni cu timpul. Încă mai ţinea la unele aminiri. Cum ar fi portretul lui, care atîrna acum deasupra căminului.

Petrecerea fu ca una dintr-un film ce costase mai multe milioane de dolari. Şampanie în cantităţi apreciabile, majordomi şi servitoare în uniforme apretate. Deasupra podelei de marmură cădea umbra unui imens candelabru de cristal. Stîlpi şi coloane, tapiserii Aubusson şi mobilă stil Ludovic al XV-lea, diamante, smaralde şi safire care valorau adevărate averi, sute de blănuri de nurcă. Era genul de petrecere despre care citeşti, dar nu-ţi poţi imagina că vei lua parte vreodată. Dar ea se afla acolo, împreună cu Geoffrey. Aproape fiecare persoană de acolo era fie britanic, fie cineva celebru, fie

amîndouă. Iar Geoffrey părea să-i cunoască pe toţi. Vedete de cinema pe care Jessie le ştia doar din ziare veneau şi-l salutau, promiteau să-l sune, sau îşi lăsau rujul pe obrajii lui. Mai mulţi ambasadori îl înconjurară şi o invitară pe Jessie să danseze. Oameni de afaceri şi diplomaţi, politicieni, vedete de cinema şi celebrităţi cu renume dubios. Toată lumea se afla acolo. Era genul de petrecere pentru care aşteptai ani de zile ca să fii invitată. Dar ea era acolo, cu Geoffrey, care se dovedi a fi nu un „domn": ci un „sir".

– De ce nu mi-ai spus?

– De ce? E o prostie. Nu crezi?

– Nu. E o parte din numele tău.

– Acum ştii. Contează? Părea amuzat, iar ea clătină din cap. Bine, atunci. Acum, ce-ai zice să dansezi cu mine, lady Jessica?

– Da, sir. Majestatea Voastră, Înălţimea Voastră, Alteţea Voastră.

– Oh, taci din gură!

Petrecerea dură pînă la ora două şi ei rămaseră pînă la sfîrşit. Era aproape ora patru cînd se întoarseră în căsuţa victoriană ascunsă printre dealuri.

– Acum ştiu că sînt Cenuşăreasa.

– Dar te-ai distrat bine?

– Am petrecut o seară nemaipomenită. Se simţise puţin de parcă el voise să o arate lumii, s-o etaleze, ca pe o păpuşă nouă, dar el o prezentase tuturor, aşa că nu se putea plînge. La cîte întîlniri primeai rochii în valoare de două mii de dolari şi cercei cu diamante? Ce seară! Privi din nou spre inelul mamei ei cînd coborîră din maşină. Era bucuroasă că-l pusese. Nu numai pentru că era cu smarald, dar pentru că fusese al mamei ei.

– Arăţi strălucitoare în seara asta, Jessica. Am fost atît de mîndru de tine!

– E doar din cauza rochiei.

– Rahat!

– Ce? Rîse uşor şi-l privi amuzată. Sir Geoffrey a spus „rahat"? Nu credeam că rosteşti asemenea cuvinte!

– Ba da şi încă multe altele pe care nu le ştii încă, draga mea.

– E revoltător. Se priviră unul pe altul cînd ajunseră în faţa casei. Nu ştiu ce să-ţi ofer: coniac, cafea, ceai sau o aspirină. Care din astea?

– Vom vedea înăuntru. Ea urcă treptele cu graţia unui fluture în minunata rochie albă. Chiar şi la sfîrşitul serii arăta ca o apariţie ireală, fără să pară nici un pic obosită. Iar el o plăcea enorm. De fapt, hotărîse să nu mai aştepte foarte mult. Ea era exact ce-şi dorea şi sosise momentul. O căutase pe Jessie, de mult, de foarte mult timp. Ştia că ea nu e încă complet pregătită, dar va fi foarte curînd. El o va ajuta să înlăture pînzele de păianjen care îi mai populau prezentul. Din cînd în cînd ochii ei mai erau bîntuiţi de fantome ale trecutului, dar era timpul să renunţe la ele. Avea nevoie de ea. Făcuse o impresie minunată la petrecere. Toată lumea spusese acest lucru.

– Te duci des la asemenea petreceri? Îşi înăbuşi un căscat şi-şi scoase sandalele dăruite de el.

– Uneori. Chiar ţi-a plăcut?

– Cărei femei nu i-ar fi plăcut, pentru numele lui Dumnezeu? Geoffrey... scuză-mă, Sir Geoffrey... zîmbi ea ca şi cum ai fi regină pentru o zi. Toată lumea era acolo. Trebuie să-ţi spun că am fost foarte impresionată.

– Şi ei la fel.

– De ce?

– Din cauza ta. Ai fost cea mai frumoasă femeie de acolo. Dar ea ştia că nu era adevărat, iar mai mult de jumătate din atenţia pe care o primise se datorase rochiei. El o echipase bine pentru debut. Dar la acea petrecere fuseseră cîteva din cele mai celebre frumuseţi ale lumii. Nu se compara nici pe departe cu ele. Nu era

genul ăsta de femeie, care îşi înşiră diamantele de la o ureche la alta, îşi trag după ele blănurile de chincilla şi sînt îmbrăcate cu ultima rochie a lui *Givenchy*. Aceste femei făceau parte din elită.

– Mulţumesc. Era mai simplu să nu protesteze. Ceai? întrebă ea.

– Nu. O privea gînditor, puţin distrat.

– Vrei să aprind focul? Avea chef să stea cu el de vorbă aşa cum făcea cu... nu! Nu putea permite să facă asta.

– Cine e? El arătă către faţa copilărească de deasupra căminului, iar Jessica zîmbi. Fratele tău?

– Nu. Altcineva.

– Domnul Clarke? Ea aprobă din cap, cu faţa serioasă acum. Îi mai ţii agăţat portretul?

– Eu l-am pictat.

– Ăsta nu-i un motiv. Îl mai vezi? El se gîndise fără un motiv anume că nu se mai vedeau, deşi nu discutaseră niciodată despre asta.

– Nu.

– Aşa-i cel mai bine. Apoi făcu un lucru care-i opri în loc inima lui Jessie. Fără să întrebe, fără să spună nimic, luă portretul de unde era agăţat şi-l aşeză uşor jos, lîngă biroul ei, cu faţa la perete. Cred că e un moment potrivit să-l dăm la o parte, nu-i aşa, draga mea? Dar în vocea lui nu se simţea nici urmă de întrebare, iar pentru o clipă ea fu prea uimită ca să poată vorbi. Voia ca portretul să rămînă la locul lui. Îi plăcea. Îl adusese special cu ea de la San Francisco. Sau poate că el avea dreptate? Nu mai era loc pentru acest tablou? N-ar mai fi trebuit să fie şi amîndoi ştiau asta foarte bine.

– Nu vrei un ceai? Nu se putea gîndi la nimic altceva, iar vocea ei era o şoaptă.

– Nu. Zîmbind, clătină din cap şi se îndreptă încet spre ea. Se opri în faţa ei şi o sărută plin de dorinţă. Sărutul lui o pătrunse pînă în cele mai adînci unghere.

Avea nevoie de el acum. El îi luase ceva de care ea avea nevoie pentru a supravieţui. Iar acum începea să aibă nevoie de el. Nu i-l putea lua pe Ian? Dar el asta făcea şi ea îl lăsa s-o facă. Rămaseră lipiţi unul de altul, în timp ce gurile se devorau avide una pe alta, iar el îi desfăcu uşor agăţătoarea cu care se prindea rochia pe umăr. Rochia căzu pînă la mijloc, iar el îşi coborî uşor gura pe sînii ei, în timp ce întregul ei corp părea să-l dorească... dar ceva în interiorul ei spunea nu.

– Geoffrey... Geoffrey... El continuă s-o sărute, iar rochia alunecă uşor de pe ea. Toată acea mătase deosebită se afla acum căzută grămadă la picioarele ei, în timp ce el cu grijă, continua s-o dezbrace. Ea îşi plimbă la întîmplare mîinile peste pieptul scrobit al cămăşii lui, dar nu reuşi să pătrundă dedesupt. Îi simţi erecţia puternică, dar fermoarul pantalonilor păru şi el să-i opună rezistenţă. Şi într-o clipă se pomeni goală în faţa lui, în timp ce el era complet îmbrăcat, în costum şi cu cravată.

– Dumnezeule, Jessica, ce frumoasă eşti, dragostea mea... frumoasă, frumoasă, elegantă,... O duse uşor în dormitor, şoptindu-i mereu cuvinte de dragoste, iar ea îl urmă, ca în transă, pînă ce el o întinse cu grijă pe pat. Îşi scoase apoi haina, iar ea aştepta. Părea că se află sub o vrajă emanată de el. Haina lui era acum dezbrăcată, dar cămăşa albă scrobită era tot acolo. Îl făcea să arate ca un chirurg, iar ea îşi întoarse capul pe pernă dar, deodată, simţi o înţepătură. Nu-şi scosese încă cerceii şi-şi duse mîna la urechi, simţind perlele atîngîndu-i palma. Perlele.... Perlele lui Ian... iar acest bărbat se dezbrăca în faţa ei. O dezbrăcase pe ea. Ea era goală şi aşa va fi şi el, iar el dăduse jos portretul lui Ian de pe perete...

– Nu! Se ridică brusc de pe pat şi-l privi, de parcă el îi aruncase un pumn de apă rece pe faţă.

– Jessica?

– Nu!

El se aşează lîngă ea şi o cuprinse în braţe, dar ea se zbătu pentru a se elibera, strîngînd cu putere în mînă cerceii cu perle.

– Nu-ţi fie frică, draga mea. Voi fi blînd, îţi promit.

– Nu, nu! Simţi un nod în gît şi sări de lîngă el, trăgînd pătura mătuşii Beth şi acoperindu-se cu ea. Ce se întîmpla cu ea, totuşi? Pentru o clipă se gîndi că înnebuneşte. Cu numai cîteva minute înainte îl dorise cu disperare, sau, cel puţin, aşa crezuse. Iar acum simţea că nu putea. Nu putea. Acum îşi dădu seama de tot.

– Jessica, ce dracu', se întîmplă? Ea se ghemui lîngă fereastră, în timp ce lacrimile îi curgeau pe faţă.

– Nu mă pot culca cu tine. Îmi pare rău... eu...

– Dar ce s-a întîmplat? Acum o clipă... El părea total derutat. Nu i se întîmplase niciodată aşa ceva. Niciodată.

– Ştiu. Îmi pare rău. Poate ţi se pare o nebunie, dar...

– Dar ce, la naiba? Stătea în faţa ei, părînd foarte nervos din cauza acestei întîmplări. Haina lui era aruncată pe podea. Ce s-a întîmplat cu tine? întrebă el din nou.

– Pur şi simplu nu pot.

– Dar, draga mea, te iubesc. Porni spre ea, pentru a o lua în braţe, dar ea nu avea de gînd să-l lase.

– Nu mă iubeşti. Era ceva ce simţea, nu ceva se putea explica. Şi, cel mai important era că ea nu-l iubea. Voia să-l iubească. Ştia că ar fi trebuit să-l iubească. Ştia că era genul de bărbat pe care femeile l-ar fi iubit şi l-ar fi implorat să se căsătorească cu ele. Dar ea nu-l iubea. Şi nu putea şi ştia că niciodată nu va putea.

– Cum adică nu te iubesc? Ce naiba, Jessica, dar vreau să mă căsătoresc cu tine. Ce fel de joc crezi că am jucat? Nu eşti genul de femeie pe care un bărbat

şi-o face amantă. Crezi că te-aş fi dus la petrecerea din seara asta dacă n-aveam intenţii serioase? Nu fi absurdă.

– Dar nu mă cunoşti. Cuvintele se auziră ca o tînguire din colţul unde se afla ea.

– Te cunosc destul.

– Nu, nu mă cunoşti. Nu ştii nimic despre mine.

– Educaţia se vede. Oh, Doamne!

– Dar ce ştii despre sufletul meu? Despre ce gîndesc, despre ce simt, despre cine sînt, despre ce vreau?

– Vom afla asta unul de la celălalt.

– După? Ea păru îngrozită.

– Unii oameni aşa procedează.

– Dar nu eu.

– Tu nu ştii ce vrei. Şi dacă ai avea puţină minte, te-ai căsători cu un bărbat care să-ţi spună ce să faci şi cînd să faci. Vei fi mult mai fericită aşa.

– Nu, nu voi fi. Am vrut asta înainte, Geoffrey, dar nu mai vreau. Vreau să dau în măsura în care iau, vreau să fiu atît o femeie matură cît şi un copil. Nu vreau să fiu forţată să fac anumite lucruri, nu vreau să fiu îmbrăcată şi arătată precum o păpuşă. Asta ai făcut în seara asta cu mine. Ştiu că ai avut intenţii bune, dar n-am fost altceva decît o păpuşă *Barbie* şi asta aş fi tot timpul. Nu!

– Îmi pare rău dacă te-am jignit. Se aplecă şi-şi ridică haina de jos. Începea să-şi pună întrebări în legătură cu ea. Părea un pic nebună.

Dar dintr-odată ea nu se mai simţea deloc nebună. Se simţea bine şi ştia că făcea ceea ce trebuia. Poate nimeni altcineva n-ar fi fost de aceeaşi părere, dar ea ştia că aşa era.

– Tu nici măcar nu vrei copii. Era o acuzaţie ridicolă, pentru ora cinci dimineaţa, aşa cum stătea, înfăşurată într-o pătură, vorbinu-i unui bărbat în costum şi cu cravată albă.

– Iar tu vrei copii?

– Poate.

– Prostii. Toată această poveste e o prostie, Jessica. Dar n-am de gînd să stau aici şi să mă cert cu tine. Ştii care e poziţia mea. Te iubesc şi vreau să mă căsătoresc cu tine. Cînd îţi revii, dă-mi un telefon. O privi pătrunzător, clătină din cap, merse spre colţul unde se afla ea, o sărută pe creştetul capului şi o bătu prieteneşte pe umăr. Noapte bună, draga mea. Te vei simţi mult mai bine dimineaţă.

Ea nu spuse nici un cuvînt cînd el plecă, dar după aceea strînse toate cadourile dăruite de el în cutia mare şi albă pe care o adusese. Dimineaţă le va trimite pe toate la casa unde locuia el. Poate că era un lucru nebunesc, dar era sigură că asta dorea. Nu fusese niciodată atît de sigură de ceva în toată viaţa ei. Puse cerceii cu perle jos, pe noptieră, iar acum nu-i era nici măcar somn. Stătea goală şi fericită în living, bînd o cafea neagră şi fierbinte, în timp ce soarele se înălţa peste dealuri. Portretul se afla din nou pe perete.

Capitolul 36

– Ce mai face tînărul tău? Ea şi mătuşa Beth beau împreună ceai cu gheaţă după o lungă plimbare făcută călare. Jessica fusese neobişnuit de tăcută.

– Care tînăr? Dar nu păcălea pe nimeni.

– Înţeleg. Vrei să ne jucăm de-a şoarecele şi pisica, sau a ieşit din cursă? Ochii mătuşii Beth îi cercetară pe ai ei, iar Jessie schiţă un zîmbet. „De-a şoarelece şi pisica", într-adevăr.

– Ai nimerit-o. A ieşit din cursă.

– Cu un motiv anume? De această dată era surprinsă. Am văzut o fotografie grozavă cu amîndoi, la o petrecere foarte simandicoasă din Los Angeles, adăugă ea.

– Unde naiba ai văzut asta? Jessica nu era deloc încîntată.

– Vai, vai! Trebuie să fi căzut într-o cumplită disgraţie! Am văzut fotografia într-un ziar din Los Angeles. Era vorba de o petrecere dată la un consulat, nu-i aşa? Erai înconjurată de un număr destul de mare de persoane ilustre.

– N-am observat. Jessie părea foarte tristă.

– Sînt impresionată. La fel era şi Jessie. Dar nu într-un mod plăcut. Se întrebă cine altcineva mai văzuse fotografia. Nu mai avea nici un rost acum să fie asociată cu persoana lui Geoffrey. Oh, bineînţeles... ca în toate situaţiile similare, bîrfa va continua un timp să funcţioneze. Şi va fi probabil mult mai greu de suportat

pentru Geoffrey. El se va mai întîlni cu toţi acei oameni. Ea nu. A făcut ceva neobrăzat, sau pur şi simplu era plictisitor, sau trebuie să-mi văd de treaba mea? o întrebă mătuşa Beth.

– Sigur că nu. Nu, numai că eu n-am putut, asta e singura explicaţie. Am vrut să pot să-l iubesc. Dar n-am putut. Era un bărbat perfect. Avea totul. A făcut totul. Era tot ce-şi putea dori o femeie. Numai că... eu... nu pot să explic, mătuşă Beth. Am avut senzaţia că va încerca să mă transforme în ceea ce voia el.

– E un sentiment neplăcut.

– Am avut mereu senzaţia că mă pune la încercare, că mă expune. M-am simţit atît de ... singură cu el. Nu-i o nebunie? N-aveam nici un motiv să mă simt aşa. Îi povesti despre rochie şi cerceii cu diamante. Ar fi trebuit să fiu foarte emoţionată. Dar n-am fost. M-a speriat. A fost prea mult... nu ştiu. Eram atît de străini.

– Oricine va fi un străin la început. Jessica dădu din cap gînditoare şi-şi termină ceaiul cu gheaţă. Părea suficient de drăguţ, contină mătuşa Beth, dar dacă nu există acel ingredient magic... nu are nici un rost. Jessica îşi aminti din nou de acea noapte.

– Mă tem că nu m-am retras foarte elegant. M-am făcut de rîs. Zîmbi amintindu-şi, iar Beth izbucni în rîs.

– Probabil că i-a făcut bine. Era îngrozitor de „cum se cuvine".

– Într-adevăr era. Şi era îmbrăcat în costum şi cu cravată albă, iar eu practic am făcut o criză şi aproape că am început să arunc cu lucrurile prin cameră. I-am trimis toate cadourile înapoi a doua zi.

– I le-ai aruncat pe fereastră? Beth era foarte amuzată şi aproape spera ca ea să fi făcut asta. Bărbaţii aveau nevoie de senzaţii tari.

– Nu. Roşi o clipă. Am trimis pe unul din ajutoarele tale de la fermă să i le ducă înapoi a doua zi.

– Deci asta fac ajutoarele mele după-amiezele?

– Îmi pare rău.

– Să nu-ţi pară. Sînt sigură că indiferent cine a fost, a savurat din plin întreaga poveste.

Rămaseră o clipă tăcute, iar Jessica se încruntă.

– Ştii ce m-a mai deranjat?

– Sînt nerăbdătoare să aflu.

– Încetează să mă mai necăjeşti... vorbesc serios. Dar îi făcea plăcere să vorbească cu prietena ei. Nu voia copii, spuse ea.

– Nici tu nu vrei. Ce te-a deranjat la asta?

– E o întrebare bună, dar s-a întîmplat ceva. Nu cred că ideea unui copil mă mai înspăimîntă acum atît de tare. M-am tot gîndit că... nu ştiu, sînt oricum prea bătrînă, dar m-am gîndit că... Ştia că nu era prea bătrînă, dar voia să-i spună cineva asta.

– Vrei un copil? Beth era uimită. Vorbeşti serios?

– Nu ştiu.

– Cu siguranţă că nu e prea tîrziu, la vîrsta ta. Nu ai încă nici treizeci şi doi de ani. Dar trebuie să-ţi spun că sînt surprinsă.

– De ce?

– Pentru că ţi-era atît de teamă. Nu erai deloc pregătită să faci faţă competiţei. Dacă vei avea o fată frumoasă? Ai putea suporta? Gîndeşte-te la asta. Poate fi foarte dureros pentru o mamă.

– Dar poate şi o răsplată. Nu-i aşa că sună prosteşte? Mă simt ca o idioată. Gîndul ăsta m-a preocupat în ultimul timp, dar n-am avut curajul să spun nimănui. Toată lumea e convinsă că sînt ceea ce sînt: femeia de carieră, orăşeancă ce detestă copiii, iar acum proaspăt divorţată şi fericită. Chiar atunci cînd încetezi să mai fii aceeaşi persoană, se pare că nimeni nu te lasă să-ţi scoţi vechile etichete.

– Atunci arde-le. Trebuie s-o faci, cu siguranţă. Ai renunţat la soţul tău, la magazinul tău, la oraşul tău. N-a mai rămas mult de schimbat. O spuse cu tristeţe, dar afectuos. Şi la naiba cu ce cred ceilalţi. Sînt multe lucruri pe care nu le putem schimba, dar dacă unele

vrei şi poţi să le schimbi, dă-i drumul.

– Imaginează-ţi tu. Eu nici măcar nu-mi mai pot aminti cum a fost şi nici nu sînt sigură că aş vrea. N-am fost niciodată prea romantică faţă de subiectul ăsta, deşi o iubesc pe Astrid foarte mult.

– Ştii, am senzaţia că am trăit cîteva capitole din viaţa mea într-un fel, iar acum vreau să merg mai departe. Nu vreau să arunc trecutul pe fereastră, ci doar să merg mai departe. Ca într-o călătorie. Am stat prea mult în aceeaşi ţară. După un timp, simţi nevoia să pleci. Cred că asta s-a întîmplat. Am fost în diverse locuri, am avut diferite dorinţe. Mă simt iarăşi nouă, mătuşă Beth. Singurul uocru trist e că n-am pe nimeni cu care să împart acest sentiment.

– L-ai fi putut avea pe Geoffrey. Gîndeşte-te numai ce-ai pierdut! Dar mătuşa Beth nu credea că pierduse cu adevărat ceva. În bărbatul acela nu ardea focul suficient de tare, nu avea suficientă îndrăzneală şi visuri sălbatice! Călătoria lui era bine-stabilită. Ar fi fost foarte plictisitoare. Ştia că Jessie făcuse ceea ce trebuia. Se întrebă doar cît de violent va reacţiona Jessie acum. Te-a mai preocupat şi altceva în ultimul timp, nu-i aşa? o întrebă ea.

– Nu sînt sigură la ce te referi.

– Ba da, eşti. Foarte sigură. Nu eşti sigură ce vreau să-ţi spun, dar ştii sigur la ce mă refer. De fapt, aş îndrăzni să afirm că asta a fost problema principală cu Geoffrey, nu-i aşa? Avea de fapt al naibii de puţin de-a face cu el, ca persoană. Jessica izbucni în rîs, dar nu spuse nimic.

– Mă cunoşti mult prea bine.

– Da, şi începi în sfîrşit să te cunoşti şi tu. Mă bucur. Dar acum, ce-ai de gînd să faci în legătură cu asta?

– Mă gîndeam să plec pentru cîteva zile.

– Doar nu aşteptai permisiunea mea, nu-i aşa? Mătuşa Beth rîse, iar Jessica clătina din cap.

Îşi începu călătoria la ora şase a doua zi dimineaţă,

cînd soarele tocmai se ivea peste dealul mătuşii Beth. Avea un drum lung de făcut. Şase, poate şapte ore, şi voia să ajungă acolo la timp. Îmbrăcase pentru drum o bluză subţire şi o fustă, care era mai răcoroasă decît pantalonii. Îşi luase cu ea un termos plin cu cafea rece, un sandviş, o pungă plină cu mere şi cîteva nuci şi prăjituri într-o cutie adusă în urmă cu cîteva zile de fiul administratorului. Era bine echipată. Şi foarte hotărîtă. Şi de asemenea îi era teamă. În ultimele două luni îşi scriseseră cîte două, trei scrisori pe săptămînă. Dar scrisorile erau altceva. Trecuseră patru luni de cînd nu-l văzuse. Patru luni de cînd el îi întorsese spatele şi plecase după ce-şi aruncaseră amîndoi cuvinte foarte grele. Şi atît de multe se schimbaseră. Amîndoi erau extrem de prudenţi în scrisori. Prudenţi, temători, însă veseli. Fiecare pagină era plină de glume, de remarci prosteşti, de nebunii, pentru ca apoi să apară din nou acea prudenţă, de parcă amîndoi se temeau să-i arate prea mult celuilalt. Se mulţumeau să discute despre subiecte neutre. Cartea lui, casa ei. Nu primise încă nici o veste în legătură cu realizarea filmului, dar cartea urma să apară în toamnă. Se bucura pentru el. La fel de mult cum se bucurase pentru casa ei. El avea grijă întotdeauna în scrisori să o numească a „ei" şi aşa şi era. Pentru moment.

Erau acum doi oameni despărţiţi, nu mai erau legaţi unul de altul. Fuseseră despărţiţi de ce li se întîmplase, de ceea ce-şi făcuseră unul altuia. Se întreba dacă mai exista vreo cale de întoarcere după tot ce se întîmplase. Poate că nu, dar trebuia să afle. Acum, înainte de a lăsa să treacă şi mai mult timp. Dacă el nu se aştepta s-o mai vadă vreodată? Părea că acceptase destul de uşor această idee. Nu-i ceruse niciodată să vină să-l viziteze. Dar acum va primi o vizită. Voia să-l vadă, să-i privească din nou faţa şi să vadă ce este acolo, nu doar să-i audă ecoul vocii din scrisori.

Opri în faţa clădirii binecunoscute la ora unu şi

jumătate în acea după-amiază. La poartă o verificară, îi căutară în poşetă, iar ea intră înăuntru şi-şi trecu numele pe un formular de la un birou. Se aşeză şi aşteptă o jumătate de oră ce păru fără sfîrşit, plimbîndu-şi neliniştită ochii de la ceasul de pe perete la uşă. Inima îi bătea cu putere. Se afla acolo. Şi era înspăimîntată. De ce venise? Ce va spune? Poate că el nici nu va vrea s-o vadă, poate de aceea nu-i pomenise niciodată să vină să-l viziteze. Era o nebunie că venise aici... un lucru nebunesc... o prostie...

– Vizita pentru Clarke... vizita pentru Ian Clarke. Vocea gardianului îi strigă numele, iar Jessica sări în picioare, luptîndu- se să păşească normal spre bărbatul în uniformă, care păzea uşa pe care se intra în zona destinată vizitelor. Era o altă uşă decît cea pe care trecuse altă dată şi cînd privi în jur realiză că Ian se afla acum într-un alt compartiment. Poate că aici nu va mai fi un perete de sticlă între ei.

Gardianul descuie uşa, îi verifică încheietura mîinii pentru ştampila pe care i-o imprimaseră la poarta principală şi se dădu la o parte, lăsînd-o să treacă. Uşa dădea într-o curte cu bănci, iarbă şi straturi de flori, care nu aveau nişte limite vizibile, doar un strat lung de iarbă sănătoasă în spate. Ea trecu pragul încet şi văzu cîteva perechi plimbîndu-se de o parte şi de alta a pajiştii. Iar apoi îl văzu pe Ian, în capătul îndepărtat al curţii, stînd acolo, privind-o uimit. Era ca o scenă dintr-un film, iar ea îşi simţi picioarele ca de plumb.

Rămase pe loc, la fel ca şi el, pînă ce un zîmbet larg apăru pe faţa lui. Arăta ca un băiat înalt şi stîngaci, aşa cum o privea zîmbind, cu ochii umezi, dar nu mai umezi decît ai ei. Era o nebunie... între ei se afla doar o pajişte, dar nici unul nu se mişca... trebuia ca ea... ea venise să-l vadă, să-i vorbească, nu doar să stea acolo şi să se holbeze la el, zîmbind. Porni încet de-a lungul aleii şi el începu să vină spre ea, în timp ce zîmbetul de pe faţă devenea tot mai larg, iar apoi, deodată, se pomeni în

braţele lui. Era Ian. Ian pe care-l ştia. Mirosea ca Ian, îl simţea ca pe Ian, bărbia ei se potrivea în locul ştiut de pe umărul lui. Era acasă.

– Ce s-a întîmplat? Ţi s-a terminat fixativul sau şopîrlele sînt mai multe decît poţi suporta?

– Amîndouă. Am venit să mă salvezi. Lupta din greu împotriva lacrimilor, iar el făcea la fel, dar zîmbetele lor erau ca soarele strălucitor dintr-o zi de vară.

– Jessie, eşti nebună. O ţinea strîns, iar ea începu să rîdă.

– Cred că sînt. Se lipi strîns de el. Era atît de bine! Puse o mînă pe capul lui şi-i simţi părul mătăsos. L-ar fi recunoscut cu ochii închişi, într-o cameră plină cu bărbaţi. Era Ian. Dumnezeule, ce bine e să te simt! spuse ea. Se depărtă puţin de el pentru a-l putea privi. Arăta nemaipomenit. Slab, puţin obosit, puţin bronzat şi total copleşit. Nemaipomenit! El o trase din nou aproape şi-i puse capul pe umărul lui.

– Oh, iubito, nu mi-a venit să cred cînd ai început să-mi scrii. Îmi pierdusem speranţa.

– Ştiu. Sînt un rahat. Îi păru dintr-odată rău pentru lungile luni de tăcere. Acum, privindu-i faţa, putea vedea cît de mult îl făcuse să sufere. Dar trebuise să facă aşa. Sînt un super-rahat, spuse ea din nou.

– Da, dar un super-rahat atît de frumos. Arăţi minunat, Jessie. Te-ai îngrăşat chiar puţin. O depărtă de el şi o privi de sus pînă jos. Nu voia să-i dea drumul. Se temea că va dispărea din nou. Voia s-o ţină, s-o atingă, să se convingă că era reală. Că venise înapoi. La el. Dar, poate... poate venise doar în vizită... să-i spună „bună"... sau la revedere. În ochii lui apăru deodată durerea produsă de acest gînd, iar Jessica se întrebă ce era în mintea lui. Dar nu ştia ce să spună. Nu încă.

– Viaţa la ţară m-a îngrăşat.

– Şi te-a făcut fericită, după cum sună scrisorile tale. O trase din nou aproape, apoi o ciupi de nas. Hai să mergem să ne aşezăm. Genunchii îmi tremură atît de

tare, încît de-abia mă mai ţin pe picioare. Ea rîse de el şi-şi şterse lacrimile de pe obraji.

– Tu tremuri! Mi-era teamă că n-ai să vrei să mă vezi!

– Şi să ratez ocazia de a-i face pe ceilalţi geloşi? Nu fi caraghioasă! Observă atunci că ea purta la gît boaba de fasole din aur şi o luă de mînă fără să spună nimic.

Găsiră o bancă şi se aşezară, ţinîndu-se încă de mînă. El avea un braţ petrecut în jurul ei, iar mîna ei tremura într-a lui. Apoi cuvintele începură să curgă. Ea nu le mai putea reţine. Bariera căzuse în sfîrşit.

– Ian, te iubesc. E atît de rău fără tine. Suna prostesc, dar venise să-i spună asta. Era acum sigură de acest lucru. Ştia ce voia. Iar acum era o chestiune mai mult de a vrea, decît de a avea nevoie. Avea încă nevoie de el, dar într-un mod diferit. Acum ştia cît de mult îl doreşte.

– Viaţa ta nu pare atît de rea, iubito. Pare bună. Viaţa la ţară, casa... dar... o privi, iar recunoştinţa i se citi în ochi... îmi pare bine dacă e rea, chiar dacă e doar puţin rea. Oh, Jess... sînt atît de fericit... O trase din nou în braţele lui.

– Mă mai iubeşti încă puţin? Folosise vocea ei cu care se alinta. Trecuse aşa mult timp de cînd nimeni n-o mai auzise, de cînd el n-o mai auzise. Dar dacă el n-o mai voia? Atunci ce va face? Se va întoarce la toţi Geoffrey din lumea asta şi la scriitorii de piese de teatru idioţi din New York? Şi la o casă pustie, şi la un foişor, şi la un leagăn, şi la o lume făcută pentru Ian.... dar fără el? La ce-i mai rămînea să se întoarcă? La portretul lui? La amintirea vocii lui? La cerceii cu perle dăruiţi de el?

– Hei, doamnă, unde eşti? La ce te gîndeai?

– La tine. Îl privi drept în ochi. Trebuia să ştie. Ian, mă mai iubeşti încă?

– Mai mult decît pot să-ţi spun, iubito. Ce credeai? Jessie, te iubesc mai mult decît am făcut-o vreodată. Dar tu ai vrut să divorţezi şi mi s-a părut corect. Nu-ţi

puteam cere să înduri toate astea. Făcu un semn vag cu mîna spre închisoarea din spatele lui. Asta o făcu să se îngrijoreze.

– Dar tu? Reuşeşti să supravieţuieşti? Se depărtă de el pentru a-l privi. Părea mult mai slab. Sănătos, dar mult mai slab.

– Mă descurc mai bine decît mă aşteptam. De cînd am terminat cartea. Mă lasă acum să predau în şcoală şi trebuie.... Păru să ezite, privi ceva peste capul ei şi respiră adînc. Trebuie să fiu reaudiat în septembrie. S-ar putea să-mi dea drumul. De fapt, e aproape sigur că-mi vor da drumul. Datorită unei adevărate minuni, au renunţat la acea sentinţă pe termen nelimitat din închisorile californiene. Aşa că se pare că voi veni acasă destul de curînd.

– Cît de curînd?

– Poate în şase săptămîni. Poate trei, patru luni. În cel mai rău caz în şase luni. Dar nu asta contează, Jess. Cum rămîne cu restul? Cum rămîne cu noi? Nu doar statul meu în închisoare era singura noastră problemă.

– Dar s-au schimbat atît de multe. El ştia că era adevărat. Aflase din scrisorile ei, din ceea ce făcuse ea, iar acum vedea pe faţa ei. Era mult mai femeie decît fusese înainte. Dar ceva îi spunea că era încă a lui. O parte din ea era a lui. O parte îi aparţinea acum doar lui Jessie, dar lui îi plăcea în felul ăsta. Aşa fusese ea demult, cu mult timp în urmă. Dar acum era şi mai bine. Era mai bogată, mai puternică. Era întreagă. Iar dacă încă îl mai voia, atunci aveau într-adevăr ceva împreună. Şi el se maturizase foarte mult.

– Cred că foarte multe s-au schimbat, Jess, dar unele nu s-au schimbat şi nu se vor schimba. Şi poate că e mai mult decît ai nevoie. Ai putea trăi mult mai bine. O privi, gîndindu-se la fotografia pe care o văzuse în ziar. Citise acelaşi articol pe care-l citise şi mătuşa Beth. Dacă ea îl putea avea pe Sir Geoffrey Whatnot, de ce naiba îl mai voia pe el?

– Ian, îmi place ce-am avut. Dacă încă mai am. N-aş putea trăi mai bine. Nu vreau să trăiesc mai bine. Tu eşti tot ce-mi doresc.

– N-am nici un ban.

– Şi?

– Am primit zece mii de dolari ca avans pentru carte, şi jumătate din ei i-am dat pe maşina ta. Iar cealaltă jumătate nu va ţine prea mult cînd voi ieşi de-aici. Mă vei întreţine din nou. Şi, iubito, trebuie să scriu. Ştiu asta cu adevărat. E ceva ce trebuie să fac, chiar dacă va trebui să fiu chelner într-o cîrciumă ca să mă pot întreţine în acelaşi timp. Nu am cum să renunţ la scris ca să fiu „respectabil". Părea trist, dar ferm. Iar Jessie părea nerăbdătoare.

– Cine vrea să fii „respectabil"? Am cîştigat o avere vînzîndu-i magazinul lui Astrid. Ce importanţă are cine cîştigă bani, făcînd ce, pentru ce... şi ce dacă, prostuţule? Ce crezi că voi face acum cu toţi banii ăştia? Îi voi pune pe mine? Putem face lucruri frumoase cu ei. Se gîndea la casă. Şi la altele.

– Ca de exemplu? El zîmbi cînd o auzi şi o trase mai aproape.

– O groază de lucruri. Putem cumpăra casa de la ţară, o putem aranja puţin. Putem merge în Europa... putem avea un copil... Se întoase şi-i zîmbi, privindu-l de aproape.

– Ce-ai spus?

– Ai auzit.

– Nu sînt sigur că am auzit bine. Vorbeşti sérios?

– Cred că da. Îi zîmbi misterioasă şi-l sărută.

– Ce ţi-a venit?

– M-am maturizat, dragul meu, de cînd te-am văzut ultima dată. E ceva la care m-am gîndit în ultimul timp. Şi mi-am mai dat seama de ceva. Nu vreau doar „un copil". Vreau copilul tău. Copilul nostru. Ian... Te vreau pe tine, cu copii, fără copii, cu bani, fără... Nu ştiu cum să-ţi spun altfel. Te iubesc. Două lacrimi mari îi curseră

pe faţă şi ea îl privi atît de intens încît el ar fi vrut s-o ţină în braţe pentru totdeauna.

Îşi aruncă braţele în jurul ei şi o ţinu strîns, cu un zîmbet larg pe faţă.

– Ştii ce se va întîmpla, Jess? Dintr-o clipă în alta un nenorocit cu o lanternă va veni să mă trezească, va fi ora două dimineaţa, iar eu mă voi scula ţinînd perna strîns în braţe. Pentru că asta nu poate fi real. Am visat prea des. Nu se întîmplă de- adevăratelea. Vreau să fie aşa, dar... spune-mi că-i adevărat.

– Este adevărat..., dar îmi zdrobeşti braţul stîng.

– Iartă-mă. Se depărtă pentru o clipă de ea şi amîndoi rîseră. Draga mea, te iubesc, spuse el. Nu-mi pasă nici dacă vrei sau nu un copil. Te iubesc, în casa aia goală pe care ai cumpărat-o, sau într-un palat, sau oriunde altundeva. Şi, lăsînd la o parte asta, cred că eşti nebună. Nu ştiu ce te-a făcut să vii înapoi, dar sînt al naibii de fericit că ai făcut-o.

– Şi eu la fel. Îşi aruncă braţele în jurul lui, îi apucă în gură lobul urechii şi-l muşcă uşor. Te iubesc, îi şopti ea în ureche, iar el o ciupi. Trecuse atîta timp de cînd n-o mai atinsese, de cînd n-o mai ţinuse în braţe, de cînd n-o mai simţise. Chiar şi ciupitul şi muşcatul erau plăcute. Totul părea acum un adevărat lux. Dumnezeule, Ian, ce s-a întîmplat cu tine? îl întrebă ea.

– Cum adică? El păru dintr-odată îngrijorat.

– Nici măcar n-ai ţipat cînd te-am muşcat. Nu mă mai iubeşti? Dar ochii ei sclipeau jucăuşi, cum n-o mai făcuseră de ani de zile. Poate cum nu mai făcuseră niciodată, se gîndi Ian.

– Ai venit aici ca să ţip la tine?

– Sigur. Şi astfel să pot ţipa şi eu la tine. Şi să te pot îmbrăţişa şi săruta şi să te rog să ieşi mai repede de-aici şi să vii acasă odată, pentru numele lui Dumnezeu. Aşa că, vrei să vii, te rog? Vrei?! Dumnezeule! Cu douăsprezece ore în urmă nu era nici măcar sigură că el o mai vrea. Dar o voia! Slavă Domnului că o voia!

– Voi veni, voi veni. Care-i graba? Ce ai acolo, şerpi? Păianjeni? De aceea vrei să vin, nu-i aşa? Exterminatorul... te cunosc eu!

– Prostii. Nu sînt păianjeni, nu sînt şerpi, dar... Zîmbi.

– Aha!

– Furnici. M-am dus în bucătărie noaptea trecută să-mi fac un sandviş cu unt de arahide şi am ţipat atît de tare, am... de ce rîzi? Să te ia naiba, de ce rîzi? Şi apoi, dintr-odată, rîse şi ea, iar el îşi puse braţele în jurul ei şi-o sărută şi amîndoi rîdeau printre lacrimi. Războiul se terminase.

Iar peste opt săptămîni, el veni acasă.

SFÎRŞIT